

Tiền Đồ Vô Lượng

Contents

Tiền Đồ Vô Lượng	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	18
9. Chương 8	20
10. Chương 9	23
11. Chương 10	26
12. Chương 11	28
13. Chương 12	31
14. Chương 13	33
15. Chương 14	35
16. Chương 15	38
17. Chương 16	40
18. Chương 17	42
19. Chương 18	44
20. Chương 19	47
21. Chương 20	49
22. Chương 21	52
23. Chương 22	54
24. Chương 23	56
25. Chương 24	59
26. Chương 25	61
27. Chương 26	64
28. Chương 27	66
29. Chương 28	69
30. Chương 29	71
31. Chương 30	74
32. Chương 31	76
33. Chương 32	79
34. Chương 33	82
35. Chương 34	84
36. Chương 35	86
37. Chương 36	89
38. Chương 37	91
39. Chương 38	94
40. Chương 39	96
41. Chương 40	98

42. Chương 41	100
43. Chương 42	103
44. Chương 43	105
45. Chương 44	108
46. Chương 45	108
47. Chương 46	111
48. Chương 47	113
49. Chương 48	115
50. Chương 49	118
51. Chương 50	120
52. Chương 51	123
53. Chương 52	126
54. Chương 53	128
55. Chương 54	130
56. Chương 55	132
57. Chương 56	135
58. Chương 57	137
59. Chương 58	140
60. Chương 59	143
61. Chương 60	145
62. Chương 61	148
63. Chương 62	150
64. Chương 63	152
65. Chương 64	155
66. Chương 65	157
67. Chương 66	160
68. Chương 67	162
69. Chương 68	165

Tiên Đồ Vô Lượng

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, hài + ngược tâm, anh tuấn hoàng đế công, tuyệt thế mỹ nhân thụ, và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-do-vo-luong>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Cố nhân tây tử Hoàng Hạc lâu, Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu.

Ba tháng Dương Châu thành khí tiết đẹp nhất trong năm, đào hồng liễu lục, bách hoa tranh điểm, tơ liễu bay tán loạn, như khói như nước, đầu đường cuối ngõ đều trông rất đẹp mắt.

Hôm nay, trên chợ thực náo nhiệt, trong đám người qua kẻ lại tấp nập, vừa nhiều thêm một cỗ kiệu. Bốn kiệu phu nâng kiệu, nện bước trầm ổn, một gã hộ vệ cầm trong tay bảo kiếm đi phía trước hộ giá, nhưng người trong kiệu cũng không ngừng nhô đầu ra bên ngoài xem xét tình thế, tựa hồ là có chút đứng ngồi không yên.

Người này đúng là đương triều Ngự Sử Ninh Trăn Ninh đại nhân, hần nguyên bản là Dương Châu nhân sĩ, sau khi vào kinh thành làm quan đây cũng là lần đầu tiên quay về cố hương, nhưng lần này cải trang đi thẩm tra, không vì công sự, không vì nỗi nhớ quê, bất quá là vì một đạo chỉ dụ của Thánh Thượng.

“Ái khanh, trăm gần đây nghĩ muốn lập phi.”

“Vi thần cung kính...”

“Nhưng trong kinh thành này, hình như đã không còn ai nguyện ý gia nhập hậu cung của trăm.”

“...”

“Sao lại như vậy?”

“...”

“A, đúng rồi, trăm nghe nói Dương Châu có nhiều mỹ nhân, gần đây càng nghe nói nơi đó có ‘đệ nhất mỹ nhân’!”

“...”

“Ái khanh là Dương Châu nhân sĩ đi?”

“Vi thần... dạ phải “

“Ân, vậy là tốt rồi, việc này trăm trông cậy vào ngươi, nhớ rõ phải thay trăm đem mỹ nhân nghênh đón trở về.”

“Thần... Tuân chỉ.”

...

“Ai...”

Hồi tưởng chấm dứt, Trữ đại nhân ngồi trong cỗ kiệu lại thờ dài một trận.

Từ khi Huyền triều khai quốc tới nay không hề thiếu mấy vị hoàng đế cổ quái, nhưng tới thế hệ Thánh Thượng, tại sao lại cổ quái đến mức thái quá như vậy?

“Đại nhân, đã tới Bùi phủ.”

Lúc này, cỗ kiệu ngừng lại, bên ngoài truyền đến một giọng nam thấp trầm, đem Trữ đại nhân từ trong suy nghĩ hồi tỉnh lại.

Trữ đại nhân vén màn kiệu, nhìn chữ “Bùi” to tướng trên bảng hiệu, không khỏi than nhẹ một trận nữa, nhưng cuối cùng hần bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn phải dẫn theo thị vệ tiến vào đại môn Bùi phủ.

2. Chương 1-2

Huyền triều có vị dị quân!

Bùi phủ nổi danh tuyệt sắc!

Không biết bắt đầu từ khi nào, hai câu nói này đã trở thành câu ca ngợi quen thuộc của người đời.

Huyền triều từ khi khai quốc tới nay, đã có hơn mười vị hoàng đế, không thể nói là mỗi người đều quái dị, quả thật tuy mỗi vị đều có chút “ham mê” kỳ lạ, nhưng đương triều thánh chủ Huyền Sướng đế Lăng Phượng lại còn quái dị.

Hắn thích “Thu thập” “Thiên hạ chi tối”, trong đó bao gồm sách nổi danh nhất, động vật thú vị nhất, còn có những người đặc biệt nhất... Hơn nữa, bởi vì hắn có loại “ham mê” đặc thù này, hiện giờ hậu cung Huyền triều cơ hồ bị hắn nhồi nhét đủ loại người cổ quái, đủ mọi kiểu dáng.

Nhưng hắn chưa đủ thỏa mãn, dự vọng thu gom vẫn không ngừng nghỉ, một lần trên yến hội, ngẫu nhiên nghe thấy một nữ quan nói mỹ nhân Bùi phủ ở Dương Châu tuyệt sắc hiếm thấy, xuất trần động lòng người, nghe xong dự vọng hắn nổi lên tứ phía, nhất định phải có được “đệ nhất mỹ nhân” kia. Hắn liền phái Ninh Trần cũng là Dương Châu nhân sĩ, thay hắn đi đem “người đẹp nhất” đón vào cung.

Lại nói đến mỹ nhân tại Bùi phủ, vừa nghe thấy Ngự sử đại nhân đến, Bùi phủ cả nhà cao thấp vội vàng đi ra đón khách, một lát sau, nam nữ già trẻ tất cả đều đến xúm xít đông đủ.

Bùi lão gia là một người làm ăn thành thật, kinh thương nhiều năm cũng coi như có chút của cải, nhưng chính thất vì nguyên nhân khó sanh mà chết, Bùi lão gia một mình một thân nuôi nấng đứa con đến năm tuổi, rồi sau đó lại tục huyền, cưới một nữ tử họ Cổ, hai người cảm tình không tồi, tương kính như tân, lại sanh thêm một nam hai nữ, bốn đứa nhỏ còn có hai vợ chồng, cuộc sống một nhà thỏa mãn thích ý.

Ngày hôm nay không biết là đã xảy ra chuyện lớn gì, Ngự sử đại nhân đích thân tới quý phủ, cũng khó trách cả nhà bọn hắn sầu lo không thôi.

Trữ đại nhân nhìn vợ chồng Bùi thị một cái, rồi mới liếc tới bọn nhỏ, trong đó vóc dáng cao nhất chính là đứa con cả, hắn bộ dạng thanh tú, mang đậm phong độ của người trí thức, đứng phía sau hắn là hai nữ nhi khoảng mười một, mười hai tuổi, thoát nhìn rất giống Bùi phu nhân, đứng ở cuối cùng còn có...

Trữ đại nhân không khỏi nhíu mày, theo thói quen sờ sờ hàm ria dê ...núi, nhìn nhìn một lúc mặt lão cư nhiên đỏ lên, thầm nghĩ đây chính là “Tuyệt sắc” trong truyền thuyết.

Đứa bé kia vẫn cúi đầu không nói, có khi còn nhắm mắt lại, hai tay để trước người, một thân bạch y nhưng vẫn hiện lộ một cổ khí chất tươi mát thanh nhã, lại không kém phần cao quý.

Lại nhìn đến dung mạo, Trữ đại nhân lúc này xem như được mở rộng tầm mắt, thơ cổ viết: Phượng bác có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập. Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. Người trước mắt tuy là nam tử, nhưng dung mạo như hoa ngọc kia thì nữ tử cũng vô pháp sánh kịp, cho dù biểu tình lạnh nhạt như nước cũng khó giấu được phần thanh diễm thoát tục, hơn nữa không phải vẻ đẹp kinh diễm chỉ bắt chợt lóe qua, ở hắn có một loại ma lực, có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, làm cho người ta có một cảm giác xúc động muốn tiếp tục thưởng thức. Bất phàm như thế, vừa thấy liền biết đây chính là người phải thuộc về Thánh Thượng!

“Chính là người.” Trữ đại nhân chỉ vào hắn nói, đem ánh mắt mọi người chuyển dời trên người hắn, mà hắn cũng lần đầu ngẩng lên.

Thứ tử Bùi gia Bùi Dật Viễn, tự Tích Chiêu, tuy rằng bộ dạng xuất chúng hơn cả nữ tử, nhưng tính tình lại biểu hiện ra ngoài bình thường không có điểm gì khác lạ, có lẽ biết tướng mạo của mình sẽ đem đến nhiều chuyện phiền toái, ngày thường hắn cũng không thường xuất môn, ở nhà cùng phụ thân học tập xử lý chuyện sinh ý làm ăn.

Miệng lưỡi người đời đáng sợ, cho dù có che lấp thế nào, minh châu chôn xuống đất cũng có lúc lộ ra ánh sáng, bộ dạng của hắn chỉ cần một người nhìn thấy, một truyền mười, mười truyền một trăm, không lâu liền trở thành “Tuyệt sắc” thành Dương Châu mọi người đều biết.

“Đại nhân tìm ta có việc?” Hắn khẽ cau mày, hình như hắn không có làm chuyện gì sai thì phải a.

“Ngự sử đại nhân, tiểu nhi là...” Bùi lão gia cũng rất lo lắng, đang muốn giải thích, thì lại bị Trữ đại nhân chặn lại.

“Ha hã, Bùi lão gia cùng Bùi công tử chớ nên hiểu lầm, lão phu chính là phụng ý chỉ Thánh Thượng chiêu Bùi công tử vào cung mà thôi.” Trữ đại nhân trấn an bọn họ.

Mọi người nghe vậy cùng thở ra một hơi, ngay sau đó trừ bỏ đương sự Bùi Dật Viễn ra, tất cả mọi người ở đây khó có thể tin trăm miệng một lời quát to: “Vào cung?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Phản ứng quá mức làm Trữ đại nhân không khỏi lui ra sau vài bước, “Thánh Thượng muốn lập phi, còn cố ý phải lập ‘Đương Châu Bùi phủ tuyệt sắc’, cho nên...”

“Nhưng...” Bùi lão gia liếc nhìn đứa con một cái, “Con ta là nam mà.”

“Nam phi cũng không phải chưa từng có, Huyền tông đế ba triều trước không phải cũng lập hai vị nam phi hay sao?” Trữ đại nhân tất nhiên đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác.

Bùi phu nhân bình tĩnh nhìn đứa nhỏ một cái, nói: “Đổi tính cách của con mà nói, Hoàng Thượng không nhất định sẽ thích a!”

Trữ đại nhân cân nhắc lời nói của Bùi phu nhân, lại nhìn đến đứa nhỏ, hiển nhiên tất cả mọi người đều không hy vọng Bùi Dật Viễn vào cung, còn đương sự thì muốn thế nào?

“Bùi công tử cảm thấy chuyện này thế nào?” Hắn trực tiếp hướng về phía diễn viên chính mà hỏi, cũng đã chuẩn bị sẵn một đồng lời khuyên, nói gì thì nói cũng không có nam tử nào lại nguyện ý như nữ tử bình thường hầu hạ một người nam nhân khác.

Bùi Dật Viễn nhìn nhìn thân nhân, sau đó lại nhìn nhìn Trữ đại nhân, cuối cùng cúi đầu nhắm mắt suy nghĩ một trận mới ngẩng đầu hỏi lại: “Hoàng Thượng sắc phong gì cho ta?”

“A?” Vấn đề này Trữ đại nhân thật sự không nghĩ tới là hắn sẽ hỏi, có điểm bất ngờ, “Nguyên bản thì xuất thân dân dã khi mới tiến cung sẽ sắc phong từ cấp bậc thấp nhất, nhưng Thánh Thượng hình như rất thích Bùi công tử, lập tức sắc phong làm thần phi, một trong ngũ phi.”

“Thần phi...” Bùi Dật Viễn mặc niệm, rồi lại một trận yên lặng, sau đó hắn gật đầu đáp ứng, “Hảo, ta vào cung làm phi.”

“Ha a?” Hắn đáp ứng một cách sáng khoái như thế, Trữ đại nhân suýt nữa hoài nghi cái lỗ tai mình xảy ra vấn đề.

Mà Bùi Dật Viễn còn bình tĩnh hơn, tiếp tục hỏi: “Thời điểm nào sẽ khởi hành?”

“Nhanh nhất thì ngay hôm nay khởi hành.” Công tử này hình như đầu óc có chút vấn đề...

“Àn, vậy bây giờ đi luôn đi!” Nói xong liền thấy Bùi Dật Viễn chậm rãi đi vào phòng, lưu lại một đám người ngẩn ngơ.

Trữ đại nhân thấy bộ dáng cùng vẻ mặt hắn ra vẻ không sao cả, còn người nhà của hắn ai cũng sầu mi khổ kiếm, cảm thấy cũng không biết nên an ủi ra làm sao, cũng chỉ có thể vội vàng nói mấy câu, bảo bọn hắn yên tâm, rồi mới mang vị “Tuyệt sắc mỹ nhân” này bắt đầu hành trình hồi cung.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi bóng dáng, Bùi gia một đám người không biết làm gì cho phải.

“Ai... Thánh Thượng... Thông minh một đời, hồ đồ nhất thời a!”

“Lão gia, Thánh Thượng sẽ không có việc gì đúng không?”

“Cha mẹ, Hoàng Thượng coi như là minh quân, sẽ không bị Nhị đế làm cho tức chết đi?”

“Cha mẹ, Nhị ca nên sẽ không thật sự là vì ‘cái kia’, mà đáp ứng vào cung làm phi đúng không?”

“Trừ bỏ ‘cái kia’, hoàng cung còn có cái gì có thể hấp dẫn Nhị ca hả?”

“Ai...”

3. Chương 2

Bùi gia nhị công tử cũng không nói nhiều, dọc theo đường đi từ Dương Châu đến kinh thành phần lớn thời gian hắn đều ở trong kiệu, có khi vào khách *** ở trọ, hắn cũng dùng một cái mặt nạ che mặt để hảo hảo che giấu dung nhan của mình.

Trữ đại nhân đối với hành động này của hắn hết sức tán thành, trước đây bất luận bản tính của vị công tử này có như thế nào, nhưng nhìn thấy hắn không vì chút tư nhan mà kiêu ngạo, chỉ riêng điểm ấy thường nhân khó có thể làm được, xem ra lần này Thánh Thượng phong người này là “Thần phi” quả thật không sai!

Khi đoàn người về đến kinh thành, hoàng đế đã đợi rất nhiều ngày, nghe nói “Đệ nhất mỹ nhân” đã đến, hết sức mừng rỡ, ngay ngày đó liền đem Bùi Dật Viễn đón vào cung, cũng hảo hảo khao thưởng Trữ đại nhân một phen.

Cũng chính vì vậy, tên tuổi “Thần phi nương nương” mới vừa vào cung liền trở thành một chuyện “Truyền kỳ”, Hoàng Thượng trong cùng ngày liền tuyên người này thị tẩm, ban thưởng cho đông viện Lân Chỉ cung bên cạnh tẩm cung hoàng hậu, tặng kèm rất nhiều vàng bạc châu báu vô giá, còn khuyến mãi thêm một đồng thái giám cung nữ, bảo bọn họ phải hảo hảo hầu hạ, buổi tối chờ thánh giá đích thân tới.

Nhưng Bùi Dật Viễn đối với chuyện này lại bất vi sở động, thậm chí sau khi nghe thấy hôm nay hắn phải thị tẩm mà vẫn bình tâm tĩnh khí, giống như kẻ chịu thiệt không phải là mình, hắn nhìn một đám nam nữ đang quỳ trước mặt, còn có mã não phỉ thúy, trong mắt lộ ra một tia lúng túng.

Hắn xoa người hỏi vị công công mang mình tiến cung: “Có thể đem những người này trả lại cho Hoàng Thượng hay không? Ta chỉ cần hai người một nam một nữ là đủ rồi.”

Công công kia nghĩ hắn không hiểu quy củ, liền giải thích: “Thần phi nương nương có điều không biết, trong hậu cung này các vị nương nương cả ngày đều so bì với nhau từ phục sức đến trang sức, ngay cả hạ nhân cũng mang ra so sánh, xem cung nào được Hoàng Thượng ban cho nô tài nhiều nhất, đây chính là vinh quang!”

“Ta không cần.” Nghe công công giải thích xong, Bùi Dật Viễn vẫn lạnh nhạt từ chối, “Hai người là đủ, ta không cần so đo với kẻ khác làm cái gì.”

“Này... Thứ cho nô tài không thể làm chủ.” Công công lau lau mồ hôi lạnh, một nương nương như vậy hắn mới nhìn thấy lần đầu tiên.

“Hảo, ta đây chờ đến tối Hoàng Thượng tới sẽ nói.” Bùi Dật Viễn cũng không muốn gây khó dễ cho hắn, ngữ khí bình thản đến khó có thể tin.

Khẩu khí dứt khoát khiến cho bọn nô tài tròn mắt nghi ngờ, bọn họ đã gặp qua nhiều phi tử sắp được sủng ái, hoặc là cao hứng, hoặc là ngượng ngùng, nhưng chẳng có ai phản ứng như thế này, hơn nữa hắn còn có dung mạo trời ban, khiến cho một cuộc tranh luận không nhỏ nổ ra.

Mặc kệ bọn họ nghị luận như thế nào, Bùi Dật Viễn mặt vẫn bình thường không hề đổi sắc.

Hắn trả lại những thái giám cung nữ khác, y theo như lời chữa lại bên người hai người, một là tiểu thái giám vừa mới tiến cung không lâu tên là Tiểu An tử, người còn lại là cung nữ Kiều Dương vào cung đã gần năm năm.

Để cho hai người bọn họ dẫn đường, Bùi Dật Viễn tự mình chậm chậm đi theo phía sau, tính toán làm quen hoàn cảnh chung quanh một chút, chuẩn bị tốt cho cuộc sống sau này.

“Nương nương, Lân Chỉ cung này là Đông viện trừ tẩm cung hoàng hậu ra thì là cung điện lớn nhất, Hoàng Thượng đem nó ban cho ngài, ngài thật là có phúc.” Tiểu An tử đi ở phía trước hưng phấn nói.

Nhưng Kiều Dương bên cạnh hắn lại không lạc quan như vậy, trong chốn hoàng cung này lòng người dễ thay đổi, ai có thể cam đoan sủng ái này sẽ là vĩnh hằng?

“Tiểu An tử, sau này lời như thế không nên nói ở trong cung, nếu không sẽ hại chủ tử.” Nàng nhắc nhở nói.

“Tỷ tỷ giáo huấn phải” Tiểu An tử cũng khiêm tốn nhận, rồi mới chỉ trong sân tiếp tục giới thiệu, “Bên kia là Vĩnh Tinh cung của Thục phi nương nương, nàng cũng là một trong ngũ phi, hơn nữa còn là phi tử được sủng ái nhất trong hậu cung.”

Kiều Dương nghe đến đó cũng nhin không được nói: “Bởi vì nàng là chi nữ của Thừa tướng, cũng biết lấy lòng làm cho bệ hạ yêu thích, nhưng lại kiêu căng tùy hứng làm cho người khác chịu không nổi.”

“Đa số các vị nương nương ở hậu cung đều như vậy, trước mặt hoàng thượng một bộ dạng, đối đãi người khác lại là bộ dạng khác.”

Có thể là Bùi Dật Viễn làm cho người ta có cảm giác không hề cao ngạo, Tiểu An tử ở trước mặt hắn bất tri bất giác có thể đem những lời được xem là cấm kỵ trong hậu cung nói ra.

Đồng dạng, Kiêu Dương cũng như thế, chủ tử xinh đẹp như vậy nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, còn có tính tình đậm mực loại này, nói chung cảm thấy được vô luận làm cái gì đều có thể được tha thứ.

“Đúng vậy.” Kiêu Dương không khỏi thở dài, “Trong cung nhiều ít hồng nhan vì tranh giành một đêm Hoàng Thượng ân sủng mà không từ thủ đoạn, Thục phi nương nương cũng bất quá là một trong số đó thôi...”

“Ai...”

Đang lúc bọn họ than thân trách phận, phía sau lại truyền đến một tiếng vang kỳ quái.

“Lốc cốc, tách tách!”

Hai người đồng loạt quay đầu lại phát hiện, chủ tử bọn họ hình như hoàn toàn không nghe lọt những gì bọn họ nói, mà đang thật sự chăm chú gõ bàn tính trong tay không biết lấy ở đâu ra.

Bọn họ nhất thời nghẹn lời, Bùi Dật Viễn lúc này một bên gõ bàn tính một bên cúi đầu hỏi: “Rồi sao nữa? Sao không nói tiếp?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiểu An tử đặt câu hỏi: “Nương nương, xin hỏi ngài đang tính cái gì?”

“Tính xem cung điện này đại khái trị giá bao nhiêu tiền.” Bùi Dật Viễn cũng không ngẩng đầu lên, trả lời, khẩu khí khẳng định.

Hai người nghe vậy đều sững sốt, Kiêu Dương hảo tâm nói cho hắn biết: “Cái kia, nương nương, đây là chuyện của phủ nội vụ...”

“Không, sau này ta sẽ ở nơi này, vấn đề tiền bạc, tin tưởng chính mình vẫn tốt hơn.” Giải thích nhưng cũng không ngừng gõ bàn tính, đi qua hai người bọn họ tới phía trước.

“Tiểu An tử, chỗ đó thì sao? Cũng là thuộc Lâm Chỉ cung?” Hắn chỉ một phòng nhỏ hỏi.

“A... Ân, chính xác.” Tiểu An tử trong khoảng thời gian ngắn không kịp nói gì chống đỡ.

“Hảo, vậy người nói tiếp đi, ta nghe.” Nói xong, hắn lại cúi đầu tiếp tục tính.

Kiều Dương cùng Tiểu An tử bị bỏ rơi phía sau nhìn theo bóng lưng của hắn trợn mắt há hốc mồm, đây chính là yêu thích ‘đặc biệt’ của thiên tiên nương nương!?

Nô tài trong cung đầu óc nhanh nhẹn, hai người cũng không đem việc làm bất thường của Bùi Dật Viễn nói ra, lựa chọn giữ bí mật tuyệt đối.

Bùi Dật Viễn cũng không việc gì phải giải thích, hắn đi ngay, làm thẳng, không có cái gì phải hổ thẹn.

Như vậy một ngày đã trôi qua, hoàng hôn sau khi dùng xong bữa tối, hắn liền bị cưỡng chế thay y phục tơ tằm mỏng dính, theo lý mà nói, nên an vị hoặc nằm ở trên giường chờ đợi Hoàng Thượng lâm hạnh, bất quá, nên lưu ý, cái này là “Theo lý mà nói”.

Mới đầu, Bùi Dật Viễn còn an phận ngồi ở trên giường, nhưng không đến một khắc, hắn đã cảm thấy nhàm chán đứng lên, liếc mắt một cái liền liếc tới đấm bảo vật buổi sáng Hoàng Thượng ban cho, thế là, hảo kiên nhẫn đem từng món châu bảo trang sức trong rương kia nhất nhất đặt lên bàn, rồi mới chuẩn bị tốt giấy mực, cầm lấy bàn tính chính mình tùy thân mang đến gõ đánh một cách thuần thục.

Con trưởng Bùi gia đam mê đọc sách, cho nên Bùi lão gia thật lâu trước kia đã tính toán đem sinh ý giao cho thứ tử xử lý, bởi vậy khi Bùi Dật Viễn tuổi còn nhỏ, Bùi lão gia đã mời sư phó đến dạy hắn tính sổ quản lý tài sản. Bùi Dật Viễn thiên tư thông minh, đến hiện tại về phương diện này hắn có thể nói là thành thạo.

Hết sức chuyên chú đánh bàn tính, rồi sau đó đem vài thứ kia ghi vào quyển sổ thật dày, bất tri bất giác Bùi Dật Viễn hoàn toàn lâm vào thế giới của mình, thậm chí quên mất chuyện tối nay hắn phải làm ...

4. Chương 3

Huyền Sưởng để Lăng Phượng nghe nói đệ nhất mỹ nhân đã vào ở trong Lâm Chỉ cung, trong lòng kích động nói không nên lời, hắn cũng biết phải phong một người nam nhân làm phi là chuyện hơi quá đà.

Kỳ thật, mới đầu hắn cũng không muốn lập nam phi, nhưng chuyện tới sớm không bằng tới đúng lúc, khi hắn tính toán “Thu thập” “Thiên hạ đệ nhất”, nội vụ tổng quan nói cho hắn biết, tây viện cũng chính là nơi hắn “Cất chứa phẩm”, đã không còn chỗ trống, chỉ có tẩm cung của tần phi ở đông viện là còn chỗ. Bất đắc dĩ trong bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lập phi mới có thể có được “Thiên hạ đệ nhất”.

Mấy vị hoàng đế lập nam phi trước kia, là muốn đem phong hào của nữ nhân áp đặt trên thân nam nhân, còn muốn bọn họ tuân thủ cung quy, bầu bạn thị tẩm, như vậy là đem tôn nghiêm nam nhân cùng thể diện của bọn họ đặt ở chỗ nào!?

Mà đời đế vương trước cùng nam phi lúc tốt xấu gì cũng có cảm tình làm nền tảng, nhưng hắn cùng mỹ nhân này rõ ràng từ đầu tới cuối chỉ là “Người xa lạ”, bất mỹ nhân phải chấp nhận ủy khuất như thế, nghĩ đến thôi cũng thấy không phải chuyện dễ dàng gì, nhưng ai ngờ được mỹ nhân nể mặt hắn là hoàng đế, không sao không nháo, không một câu oán hận liền vào cung, hắn như thế nào lại không mừng!?

Mỹ nhân nể mặt mũi hắn như thế, hắn cũng cấp mỹ nhân ban ân, hắn phải cho mỹ nhân của hắn biết, hắn là một “Hảo hoàng đế”.

Đêm nay, hắn trên danh nghĩa chiêu mỹ nhân thị tẩm, kỳ thật cũng bất quá chính là muốn tìm người tâm sự, ngắm dung nhan đẹp nhất, nam sủng hắn cũng có, bất quá khi làm thì thật sự là phiền toái, thị tẩm vẫn nên tìm nữ nhân thì tốt hơn, thuận tiện không nói, còn có thể nói dối tông đường.

Cho nên để che giấu tai mắt người khác, buổi tối sau khi xong chính sự, Lăng Phượng liền cho lui tất cả nô tài, rạo rức một mình chạy tới Lâm Chỉ cung, nhìn “Cất chứa phẩm” vĩ đại của hắn.

Đứng ở cửa gian phòng, Lăng Phượng thận trọng chỉnh chu phục sức, ho khan một tiếng, bày ra một bộ dáng anh minh thần võ, trang trọng bức người, rồi mới chậm rãi đẩy cửa phòng ngủ...

“Lốc cốc, lách cách!”

Một màn làm người ta cứng lưỡi xuất hiện!

Thần phi của hắn, cất chứa phẩm của hắn... Đang làm cái gì?

Phi tử không phải tĩnh tọa ở bên giường chờ đợi thánh quân sủng hạnh sao? Không phải nên mang bộ dáng xấu hổ cúi đầu xuống, làm một bộ thẹn thùng sao? Nhưng, Nhưng kia là tình huống gì?

Không ở trên giường còn chưa tính, hắn cư nhiên ngồi ở một chỗ nào đó đối với một quyển sổ sách lại viết lại tính, ngón tay linh hoạt gõ bàn tính, thậm chí ngay cả quân vương giá lâm cũng không phát hiện.

Phải nhận, hắn không nhìn thấy mình cũng là chuyện bình thường, Lăng Phượng từ tận đáy lòng khuyên giải chính mình.

Hắn đã nói đó thôi, người nam nhân nào có thể bình tĩnh chấp nhận như thế? Nguyên lai là chờ đến đêm nay mới hướng hắn đề ra oai a!

“Cái kia... Ái phi?” Lăng Phượng tự lý giải xong liền đi tới nhẹ giọng hỏi.

“...”

“Thần phi?” Lại nữa, hắn cũng không tin có chuyện quái dị như vậy!

“...”

“Mỹ nhân?”

“...”

“Bùi công tử?”

“...”

“Dật Viễn?”

“...”

“Tích Chiêu?”

“...”

“Người đến tột cùng muốn ta gọi người cái gì mới bằng lòng để ý ta!?”

Lập lại thử vài lần, kiên nhẫn của đương kim hoàng đế đã muốn tan thành mây khói, cuối cùng nhịn không được hét lớn một tiếng, hai tay nặng nề vỗ vào trên bàn, ngay cả đỉnh tán cùng châu báu ở trên bàn đều rung lên.

Tự nhiên thấy hai bàn tay cùng đồng châu báu rung lên như gặp phải địa chấn, Bùi Dật Viễn lúc này mới ý thức có người tới, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân một thân long bào đứng ở trước mắt.

“A...” Hắn nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, mới đứng lên, rồi mới quỳ xuống hành lễ, “Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng.”

Bùi Dật Viễn dập đầu như thế làm cho Lăng Phượng không lường trước được, hắn không phải sẽ ra oai phủ đầu với mình sao? Sao vừa gặp lại có quy củ như vậy?

“Bình thân.” Vẫn nên xem kỹ hắn nói đi.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Bùi Dật Viễn đứng lên, không né không tránh, bình tĩnh tự nhiên đứng trước mặt hoàng đế, xem hoàng đế đánh giá mình, hắn cũng không kiêng dè nhìn chăm chú hoàng đế.

Trong ấn tượng của Bùi Dật Viễn hoàng đế trước mắt chừng hai mươi tuổi, xấp xỉ với mình, so với mình hơn một tia khí phách cùng ngạo nghễ, sinh ra trong gia đình đế vương, từ nhỏ đã ở trong hoàng cung rộng lớn, càng tăng thêm cho hắn một phần linh lợi cùng khôn khéo, hơn nữa bằng khuôn mặt này của hắn, nhất định có rất nhiều nữ nhân mê luyến.

Trong ấn tượng của Lăng Phượng xinh đẹp, chính xác, xinh đẹp! Khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyết đại, ngũ quan phối hợp vừa đúng, “Bế nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhật” cũng không hơn như vậy, còn có một cổ mị lực làm cho người ta lưu luyến không quên, không hổ là “Đệ nhất mỹ nhân”.

Lăng Phượng thật vừa lòng “cất chứa phẩm” này, gật gật đầu ngồi xuống trên giường, thấy Bùi Dật Viễn đến bên cạnh mình nhưng không ngồi xuống, liền tò mò hỏi: “Sao lại không ngồi?”

“Bệ hạ là quân, thảo dân là dân, không được cùng ngồi cùng ăn.” Bùi Dật Viễn từ trước đến nay rất có tri thức, hiểu lễ nghĩa, mỗi tiếng nói cử động đều quy củ.

“Ha ha, Bùi công tử hiện giờ đã là ái phi của trẫm, đừng nói là quên mất đi?” Lăng Phượng cười ha ha.

Bùi Dật Viễn không có lên tiếng, chỉ nhú mi đứng thẳng, Lăng Phượng nghĩ đến hắn không thích hai tiếng “Ái phi”, liền cẩn thận ghi nhớ, sau này không nên xưng hô như thế, không biết nguyên nhân thật sự làm hắn nhú mi chân chính là hắn đúng thật là quên!

“Ái... Thần phi, ngươi muốn trăm sau này xưng hô với ngươi như thế nào?” Vừa nói, Lăng Phượng một tay kéo Bùi Dật Viễn đến bên cạnh mình ngồi xuống, rồi mới cẩn thận hỏi.

“Dật Viễn hoặc là Tích Chiêu, người nhà của ta đều gọi ta như thế.” Bùi Dật Viễn thành thật trả lời.

“Như vậy, Dật Viễn, ngươi hận trăm không?” Lăng Phượng thật cẩn thận hỏi.

Bùi Dật Viễn nhìn hắn, rồi mới lắc đầu.

Cảm thấy động tác của hắn là xuất phát từ nội tâm, lại nhìn vào ánh mắt, chính xác không có vẻ bất mãn, Lăng Phượng này mới chính thức nhẹ nhàng thở ra.

“Dật Viễn a, trăm biết trăm có ‘ ham mê ’ kỳ quái, cũng có không ít người khuyên răn trăm sửa lại, nhưng trăm vẫn...”

“ ‘ Ham mê ’ mỗi người đều có.” Đây là hắn từ trong tâm mà nói, ham mê cổ quái của hắn cũng bị cha mẹ nói vài lần, nhưng hắn vẫn cứ làm theo ý mình, cũng không phải không tốt, “Huống chi chỉ cần bệ hạ hiểu được ‘ kiểm chế ’, ta cảm thấy được thật sự không cần phải cố ý bỏ.”

Bị hắn nói như thế, Lăng Phượng thật sự ngạc nhiên, chưa bao giờ có phi tử hoặc là cất chứa phẩm nào nói với hắn như vậy.

Đám phi tử cùng cất chứa phẩm của hắn, hắn cũng không phải không biết, tranh quyền đoạt lợi ở hậu cung căn bản là chuyện như cơm bữa, nhưng người trước mắt này lại không giống, hắn không thể đánh đồng chung với mấy thứ kia.

Lăng Phượng vui mừng vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Dật Viễn a, ngươi là cất chứa phẩm trăm vừa lòng nhất.”

“Cám ơn Hoàng Thượng khích lệ.” Bùi Dật Viễn ngữ khí vẫn bình thản như nước, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hắn bình thản khiến cho Lăng Phượng thật hứng thú, cứ cười tủm tỉm nhìn hắn, hỏi ra một vấn đề làm cho mình ân hận cả đời: “Dật Viễn, ngươi muốn cái gì? Cho dù là có khó cỡ nào trăm cũng...”

“Tiền!” Không đợi hắn nói xong, Bùi Dật Viễn liền trả lời ngay.

Nghe xong đáp án này, Lăng Phượng sửng sốt, “... Cái gì?”

“Ta không có nói sai tiền! Hoàng Thượng.” Bùi Dật Viễn hảo tâm lặp lại.

“... Tại sao phải..” ý cười trên mặt Lăng Phượng cứng đờ.

Tiền là vật ngoài thân tất cả mọi người đều nói vậy, mà thoát tục tuyệt trần mỹ nhân trước mắt này lại nói hắn muốn... Tiền?

“Bởi vì ta thích nhất là tiền!”

“...”

5. Chương 4

Lời này của Bùi Dật Viễn giống như sấm sét đánh giữa trời quang, đem Lăng Phượng đánh ngay tại chỗ không nói, mà sau khi nghe xong “Bài luận không có tiền” của hắn, Lăng Phượng mới thật sự linh giáo đầy đủ phong thái của vị ái phi này.

“Một người sống trên đời, tối trọng yếu chính là phải có tiền!”

Ngữ khí của hắn không nhanh không chậm, âm điệu êm ái dễ nghe, nhưng nếu hắn không phải nói những lời này, Lăng Phượng càng thêm vui mừng mà thương thức.

“Từ cổ đến nay, không biết bao nhiêu tiền lệ xảy ra trước mắt...”

“Từ từ, tiền lệ?” Không phải Lăng Phượng muốn cắt ngang hẳn, nhưng chuyện này cũng có tiền lệ sao?

Bùi Dật Viễn nhìn hẳn một cái, còn thật sự gật đầu trả lời: “Có a.”

“... Nào có?” Sau một phen trầm tư suy nghĩ, Lăng Phượng vẫn nhớ không ra.

Bùi Dật Viễn lắc đầu, thấp giọng thở dài trả lời: “Phạm Lãi vì sao đem nữ tử mình yêu thích dâng cho Ngô vương?”

“Bởi vì hẳn muốn thay Việt vương phục quốc, không thể không nhịn đau bỏ đi những thứ yêu thích.” Lăng Phượng đương nhiên trả lời.

“Sai!” Bùi Dật Viễn sửa đúng, “Bởi vì hẳn không có tiền.”

“... A?”

“Nếu hẳn phú khả địch quốc, chung quanh chiêu binh mãi mã, bằng trí tuệ của hẳn còn sợ đánh không lại Ngô vương hay sao?” Bùi Dật Viễn trả lời thật có đạo lý rõ ràng, rồi mới hỏi lại, “Tây Thi một thế hệ mỹ nhân tại sao lại phải chấp nhận vận mệnh bi thảm hi sinh cho tổ quốc như vậy?”

“Bởi vì nàng yêu Việt quốc, lại hiểu đạo lý...”

“Sai, bởi vì nàng cũng không có tiền!”

“... ”

Không để ý tới Lăng Phượng ngốc lảng không có biểu tình gì, Bùi Dật Viễn tự nói: “Nếu Tây Thi là một cô nương gia cảnh có tiền, sẽ không ở cạnh hồ nước giặt quần áo, lại càng không hội ngộ Phạm Lãi, nàng hẳn là sẽ được nuôi dưỡng trong khuê phòng, rồi sau đó tìm nhà chồng tốt gả cho, cùng vị hôn phu hạnh phúc cả đời.”

Lăng Phượng khóe miệng run rẩy, suy nghĩ một lát sau mới hỏi lại: “Chờ một chút, vậy ta hỏi ngươi, Đồng Hiền của Tây Hán là một kẻ có tiền, Hán Ai đế cái gì cũng đều cho hẳn, nhưng hẳn cũng không có kết cục tốt?” Cuối cùng hẳn cũng bắt được nhược điểm.

Nhưng hẳn còn chưa kịp mừng thầm được bao lâu, đã nghe Bùi Dật Viễn nghiêm túc nói: “Đây là mặt trái của vấn đề ta muốn nói, hẳn chính xác có tiền, nhưng hẳn dùng tiền không đúng chỗ, tiêu tiền cũng là một môn học vấn, chính là Đồng Hiền không hiểu, nói cách khác hẳn không biết xài tiền.”

“... ”

Nghe hẳn giảng giải chuyên nghiệp như thế, Lăng Phượng nhất thời có loại dự cảm kỳ quái, hẳn hình như... đã cười về một nhân vật lợi hại.

“Kẻ có tiền phải học tính tiền, dùng tiền, cất giữ tiền, như vậy mới có thể tạo ra cho mình cùng hậu thế một tiền cảnh càng thêm tốt đẹp.” Bùi Dật Viễn làm một bộ dạng người từng trải khuyên giải, “Cho nên Hoàng Thượng thân là người có tiền nhiều nhất trong thiên hạ, cũng nên học mới phải.”

Hắn vừa nói như vậy, Lăng Phượng lại có ảo giác, hình như hẳn cười về không phải một phi tử, mà là một sư phó.

“Nghe ngươi nói như thế...” Lăng Phượng không phải ngốc tử, trong lời nói vừa rồi hẳn cũng tìm ra một chút dấu vết, “Nguyên nhân ngươi vào cung thực sự là..”

“Bởi vì ‘ phi tử ’ có bổng lộc.” Bùi Dật Viễn tuyệt không giấu diếm, thành thành thật thật nói.

Nhưng hẳn không biết, lời nói này của hẳn làm cho hảo cảm mà Lăng Phượng trước đó đánh giá hẳn đã tiêu tán, Lăng Phượng neho mắt, mâu trung mang một chút lạnh lùng.

“Nga? Vậy ngươi có từng nghĩ tới, trăm muốn ngươi thị tẩm, muốn ngươi làm ấm chăn giường, ngươi có thể buông tự tôn nam nhân của ngươi làm công cụ tiết dục của trăm?”

Bùi Dật Viễn cũng không kiêng dè lời này, gật gật đầu trả lời thành khẩn, “Tuy rằng nghe nói Hoàng Thượng không ham nam sắc, bằng lòng vào cung, chính là bằng lòng đến hầu hạ hoàng thượng.”

“Nói được thật hay!” Lăng Phượng hừ lạnh một tiếng, cổ ý trào phúng, “Kia xin hỏi người cùng nam kỹ hèn mọn hạ đẳng, bản mình cầu vinh có cái gì khác nhau?”

Bùi Dật Viễn cũng không ngốc, tất nhiên nghe ra ý tứ trong lời hắn nói, hắn không vội không nóng nảy, ngược lại lộ ra vẻ mỉm cười, nụ cười tuyệt mỹ làm cho Lăng Phượng lại ngơ ngẩn.

Mỹ nhân cười khuynh nhân quốc, tươi mát thanh nhã, hơi thở giống như hoa lan, đẹp đến không thể hình dung.

“Ta không biết là nam kỹ có cái gì hèn mọn, bọn họ dựa vào thân thể kiếm tiền thì tiền đó bọn họ nên được.” Vừa nói, hai mắt sáng đảo qua Lăng Phượng, “Nhưng thật ra Hoàng Thượng đem ta so sánh thành bọn họ, hay là... cũng ám chỉ hoàng cung này chính là kỹ viện sao?”

“Người lớn mật!” Lăng Phượng giận dữ, nhưng không làm cho đối phương có một tia e ngại, Bùi Dật Viễn khôi phục bộ dáng lạnh nhạt như cũ, nhìn chăm chú hắn.

Phản ứng của hắn làm Lăng Phượng không biết làm sao, người bình thường gặp hoàng đế như vậy, không phải quỳ cầu xin tha thứ thì là không ngừng giải thích, mà hắn...

“Người còn đứng để làm chi? Mau quỳ xuống!” Lăng Phượng không khỏi vội kêu lên.

Bùi Dật Viễn vẫn không nhúc nhích, hỏi ngược lại: “Ta vì sao phải quỳ?”

Lăng Phượng hận đến cắn răng, “Bởi vì người chọc giận trẫm!”

“Khi nào?”

“Chính là mới vừa rồi!”

“Là lời vừa mới nói?”

“Vô nghĩa, bằng không thì là cái gì?”

” Hoàng Thượng nghĩ sai rồi, không phải ta chọc giận ngài, mà là hoàng thượng mới vừa bị lời của mình chọc giận.” Bùi Dật Viễn nhanh mồm nhanh miệng cùng gương mặt của hắn hoàn toàn không hợp.

“Người, người...” Lăng Phượng bị tức không nhẹ, ngay cả nói đều nói không nên lời.

Bùi Dật Viễn nhìn bộ dáng hắn như vậy, cuối cùng vẫn là thở dài, nghiêng người rót một chén nước đưa đến.

“Hoàng Thượng, ngài uống miếng nước đi.”

Hiện tại mới làm người tốt, không biết là đã quá muộn sao!?

Cho dù tức, Lăng Phượng vẫn tiếp nhận chén nước, hắn thật sự là bị tức đến phát điên.

Đợi hắn uống nước xong, Bùi Dật Viễn liền ở một bên nói: “Hoàng Thượng, ta biết không nên mạo phạm quân uy, người không phạm tới ta, ta không phạm đến người, đây là ta thói quen không tốt của ta, cho nên thỉnh Hoàng Thượng thứ lỗi.”

Một chén nước đi xuống, tức giận cũng giảm bớt một chút, lại thấy hắn nói với vẻ mặt thành khẩn, Lăng Phượng cũng không muốn mắng hắn nữa, “trong bụng tử tể tướng có thể chống thuyền”, hướng chỉ hắn là hoàng đế mà?

“Thôi thôi.” Phất ống tay áo, Lăng Phượng ngồi ở trên giường cởi giày, “Trẫm phải nghỉ ngơi, không nói với người nữa.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Bùi Dật Viễn thi lễ xong, liền tới gần Lăng Phượng hỏi, “Hoàng Thượng có muốn ta thị tẩm không?”

Xem khuôn mặt xinh đẹp nói ra những lời như vậy, ngữ khí của Lăng Phượng bất tri bất giác mềm mỏng một chút, “Người học qua hầu hạ nam nhân?”

“Không có.”

“Vây miễn.” Lăng Phượng cũng lười hao tâm tổn sức, cởi áo ngoài chui vào ổ chăn, “Người chịu khó một chút, cùng trầm chung một cái chăn đi.”

Mới vừa rồi chọc giận hoàng đế, đêm nay chắc là không thể hảo hảo nghỉ ngơi, ai ngờ hoàng đế lúc này lại nói ra lời như thế, làm cho Bùi Dật Viễn có chút ngoài ý muốn.

“Sao vậy? Không muốn?” Không nghe trả lời, Lăng Phượng hỏi lại.

“Không.” Bùi Dật Viễn vội vàng thu lại cảm xúc, “Ta không ngại.”

“Àn, vậy là tốt rồi.” Lăng Phượng xoay người một cái, chợt phát hiện Bùi Dật Viễn còn không chưa lên giường, thế là hỏi, “Sao vậy, khuya như thế còn không muốn nghỉ ngơi?”

Hay là vẫn nghĩ tới tiền? Hẳn đoán cho vui, nhưng thật bất hạnh trúng chóc!

Bùi Dật Viễn ngồi trở lại trước bàn, mở quyển sách ra nói: “Hoàng Thượng ngày mai còn phải lâm triều, nghỉ ngơi trước đi, chờ ta tính hảo mấy thứ này, tự ta sẽ đi ngủ.”

Lăng Phượng nghe vậy, tay đang chống đầu xiêu vẹo, đầu suýt nữa đập vào thành giường.

Nhưng Bùi Dật Viễn mặc kệ hẳn, hết sức chuyên chú bắt đầu “Công tác”.

Cảm khái một tiếng, Lăng Phượng nghiêng người, nhìn Bùi Dật Viễn trước bàn tính sổ sách.

Ánh sáng yếu ớt – nền làm nổi bật da thịt trắng nõn cùng tuyệt sắc dung nhan, ngón tay thon dài cầm cán bút, mỗi bút đặt xuống đều hữu lực, ánh mắt chuyên chú không để ý tới bất cứ chuyện gì, nếu không phải hẳn đối với tiền cổ chấp, Lăng Phượng thừa nhận chính mình thật sự là sẽ si mê hẳn.

Bất tri bất giác, thân ảnh kia dần trở nên mờ lung, cứ tưởng rằng nhắm mắt lại sẽ biến mất, thế nhưng ngay cả trong mộng cũng giống như thực sự truyền đến một cỗ hương thơm ngát, mùi hương kia không phải son phấn hay hương huân của nữ nhân, mà là hương khí nhàn nhạt trong lành, tựa như ảo mộng, làm cho Lăng Phượng phân không rõ là thật hay cảnh trong mơ.

Thân là hoàng đế, mục đích Lăng Phượng đến hậu cung là sung hạnh tần phi, lưu lại long loại, không đến hậu cung thì ở ngự thư phòng xử lý chính vụ, hẳn chưa từng lưu lại cung nào hảo hảo mà ngủ ngon giấc, mà giờ trầm trầm ngủ ở bên cạnh người nào đó cũng là trải qua lần đầu tiên.

Cỗ hương vị dương quang trên người Bùi Dật Viễn làm hẳn say mê, trầm miên trong đó, Lăng Phượng chủ động nhích lại gần, gắt gao ôm lấy người bên cạnh, ôm như vậy cả một đêm...

6. Chương 5

Sáng sớm hôm sau, khi ánh dương quang chói mắt xuyên thấu qua song cửa sổ chui vào trong phòng, Bùi Dật Viễn mới chậm rãi mở mắt, hẳn đưa tay gác trên hai mắt muốn che khuất ánh sáng chói mắt, đồng thời theo bản năng kéo cao chăn, muốn che mặt tiếp tục ngủ.

Ngày hôm qua bận rộn đến khuya, dù sao sáng nay cũng không có việc gì làm, đang định ngủ tiếp cho thoải mái thì Bùi Dật Viễn thành linh bị một sức nặng làm cho tỉnh.

“Ngô?” Hẳn còn đang ngái ngủ hướng bên người nhìn lại.

Khuôn mặt phóng đại của Lăng Phượng hiển hiện rõ ràng trước mặt hẳn, không chỉ có như thế, một tay một chân của hoàng đế còn bám dính trên người hẳn, còn gắt gao không chịu buông ra.

“...”

Nhìn hẳn, nhìn nhìn lại ánh dương quang bên ngoài, Bùi Dật Viễn xuất phát từ trách nhiệm vẫn lựa chọn đánh thức nam nhân bên người.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, người hôm nay không lâm triều sao?”

“Ân...” Bị đánh thức, Lăng Phượng duỗi thắt lưng vài cái mới chậm rãi chuyển tỉnh, nhu nhu hai mắt mơ màng màng hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Đánh thức trẫm...”

“Hoàng Thượng người hôm nay không lâm triều sao?”

Tuy rằng hần không rõ lắm việc của hoàng đế, nhưng hiện tại canh giờ đã qua, hoàng đế cư nhiên còn ở lại chỗ của hần, thật sự là không thể tưởng tượng.

“Tảo... triều?” Lăng Phượng lẩm bẩm một tiếng, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, quay đầu vừa nhìn thấy sắc trời bên ngoài, “A!”

Quát to một tiếng, hần vội vàng nhảy xuống giường, mở cửa thì thấy, thái dương sớm treo tuốt trên cao, đừng nói là lâm triều, ngay cả thời gian xử lý chính vụ buổi sáng đều đã trôi thành quá khứ.

“Trời ơi...” Đóng cửa lại, Lăng Phượng khó có thể tin ngồi vào ghế.

Từ khi hần đăng cơ tới nay, mặc dù không thể nói là một vị hảo hoàng đế, nhưng lại không hề chậm trễ thời gian vào triều, không cần thái giám hay thị nữ nhắc nhở, thân thể hần đã hình thành thói quen cố định trước giờ lâm triều liền tỉnh lại, cho nên buổi sáng không cần người vào gọi, nhưng mà hôm nay...

Một bên, Bùi Dật Viễn cũng đã mặc quần áo xong, rót một chén nước cho hần, “Hoàng Thượng, nhuận nhuận hầu đi!”

Tiếp chén nước, Lăng Phượng không uống, mà là kinh ngạc nhìn Bùi Dật Viễn.

Ở bên cạnh mỹ nhân yêu tiền như mạng này, hần đường đường là vua của một nước có thể thả lỏng đến mức này?

Như nhìn thấu tâm tư của hần, Bùi Dật Viễn không vội không chậm cũng tự rót cho mình chén nước nói, “Người không phải thánh hiền, ai có thể không phạm lỗi, Hoàng Thượng không cần để ý, lần sau nhớ rõ là được.”

Biết hần đang an ủi mình, cũng biết sai không phải là do hần, Lăng Phượng có chút ảo não uống nước xong, mặc xong quần áo cũng không nhiều lời với Bùi Dật Viễn.

Bùi Dật Viễn nhân cơ hội nói với hần không cần thêm các cung nhân khác hầu hạ, Lăng Phượng lạnh lùng trả lời một câu “tùy người” liền ly khai nơi này.

Sau khi hần rời đi, Bùi Dật Viễn mới thở ra một hơi, kêu Tiểu An tử cùng Kiều Dương đến.

Hai người đi vào trước mặt hần đều xuân ý đầy mặt, trong cung truyền đi nhanh nhất chính là hành tung của hoàng thượng, đêm qua Hoàng Thượng ở Lân Chỉ cung ngủ lại, thậm chí ngay cả lâm triều cũng không màng, hiện giờ tin tức sớm đã truyền khắp hậu cung, cũng không biết có bao nhiêu cung nhân hưởng hai người vô mộng ngựa, cũng hâm mộ bọn họ được hầu hạ một chủ tử được sủng ái như thế.

“Nô tài chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường.” Tiểu An tử hướng hần chúc mừng, “Hoàng Thượng sủng hạnh một vị phi tử như thế trước đây chưa từng gặp qua a!”

“Hoàng Thượng chưa từng như vậy?” Bùi Dật Viễn không có vui mừng, ngược lại nhíu mày.

Kiều Dương sắc sảo quan sát, lập tức đem lời chúc mừng chưa kịp thốt ra lập tức thu về, cũng đẩy bên người Tiểu An Tử bảo hần không cần nói thêm gì nữa.

“Hồi bẩm nường nường, tần phi của hoàng thượng cũng không coi là nhiều, mà Hoàng Thượng đối với các nàng cũng đối xử bình đẳng, cho nên chuyện như vậy...”

“Vậy cũng có chút khó khăn...”

Bùi Dật Viễn tiến cung, nguyên bản không muốn cùng hoàng thượng có nhiều dính dáng, ở trong hậu cung cũng không thể làm kẻ dẫn đầu, ngay từ đầu cứ như vậy là được, cuộc sống sau này thật đúng là nguy hiểm.

“Nường nường, được Hoàng Thượng sủng ái không tốt sao?” Tiểu An tử nghi hoặc hỏi.

Bùi Dật Viễn thở dài, “Không có cái gì tốt.”

Cùng hưởng bổng lộc như nhau, chịu hoàng đế sủng ái hơn, thì phải ‘lao động’ càng nhiều, mặt khác còn phải chịu sự uy hiếp từ các phi tử khác, lúc nào cũng sinh hoạt trong hoàn cảnh nguy hiểm, thật sự là không hợp, tuy nói Hoàng Thượng có thể sẽ ban cho đặc ân, nhưng theo Bùi Dật Viễn biết, tình huống như vậy rất ít.

Lần đầu tiên nghe được câu trả lời như vậy, hai kẻ nô tài nhất thời trước mắt choáng váng.

Kiều Dương nghĩ nghĩ, không khỏi hỏi: “Nương nương đêm qua gặp Hoàng Thượng, không cảm thấy Hoàng Thượng rất anh tuấn sao?”

“Chính xác, nhưng đối với người không phải nữ nhân, anh tuấn hay không anh tuấn cùng ta không quan hệ.” Bùi Dật Viễn thực sự trả lời, “Bất quá, ta có thể tưởng tượng, vì sao trong cung các nương nương khác nhất định vì hân mà đối đầu với nhau.”

“Tất nhiên a...” Tiểu An tử khoa trương nói, “Vài vị nương nương vì làm cho Hoàng Thượng vui, cũng không biết tốn bao nhiêu tâm tư, thế nhưng thiên bất hữu nhân, bốn năm trôi qua mà không một người nào hoài thượng long loại.”

“Nói như thế, bốn năm trước có người hoài thượng long loại?” Bùi Dật Viễn liền theo lời của hắn hỏi tiếp.

“Này...”

“Chuyện này là cấm kỵ, nương nương không biết cũng được.” Kiều Dương lập tức nói tiếp, “Cũng thỉnh không nên hướng Hoàng thượng nhắc tới chuyện long loại, bằng không lỡ như Hoàng Thượng mất hứng, sẽ không dễ chịu gì.”

Bùi Dật Viễn không biết bọn họ đang giấu diếm gì, hắn cũng không có hứng thú biết, sửa sang lại y phục, rồi mới thành thật nói: “Quy củ trong cung ta không được rõ ràng lắm, hy vọng hai vị còn có thể chỉ bảo nhiều hơn.”

“Nô tỳ (nô tài) không dám.” Tiểu An tử cùng Kiều Dương giật nảy mình.

“Bất quá, nếu ta làm chủ nhân cung này, chuyện trong cung này có thể do ta định đoạt sao?” Bùi Dật Viễn đem sổ sách hôm qua mở ra hỏi.

“Nương nương có chuyện gì sao?” Kiều Dương hỏi.

Mở sổ sách ra, Bùi Dật Viễn chỉ vào bản ghi chép hôm qua nói: “Ta muốn tiết kiệm chi tiêu, một tháng từ phủ nội vụ lấy đến nhiều ngân lượng như vậy, chúng ta dùng một phần ba là được, phần còn lại ta giữ lại khi cần, có thể chứ?”

Liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiểu An tử trả lời: “Việc này đương nhiên là không có vấn đề, bất quá thứ cho nô tài lắm miệng, tựa hồ có chút vấn đề, trong cung tuy rằng chỉ có hai người nô tài, chính là nương nương cần ăn, mặc, ở, đi lại...”

“Ta dùng như bình thường là được, còn có cơm canh... để tiết kiệm, sau này các người và ta cùng nhau dùng bữa, sẽ đỡ lãng phí lương thực.” Bùi Dật Viễn cũng sớm đã có tính toán.

“Nhưng việc này không hợp quy củ a!” Kiều Dương sợ hãi than.

“Nơi này ta là chủ nhân, lời ta nói chính là quy củ.” Ở phương diện tiền tài, Bùi Dật Viễn cố chấp quá mức!

7. Chương 6

“Đồ ăn sáng nhiều lắm, giảm!”

“Không cần điểm tâm, triệt!”

“Quần áo nhiều lắm, thu!”

“Lá trà rất cao cấp, đổi!”

Như vậy một ngày trôi qua, hai người Tiểu An tử cùng Kiều Dương vội trong vội ngoài chỉnh đốn nội vụ Lâm Chỉ cung.

Người này làm chủ tử không tồi, chỉ là tại sao lại bạc đãi chính mình như vậy chứ? Trong hoàng cung này nường nường nào không muốn mặc kim mang ngân, hẳn ngược lại đem vàng bạc châu báu thu hồi không nói, còn tỉnh ăn kiệm dùng tới cực điểm, hẳn tốt xấu gì cũng coi như là từ gia đình giàu có sinh ra, sao lại keo kiệt đến mức này?

Sắp tới hoàng hôn, một ngày liền như thế trôi qua, Bùi Dật Viễn ngay cả cửa cung cũng không bước ra nửa bước, ngày đầu tiên đã làm một cuộc “Cải cách ” vĩ đại, chỉ trong một ngày này đã đem Lâm Chỉ cung mà ngày xưa các tần phi đều ao ước có biến thành góc “nghèo” nhất hoàng cung.

Đồ cổ bằng sứ quý báu bị chủ tử thu hồi, từ bồn cảnh cho đến trang sức, một ngày ba bữa cơm canh từ xa xỉ cấp bậc yến hội sửa thành bốn món đồ ăn bình dân, bát đĩa dùng bữa xa hoa cũng được lệnh đổi thành bình thường nhất, quần áo trang sức được ban cho càng không nói, toàn bộ bỏ vào rương, bởi vì chủ tử nói: “Thời điểm này không cần dùng tới.”

Bữa tối trên bàn cơm năm món ăn vô cùng đơn giản, cộng thêm ba bộ chén đĩa, giống như một gia đình bình thường, hai nô tài thêm một chủ tử liền như thế cùng ăn, nếu không nói ra, thật đúng là không ai có thể nghĩ cảnh tượng này có thể phát sinh tại hoàng cung.

Kiều Dương chưa ăn được vài hớp, liền phần nộ bụng bát, nhìn chủ tử thở dài, Tiểu An tử không hiểu, cũng buông theo, hai người liền như thế nhìn Bùi Dật Viễn.

“Xảy ra chuyện gì? Đồ ăn không hợp khẩu vị?” Bùi Dật Viễn hỏi.

Tiểu An tử không nói lời nào, chỉ nhìn Kiều Dương, chỉ nghe Kiều Dương nhuần nhuần cổ họng nói: “Nường nường, thứ cho Kiều Dương vô lễ, thật có chút chuyện Kiều Dương thật sự không thể không nói!”

“Người nói.” Bùi Dật Viễn cũng buông bát còn thật sự lắng nghe.

Chỉ thấy Kiều Dương đứng lên, chỉ vào cung điện nói: “Nường nường, tiết kiệm không phải không hảo, nhưng cũng phải nhìn xem đây là chỗ nào, trong cung nhiều ánh mắt nhìn ngó chúng ta, người làm như thế không thể nghĩ ngờ là làm thấp đi thân phận của mình, người lấy cái gì đi tranh hoàng thượng đây? Thân là nam phi, người cũng là trong số các nường nường, người làm như vậy, Hoàng Thượng sớm hay muộn có một ngày sẽ chán!”

Lời nói của nàng ở trong cung là cấm kỵ, bất luận kẻ nào dám đối một phi tần nói chuyện như thế chắc chắn chỉ có con đường chết, nhưng Kiều Dương hiểu rõ chủ tử này không giống với những người khác, hẳn hẳn là có thể hiểu được dụng ý thực sự của nàng.

Quả nhiên, Bùi Dật Viễn sau khi nghe vậy, kinh ngạc suy tư một phen, rồi mới ngẩng đầu hỏi: “Kiều Dương, người hy vọng ta có thể giống như các nường nường khác, cấm y ngọc thực, xa xỉ lãng phí, vì tranh giành hậu cung nhỏ nhoi mà không từ thủ đoạn sao?”

“Quả thật hẳn là như thế.” Kiều Dương trả lời.

Bùi Dật Viễn nhìn nàng, thở dài: “Hoàng Thượng đối ta bất quá chỉ là nhất thời hứng khởi, đến lúc chán là chuyện đương nhiên, ta tội gì chỉ vì giấc mộng ngắn ngủi mà trả giá cả đời.”

“Nường nường, sẽ không, Hoàng Thượng hẳn...” Tiểu An tử không nói được lời hay, nhưng nghe Bùi Dật Viễn khẳng định như thế, không khỏi khuyên giải an ủi hẳn.

Bùi Dật Viễn ngăn hẳn tiếp tục nói, trong giọng nói giống như đang trấn thuật, không mang theo một tia cảm xúc cá nhân: “Đối Hoàng Thượng mà nói, ta là một trong số phần đông cát chứa phẩm của hắn, có thời điểm yêu thích, tự nhiên cũng sẽ có thời điểm phiền chán, ta muốn làm chính là ‘chiêu chi tắc đến, huy chi tắc đi’, chờ ngày nào đó Hoàng Thượng quên ta, như vậy ta có thể rời đi, hoặc là một mình ở trong cung sống quãng đời còn lại.”

(Gọi thì đến, đuổi thì đi)

Nửa câu nói sau của hắn chính là hai loại kết quả trước khi tiến cung hắn đã đoán trước: một là Hoàng Thượng thực sự chấp thuận cho hắn rời cung về nhà, còn lại là tại nơi thâm cung này một mình sống quãng đời còn lại. Đối với mỗi một loại kết cục, hắn đều chuẩn bị tâm lý kỹ càng, dù sao có việc không thể cưỡng cầu, hắn chưa bao giờ hy vọng xa vời có kết quả tốt hơn.

“Bàn luận xem ra cũng thật thú vị a!” Lúc này ngoài cửa truyền đến một giọng nam to rõ, hai kẻ nô tài sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

“Nô tài (nô tỳ) tham kiến Hoàng Thượng!”

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Bùi Dật Viễn cũng hành lễ nói.

“Bình thân.” Lăng Phượng vào nhà, không mang theo cung nhân.

Tiến vào cửa phòng, liền nhìn thấy bữa ăn còn dang dở trên bàn, còn có ba bộ bát đĩa, thật cảm thấy mới mẻ, để vương được giáo dục không thể để bọn nô tài ngồi cùng bàn, thế là hắn cho hai người lui đi, chỉ để lại một mình Bùi Dật Viễn.

Bùi Dật Viễn đứng ở một bên, Lăng Phượng ngồi ở trước bàn cơm, cũng bảo hắn ngồi xuống, cầm lấy chiếc đĩa hắn đã dùng qua chỉ vào mâm đồ ăn hỏi: “Dật Viễn, này là cái gì? Úc! Giống như rau xanh!”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, này chính là rau xanh xào.” Bùi Dật Viễn cũng không ngại cầm lấy bát Tiểu An tử đã dùng.

“Rau xanh xào như vậy sao, không phối cùng các thứ khác cũng có thể ăn?” Lăng Phượng tò mò gấp một đĩa cho vào miệng, “Àn, hương vị vẫn còn.”

Ăn qua sơn hào hải vị, chưa từng thấy bữa ăn của một gia đình bình thường.

Bùi Dật Viễn cũng không chế nhạo, còn hảo tâm giúp hắn chỉ rõ: “Này là cà chua xào trứng, cái kia là tương du thang, còn có thịt kho tiêu xanh cùng cá lô chưng.”

Lăng Phượng đông thử một ngụm, tây ném một chút đến vui vẻ, hắn chưa kịp ăn đã chạy tới Lân Chỉ cung, vốn định cùng Bùi Dật Viễn tiếp tục nói chuyện ngày hôm qua, không nghĩ tới lại nghe hắn bàn luận về tương lai, thật sự là có chút ngoài dự đoán.

Ăn uống no đủ, uống một bụng trà, Lăng Phượng đánh ợ một cái, hai người đem toàn bộ thức ăn trên bàn đánh cho gió cuốn mây tan.

“Hương vị khá tốt, khó trách ngươi thích.” Lăng Phượng cười hì hì nói, cùng bộ dáng tối hôm qua tựa như hai người.

“Ngươi đang kỳ quái trăm tại sao lại tới tìm ngươi đúng không?”

Bùi Dật Viễn thành thật gật gật đầu.

“Bởi vì trăm nghĩ thông suốt.” Ngồi vào một bên ghế, hắn quan sát bày trí trong Lân Chỉ cung.

Tuy rằng không có... phô trương những thứ đẹp đẽ xa xỉ quý giá, phong cách mộc mạc lại làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Vừa lòng gật đầu, Lăng Phượng tiếp tục nói: “Giống như ngươi xem trọng bổng lộc phi tử của ngươi, trăm cũng bất quá là coi trọng mỹ mạo của ngươi, chúng ta coi như theo nhu cầu, cũng không có ai phụ ai.”

Lời của Lăng Phượng cùng sự nhận thức của Bùi Dật Viễn giống nhau, hắn vốn chính là nghĩ muốn như thế.

“Bất quá, trăm đối với lời ngươi nói mới rồi đang có nghi vấn.”

“Là lời nào?”

“Mới vừa rồi ngươi nói kết cục của mình, một là rời cung, hai là ở trong cung sống quãng đời còn lại, chẳng lẽ không có ba sao?”

Bùi Dật Viễn không rõ, thế là hỏi: “Hoàng Thượng, như thế nào là ba?”

“Nói không chừng, trăm húng khởi cùng ngươi làm bạn đến già thì sao?” Lăng Phượng trêu ghẹo hỏi.

Bùi Dật Viễn suy nghĩ lời hắn nói một lúc sau lắc lắc đầu, “Hắn là điều này không thể.”

“Nga? Tại sao?”

Lăng Phượng cảm thấy mỹ nhân trước mắt rất thú vị, hắn chưa từng gặp qua người mâu thuẫn như thế, rõ ràng có gương mặt thoát tục tuyệt trần, nhưng cố tình thể hiện yếu tiền như mạng, theo lý thuyết phải là cái loại tiểu nhân vì tiền không tiếc a dua xu nịnh, nhưng hắn không hề như vậy, thật sự không rõ, hắn đến tột cùng là như thế nào mới có thể luyện đến mức này!?

8. Chương 7

Bùi Dật Viễn thập phần khách quan phân tích: “Hoàng Thượng đối ta thích, chỉ là bởi vì khuôn mặt này, nhưng theo thời gian trôi qua, người sẽ già đi, ta hôm nay là đẹp nhất, nhưng qua vài chục năm sau, xinh đẹp không còn, khi đó đối với Hoàng Thượng không có bất kỳ hấp dẫn nào nữa, cho nên Hoàng Thượng quyết không thể nào cùng ta đến già.”

Trả lời thực có đạo lý, Lăng Phượng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Như vậy đối với ngươi không phải thực không công bình sao? Vì sao còn lựa chọn vào cung làm phi?” Phương pháp kiếm tiền có rất nhiều loại, hắn cũng không tin Bùi Dật Viễn không thể không nghĩ ra được.

Bùi Dật Viễn kỳ quái liếc nhìn Lăng Phượng một cái, mở miệng hỏi: “Hoàng Thượng, ngài có phải quên thân phận của ngài rồi hay không?”

“A? Trẫm?”

“Ngài tự xưng là ‘trẫm’ là chúa tể quốc gia này.” Bùi Dật Viễn nghiêm túc nhìn hắn, trong khẩu khí lộ ra một tia bất đắc dĩ, “Trong lời ngài nói, ta không có chỗ để phản bác.”

Ngữ khí Lăng Phượng cũng có một chút biến hóa: “Ngươi đây là đang trách cứ trẫm?”

Đây là lần đầu có người dám ở trước mặt hắn nói như thế.

“Không phải trách cứ, chính là đang nói sự thật.” Bùi Dật Viễn thật sự cũng không có ý tứ trách cứ, “Thân là thần dân, quân vương đã nói như vậy thì không thể không theo, ta còn có người nhà cần phải sống sót ở quốc gia này, cho nên ta không có lựa chọn nào khác mà thôi.”

Hắn cũng không có biểu hiện bất mãn, cũng không có câu nào oán hận, Lăng Phượng bất giác ngơ ngẩn, là hắn diễn đến mức hoàn mỹ, hay là...

“Ngươi thật là một kẻ kỳ quái!” Lăng Phượng đi đến ngồi một bên giường, hai tay giao nhau ở trước ngực vừa đánh giá hắn vừa nói, “Những cất chứa phẩm trước kia của ta có kẻ mắng ta hôn quân, có kẻ liêu mạng vuốt mông ngựa, có kẻ còn có ý đồ tự sát, nhưng không người nào lại thần nhiên giống như ngươi.”

“Người vốn có rất nhiều loại, Hoàng Thượng gặp được chỉ là một phần nhỏ.”

Bùi Dật Viễn vừa nói, vừa thu hồi chén đĩa thức ăn trên bàn, rồi mới đặt gần cửa, bọn Tiểu An tử lập tức lấy đi.

Trở lại trong phòng, chỉ thấy Lăng Phượng tò mò cầm lấy bản sổ sách trên giường mà Bùi Dật Viễn sửa sang lại một đêm lật ra xem.

“... Phốc!”

Ban đầu còn chưa có gì, nhưng càng xem đến sau cảm thấy càng thần kỳ, Lăng Phượng cố nén lăm lăm mới làm cho mình duy trì cái gọi là “uy nghiêm Hoàng đế”.

“Có cái gì buồn cười?” Bùi Dật Viễn trừng mắt liếc hắn một cái.

Đây là thành quả hần cố gắng đã lâu, cho dù là hoàng đế cũng không có tư cách cười nhạo hần.

“Chính là... Ha ha!” Cuối cùng nhin không được, Lăng Phượng vẫn rất không nể tình bạo cười ra tiếng, “Ha ha, người, người quá cường điệu ... Lá trà... Ngay cả giá trị lá trà người cũng tính...”

Bùi Dật Viễn không nhanh không chậm đi đến bên cạnh hần, thoáng cái giành lấy quyển sổ kia cất kỹ.

Rồi cố lấy nhần nại hỏi: “Hoàng Thượng ngài hôm nay không đi đến chỗ các tần phi sao?”

“Không muốn đi.” Lăng Phượng hừ một cái trả lời, “Hơn nữa hình như ôm người, trầm ngủ càng thêm an ổn.”

“Nhưng người ngủ ở nơi này của ta sẽ làm ta gặp khó khăn.” Bùi Dật Viễn xoa chớp mũi, tựa như có thể tưởng tượng ra những ngày tháng sau này của mình ở chốn hậu cung.

Lăng Phượng không cho là đúng, lại cảm thấy có chút kỳ quái hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Tần phi của trẫm nhìn thấy trẫm ngủ lại đều hưng phấn muốn chết, còn người lại làm ra loại biểu tình này làm chi?”

Bùi Dật Viễn lắc đầu, thật sự là muốn sống phải nhờ vào sự vừa lòng đẹp ý của hoàng đế a!

“Hoàng Thượng, vô luận nam hay nữ đều có loại cảm tình tên là ‘ ghen tị ’, ta chính là nghĩ bởi vì ghen tị mới làm nên nhiều việc như vậy.”

Nói như thế, hần hần là nên hiểu đi!?

Không nghĩ tới...

Lăng Phượng nghe vậy liền cười ha hả: “Ha ha, Dật Viễn a, người suy nghĩ nhiều rồi, ái phi của trẫm đều là do trẫm tỉ mỉ chọn lựa, không có phát sinh những sự tình như vậy đâu!”

“...” Tên này ngu ngốc.

Bùi Dật Viễn thông minh lựa chọn không nên cùng hần tiếp tục tranh luận nữa, “Tóm lại hy vọng Hoàng Thượng sau này nếu không có việc gì hệ trọng nên ít đến chỗ của ta, dù sao ta cũng không phải nữ tử, cho dù thế nào cũng không thể lưu lại con nói dòng.”

Không phải hần không nhớ kỹ lời Kiều Dương đã nói, mà là thật sự muốn khuyên vị hoàng đế đuổi cũng không đi này, hần chỉ nói ra sự thật.

Mà Lăng Phượng giống như bị giẫm trúng chỗ đau, sắc mặt trong nháy mắt chuyển sang âm u.

“Đây là chuyện của trẫm, không quan hệ với người, người cũng ít quan tâm đến đi.” Dứt lời liền ở trên giường nằm xuống.

Bùi Dật Viễn thầm nghĩ xem ra vị hoàng đế này hôm nay nhất định phải ngủ lại chỗ hần rồi.

“Hoàng Thượng, ngày mai nhớ rõ phải lâm triều, không nên chậm trễ lần nữa.” Bằng không, những lời đồn này sẽ càng thêm vớ vẩn.

“Yên tâm, trẫm có phân phó thái giám quản sự tới gọi trẫm.” Lăng Phượng có chút không kiên nhẫn phát phát tay, có chút nôn nóng muốn nhanh chóng được ngủ.

Bùi Dật Viễn nhìn xem thời gian bên ngoài, nghĩ vừa rồi mới dùng xong bữa tối, lập tức nhú mày, cả gan tiến lên đem Lăng Phượng kéo lên.

“Hoàng Thượng, vừa ăn no xong liền ngủ đối với thân thể không tốt.”

Hần bây giờ là phi tử của hoàng đế, nhận bổng lộc của hoàng đế, hoàng đế phải khỏe mạnh sống lâu, hần mới có thể có lợi, nếu ăn rồi ngủ, khó nói trước được hoàng đế sau vài năm liền long ngự quy thiên, việc này đối với hần chính là đại tổn thất.

Dựa theo kế hoạch này, hoàng đế cần phải sống thêm năm mươi năm có hơn, hần mới có thể có được lợi ích lớn nhất, cho nên hần tuyệt đối không thể cho phép hoàng đế có thói quen sinh hoạt bữa bãi như thế.

“Người làm gì mà níu kéo trẫm nha?” Lăng Phượng rất là bất mãn, hần muốn nhanh nhanh ngủ.

“Không được ngủ!” Vì lợi ích của mình, Bùi Dật Viễn hai tay chống nạnh, bày ra một bộ dáng răn dạy nói, “Hoàng Thượng, Mặc Tử trông thấy người ta nhuộm vải cảm thán mà viết: “Nhuộm xanh tất sẽ xanh, nhuộm vàng tất sẽ vàng, cho nên con người cũng giống như màu sắc này vậy, ngũ sắc thì cũng có ngũ nhập.” Nguyên nhân chính là phát sinh từ chỗ đó. Không chỉ riêng việc nhuộm vải mà quốc gia cũng thế. Vua Thuần nhiên Hứa Do, Bá Dương Vua Vũ nhiễm Vu Đào, Bá Ích Vua Thang nhiễm Y Doãn, Trọng Hỷ Vũ vương nhiễm Thái Công Vọng, Chu Công Minh. Bốn vị vua này, do nhiễm đúng đắn, cố vương thiên hạ, lập vi thiên tử, công danh che trời. Trong thiên hạ nói đến nhân nghĩa hiển nhân, tất phải nói đến bốn vị vua này. Hạ Kiệt nhiễm Can Tân, Kỳ Chung Nhung Ân Trụ nhiễm Sùng Hầu, Ấc Lai Chu Lệ vương nhiễm Quắc Công Trường Phù, Vinh Di Công U Vương nhiễm vu Quắc Công Cổ, Tế Công Đôn. Bốn vị vua này, do nhiễm không đúng, vong quốc bỏ mình, thiên hạ sỉ nhục. Trong thiên hạ nói đến bất nghĩa nhục nhân, tất sẽ nói đến bốn vị vua này. Tề Hoàn Công nhiễm Quản Trọng, Bào Thúc Nha Tấn Văn Công nhiễm Cửu Phạm, Khích Yển Kinh Trang Vương nhiễm Tôn Thúc Ngao, Thầm Doãn Chương Ngô Vương Hạp Lư nhiễm Ngũ Viên, Văn Chi Nghi Việt Vương Câu Tiễn nhiễm Phạm Lãi. Năm vị vua này, do nhiễm đúng, xưng bá xưng hầu, công danh truyền lưu hậu thế.” ()

“Dừng dừng dừng dừng...” Lãng Phượng bị nhắc tới đầu óc choáng váng, “Người nói với trăm mấy chuyện này để làm gì?”

“Hoàng Thượng hiện tại ở lại chỗ của ta nghỉ tạm, cũng có thể nói là sở nhiễm, ta không thể để cho Hoàng Thượng hủy ở trong tay ta!” Bùi Dật Viễn nói lời chính nghĩa.

“A?” Đây là cái gì với cái gì nha?

“Ta không thể nuông chiều hoàng thượng có thói quen không tốt, nên chỉ ra.”

“Người không cần nuông chiều, làm như không phát hiện là tốt rồi.” Lãng Phượng từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, không quan trọng.

Nhưng hẳn quá coi thường *** thần cổ chấp của Bùi Dật Viễn, chỉ thấy Bùi Dật Viễn thở sâu, rồi tiếp tục vung vãi nói: “Phạm Cát Xạ nhiễm Trương Liễu Sóc, Vương Sinh Trung Hành Dân nhiễm Hoàng Tịch Tần, Cao Cường Ngô Vương Phù Sai nhiễm Vương Tôn Hùng, Thái Tể Di Trí Bá Dao nhiễm Trí Quốc, Trương Võ Trung Sơn Thượng nhiễm Ngụy Nghĩa Tống Khang Vương nhiễm bởi Đường Ưởng, Điền Bất Nhân.. Sáu vị vua này, do nhiễm không đúng, cố quốc tàn vong, phải tự sát hoặc lưu vong, tông miếu không người thờ cúng, dòng dõi tuyệt diệt, quân thần ly tán, dân chúng lưu vong. Trong thiên hạ nhắc đến kẻ tham bạo, tất nhắc đến sáu vị quân vương này. Phàm là vua, phải vì sự phồn thịnh của quốc gia, vì bình an cho nhân dân mà lo nghĩ, phải nghĩ đến những kẻ có thể nhiễm. Từ xưa người nhân nghĩa vì quân chủ...”

“Dừng dừng... Hảo hảo, coi như trăm sợ người, không ngủ sẽ không ngủ.” Mấy chuyện nhặt nhẻo này sớm đã bị người ta quên mất rồi, “Nhưng trăm không ngủ được, ở chỗ của người có việc gì vui để làm đâu?”

“Việc vui...” Bùi Dật Viễn nhẹ nâng khóe miệng, “Không bằng Hoàng Thượng đến cùng ta tính thu chi một lượt của hoàng cung này đi!”

“...”

Lão thiên gia, ai tới nói cho hẳn biết, hẳn đến tột cùng cười cái gì trở về a!?

9. Chương 8

Tin tức Hoàng Thượng liên tục vài ngày đêm ngủ ở Lâm Chỉ cung rất nhanh truyền ra khắp hậu cung, số lượng phi tần trong hậu cung cũng không nhiều lắm, cũng có người dần dần khản trương lên, chỉ nữ Thừa tướng là Trầm Tư Dung ban đầu rất được sủng ái, cũng chính là Thực phi nương nương là người đầu tiên nổi lên tâm bất mãn.

Bởi vì liên quan đến vị thần phi này, Hoàng Thượng đã bảy ngày chưa từng lâm hạnh nàng, mà trong tháng này trong triều cũng có người ý tứ rằng nàng không hoài thượng long tử, lúc này Hoàng Thượng lại muốn vứt bỏ nàng, không chừng ngôi vị hoàng hậu này suốt đời nàng cũng không với tới được.

Chuyện bốn năm trước, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng, sự kiện kia tuy đã phai nhạt, nhưng Hoàng Thượng trong bốn năm qua lại thay đổi rõ rệt, hẳn không hề lập hậu, cũng không tái cử chịu bất kỳ vị phi tử nào, mọi người đều đối xử bình đẳng, ai cũng không thiên vị.

Nhưng bởi vì hần chậm chạp không lập hậu, không biết bắt đầu từ khi nào, hậu cung truyền ra một cái quy củ bất thành văn: vị phi tử nào sinh hạ được hoàng tử cho hoàng thượng trước thì ngôi hoàng hậu kia chính là của nàng!

Cho nên Thực phi nghĩ hết mọi phương pháp có thể câu dẫn Hoàng Thượng thượng đến Vĩnh Tinh cung của nàng, nhưng thiên ý trêu người, nàng thủy chung chưa từng như nguyện, mà hiện giờ lại nửa đường nhẩy ra một Trình Giảo Kim, chuyện này bảo nàng làm sao cam tâm!?

Nàng vì biết người biết ta, trước hết để cho người của cha nàng đi tra xét lai lịch của vị thần phi này, biết hẳn chẳng qua chỉ là con của một thương nhân Dương Châu, nàng mới yên lòng, bắt đầu vạch kế hoạch xử lý cái gai trong mắt này như thế nào.

Ngày hôm đó sau Ngọ, nàng mặc vào bộ y phục hoa lệ mà Hoàng Thượng yêu nhất, mang theo thị nữ tâm phúc còn có nhũ mẫu thái giám cùng một đám hạ nhân tới Lân Chỉ cung, mục đích chính là làm giảm uy phong của nam phi này.

Bùi Dật Viễn cùng Lăng Phượng kỳ thật cũng không có gì, Lăng Phượng liên tục đến chỗ của hần cũng bắt quá là ăn một bữa cơm, ngủ một giấc mà thôi.

Mỗi ngày quen ăn nhiều thịt cá Lăng Phượng ngẫu nhiên muốn thay đổi khẩu vị, chạy đến nơi của hần ăn một bữa tối thanh đạm, sau đó Bùi Dật Viễn tính sổ sách, hần an vị ở bên cạnh uống trà. Lăng Phượng cùng “nam nhân chân chính” duy nhất trong hậu cung này tâm sự cả ngày, không chuyện gì không nói.

Tri thức của Bùi Dật Viễn vượt hẳn dự kiến ban đầu của hần, càng nói càng hưng trí, trước kia căn bản không có người nào có thể không để ý thân phận cửu ngũ chí tôn của hần cùng hần nói chuyện thoải mái, mà Bùi Dật Viễn lại làm được.

Bảy ngày này, hai người không có gì giấu nhau, nói từ trên trời xuống tới dưới đất, từ kinh thành nói đến biên cương, thậm chí đêm nay, Lăng Phượng lại cùng hần tâm sự chuyện nữ nhân, Bùi Dật Viễn cũng không tránh khỏi vài lần xem thường.

...

Lân Chỉ cung tuy lớn, nhưng hạ nhân cũng chỉ có hai người Tiểu An tử cùng Kiều Dương, vì vậy đến khi Thực phi dẫn theo một đại đội tiến vào tới cửa cung, Tiểu An tử mới vội vàng thông báo: “Thực phi nương nương giá lâm!”

Kiều Dương ở trong nhà hầu hạ, Bùi Dật Viễn đang tính toán sổ sách ngày hôm qua, bỗng nhiên nghe nói Thực phi nương nương đến đây, hai người đều hiểu, đệ nhất khiêu khích đã đến.

“Chủ tử.” Là Bùi Dật Viễn bảo bọn họ xưng hô như thế, “Ngài xem ngài phải..”

Không đợi Kiều Dương hỏi xong, Bùi Dật Viễn liền đứng lên nói: “Nên tới cũng đã tới, trốn cũng trốn không xong, Kiều Dương mau đi chuẩn bị trà, dùng đồ sứ cùng trà thượng đẳng đãi khách.”

“Vâng.”

Đã nhiều ngày ở chung, Kiều Dương không còn lo lắng cách xử sự của chủ tử sẽ làm hần không có chỗ đứng trong hậu cung, vị công tử xinh đẹp này ngày thường đối với bản thân quả thật khu môn tiết kiệm, nhưng là nếu thật sự đến thời điểm cần dùng, hần cũng không tiếc mà xuống tay, Kiều Dương rất tán thưởng tác phong của hần, càng thích thái độ làm người của hần, vị chủ tử này là người duy nhất nàng cam tâm tình nguyện theo hầu hạ.

Kiều Dương rời đi, Bùi Dật Viễn cũng không nhanh không chậm đứng lên, sửa sang lại quần áo liền đi ra ngoài đón khách.

Phục sức mộc mạc không che giấu được tướng mạo trác tuyệt, mà hắn cũng không cần gì phải che giấu, chậm rãi bước đến đại sảnh, đã có một đám người ở chỗ này chờ đợi.

Nữ tử ngồi ở thượng vị y quan hoa lệ xa xỉ, mắt phượng mày ngài, trang điểm lộng lẫy xinh đẹp, dung nhan kiêu ngạo vừa thấy liền biết là xuất thân quý tộc, mà bọn nô tài phía sau nàng cũng ngẩng cao đầu, một bộ dạng khinh thường người khác, đúng là chủ nào thì tớ ấy.

“Tham kiến Thục phi nương nương.” Chưa bàn đến sự sung hạnh của hoàng thượng, Thục phi tiến cung sớm, thân phận cũng cao hơn so với hắn, Bùi Dật Viễn nên hành lễ.

Thục phi đánh giá người nam nhân này, tướng mạo đích xác không tệ, nếu như theo lời Hoàng Thượng thì đúng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng muốn một nữ nhân thừa nhận mỹ mạo của kẻ khác hơn hẳn chính mình, mà người nọ lại cùng mình hầu hạ cùng một người nam nhân, chỉ sợ là so với lên trời còn khó hơn.

“Thần phi miễn lễ.” Thục phi ra vẻ hào phóng nói, “Người mới vừa vào cung không lâu, bổn cung cố ý hướng người thăm hỏi, người sẽ không để bụng chứ?”

“Đa tạ hảo ý của nương nương.” Bùi Dật Viễn nho nhã lễ độ trả lời.

“Không cần phải tạ ơn, bất quá...” Thục phi liếc mắt nhìn Bùi Dật Viễn, sau đó đứng lên, nhìn quanh bốn phía mới đi tới trước mặt hắn, “Thật ra bổn cung muốn khuyên người vài câu, từ xưa đến nay Hoàng Thượng không để nam nhân có một kết cục tốt, thần phi cũng nên giữ đúng bổn phận mới phải.”

Thật sự là thẳng vào đề tài, nữ nhân này thật đúng là âm ngoan.

Bùi Dật Viễn mặt không chút thay đổi, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: “Nương nương nói rất đúng, chính là Hoàng Thượng muốn đi đâu là chuyện của hoàng thượng, hậu cung là chỗ hoàng thượng nghỉ ngơi, nương nương cũng nên tuân thủ bổn phận mới đúng.”

Thục phi nghe vậy giận dữ: “Lớn mật, người đây là đang giáo huấn Bổn cung!?”

Bùi Dật Viễn không để ý sự giận dữ của nàng, đắc tội Hoàng thượng hắn còn không quan tâm, huống chi chỉ là một phi tử như nàng!?

Hắn không nóng không lạnh nhìn nàng một cái, rồi mới cười rộ lên trả lời: “Nương nương, nữ tử tam tông tứ đức, thất xuất chi điều người có từng biết?”

“Người...!” Không đợi Thục phi kịp mắng thêm, Bùi Dật Viễn tiếp tục lời của mình.

“Tam tông: tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử. Tứ Đức: Công, dung, ngôn, hạnh. Thất xuất: vô tử, *** ẫn, bất sự cứu cô, khẩu thiệt, đạo thiệt, đồ kỵ, ác tật (). Nương nương không ngại tính thử xem mình phạm vào mấy cái, rồi sau hãy giáo huấn ta cũng không muộn.”

“Người, người nói vậy!” Thục phi thân là nữ nhi duy nhất trong nhà, từ trước đến nay người khác phải nâng trên tay như nâng hòn ngọc quý, nào có nghe qua lời răn dạy lộ liễu như thế?

“Nương nương là không biết hay là không hiểu?” Bùi Dật Viễn ý cười càng sâu, “Ta đây nói cho người biết, Tam Tông, người phạm thứ hai, Tứ Đức, người phạm thứ nhất, thứ ba, thứ tư, Thất Xuất, người phạm thứ nhất, thứ tư, thứ sáu, một nữ tử như thế, không bị lưu đày là Thánh ân mệnh mông. Nương nương nếu có chút thời gian rảnh để giáo huấn ta, ta cảm thấy nương nương càng phải tỉnh lại mới đúng.”

“Người dám yêu cầu Hoàng Thượng phế ta đi?” Thục phi tức giận đến trừng lớn hai mắt, lại không thể phản bác.

Bùi Dật Viễn nhún nhún vai, “Ta chưa nói qua.”

“Người, người...”

“Nương nương, cẩn thận tổn thương phượng thể.” Nhìn quen Thục phi giáo huấn phi tử khác, các nô tài lần đầu tiên gặp chủ tử bị người chọc giận thành như vậy đến nói cũng không xong, cả bọn đều hiểu được người này cũng không phải dễ chọc, nên thu binh.

“Người... Chúng ta đi!”

Thục phi khi tới khí thế rào rạt, *** thần trần trề, chính nàng ta cũng không đoán trước sẽ bị một nam nhân gia cảnh bình thường bức đến tình cảnh này, đành mang một đội ngũ không có thu hoạch đùng đùng trở về.

Thấy nàng rời đi, Kiều Dương cùng Tiểu An tử vừa rời ở bên cạnh một phen tháo mồ hôi lạnh không khỏi mừng rỡ.

“Chủ tử thật lợi hại, đem mặt mũi Thục phi làm cho mất hết.”

“Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, xem Thục phi nàng ở hậu cung còn có thể làm phách đến khi nào!”

Nhưng Bùi Dật Viễn không thấy việc này có gì đáng vui mừng, thở dài trở lại thư phòng, cầm lấy bút lông đem sổ sách lật tới trang cuối cùng, không ai biết, đây là những ghi chép cá nhân của hắn, trên đó tràn ngập những ‘khoảng nợ’ mà hắn ghi lại với những người xung quanh, gần đây trên đó xuất hiện nhiều nhất chính là hai chữ “Hoàng Thượng”.

[Hoàng Thượng phong ta vào cung làm phi, cướp đoạt quyền lợi tự do, thêm một gạch.]

[Hoàng Thượng ban thưởng vật phẩm trân quý, bớt một gạch.]

...

[Hoàng Thượng cùng ta dạ đàm, không thể để ý sổ sách, thêm một gạch.]

[Hoàng Thượng ép ta chơi cờ, vì không thể thủ thắng mà đánh đổ bàn cờ, thêm một gạch.]

Hắn còn viết ở mặt sau: [Hoàng Thượng không chịu chiều tần phi, Thục phi tiến đến nháo sự, thêm một gạch.]

“Ấn!” Vừa lòng gật đầu, rồi mới lật trở về phía trước, tiếp tục công tác tính sổ sách.

===

() theo chế độ phong kiến ngày xưa, người phụ nữ phải hội đủ tam tòng: tại gia tòng phụ (còn ở nhà theo cha), xuất giá tòng phu (lấy chồng thì phải theo chồng), phu tử tòng tử (chồng chết thì theo con), tứ đức: công (là chăm sóc việc nhà cho sạch sẽ, ngăn nắp, thêu thùa may vá, nấu ăn, nuôi dạy con cái và học biết nghề hay để phụ chồng lo kinh tế gia đình), dung (là vẻ mặt và dáng dấp bề ngoài. Phụ nữ cần chăm sóc dung nhan cho tươi tắn, tướng đi khoan thai, cử chỉ từ tốn, thân thể sạch sẽ, quần áo thơm mát gọn gàng), ngôn (là lời nói phải chân chính, dễ thương và hữu ích tránh lời thị phi, đâm thọc, xảo trá lợi mình hại người), hạnh (là tánh nết hiền lành, hoà nhã, hiếu thảo, kính trên nhường dưới, khoan dung, đoan chính, chung thủy, biết thương người nghèo khó).

Ngoài ra còn có thất xuất chi điều: gồm không con, *** dật, không thờ cha mẹ chồng, lười điều, trộm cắp, ghen tuông, có bệnh hiểm nghèo.

Nếu phạm các điều này thì chồng có quyền hưu vợ. Nói vậy thì Thục Phi đáng bị hưu nhỉ ^^

Em Viễn ghê chưa, âm thầm ghi nợ chồng cơ đấy, chồng em còn phải học máu dài dài ^^

10. Chương 9

Khi đổi canh, Lăng Phượng đúng hẹn tới, chuyện phát sinh trong ngày hôm nay, hắn đã sớm nghe tiểu thái giám nói lại, mà Thục phi cũng đã chạy đến trước mặt hắn phun ra một đồng oán hận rằng Bùi Dật Viễn vũ nhục nàng như thế nào, bất quá hắn cũng không để ý lắm.

Nữ nhân từ trước đến nay luôn thích nói huyền thuyên, hần cũng đã thấy quen, mà Bùi Dật Viễn kia luôn độc mồm độc miệng hần cũng không phải không có thử qua, hai phe hướng cùng một chỗ, lựa chọn sáng suốt nhất chính là bo bo giữ mình, ai cũng không quản.

“Dật Viễn, ngươi lại tính sổ a?”

Hôm nay hần cùng dùng bữa với Thục phi, cũng coi như trấn an nàng, rồi mới đi đến tẩm cung của Bùi Dật Viễn, hần quả nhiên đang quản lý sổ sách của mình.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Bùi Dật Viễn đứng dậy thỉnh an, sau khi được cho phép mới ngồi xuống.

Lăng Phượng ngồi vào chỗ đối diện hần, cũng không thèm quản có đang quấy rầy hần hay không, trực tiếp bắt đầu chủ đề của ngày hôm nay.

“Dật Viễn, hôm nay nói về nữ nhân đi?” Lăng Phượng không nhắc chuyện náo nhiệt buổi sáng, vừa cười vừa nhìn Bùi Dật Viễn, “Hay là nói người thích kiểu nữ nhân như thế nào đi?”

Bùi Dật Viễn đối với đề tài này không có hứng thú chút nào, một bên đánh bàn tính một bên trả lời: “Ta thích nữ nhân không đem ta làm hồi sự.”

“A? Ý tứ gì?”

“Ý tại mặt chữ, ta chỉ cần một nữ nhân không quá quan tâm đến tướng mạo của ta, đối đãi với ta như với nam nhân bình thường.” Bùi Dật Viễn trả lời từng chữ rất rõ ràng.

Lăng Phượng nghe vậy, không lên tiếng, mà là tỉ mỉ đánh giá Bùi Dật Viễn vẫn đang chuyên tâm tính sổ sách, rồi mới quay đầu đi chỗ khác cười quỷ dị. Làm sao có nữ nhân như vậy?

Nữ nhân quan tâm nhất chính là tướng mạo, mà bảo lấy tâm bình thường đối đãi với vẻ ngoài này của Bùi Dật Viễn, tựa hồ so với lên trời còn khó hơn.

Lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy ý cười của Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn cũng không kinh ngạc, thản nhiên lật xem một tờ trường mục rồi mới nói: “Hoàng Thượng, cười như vậy sẽ tổn hại uy tín thiên tử của ngươi, thu lại sẽ tốt hơn đó.”

“Khụ khụ.” Lăng Phượng bị ngượng, vội vàng ho khan rồi mới chuyển hướng đề tài, “Bởi vì tìm không thấy người thích hợp như ngươi nói, ngươi mới không thành thân?”

Bùi Dật Viễn năm nay gần hai mươi, người bình thường thì đã sớm nói đến chuyện thành thân, mà hần lại dễ dàng chấp nhận vào cung, trong đó tất có nguyên nhân.

“Ta từng được định qua việc hôn nhân.” Nói tới đây, Bùi Dật Viễn khép lại sổ nợ, ngữ khí cũng trở nên rất có cảm khái, nhất thời bầu không khí trở nên thập phần tế nhị.

“Nga? Vậy vì sao không có thành thân?” Lăng Phượng tò mò, hơn nữa trong mắt Bùi Dật Viễn toát ra vẻ khác thường cũng khiến cho hần có chút động lòng.

Mở trường hai mắt, Bùi Dật Viễn nhìn về phía Lăng Phượng, “Bởi vì nàng đã chết.”

“...!” Đáp án này Lăng Phượng chưa từng nghĩ đến, hần áy náy xoa xoa chóp mũi, “Trẫm không phải cố ý...”

“Không sao.” Bùi Dật Viễn cũng không có làm vẻ thập phần bi thương, “Bất quá có chút đáng tiếc, nếu nàng không phải định gả cho ta, có lẽ nàng không chết được.”

“Là ý tứ gì?”

Trước lời truy vấn của Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn thở dài, trí nhớ quay trở lại thời điểm hai năm trước.

Khi đó Bùi Dật Viễn mới vừa trưởng thành, cha mẹ cứ dựa theo lệ thường vì hần bắt đầu tìm đối tượng đính hôn, cuối cùng nhìn trúng Cát gia ở thành đông Dương Châu, nữ nhi Cát gia ôn nhu đoan trang, am hiểu nữ công, phẩm hạnh *** khiết, là cô nương tốt nổi danh ở Dương Châu, Bùi Dật Viễn tất nhiên là không có lý do để phản đối, con người sinh ra, lớn lên rồi thành thân, hết thấy đều là những chuyện nên làm.

Chính là tại mấy ngày trước khi thành thân, không biết là ai truyền ra lời bóng gió, nói nữ nhi Cát gia vẻ ngoài còn không đẹp bằng nhị thiếu gia Bùi gia, hai người môn đăng hộ đối cái gì, thế là trong lúc nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía, cuối cùng cũng lan đến thành đông thì thành ra ‘Nữ nhi Cát gia là cô nương cực kỳ xấu xí’.

Cát tiểu thư tất nhiên tức giận, cho nên liền đem theo nha hoàn cũng gã tiểu tư đến lên xem thử diện mạo Bùi Dật Viễn ra sao, kết quả...

“Đừng nói cô nương kia bị vẻ ngoài của người làm cho phát hoảng, sau đó buồn bực mà chết đi?” Lăng Phượng tức cười.

Bùi Dật Viễn gật đầu thừa nhận, “Mới đầu ta cũng không rõ tại sao, rồi sau đó đến việc vui cũng không thành, Cát gia tức giận tìm tới cửa nhà ta sinh sự, đem ta mắng từ đầu đến chân.”

Nhớ tới thời điểm kia, Bùi Dật Viễn cảm thấy chính mình thật vĩ đại, có thể nhẫn nại chịu bọn họ nhục mạ lâu như vậy.

“Cho nên ta liền tính toán, nếu thành thân nữa, nhất định phải tìm một nữ tử không cần đến vẻ bề ngoài của ta.” Hắn dừng một chút, “Cho dù là người mù cũng không sao cả.”

“Ha ha... Kia thật đúng là rất khó a!” Lăng Phượng bình luận.

Bùi Dật Viễn cũng gật đầu, “Quả thật rất khó, cho nên ta vẫn không thành thân cho đến bây giờ... Quên đi, không thành thân cũng tốt, bớt được một người chi tiêu.”

Lời của hắn làm cho Lăng Phượng không khỏi cười ra tiếng, “Bớt một người chi tiêu” có lẽ mới chính là lý do chân chính hắn không muốn cưới đi!

Trở mình một cái xem thường vị hoàng đế vẫn đang cười, Bùi Dật Viễn hỏi: “Còn Hoàng thượng thì sao? Thích dạng nữ tử như thế nào? Vẫn chưa lập hoàng hậu cũng là bởi vì không tìm được người mình thích?”

Lời của hắn làm cho Lăng Phượng thu hồi tươi cười, hắn lặng yên sau một lúc lâu mới trả lời: “Ngôi vị hoàng hậu lưu lại là dành cho người trầm yêu nhất.”

“... Ý là nói, ngay cả hoàng hậu nương nương tương lai cũng là một trong các cất chứa phẩm của người?” Bùi Dật Viễn thật sự cảm thấy bị ai thay cho hoàng hậu tương lai.

Lăng Phượng đầu tiên là cười chua sót, bị ai chọc lóe qua rồi mới cất tiếng cười to đứng lên: “Cất chứa phẩm này là rất đặc biệt, Dật Viễn a, nếu là sau này trăm ban cho hoàng hậu nhiều thứ quý giá, người cũng không nên tức giận!”

“Sẽ không, là của ta ta mới lấy, không là của ta, cho ta, ta cũng không muốn.” Bùi Dật Viễn từ trước đến nay chỉ lấy những gì thuộc về mình.

“Người thật sự là người tốt.” Lăng Phượng tự đáy lòng ca ngợi nói, “Nếu người là nữ nhân, trăm nhất định sẽ phi thường cưng chiều người.”

“Nếu ta là nữ nhân, kết quả nhất định phi thường thâm hiểm.” Bùi Dật Viễn không cho là đúng.

Nếu là nữ tử xinh đẹp, phải chịu để vương sung hạnh, kết cục này có thể tưởng tượng...

“Tốt lắm, hôm nay nói đến đây thôi, ngủ!” Lăng Phượng vừa nói vừa leo lên giường, ỏ chần động dậy vài cái rồi không còn động tĩnh.

Bùi Dật Viễn bất đắc dĩ lắc đầu, hoàng đế này có khi còn không bằng một đứa trẻ.

“A, đúng rồi.” Bỗng nhiên Lăng Phượng lại chui ra, “Trăm ngày mai sẽ không đến, ngày mốt cũng sẽ không, ngày mốt nữa cũng vậy...”

“Hoàng Thượng nói chuyện này làm chi a?” Bùi Dật Viễn kỳ quái hỏi.

Lăng Phượng sững sờ, “Chính là trăm lúc trước mỗi đêm đều nói với người lịch trình của ngày hôm sau?”

Bùi Dật Viễn theo lý lẽ trả lời: “Đây là hậu cung, hành tung hoàng thượng không cần cho ta biết, nói cho tần phi mới đúng.”

Đúng rồi, mình tại sao muốn nói cho hần lịch trình ngày hôm sau? Hần bắt quá cũng chỉ là một phi tử trên danh nghĩa mà thôi, kỳ quái...

Trong lúc Lăng Phượng nghi hoặc hết sức, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại nói: “Dật Viễn, ba ngày sau là sinh thần của trẫm, trong cung sẽ có lễ yến, người phải tham dự.”

“... Không thể không đi sao?”

Hần chán ghét phải lộ diện, phiền toái!

Ở chung mấy ngày, Lăng Phượng đại khái có thể đoán được suy nghĩ của hần, thế là cười thần bí: “Sinh thần trẫm sẽ có nhiều tặng phẩm, có rất nhiều thứ trân quý...”

“...” Mắc câu.

Liếc mắt nhìn Bùi Dật Viễn một cái, Lăng Phượng cười nói: “Trẫm sẽ thưởng cho thần tử, tần phi...”

“... Ta hiểu rồi.”

“Tốt lắm.” Câu được rồi.

11. Chương 10

Mấy ngày trôi qua, Lăng Phượng quả nhiên theo đúng như lời hần đã nói không hề đến Lâm Chỉ cung nghỉ ngơi, Tiểu An tử cùng Kiều Dương không khỏi tiếc hận, cũng có chút cử chỉ thể hiện sự tức giận bất bình.

Chủ tử ngày thường lương thiện lại rất am hiểu ý người khác, bị đưa vào cung như thế lẽ ra phải làm cho Hoàng Thượng thương yêu cưng chiều, thái độ của Hoàng Thượng tuy rằng ngay từ đầu có chút ngoại lệ, nhưng hiện tại xem ra cũng giống như với các phi thần khác, thời điểm nên cưng chiều liền cưng chiều, thời điểm nên lạnh liền lạnh, này có phải rất không công bình hay không?

Tốt xấu gì chủ tử bọn họ cũng bỏ qua tôn nghiêm của một đại nam nhân tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng, lại bị Hoàng Thượng đối xử như nữ nhân nhốt tại Lâm Chỉ cung, cũng hơi quá đáng.

Nhưng bọn họ tận đáy lòng bất bình, cũng không dám nói ra khỏi miệng, chỉ là có khi âm thầm nhắc nhở Bùi Dật Viễn, nhưng bọn họ làm sao biết Bùi Dật Viễn là đang mừng rỡ vì được sống yên ổn, ngày không ai đến quấy rầy hần tính toán sổ sách là những ngày khoái hoạt hần yêu nhất, ai quản Hoàng Thượng cưng chiều hay không cưng chiều, chỉ cần mình sống được vui vẻ là tốt rồi.

Khó có được mấy ngày nhàn hạ, lại có duy nhất một sự kiện khiến Bùi Dật Viễn có chút phiền lòng.

“Kiều Dương, Hoàng Thượng thích thứ gì?” Một ngày, Bùi Dật Viễn bỗng nhiên ở trên bàn cơm hỏi hoàng thượng yêu thích thứ gì.

Kiều Dương cùng Tiểu An tử nghe vậy đều cả kinh, hay là chủ tử đối Hoàng Thượng...

“Ngày sinh thần Hoàng thượng sắp đến, ta nghĩ phải chuẩn bị lễ vật, nhưng lại không biết nên chọn cái gì cho hảo.”

Bùi Dật Viễn bình tĩnh nói, nhưng ở trong mắt hai người lại thành ra một chút ý tứ khác.

Xem ra chủ tử là đối Hoàng Thượng thật sự dụng tâm, rõ ràng nhớ rõ ngày sinh thần của hoàng thượng không tính, còn muốn tặng lễ, nhưng Hoàng Thượng lại bạc tình như vậy, thật sự là...

Kiều Dương vào cung năm năm, đây cũng không phải là nói dối, nàng ít nhiều đã chứng kiến tần phi vì một ngày sung hạnh của Hoàng thượng mà tranh đấu gay gắt, nàng cũng từng là một kẻ tiếp tay trong số bọn họ, nhưng vị nương nương mà nàng hầu hạ trước kia... Chuyện cũ tuy rằng nghĩ lại mà kinh, nhưng chủ tử hôm nay của nàng hơn hẳn nương nương kia, trợ giúp hần hần là chuyện nên làm!

Trong lòng nàng dĩ nhiên là có đáp án, liền cười trả lời: “Hoàng Thượng giàu có nhất thiên hạ, tọa ủng giang sơn, thứ trân quý hay trò biểu diễn cũng đã xem đủ, những thứ đó thành ra có chút bình thường ...”

“Người là nói chỉ cần đưa đến vật phẩm bình thường trong chốn nhân gian là được?” Bùi Dật Viễn rất nhanh liền lĩnh hội.

Kiều Dương gật đầu, “Muốn đưa cái gì, chủ tử chính mình quyết định là tốt rồi.”

“Ta đã biết, cảm ơn người.” Đề tài chấm dứt, mọi người tiếp tục dùng bữa.

Đáng tiếc Bùi Dật Viễn tuy rằng trí tuệ hơn người, nhưng nói đến hậu cung tranh đấu hẳn thật sự không có chút kinh nghiệm, trước khi vào cung hẳn đã có tính toán quyết không dây dưa tranh đấu.

Thời gian trôi qua, giang sơn dễ đổi, mà thân nam tử đối với hắc hắc mà nói, con nối dòng cùng hắc hắc không quan hệ, cho nên chỉ cần ở hậu cung an phận thủ thường, hẳn đã tin tưởng qua không lâu, Hoàng Thượng sẽ quên đi sự hiện hữu của hắc hắc.

Nhưng hắc hắc nào biết đâu rằng đề nghị của Kiêu Dương chính là đem hắc hắc đẩy mạnh vào vòng phân tranh, hắc hắc chỉ nghĩ bất quá là lễ thượng vãng lai, đơn thuần là đem một kiện lễ vật đến chúc mừng mà thôi.

Ở một gia đình bách tính bình thường, sinh nhật nhất định phải có một chén mì thọt, nhưng Bùi Dật Viễn cảm thấy chuyện này thật sự quá mức bình thường, nhưng nghĩ lại, bản thân hắc hắc cũng là một thương nhân, trừ bỏ vài món quần áo ra thì những thứ còn lại của hắc hắc đều là đồ của hoàng cung, thật đúng là không có thứ gì có thể mang đi tặng được, cho nên cuối cùng hắc hắc vẫn quyết định ngày đó tự mình xuống bếp chế một chén mì đưa cho Hoàng Thượng, đương nhiên, có ăn hay không là chuyện của người nọ.

Trong ngày sinh thần Hoàng thượng, toàn bộ hoàng cung đều náo nhiệt hẳn lên, tử khí trầm trầm trước đây cũng không còn, nơi nơi giăng đèn kết hoa, tất cả phi tần trong hậu cung đều được mời đến, tận lực điểm trang chính mình chuẩn bị tham gia buổi dạ yến, ngay cả “Cát chứa phẩm” ở tây viện đều được Hoàng Thượng đặc biệt ban cho ngự yến.

Lân Chỉ cung, Bùi Dật Viễn vận vào tổ sam lúc trước mang vào cung, Tiểu An tử thấy vậy vội vàng đem ra một kiện cấm bào Hoàng Thượng ban cho, để trước mặt hắc hắc.

“Chủ tử, khó có được ngày vui như hôm nay, mặc cái này sẽ tốt hơn.”

Không phải hắc hắc khoác lác, chủ tử nhà hắc hắc nếu mặc vào cái này, các vị nương nương trong hậu cung người nào so ra cũng kém.

Nhìn quần áo trong tay của hắc hắc, Bùi Dật Viễn nhíu mày, “Không cần, rất diêm lệ, cả đời ta chưa từng mặc qua thứ như vậy.”

“Chủ tử.” Tiểu An tử nghe vậy thiếu chút nữa khóc lên, mỗi kiện quần áo của chủ tử màu sắc đều giống nhau đến đáng sợ, căn bản không có mặc qua cấm y.

Nhưng trái lại Kiêu Dương ở một bên nhìn, đem Tiểu An tử kéo trở về, “Chủ tử nói không cần, vậy người tử bỏ đi.”

“Ân.” Bùi Dật Viễn thích tính cách này của Kiêu Dương, thế là cứ như vậy bước về phía ngự thiện phòng.

Tiểu An tử cùng Kiêu Dương đi theo sau lưng hắc hắc có chút khó hiểu: “Tỷ tỷ không phải nói muốn giúp công tử giữ chân hoàng thượng sao?”

“Đúng vậy nha.”

“Vậy tại sao không hảo hảo nắm chắc cơ hội lần này?”

Phi tử nào có thể khiến cho Hoàng Thượng trong đêm sinh thần ngủ lại, phi tử nhất định là Hoàng Thượng tối sủng ái, bốn năm trước đều là ở chỗ Thực phi, mà bốn năm trước nữa là...

Nói đến đây, Kiêu Dương tự tin nâng lên khóe miệng: “Bệ hạ không phải chỉ thích những thứ xinh đẹp quý giá, mà là thích thứ ‘đặc biệt’, cho nên chủ tử muốn không phải là ‘đẹp nhất’, mà là ‘nổi bật’ nhất!”

Trong yến hội của hoàng đế tất nhiên không thiếu những người mỹ mạo xinh đẹp, chỉ cần quơ tay một cái là được cả nắm, nếu lúc này một người mặc tố y bình thường tiến vào bên trong ngược lại sẽ càng thêm nổi bật, Bùi Dật Viễn chỉ là nghĩ hôm nay phải xuống bếp chứ gì, mặc cẩm y thực sự bất tiện, lại không hề biết, sơ sẩy nho nhỏ này đã làm thay đổi hẳn cuộc sống của hắn.

“Hoàng Thượng, ngài đang chờ ai?”

Ngồi vị trí cao nhất Lăng Phượng thỉnh thoảng nhìn sang vị trí thứ ba bên tay trái hắn, làm cho Thục phi an vị bên cạnh hắn bất mãn hờn dỗi.

Lăng Phượng mỉm cười quay đầu lại, mặt không đỏ khí không suyễn trả lời: “Ái phi quá nhạy cảm, trăm bất quá là đang thưởng thức ca múa thôi.”

“Nói đến ca múa, năm nay lại có thể xem vũ kỹ của Hiền phi muội muội, thật sự là làm người ta chờ mong.” Thục phi cười tủm tỉm sắm vai nhân vật lương thiện, trong lòng cũng không biết đã đem Hiền phi giỏi ca múa kia ra nguyên rủa đến mấy lần.

“Quả thật, trăm cũng rất là chờ mong a!” Lăng Phượng qua loa đáp lời của nàng, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng về vị trí không người kia nhìn lại.

Hoàng đế ở hậu cung tổ chức yến hội là dựa theo mức độ yêu thích của hoàng đế mà phân chia vị trí, cũng chính là do hoàng đế tự mình quyết định, mà hàng năm vị trí bất đồng cũng cho thấy trong hậu cung có sự thay đổi.

Kỳ thật Lăng Phượng bốn năm qua cũng không quá chú ý đến việc này, mấy năm trước cũng lười sửa lại, nhưng năm nay bởi vì có thêm thần phi, bắt buộc dĩ hắn mới phải điều chỉnh một phen.

Ban đầu hắn muốn Bùi Dật Viễn ngồi cạnh bên hắn, cùng hắn nói chuyện phiếm để chịu hơn là để cho Thục phi ở bên tai mình nói huyên thuyên, nhưng Bùi Dật Viễn không có thân phận, cùng hắn lại là phu thê hữu danh vô thực, nếu quyết định qua loa tuyệt đối không thể được.

Lúc này phải sử dụng lý trí của một đế vương, cuối cùng sau khi cân nhắc cấp bậc cùng thân phận các vị tần phi, Lăng Phượng ra quyết định, đem Bùi Dật Viễn an bài vị trí thứ ba bên trái, dựa theo cấp bậc tần phi, “Thần phi” ở vị trí kia tuy có hơi thấp, nhưng dựa theo thân phận cũng không đường đột, tự nhận là hài lòng, Lăng Phượng cứ như vậy hạ quyết định.

Bất quá hiện tại hắn có chút hối hận, bởi vì Bùi Dật Viễn vẫn chậm chạp không chịu xuất hiện, Lăng Phượng có chút nóng nảy.

Có phải hắn đã nghe được một ít tin đồn hay không, đang oán giận mình cho hắn địa vị quá thấp?

Hay là lại sinh khí? Hắn là lại tức giận đi!

Dù sao hắn cũng là một nam tử, người nam nhân nào không quan tâm thể diện?

Một nam phi như hắn ở trong cung đã là chịu đủ ủy khuất, còn bị hạ thấp như thế, “Thần phi” ngồi gần chính vị từ khi khai quốc đến nay không phải là không có, chính mình hình như là lo lắng hơi nhiều, có hơi quá đáng đi...

12. Chương 11

Suy tư như thế, Lăng Phượng bất tri bất giác mở miệng lầm bầm lầu bầu: “Quả nhiên là làm trăm tức giận?”

Hắn đã nói sẽ có ban thưởng, Bùi Dật Viễn yêu tiền như vậy nhưng vẫn không tới, nguyên nhân chỉ sợ cũng không ngoài suy đoán của hắn đi!?

Một bên Thục phi nghe thấy Hoàng Thượng nói như vậy, trong lòng không khỏi mừng thầm: Thần phi kia thật đúng là không thể trông tướng mạo, quật cường như vậy, Hoàng Thượng sớm hay muộn có một ngày cũng sẽ chán ghét hẳn.

Nghĩ như thế, Thục phi nũng nịu mở miệng: “Hoàng Thượng, trong lúc cát tường như thế này người không nên không vui, ta nghĩ Thần phi cũng không phải cố ý làm cho Hoàng Thượng khó xử.” Cuối cùng nàng còn cố ý cường điệu, muốn làm cho Hoàng Thượng hiểu được Thần phi có bao nhiêu đáng giận!

Hậu cung Huyền triều địa vị thấp nhất là Phu nhân, kế đến là Tài nhân, Mỹ nhân, Tiệp dư, rồi mới đến Chiêu nghi, Chiêu dung, Tu viện, Tu nghi, Tu dung, Sung viện, Uyển dung, Uyển nghi, Thuận dung, Quý nghi, cuối cùng là Phi tử, trước kia chọn hoàng hậu không nhất thiết phải từ hoàng tộc, cũng có thể chọn ra từ các phi tần.

Quý phi, Hiền phi, Đức phi, Thục phi, Thần phi, ngũ phi chẳng phân biệt cao thấp, hiện nay trong ngũ phi chỉ có Thục phi, Hiền phi, Thần phi ba vị trí đã có chủ, mà Đức phi cùng Quý phi vẫn còn trống.

Thục phi trong lòng biết rõ ràng, bởi vì biến cố bốn năm trước, Hoàng Thượng trong cơn tức giận đã đem Đức phi cùng Quý phi phế truất, sợ là bởi vì việc này, Hoàng Thượng có thể cả đời cũng sẽ dùng hai danh hiệu này để sắc phong, như vậy việc chọn hoàng hậu sẽ là chọn trong tam phi.

Hiền phi giỏi ca múa, lại là hậu duệ tướng quân, vốn là kình địch của Thục phi, hai nữ nhân này vốn đã thủy hỏa bất dung, ai có thể lường trước được năm nay lại nảy ra thêm một Thần phi đến tranh giành tình cảm, trận tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu này đến bao giờ mới ngã ngũ?

Lăng Phượng nghe Thục phi nói xong, lại thở dài: “Thục phi a, trầm biết người quan tâm, nhưng chuyện của trầm cùng Dật Viên... Ai, nữ nhân các người sẽ không hiểu đâu.”

Nghe xong lời này, Thục phi âm thầm nhíu mày, Hoàng Thượng che chở nam phi kia như thế, cũng khó trách hẳn không đem nàng để vào mắt!

Trong lòng phần hận bất bình, Thục phi ngẩng đầu hướng tiểu thái giám bên người hoàng thượng đưa mắt ra hiệu, tiểu thái giám sau khi nhận được còn giả vờ nhìn nhìn sắc trời, rồi mới hướng tổng quản Tào công công chuyên phụ trách hầu hạ bên cạnh hoàng thượng nói cái gì đó, Tào công công lúc này mới đi đến bên người hoàng thượng thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, sắc trời không còn sớm, người xem có thể khai yến được chưa ạ?”

Lăng Phượng nghe vậy không khỏi lại nhìn thoáng qua vị trí không người ngồi, cuối cùng hơi có vẻ thất vọng trả lời: “Một khi đã như vậy liền khai yến đi!”

Hoàng Thượng vừa nói như thế, Tào công công liền ra lệnh một tiếng, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Các phi tử nhu thuận mang lễ vật tự mình chuẩn bị tỉ mỉ dâng lên, hy vọng Hoàng Thượng có thể liếc mắt nhìn đến mình một cái, ai cũng không ngoại lệ, hàng năm đều là như thế, Lăng Phượng có chút uể oải với sự an bài này.

Hôm nay, Hiền phi múa một điệu múa mới làm hạ lễ mở màn, cũng là mở đầu thịnh yến.

Hiền phi chỉ là mỹ nhân bình thường, luận dung mạo tuyệt đối không thể so với Thục phi cùng Bùi Dật Viên, nhưng nàng có một dáng người hoàn mỹ, vũ đạo nhẹ nhàng phiêu nhiên, tấn thái cực nghiêm, Lăng Phượng lúc nhàm chán cũng thích thưởng thức vũ đạo của nàng, nhưng xem nhiều cũng không tránh khỏi nhàm chán.

Tuy rằng vũ khúc không hề trùng lặp, nhưng Lăng Phượng không phải người trong nghề, tất nhiên không hiểu rõ sự thần diệu trong đó, vũ đạo hôm nay trong mắt hẳn cũng tầm thường không có gì khác biệt quá, trong lòng âm thầm có chút thất vọng.

Rồi sau đó lễ vật phi tử dâng lên cũng là vật phẩm trân quý thông thường, dạ minh châu, nhân sâm vạn năm, dược liệu hiếm thấy... Ngày thường những thứ này nhìn cũng thành quen, thật sự không khơi dậy nổi hứng thú của hẳn, nhưng lại không thể không làm mặt tươi cười, nhất nhất ban hoàn lễ.

Cũng chỉ vào lúc này, Lăng Phượng mới không nén nổi xúc động trong lòng, có người nói: ở thượng vị đã định trước là “Quả nhân”, lời này thật đúng là không tồi, không ai chân chính hiểu hẳn, không một người

biết được, kỳ thật hẳn... (quả cũng là cô đơn, quân vương hay xưng quả nhân, khác nào tự nhận mình là một kẻ cô đơn).

“Thần phi nương nương đến!” Lúc này, thủ vệ lên tiếng thông báo, đem Lăng Phượng đang trầm tư suy nghĩ hoàn toàn kéo về.

Hắn nghe thấy cái gì? Bùi Dật Viễn đến đây, hắn không có sinh khí... Hắn đến đây!

Thần thái trên mặt nhất thời khôi phục, Lăng Phượng từ thượng vị đứng lên, trong cái nhìn trừng trừng của chúng thần rời khỏi hoàng tọa, tự mình đi xuống nghênh đón Thần phi “Đẹp nhất” của hắn.

Hành động này của Hoàng thượng làm cho tất cả mọi người ở đây chấn động. Đã bao lâu? Hình như bắt đầu từ bốn năm trước, không bao giờ ... thấy Hoàng Thượng đối một người để ý như thế, hay là Hoàng Thượng hắn... Bọn cung nhân đều ghi nhớ phản ứng của hoàng thượng, đã nghĩ hậu cung sẽ thay đổi bất ngờ.

“Dật Viễn!” Xác định đúng là hắn, Lăng Phượng hưng phấn hô lên.

Chúng phi tử trừ bỏ Thục phi trực tiếp đi tìm Bùi Dật Viễn gây phiền toái là đã nhìn thấy dung mạo thực sự của hắn, còn lại đều là chỉ nghe qua cung nữ thái giám kháo nhau Thần phi nương nương quả thật quốc sắc thiên hương, độc nhất vô nhị. Đây cũng là lần đầu tiên thấy tận mắt, không khỏi đều trừng lớn hai mắt nhìn về phía này.

Bùi Dật Viễn một thân tố trang bưng mâm thức ăn, Tiểu An tử cùng Kiều Dương theo hai bên phía sau, hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất thanh liêm, chỗ đi qua dấy lên một trận gió nhẹ mang theo một chút dương quang vị đạo, rất có tư thái thần tiên ngọc cốt, tuy rằng không có vật phẩm trang sức điểm trang, không có hoa phục làm nổi bật, nhưng đôi mắt lúc lưu chuyển nhìn quanh có một cổ khuynh thành chỉ tư làm người ta kinh diễm.

Đẹp quá, khó trách Hoàng Thượng thích hắn!

Người tự đáy lòng ca ngợi cũng có, còn lại đại bộ phận lại ghen tị cùng bất mãn, khuôn mặt là của nữ nhân còn chưa tỉnh, cư nhiên sinh trên người một người nam nhân, thật sự là dư thừa.

Hơn nữa lại nhìn đến vẻ mặt vui sướng của Hoàng Thượng, người hiểu lầm càng lúc càng nhiều, trong đó đổ kị nhất chính là Thục phi, Hiền phi, các nàng sao có thể nhìn một nam nhân mới vừa vào cung không lâu lại đoạt đi thứ các nàng khát vọng đã lâu? Không thể tha thứ!

Nhưng Lăng Phượng hoàn toàn không biết gì cả, cảm tình hắn đối Bùi Dật Viễn là cảm tình bằng hữu có thể nói chuyện với nhau, nam nhân làm bằng hữu của hắn thì Bùi Dật Viễn cũng là người đầu tiên, hắn lý giải là do cùng là nam nhân nên cùng chung chí hướng, ở bên Bùi Dật Viễn hắn cảm thấy không có gánh nặng, thậm chí có thể nói là rất khoái nhạc, hơn nữa bản thân Bùi Dật Viễn cũng là nhân vật thú vị, ít nhất yêu tiền cũng là một điểm thập phần độc đáo.

Không thèm để ý ánh mắt mọi người, Lăng Phượng mặt đầy cảnh xuân đi đến trước mặt Bùi Dật Viễn, kích động thiếu chút nữa ôm lấy hắn. Thấy Lăng Phượng bỗng dưng nhiệt tình như thế, Bùi Dật Viễn bất giác lui lại, hai vị cung nhân phía sau hắn thì trong lòng hân hoan reo hò, Hoàng Thượng quả nhiên thích chủ tử nhà bọn họ.

“Người đã đến rồi a!” Trong lúc nhất thời, Lăng Phượng cũng không biết nên làm cái gì cho hảo, “Đúng rồi, ngồi a, ngồi...”

Vừa định khiến cho hắn ngồi xuống, lại phát hiện vị trí này thật sự cách ngôi vị hoàng đế quá xa, hắn cùng Bùi Dật Viễn làm sao nói chuyện!?

Ngay lúc Lăng Phượng hối hận hết sức, Bùi Dật Viễn nhìn về vị trí chưa ai ngồi kia cũng không có gì oán giận, thần nhiên nói: “Hoàng Thượng, tài sản của ta không có bạc vạn, bát mì thợ này là hạ lễ nho nhỏ thể hiện kính ý, xin Hoàng Thượng hãy nhận lấy.”

Không để ý tới phi tử cùng bọn cung nhân thấp giọng bàn tán lộ vẻ coi thường, Bùi Dật Viễn tự nhận không có cái gì phải mất mặt, trên mặt vẫn thong dong bình tĩnh.

Lăng Phượng nghe vậy, ngạc nhiên nhìn hấn, mâm thức ăn trên tay quả nhiên là một chén mì thọ nóng hầm hập, mà trên người hấn tựa hồ cũng lây dính một chút bột mì màu trắng.

Là hấn làm, tự tay hấn làm ... Lăng Phượng có thể tưởng tượng Bùi Dật Viễn vì sao muộn, là vì mới vừa rồi ở ngự thiện phòng chữ mì, là vì bát mì thọ này.

Mặt cũng không đặc biệt, ngay cả trang phục hiện giờ cũng là ngày thường hấn hay mặc, đúng hơn là tối tâm thường, nhưng mà...

Thấy hấn thật lâu không nói, Bùi Dật Viễn cũng không biết hấn nghĩ gì, bắt quá tựa hồ không có động tác muốn nhận lấy, thế là Bùi Dật Viễn gật gật đầu nói: “Ta hiểu được, bệ hạ không cần ép mình phải nhận.” Nói đoạn, hấn bưng mì lên định ăn.

Trong hoàng cung, nào có người dám ở trước mặt bệ hạ làm càn như vậy, ngay cả Tào công công cũng không thể chịu đựng muốn lên tiếng quát lớn, vừa lúc đó, Lăng Phượng vẫn bất động bỗng dưng đoạt lấy bát mì, không cần người thử độc, liền như thế mà ăn.

“Hoàng, Hoàng Thượng!?” Tào công công thấy thế choáng váng, không, dám người ở chỗ này đều cơ hồ ngây ngẩn cả người.

13. Chương 12

Bùi Dật Viễn cũng kinh ngạc không thôi, bắt quá là một chén mì bình thường mà thôi...

Bắt quá nhìn hấn ăn vui vẻ như vậy, Bùi Dật Viễn cũng không nói nhiều, hoàng đế tư thế lang thôn hổ yết thật đúng là dọa người, xuất phát từ thiện ý, hấn liền đi tới vị trí chưa ai ngồi vốn dành cho hấn, cầm lấy chén rượu rót một chén rượu, đưa cho Lăng Phượng.

Một bên đưa chén rượu cho Lăng Phượng một bên còn không quên dùng thanh âm hai người mới có thể nghe được ở bên tai hấn nói nhỏ: “Hoàng Thượng, ăn như vậy rất tổn hại hình tượng, ăn chậm một chút.”

Lăng Phượng nghe vậy cười thiếu chút nữa đem mì phun ra hết, nhưng hấn vẫn không buông bát, thẳng đến khi mì thọ trong bát bị hấn tiêu diệt sạch sẽ, hấn mới cảm thấy mỹ mãn đem bát đưa cho bọn hạ nhân, rồi mới tiếp nhận chén rượu kia uống một hơi cạn sạch.

“Hô...” Hấn cảm thấy mỹ mãn thở ra.

Bùi Dật Viễn bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu, nếu biết mình chữ mì công hiệu thực sự lớn như thế, hấn tuyệt đối sẽ lựa chọn tay không mà đến.

Lăng Phượng không biết tâm tư của hấn, tiểu ý dào dạt nhìn hấn hỏi: “Dật Viễn lễ vật này với trẫm là kinh hi lớn nhất hôm nay, trẫm thập phần thích, cho nên trẫm cũng muốn ban cho một thứ gì đó đặc biệt cho người, nói đi, muốn cái gì? Trẫm đều đáp ứng tất cả!”

Chúng phi tử cùng các nô tài nghe vậy đều kinh ngạc, Hiền phi, Thục phi lại nghiêng răng nghiêng lợi, nếu nam phi này muốn hoàng hậu vị, Hoàng Thượng có thể không cho sao? Không cho thì hoàn hảo, nếu cho liền...

Tiểu An tử đã ở một bên mừng thầm, chủ tử nhà hấn đã “Trở nên nổi bật”, hấn quay đầu nhìn về phía Kiều Dương, ai ngờ sắc mặt nàng không thấy vui mừng, thậm chí tái nhợt, còn đổ mồ hôi lạnh.

Kiều Dương thấy ý cười của Hoàng Thượng, hiểu được dưới khuôn mặt tươi cười kia có bao nhiêu đáng sợ, hấn không phải hôn quân, có khi còn thập phần anh minh, cho dù là vì một chén mì thọ mà cảm động, nhưng không đến nỗi phải như thế, như vậy lý do chỉ có một hấn đang thử!

Kiều Dương nghĩ đến đây, chỉ thấy trong mắt Lăng Phượng hiện lên một tia khác thường, hấn nhìn Bùi Dật Viễn đang suy tư, trong lòng cũng có tính toán Dật Viễn, nói cho trẫm, tại hậu cung này đến tột cùng là người muốn thứ gì nhất?

Bùi Dật Viễn cũng không quan tâm không khí chung quanh biến hóa, một lòng nghĩ phải đòi ban cho cái gì, là vàng? Bảo vật? Dược liệu? Không, nơi này là hậu cung, vạn nhất tương lai...

Suy nghĩ kỹ nửa ngày, Bùi Dật Viễn nhay bén, bỗng nhiên có linh cảm.

“Ta nghĩ xong rồi!”

“...!”

Những lời này làm toàn bộ đám người lập tức đều khẩn trương lên, hẳn rốt cuộc muốn cái gì?

“Ta muốn một đạo thánh chỉ.”

“Hách!?” Người ở chỗ này đều trừng lớn hai mắt, Kiều Dương tháo mồ hôi lạnh.

Chủ tử, không thể nói, hiện tại nếu nói, người liền xong rồi!

“Nga?” Lăng Phượng nheo mắt lại, tiếp tục hỏi, “Là thánh chỉ gì?”

Bùi Dật Viễn cũng rất lãnh tĩnh trả lời: “Trên thánh chỉ chỉ cần viết rõ hai điểm: nhất, nếu sau này ta ở hậu cung bị biếm cấp bạc, bổng lộc có thể như cũ không thay đổi, dựa theo ‘ngũ phi’ mà cấp, nhị, hậu cung mỗi tháng cấp bạc, Hoàng Thượng ban cho ta thì là bổng lộc của ta, tương lai vô luận phát sinh sự gì, chúng nó cũng còn là đồ vật của ta, không được đoạt lấy!”

Hắn hiếm khi trước mặt mọi người một lần nói nhiều như vậy, thật là đã cố hết sức, nhưng nghe lời nói của hắn, toàn bộ nhất thời phát lạnh.

“...”

Vị Thần phi nương nương này, tựa hồ càng yêu tiền tài hơn so với Hoàng Thượng hiếm khi mọi người có cùng nhận thức như vậy.

Mệnh lệnh Lăng Phượng nguyên bản đã chuẩn bị tốt bị hắn vừa nói như thế, nhất thời rối loạn, hắn cười cũng không được khóc cũng không xong, chỉ có thể cứng ngắc nhìn Bùi Dật Viễn.

Tiểu tử này, té ra thật sự vào cung vì tiền!?

Tiểu An tử nghe nói thì sửng sốt, không được tự nhiên nhìn phía Kiều Dương, mà Kiều Dương sau một chút ngạc nhiên khẽ cười ra tiếng.

Lần này nàng quả nhiên không chọn sai chủ tử, chủ tử này có lẽ thật có thể...

“Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì?” Bùi Dật Viễn kỳ quái, chẳng lẽ hắn đổi ý?

“... Ha ha ha ha!” Lăng Phượng sau một lát lặng yên, ngoài dự đoán mọi người cười ha ha, “Dật Viễn, trầm tin người, lần này trầm thật sự tin người, ha ha ha!”

Lại nói tiếp, lần đầu tiên Bùi Dật Viễn bình tĩnh nói mình là vì tiền mà vào cung, Lăng Phượng vẫn là nửa tin nửa ngờ, nhưng hai người ở chung cũng nhìn không ra manh mối, ngược lại cá tính của Bùi Dật Viễn làm Lăng Phượng hứng thú, hắn phát hiện mình đang từng chút một bị hấp dẫn, đối với một hoàng đế mà nói đây không phải là chuyện tốt. Bất mị thọ vừa rồi quả thật làm cho hắn cảm động, tuy cảm động rất nhiều, nhưng cảnh giác trước nay không thể buông, lúc này mới nghĩ ra chuyện ban cho Dật Viễn thứ gì đó để thử, không nghĩ tới... Thật sự là rất buồn cười!

Nguyên lai mua dây buộc mình lại là chính bản thân mình!

Bùi Dật Viễn không rõ ý tứ của hắn, nhưng nghe như vậy nghĩ hẳn tựa hồ đang đùa cợt mình, thế là nhíu mày nói: “Hoàng Thượng, người muốn đùa giỡn ta cũng không cần dùng tới chiêu này.”

“Không có, không có.” Lăng Phượng vội vàng phủ nhận, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người muốn trầm liền cho người.”

“Đa tạ Hoàng Thượng!” Chiếm được thứ mình muốn, Bùi Dật Viễn cũng liền vừa lòng, sau khi nói tạ ơn thì muốn tới vị trí của mình.

Lăng Phượng không ngăn cản, cũng trở về hoàng tọa, Thục phi một bên nhìn hết sức khó chịu, sử dụng mọi khả năng hấp dẫn sự chú ý của Lăng Phượng, mà bên kia Hiền phi kết thúc vũ điệu trở về cũng đến ngồi bên cạnh hoàng đế, hai nữ nhân bám lấy hân hờn dỗi không ngừng, giống như đang khoe khoang với Bùi Dật Viễn.

Nhưng Bùi Dật Viễn lại không thèm để ý chút nào, chiếm được thứ hân muốn, hân thỏa mãn vô cùng, cho dù bị bỏ quên ở một góc không ai chú ý, hân vui vẻ một mình lại còn thấy cao hứng biết bao nhiêu.

Lăng Phượng ngồi ở thượng vị, ứng phó với đám phi tử đang hướng hân làm nũng, nhưng ánh mắt lại thủy chung xoay quanh Bùi Dật Viễn, hân đã lâu không gặp người đơn giản như vậy, bốn năm trước, hân cho là mình đã gặp, nhưng mà... Hiện tại, có nên tính đây là phần lễ vật ông trời tặng cho hân không?

Yến hội thắng đến nửa đêm mới chấm dứt, trước đó Lăng Phượng cũng đã quyết định hôm nay qua đêm ở đây, thế là thiếp thân thái giám liền cao giọng nói: “Hoàng Thượng long thể an khang, hôm nay lâm giá...”

Hân nói đến một nửa, liền thấy Lăng Phượng vung tay lên ngăn trở hân, chính mình nói tiếp: “Lân Chỉ cung, trẫm hôm nay đi Lân Chỉ cung.”

Công công kia tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng không dám cãi lời, thế là hậm hực gật đầu, xoay người phân phó chuẩn bị kiệu, nhưng lại bị Lăng Phượng cự tuyệt.

“Trẫm muốn cùng Dật Viễn nói chuyện, đi, đi Lân Chỉ cung.” Rồi còn xoay người hỏi, “Dật Viễn có bằng lòng bồi trẫm đi một chút hay không?”

Bùi Dật Viễn không biết hân đang có chủ ý gì, rõ ràng nói hôm nay không đến, sao lại thay đổi mau như vậy? Nhưng lời hân nói chính là thánh chỉ, Bùi Dật Viễn vẫn gật đầu trả lời: “Dật Viễn phụng bồi.”

“Tốt lắm, đều tan đi thôi!” Lăng Phượng nói xong, liền kéo tay Bùi Dật Viễn, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, không ít các nữ nhân bắt đầu giận dữ... Thục phi nắm chặt hai tay, bộ dáng như muốn xuất huyết tới nơi, Hiền phi chỉ yên lặng liếc nhìn nàng một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Thế sự khó liệu, mà người thắng trận chiến này đến tột cùng sẽ là ai đây?

14. Chương 13

Ban đêm trong hoàng cung yên tĩnh dị thường, nghe cả tiếng ếch kêu bên hồ nước, bên cạnh tiếng dế râm rang thể hiện niềm hân hoan vui sướng, Lăng Phượng đã lâu không cảm thấy thoải mái tự tại như vậy.

Ngẩng đầu thở sâu, rồi mới mở ra hai tay duỗi duỗi thất lưng, chỉ có Bùi Dật Viễn cùng hân hai người, uy nghiêm để vương dĩ nhiên toàn bộ buông xuống.

“Ha a... Đã lâu không thống khoái như thế!” Lăng Phượng cảm thán.

Bát mì thọ kia hân thật sự thích, sinh thần đế vương từ trước đến nay bị coi là một ngày hội long trọng, lời kéo quan viên, hậu cung, mà trong đó hiếm có người nào chân chính vì sinh thần hoàng đế chúc mừng, nhưng hôm nay hân gặp được.

“Dật Viễn, nếu trẫm nói trẫm lúc trước đối với ngươi vẫn có lòng nghi ngờ cảnh giác, mới vừa rồi còn thử ngươi, ngươi có thể hay không sinh khí?” Đi ở bên cạnh hồ nước, Lăng Phượng không khỏi hỏi.

Bùi Dật Viễn nghĩ nghĩ, lạnh nhạt trả lời: “Nga, không có gì.”

Câu trả lời của hân lại ra ngoài dự kiến của Lăng Phượng, “Liền đơn giản như thế?”

Gật gật đầu, Bùi Dật Viễn luận sự, “Ta vốn không phải xuất thân quý tộc, cũng không hiểu sự tranh đấu gay gắt của bọn họ, ta chỉ muốn làm tốt chuyện của mình, có cái gì phải sợ?”

Lăng Phượng nghe xong, cảm thấy như vậy có chút đạo lý, sau đó lại nghe thấy hắn nói: “Hoàng Thượng từ nhỏ được giáo dục để trở thành đế vương, tự nhiên đối người bên ngoài tồn tại nhiều khúc mắc, chỉ sợ đã thành thói quen, thói quen mỗi người đều có, ta tại sao lại phải sinh khí?”

Có đạo lý, có thể đem chuyện nghĩ thành đơn giản như vậy, trong cung này cũng chỉ có một mình Bùi Dật Viễn.

Một mỹ nhân coi tiền tài là tối thượng, lại đơn giản thuần túy, thần nhiên bình tĩnh, có lẽ đây là lý do Lăng Phượng thích ở bên cạnh hắn!

“Dật Viễn, dù sao người trở về cũng là tính toán sổ sách, không bằng bồi trầm đi uống rượu!” Nói xong, hắn kéo Bùi Dật Viễn đi về hướng hầm rượu của hoàng cung.

Bùi Dật Viễn mới vừa được thứ mình muốn, tâm tình cũng tốt bồi hắn, hai người liền trộm vào trong hầm rượu bí mật trong hoàng cung, Lăng Phượng thân là hoàng đế nhưng lại dùng phương thức “Thâu” lấy ra hai hũ rượu ngon lâu năm, rồi mới mang Bùi Dật Viễn lên trên mái ngói, hai người một tả một hữu, chuyện trò vui vẻ tự nhiên.

“Ha ha... Trăm mười ba tuổi đáng cơ, hôm nay sáng khoái nhất.” Chén chén một phen, Lăng Phượng cười to, “Dật Viễn, này đều là công lao của người.”

“Dật Viễn không dám nhận, chỉ là một chén mì thợ mà thôi.” Bùi Dật Viễn như trước không quên sai biệt thân phận hai người, cung kính trả lời.

Nghe nói lần này, Lăng Phượng không biết có phải là do uống nhiều quá hay là xúc cảm trời dậy, thở dài thật mạnh nói: “Ai... Dật Viễn cũng xem trầm là hoàng đế sao? Có thể đem trầm làm một bằng hữu bình thường hay không?”

“Không thể.” Bùi Dật Viễn thành thật trả lời, “Hoàng Thượng vĩnh viễn là quân, mà ta vĩnh viễn là thường dân, tuy rằng được phong là Thần phi, nhưng Hoàng Thượng chính mình cũng rõ ràng, việc kia vốn không thể thay đổi.”

Cũng chỉ có hắn mới thành thực trả lời như thế, Lăng Phượng dở khóc dở cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn lắc đầu nói: “Dật Viễn a, người không thể nói vài câu dễ nghe sao? Bất quá... Không nói vậy thì không phải là người.”

Vừa nói vừa uống vào một ngụm lớn mới buông vò rượu, Lăng Phượng tựa hồ có chút men say, bên cạnh, Bùi Dật Viễn tuy rằng có uống, nhưng không phóng túng, tại thời điểm này, hắn cần thanh tĩnh.

Lăng Phượng ngẩng đầu nhìn trời, *** tú rục rờ giăng đầy, huyền nguyệt treo trên cao, trong bóng đêm lộng lẫy không gì sánh được, thật lâu trước kia cũng có một đêm như vậy, hắn ở cùng nữ tử mình âu yếm...

“Trầm từng phi thường thích một nữ tử.” Lăng Phượng bỗng nhiên lên tiếng, cũng làm cho Bùi Dật Viễn cả kinh, “Tuy rằng nàng chỉ là một linh nữ, nhưng trầm lại bất chấp sự phản đối của quần thần phong nàng là một trong ngũ phi, thậm chí sau này còn tính toán lập nàng làm hoàng hậu.” (linh: đào hát)

Nghe đến đó, Bùi Dật Viễn tựa hồ hiểu được cái gì, hắn không lên tiếng, chính là lẳng lặng nghe.

Lăng Phượng thở dài, rồi mới tiếp tục nói: “Lúc nàng còn là một linh nữ, trầm thường len xuất cung nhìn nàng, tặng nàng những thứ thú vị, cùng nàng tán gẫu một ít chuyện lý thú, khi đó nàng cũng không biết thân phận trầm, đem trầm đối đãi như thường nhân, thiên chân vô tà, trầm yêu nhất là nụ cười tú lệ rục rờ của nàng, kia thật sự là một khoảng thời gian tuyệt đẹp ...”

“Sau khi nàng tiến cung, hết thấy đều thay đổi...”

Ở hoàng cung rộng lớn này, ngây thơ không tỳ vết đến đâu cũng bị làm cho nhiễm bẩn, nụ cười kia cũng dần dần tiêu thất, từ thiếu nữ hồn nhiên biến thành phụ nhân thành thực, lòng dạ tâm cơ tích lũy một năm lại một năm, nhưng hắn lại bị vẻ ngoài hoàn mỹ của nàng lừa gạt rất lâu.

“Có lẽ trầm thật sự sai lầm rồi.” Lại uống một ngụm rượu, Lăng Phượng bi thương nói, “Nếu trầm không đem nàng cứng rắn giữ lại bên người, có lẽ nàng vẫn là nữ tử thuần khiết thiện lương, sau đó bình an sống quãng đời còn lại.”

Như vậy, cũng sẽ không có kết cục thê thảm như hiện tại!

Bùi Dật Viễn nghe hắn nói cũng chỉ hiểu được một chút, còn kết quả sự tình kia ra sao, hắn cũng chỉ có thể tự mình tưởng tượng, chỉ sợ là nàng kia đã làm cái gì sai bị Hoàng Thượng phát hiện, mới hương tiêu ngọc vẫn...

Loại chuyện như thế này cũng có đồn đãi trong dân gian, trong hoàng thất cũng thường có, mà lần này nhân vật chính đổi thành người trong lòng hoàng thượng mà thôi.

Không có kinh ngạc, Bùi Dật Viễn lại uống một ngụm rượu, đột nhiên cảm thấy vai phải đè nặng, nguyên lai là Lăng Phượng uống say, bất ổn ngã xuống.

Đang lúc mơ hồ, Lăng Phượng hai tay chặt chẽ khóa chặt Bùi Dật Viễn, mơ màng trầm trầm nói: “Dật Viễn, Dật Viễn... Người ngàn vạn lần đừng giống như nàng...”

“Bằng không... Trẫm thực thương tâm.”

“Ta cũng không muốn biến thành như vậy.” Mặc kệ là do hắn uống say hay không, Bùi Dật Viễn vẫn nghiêm túc trả lời.

“Àn... Hảo, vậy là tốt rồi... Người là bằng hữu của trẫm ... Trẫm thực thích... Thích...”

Hắn nói nhỏ dần, cuối cùng chậm rãi trượt xuống, cứ như vậy dựa vào Bùi Dật Viễn tiến nhập mộng đẹp.

Hoàng Thượng đã ngủ, mà Bùi Dật Viễn lại thanh tỉnh nhìn lên không trung, một ngụm một ngụm uống rượu, suy tư những chuyện trước đây chưa từng nghĩ tới.

“Bằng hữu...?”

Bùi Dật Viễn không có khái niệm như vậy, bởi vì chuyện khi còn bé gây cho hắn chấn động, cuộc đời của hắn tựa hồ chỉ là vì theo đuổi tiền tài mà tồn tại.

Bằng hữu, thê tử... Mấy thứ này hắn chưa bao giờ nghĩ, hôm nay nghe Lăng Phượng kể về người hắn yêu sâu đậm, Bùi Dật Viễn lại ẩn ẩn nổi lên cảm giác hâm mộ, hắn có thể có được một người như vậy hay không? Hoặc là, có người yêu hắn như thế hay không?

Nghĩ lại suy nghĩ, hắn bỗng nhiên cúi đầu nhìn thấy Lăng Phượng đang ngủ không chút phòng bị, hắn nở nụ cười, cười có chút bất đắc dĩ, có chút chua xót.

Lại uống một ngụm rượu, Bùi Dật Viễn tự giễu.

Thôi thôi, hết thấy đều đã muộn, mình kiếp này xem như bán cho hoàng đế, hảo hảo ở trong cung mà vô cầu, cái gọi là “yêu”, kiếp sau lại đi tìm đi!

15. Chương 14

Hoàng đế trong ngày sinh thần sủng hạnh một vị nam phi, việc này mặc dù không phải đại sự, nhưng trong và ngoài triều làm ra không ít lời đồn, phía trong thì có nữ nhân ở hậu cung cùng các thần tử bắt đầu âm thầm đánh giá tâm tư hoàng thượng, trong khi đó dân chúng cũng đem hoàng đế quái dị cùng Dương Châu tuyệt sắc gắn cùng một chỗ biên thành cổ sự bắt đầu lưu truyền ra.

Cổ sự truyền đến Dương Châu, cũng vừa kịp lúc những thứ hoàng thượng ban cho được vận chuyển đến Dương Châu Bùi phủ, Bùi lão gia nhìn rương hòm đựng đầy châu báu trân quý, lại ứng phó thân thích bằng hữu tiến đến chúc mừng, cuối cùng mới có thời gian rời khỏi cùng thê tử hảo hảo bàn luận việc này.

Bùi phu nhân trầm ổn bình tĩnh, một cổ khí phách tiểu thư khuê các, ngồi ở trước bàn nghe trượng phu sầu lo.

” Đứa nhỏ Dật Viễn này bộ dạng xinh đẹp nhưng cổ chấp tiền tài, trừ thứ này ra, có thể nói không có một chút độc đáo, nhưng Hoàng Thượng tại sao lại sủng hạnh nó mà?”

Bùi lão gia buồn rầu ở bên trong phòng đi qua lại đi lại, Bùi phu nhân cũng vẫn trấn định tự nhiên.

“Lão gia, Dật Viễn được sủng ái không tốt sao?” Bùi phu nhân thử hỏi, “Hay là người là vì hấn hầu hạ hoàng thượng mà trở thành đề tài câu chuyện cho người khác?”

Bùi lão gia nghe vậy đứng ở tại chỗ lắc đầu, “Phu nhân quá lo lắng, Dật Viễn đứa nhỏ này tính tình ta và người đều rõ ràng, cũng đều hiểu được hấn là vì an toàn toàn gia chúng ta mới phụng mệnh tiến cung, chính là... Ai!”

“Vậy lão gia còn đang lo lắng cái gì mà?”

“Phu nhân, các nương nương trong hoàng cung mặt ngoài cảnh xuân vô hạn, nhưng ai lại biết trong lòng các nàng chưa sót bất đắc dĩ bao nhiêu? Ta là sợ ngày hôm nay Dật Viễn càng bay lên cao, ngày khác rơi xuống cũng lại càng nặng a!”

Bùi lão gia trong lòng cũng biết rõ ràng, gần vua như gần cọp, dựa vào càng gần, nguy hiểm cũng càng nhiều.

Thấy trượng phu thay nhĩ tử lo lắng như thế, Bùi phu nhân thản nhiên nở nụ cười, thay hấn rót một chén nước rồi mới ôn nhu nói: “Dật Viễn là một đứa nhỏ có chừng mực, nó sẽ không có việc gì.”

Nghe phu nhân khuyên giải an ủi, Bùi lão gia trong lòng sầu lo cũng nhẹ một ít.

Đúng vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hài tử kia vẫn như cũ kiên cường mà sống, bọn họ hấn nên tin tưởng cùng chúc phúc hấn.

...

“Cái gì? Người đem đồ cấp phụ mẫu ta?”

Hoàng cung đại nội, Bùi Dật Viễn đang bồi Lãng Phượng chơi cờ bỗng nhiên nghe hấn nói việc này, lập tức liền đứng lên.

“A nha... Trẫm lúc trước chưa nói quá sao?”

Đích xác chưa nói gì!

Nhưng Lãng Phượng nghĩ người đến chết cũng đòi tiền như Bùi Dật Viễn, nghe nói mình ban cho nhất định sẽ rất vui vẻ, khả không nghĩ tới, hấn sao lại phản ứng như vậy a? Hơn nữa ánh mắt lúc này không thấy vui sướng, lại che dấu không được ưu sầu.

Bùi Dật Viễn nhìn Lãng Phượng biểu tình vô tội, bất đắc dĩ thở dài, một lần nữa ngồi trở về, ngơ ngác nhìn bàn cờ cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Nghĩ hấn là mình đã làm đúng, nhưng hình như bị Bùi Dật Viễn biến thành kẻ phạm sai lầm, Lãng Phượng cắn cắn dục dục mở miệng hỏi: “Dật Viễn, ngươi không thích trẫm ban cho người nhà của ngươi?”

“Cha ta sẽ lo lắng.” Bùi Dật Viễn cơ hồ có thể tưởng tượng cha ở nhà vì mình lo lắng nhiều như thế nào, vừa vịn ở trong cung thân bất do kỷ, huống hồ trước mắt...

“Quên đi... Hoàng Thượng không hiểu đâu, vẫn là tiếp tục chơi cờ đi!” Bùi Dật Viễn chuyển đề tài, cầm lấy quân cờ trong tay đặt vào bàn cờ.

Lãng Phượng tuy từ đầu đến cuối vẫn không minh bạch nhưng cũng theo đó dời đi tầm mắt, từ sau khi sinh thân, hấn tựa hồ cũng cảm thấy chính mình thiếu Bùi Dật Viễn rất nhiều, cho nên tổng nghĩ biện pháp dùng vật chất bù lại, mà những thứ bồi thường quá mức này làm cho Bùi Dật Viễn cảm thấy nguy cơ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, phiên toái đầu tiên không lâu sau khi lâm triều đã nảy sinh, sự tình không phải quá phức tạp, bất quá chính là do vài cự thân dẫn đầu, bọn họ hướng Hoàng thượng tham gián, hy vọng Hoàng Thượng có thể mau chóng nhượng hậu phi sinh con nối dòng, rồi sau đó lập hậu để ổn định dân

tâm. Tuy tấu sớ dâng lên không có nói rõ, nhưng ý tứ chính là nhắc nhở Hoàng Thượng không nên chìm đắm sủng hạnh nam phi.

Nhưng đề cập đến con nối dòng cùng hoàng hậu, này là hai thứ cấm kỵ trước mặt Lãng Phượng, cho nên đương triều hần không lưu tình chút nào trầm hạ sắc mặt, bầu không khí xấu hổ trên triều mới kết thúc.

Lui ra triều phục, Lãng Phượng tức giận đi vào thư phòng, khi tiểu thái giám khép lại cánh cửa, hần tức giận bạo phát, mặc kệ bắt được cái gì đều ném, một bên phát tiết một bên trong miệng còn không ngừng mắng.

“Con nối dòng cái gì, thời điểm nào đến phiên các người tới nói này nói nọ.”

“Cút ngay, hết thầy cút ngay cho trẫm!”

“Các người hiểu được cái gì? Các người có ai hiểu trẫm? Các người chỉ biết mình hưởng vinh hoa phú quý, ai lại chân chính vì trẫm nghĩ tới!?”

“Đi chết đi, toàn bộ đi chết đi!”

Nghe Hoàng Thượng tức giận mắng, ngoài cửa tiểu thái giám thần sắc luống cuống, ngay cả Tào công công cũng có chút sợ hãi, dưới tình thế cấp bách hần nghĩ tới Thần phi gần đây Hoàng Thượng tối sủng ái, thế là vội vàng bảo tiểu thái giám đi thỉnh, cũng không lâu lắm, Bùi Dật Viễn liền một mình chạy đến nơi này.

“Thần phi nương nương, lão nô cả gan mời người khuyên nhủ Hoàng Thượng đi!” Tào công công đơn giản nói qua tình huống, hy vọng Thần phi có thể áp chế cơn giận của hoàng thượng.

Nhưng Bùi Dật Viễn đối việc này cũng chưa hiểu rõ hết, căn bản không biết nên khuyên giải an ủi như thế nào, nhưng chuyện đã tới nước này, hần không muốn khuyên cũng không phải do hần quyết định, bị Tào công công cứng rắn đẩy vào phòng, tiếng vang mở cửa đóng cửa tất nhiên không thể gạt được Lãng Phượng.

“Là người nào? Dám can đảm xông vào thư phòng của trẫm!?” Đang trong cơn tức giận Lãng Phượng căn bản không một chút hảo ngôn hảo ngữ.

Bùi Dật Viễn không sợ hãi, thẳng tắp đứng tại chỗ trả lời: “Hoàng Thượng, là ta.”

“Dật Viễn...” Ngữ khí trong nháy mắt phóng nhu, nhưng tức khắc lại nghiêm nghị lại, “Ai chuẩn cho người tới nơi này? Người cút, cút a!”

Thấy Lãng Phượng sinh khí như thế thật vẫn là lần đầu tiên, Bùi Dật Viễn cũng có chút ngạc nhiên, tại sao hoàng hậu cùng con nối dòng có thể đưa hần bức đến nước này?

Không nghe thấy hần lên tiếng, Lãng Phượng tức giận càng sâu, tựa như tìm được chỗ phát tiết, chỉ Bùi Dật Viễn mắng: “Người là kẻ tham tiền, vì tiền cam nguyện đến hậu cung, thân là nam nhân thật sự là đáng xấu hổ!”

“Ta...”

Không nghe lời của hần, Lãng Phượng tiếp tục mắng: “Đừng tưởng rằng trẫm dễ dàng tha thứ người chính là sợ người, cũng đừng tưởng rằng người có tư cách đến an ủi trẫm, trẫm không cần dân đen như người thương hại, không cần!” Nói, thậm chí đưa tay cầm cái chặn giấy bằng huyết ngọc ném ra ngoài.

Bùi Dật Viễn mất thấy cái chặn giấy kia đánh tới, đứng ở tại chỗ không né không tránh, rồi mới một trận đau đòn, cái chặn giấy đánh trúng phía trên chân mày hần mới rơi xuống đất phát ra tiếng vang lớn.

“! Đỉnh” một tiếng thu hút sự chú ý của Lãng Phượng, hần suyễn khí hướng bên kia nhìn lại.

Bùi Dật Viễn vẫn đứng, trên trán trượt xuống một đạo vết máu, hần thân thủ chạm vào một chút, để ra trước mắt thì thấy, màu đỏ kia tiên diễm chói mắt vô cùng, nhưng hần tựa hồ không để ý, ngay cả biểu tình đau đớn đều không có.

Lãng Phượng ngây ngẩn cả người, vừa rồi... Hần đã làm cái gì!?

“Hoàng Thượng, ngài mắng đủ rồi chứ?” Ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng càng thêm một chút hàn ý, nghe được, Lãng Phượng cả người ngẩn ra.

Không ai trả lời, thấy hần không còn nói ra những lời đả thương người, Bùi Dật Viễn như hiểu được gật gật đầu: “Xem ra Hoàng Thượng đã mắng đủ, ta đi đây.” Nói, hần định xuất môn rồi đi.

Lăng Phượng lập tức một bước vọt tới trước mặt hần, chặn cửa.

“Từ từ, trẫm không để người đi.”

16. Chương 15

Hần tính nét bá đạo trong mắt Bùi Dật Viễn xem ra càng giống một hài tử xấu nét, không biết nặng nhẹ, không phân tốt xấu, hết nhìn ra đại môn lại nhìn tay của mình.

“Hoàng Thượng.” Nhìn thẳng vào Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn thở dài, “Người muốn ta chết cũng không nên dùng phương pháp này.”

“Ai muốn...Người chết” tuy không nói ra, Lăng Phượng thấy miệng vết huyết lưu không ngừng, lập tức hấp một ngụm lãnh khí, “Người... Người tới a! Thái y, thái y, truyền hết thầy đến cho trẫm!”

Sau đó, Bùi Dật Viễn hiểu được cái gọi là “Hoàng đế không vội, thái giám khẩn trương” đại khái là tình huống như vậy, hần bị thương, lại phải thực bình tĩnh khuyên giải an ủi vị hoàng đế đã làm bị thương mình, mà cái người khởi xướng kia lại giống gặp phải tai họa hô to gọi nhỏ, đông kéo tây nhéo thái y “Xem không tốt, đem đầu tới gặp trẫm”.

Thật sự là lẩn lộn đầu đuôi đến buồn cười!

Kỳ thật cũng không có gì, một chỗ rách cộng thêm choáng váng đầu, thái y thượng dược, dùng băng gạc vây quanh vài vòng, tính là không có gì đáng ngại, nhưng làm Lăng Phượng cũng gấp đến độ đã muốn đầu đầy mồ hôi, về mặt ‘biết vậy chẳng làm’ làm cho Bùi Dật Viễn nghĩ muốn khí cũng khí không nổi.

Chờ tất cả mọi người bị Lăng Phượng xua đuổi hết, hần liền đi tới bên giường Bùi Dật Viễn nói: “Dật Viễn, trẫm biết mình thực quá phận, nhưng hy vọng người tha thứ trẫm.”

Ăn nói khép nép ngược lại làm Bùi Dật Viễn có chút giật mình, thấy Lăng Phượng thành tâm hối cải như vậy, hần thở dài, cuối cùng không đem những câu châm chọc nói ra.

“Hoàng Thượng nhất thời kích động, không phải cố ý làm bị thương ta, không sao.”

Hần giọng điệu hồ hững lại làm cho Lăng Phượng hoài nghi, hay là hần đang sinh khí, nhất thời cũng không biết nên làm sao, cân nhắc mãi, Lăng Phượng ngồi xuống bên giường hần, cố vẻ thương cảm kể lại cố sự.

“Dật Viễn, chuyện này trẫm chưa bao giờ cùng những người khác nói qua... Chính là nói cho người nghe... Hy vọng người có thể tha thứ sai lầm của trẫm.”

Cố sự đó là chuyện Lăng Phượng khi còn bé.

“Người cũng nên biết, trẫm có một ca ca, ban đầu thái tử không phải là trẫm, mà là hần.”

Việc này đích xác cả nước đều biết, thái tử vị trước kia là của trưởng tử, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đều thập phần sủng ái hần, chỉ là khi hần mười tuổi, bất hạnh chết yếu.

“Ca ca của trẫm so với trẫm cái gì cũng hảo, phụ hoàng, mẫu hậu, còn có tất cả mọi người thập phần thích hần, nhưng không ai thích trẫm, cũng không có ai để ý đến trẫm, trẫm luôn bị xem nhẹ...”

Mà sau khi thái tử chết, không còn cách nào khác, Lăng Phượng bị đưa lên ngôi vị thái tử, nhưng hần chẳng những không được mọi người chú ý, ngược lại khiến cho các loại nghi kỵ nảy sinh.

“Ca ca là bị trẫm hại chết, là bị trẫm khắc tử, bị trẫm mua người giết ... Cách nói nào cũng có.” Lăng Phượng tự giễu cười, “Ai cũng không quản trẫm khi đó chỉ mới là một tiểu oa nhi có năm tuổi, tất cả mọi

người công khai cho rằng như thế, mà ngay cả phụ hoàng cùng mẫu hậu dần dần xa lánh trẫm, thời điểm kia trẫm đã nghĩ, vô luận là ai, vô luận mục đích gì, chỉ cần có một người thích trẫm, vậy là đủ rồi...”

Sau đó, Lăng Phượng đăng cơ vi đế, nguyện vọng này cuối cùng thực hiện.

“Cuối cùng cũng có người thích trẫm, trẫm thật sự thập phần thỏa mãn, ban cho nàng thứ tốt nhất, cho nàng cuộc sống tốt nhất, trẫm muốn cùng nàng cả đời một chỗ.”

Nói đến đây, Lăng Phượng dừng, không nói gì nhìn hai tay của mình, trong ánh mắt lộ ra bàng hoàng cùng bất đắc dĩ.

Bùi Dật Viễn nhìn, trong lòng cũng có chút không đành lòng, nghĩ đêm say rượu đó, theo như lời Lăng Phượng nói, hẳn tựa hồ hiểu được, người đàn bà kia lưu cho Lăng Phượng những hồi ức không mấy tốt đẹp, còn có tổn thương nặng nề.

“Nàng thích trẫm, trẫm cũng thích nàng, tốt đẹp nhất chính là ‘lưỡng tình tương duyệt’... A!” Lăng Phượng ảm đạm cười, “Trẫm nghĩ thích như vậy là có thể vượt qua thân phận, địa vị, thế là đem nàng tiến cung, rồi mới ban thưởng cùng hàm phong phi, sau đó đến khi nàng nói có cốt nhục của trẫm, trẫm mừng rỡ như điên, cũng đồng thời quyết định lập nàng vi hậu.”

“Sau đó nàng phản bội người?” Bùi Dật Viễn đoán, chính là hẳn tìm không ra lý do gì cô gái kia tại sao phải phản bội hoàng đế?

Lăng Phượng không trực tiếp trả lời, mà là cười đến càng thêm bất đắc dĩ: “Thực buồn cười đúng không? Nếu trẫm không tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy cũng sẽ cảm thấy vớ vẩn...”

Lúc ấy, Đức phi tiến đến mật báo nói là Quý phi cùng nam nhân ngoài cung tư thông, Lăng Phượng trong cơn tức giận liền phế truất nàng, nhưng không có lửa làm sao có khói, do dự hết sức còn thêm có chút nghi ngờ, cho nên một buổi tối, không có cung nhân tuyên báo, hẳn một mình đi tới tẩm cung quý phi, chứng kiến một màn *** loạn dơ bẩn, làm hẳn suốt đời khó quên...

Hiện tại nhớ tới, đã không còn xúc động như khi đó, nhưng trong lòng thống khổ vẫn như cũ.

“Thật là chuyện hoàng đường a, hoàng hậu trẫm muốn lập lại ở trong lòng nam nhân khác nói trẫm đối nàng lạnh nhạt, nói trẫm không thể cho nàng thứ nàng muốn ... Thật sự là buồn cười.” Nói, Lăng Phượng tự mình nở nụ cười.

Chưa từng thấy hẳn tổn thương như thế, Bùi Dật Viễn cũng có chút bất an, thân thủ giữ chặt long bào hẳn, làm cho hẳn không cần cười nữa.

Lăng Phượng ngẩng đầu, thấy ánh mắt không chút lẫn tạp lộ ra lo lắng không che dấu, ngực nhất thời ảm áp, tự giễu biến thành mỉm cười, hẳn chậm rãi vươn tay chạm nhẹ vào vải gạc màu trắng.

Mà ý cười ôn nhu trên mặt kia làm cho Bùi Dật Viễn nhìn đến xuất thần, trong trí nhớ bởi vì yêu tiền, ít có người thích cùng hẳn tiếp xúc, trừ bỏ cha mẹ huynh muội ra, người khác cười như vậy thật hiếm thấy.

“Dật Viễn, người tuy rằng yêu tiền, nhưng cũng là người tốt khó có được, trẫm giận chó đánh mèo làm bị thương người thật sự không nên.”

Lời của hẳn đem thần chí Bùi Dật Viễn kéo lại, hẳn có chút ngượng ngùng quay đầu, trên mặt mang ửng đỏ nói: “Không có gì.”

Hành động nho nhỏ này đầu tiên là làm cho Lăng Phượng sửng sốt, rồi sau đó chợt cười lên tiếng hẳn đang thẹn thùng, vì một cái tươi cười mà thẹn thùng!?

Tên hỗn đản này...

Biết hẳn đang cười cái gì, Bùi Dật Viễn trong lòng cũng yên lặng nhớ kỹ: hôm nay thuốc men phí, bị thương phí, an ủi phí tổng cộng tăng lên... Trở về nhất định phải thêm năm gạch. (bịch, té ghế)

Đình chỉ ý cười, Lăng Phượng ngẩng đầu nhìn chăm chú Bùi Dật Viễn còn thật tâm nói: “Dật Viễn, trẫm thật sự thích người...” Nói xong, Bùi Dật Viễn có chút ngạc nhiên quay đầu lại, trên mặt mang biểu tình mê vòng khó hiểu.

Lăng Phượng tái tưởng tượng lời nói mới rồi, như vậy đích xác có vài phần tối nghĩa, vội vàng ho nhẹ vài tiếng bổ sung nói: “Làm một bằng hữu mà nói...”

Bùi Dật Viễn nhìn hần, khóe miệng cũng không khỏi nâng lên, hình thành một độ cung hoàn mỹ, đây là nụ cười nhẹ nhàng nhất từ khi hần tiến cung tới nay.

“Ta biết.”

Đồng dạng là tươi cười, nhưng kẻ ngốc đổi lại thành Lăng Phượng.

Bùi Dật Viễn xinh đẹp trong lòng mọi người biết rõ ràng, nhưng mà khoảng cách gần như vậy nhìn mỹ nhân thật tâm tươi cười, Lăng Phượng cảm thấy choáng váng cùng với tim đập nhanh, giống như người đang say rượu.

Mà trong vô ý thức, thân thể không tự chủ được nổi lên địa chấn, dùng phương thức nguyên thủy biểu đạt nội tâm tình cảm của chủ nhân.

Cảm thấy mặt mình bị Lăng Phượng lấy tay nâng lên, Bùi Dật Viễn còn chưa biết rõ hần muốn làm gì, vừa muốn mở miệng, nhưng đôi môi trơn bóng đã bị độ ẩm một người đụng vào...

17. Chương 16

Tính sai, thất sách, thất thổ!

Sau buổi lâm triều không chút tập trung, Lăng Phượng hai mắt đại ra trực tiếp bay vào ngự thư phòng, đóng cửa phòng ngồi xuống xong, hần lập tức vô thần ngã vào thư án trong ngự thư phòng, toàn bộ đầu óc đều là: trầm hôn Dật Viễn, trầm hôn Dật Viễn...

Tào công công hầu hạ bên người hần lại càng hoảng sợ, trong lòng không kiềm chế nổi kỳ quái: gần đây Hoàng Thượng thường xuyên xuất hiện một vài biểu hiện khác thường, hay lại là có liên quan đến Thần phi nương nương? Cũng không biết Hoàng Thượng đối Thần phi nương nương rốt cuộc tâm tư ra sao, lúc trước đem hần tạp thương còn khiến bên ngoài đều nghe được thanh âm mắng hần, nhưng trong nháy mắt vừa vội vừa lo cho đời ngự y vì hần trị thương, biểu tình là đau lòng vô cùng, mà sau khi băng bó tốt miệng vết thương đi ra, Hoàng Thượng lại thành bộ dáng mất hồn mất vía, rốt cuộc là...

“Tào công công.” Bỗng nhiên, Lăng Phượng lên tiếng đánh gãy suy đoán của hần.

Hần vội vàng trả lời: “Có nô tài, hoàng thượng có gì phân phó?”

Lăng Phượng ngẩng đầu, nhưng trong mắt vẫn lưu lại hoang mang như cũ, “Người nói trầm phong Dật Viễn làm nam phi đúng hay sai?”

“Này... Chỉ cần Hoàng Thượng hài lòng, thích, nô tài cảm thấy được... không có gì là không thể.” Tào công công trả lời từng chữ đều vừa phải, không chút thất thổ.

“Đúng vậy sao...” Ủ rũ, Lăng Phượng lại ngã xuống, mà Tào công công vừa thấy tình huống sai, lập tức muốn bổ sung thêm, lại nghe thanh âm Lăng Phượng rầu rĩ nói, “Vậy người nói, trầm lập nam phi có sai lầm như lúc trước trầm phong Trữ quý phi không?”

“Hoàng Thượng!?” Tào công công thực kinh ngạc nhìn Lăng Phượng.

Từ bốn năm trước, Trữ quý phi làm ra chuyện gièm pha như vậy bị Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, “Trữ quý phi” ba tiếng xưng hô này trở thành cấm kỵ trong hậu cung, không người nào dám nhắc tới, mà ngay cả bản thân Hoàng Thượng cũng tránh việc này, nhưng hôm nay sao vậy...?

Chính Lăng Phượng cũng cảm thấy kỳ quái, sau khi đem chuyện này nói cho Dật Viễn nghe, trong ánh mắt hần không có đồng tình không có thương hại, có chính là lo lắng, còn dùng vẻ mặt như vậy nhìn hần, kéo

hắn muốn hắn không cần cười nữa, trong lúc nhất thời, Lăng Phượng trong lòng đại động tựa hồ bị một thứ tình cảm nào đó chậm rãi lấp đầy.

Hiện giờ tái hồi tưởng lại chuyện cũ, đã không còn tức giận cùng không cam lòng như lúc trước, chỉ là có chút tiếc nuối nhàn nhạt, mà hiện tại hắn có thể không xấu hổ không phiền não ở trước mặt Tào công công hỏi điều này, ngay cả chính hắn trong lòng có cảm giác khó có thể tin.

Thấy Hoàng Thượng thật sự là thập phần lãnh tĩnh hỏi han, Tào công công cũng nhẹ nhàng thở ra, Hoàng Thượng cuối cùng có thể vượt qua tổn thương? Mà người mang đến điều này có phải là..

“Hoàng Thượng, sắc phong Trữ quý phi là vì Hoàng Thượng đối nàng sủng ái, còn Thần phi nương nương, hắn tài cán vì ngài phân ưu giải sầu, này cũng đã là một công lớn, sao ngài lại nói là sai lầm?”

Nghe Tào công công nói lời tâm huyết, Lăng Phượng đưa lưng về phía hắn mỉm cười.

Đúng vậy, Dật Viễn quả thật có công, thiện lương am hiểu ý người, tính tình dịu ngoan, bộ dạng lại xinh đẹp như vậy, cũng khó trách mình sẽ đi thân hắn, kim lòng không đau thôi, bất luận kẻ nào cũng sẽ như vậy.

Nghĩ đến đây, Lăng Phượng ý cười càng sâu, thậm chí không khỏi xoa nhẹ đôi môi, dư vị ngày hôm qua giống như còn lưu lại ở đây, kia mềm mại cùng mùi thơm ngát tạo cảm giác bất đồng với bất kỳ kẻ nào Lăng Phượng chạm qua trước kia.

Cọ cọ một chút, Lăng Phượng *** thần tràn đầy giống như thay đổi thành người khác, điểm này đã đem Tào công công dọa cho kinh hách.

“Hoàng Thượng, ngài đây là...?”

“Trẫm muốn đi Lân Chỉ cung!”

...

Lân Chỉ cung vẫn như cũ, Bối Dật Viễn đối với chuyện bị thương không đề cập tới, Tiểu An tử cùng Kiều Dương tuy rằng lo lắng, nhưng cũng biết chủ tử không nói tự nhiên có nguyên nhân của hắn, hơn nữa chủ tử rõ ràng là ở chỗ Hoàng Thượng mà bị thương, chuyện này hạ nhân bọn hắn không thể nhúng tay.

Trên đầu bao vải gạc, lại như trước không ảnh hưởng cuộc sống của Bối Dật Viễn, trừ bỏ ngẫu nhiên đầu còn có thể đau một chút ra cũng không có gì. Đánh bàn tính, ngồi ở trên ghế tính sổ sách, không bao lâu, hắn liền đình chỉ ghi chép, nhìn bàn tính bắt đầu phát ngốc.

Nụ hôn ngày hôm qua gây cho hắn ảnh hưởng còn lớn hơn so với hắn tưởng tượng, cứ tưởng rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng Lăng Phượng mới chỉ hôn một cái đã làm hắn khó có thể giữ được bình tĩnh, việc này không thể không làm Bối Dật Viễn bắt đầu một lần nữa bế quan tự hỏi như thế nào là “Vào cung vì phi”.

Hắn một lòng vào cung là vì bổng lộc của quý phi, vì vậy phải hầu hạ Hoàng Thượng cũng là chuyện phải làm, mà trước khi vào cung thái giám phụ trách có đưa cho hắn vài quyển long dương thư, khi đó hắn nghĩ rằng bất quá là bị đè rồi làm vài cái cũng không có tổn thất gì, nhưng hiện tại hình như có gì đó không ổn lắm ...

Nghĩ, nghĩ, hắn vươn tay vuốt nhẹ đôi môi, ngày hôm qua nụ hôn của hoàng thượng là ám chỉ cái gì sao?

“Chủ tử, Hoàng Thượng giá lâm!” Chính vào lúc này, Tiểu An tử cười tủm tỉm tiến lên bẩm báo.

“...!” Một tiếng này gọi hồn Bối Dật Viễn trở về, hắn có chút kích động buông tay, rồi mới nhanh chóng đứng dậy hướng đại sảnh đi ra.

Hành động này lọt vào mắt Tiểu An tử, trong lòng không khỏi nổi lên dấu chấm hỏi: chủ tử nhà hắn hôm nay sao đặc biệt kỳ quái?

Bối Dật Viễn đi như chạy vào đại sảnh, khi tới cửa, hắn dừng bước, thở sâu để lấy bình tĩnh, rồi mới chậm rãi mở cửa.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Dật Viễn!” Thấy hắn đến đây, Lăng Phượng trong tâm nở hoa, bắt đầu từ khi nào, chỉ cần vừa thấy Bùi Dật Viễn, hắn sẽ cảm thấy đặc biệt cao hứng, cảm giác kia thật giống như... tiểu khoa nhi mới biết yêu.

Bùi Dật Viễn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Lăng Phượng, tim đánh thót một cái, hắn lẽ nào sợ hãi nhìn khuôn mặt tươi cười này!?

Lăng Phượng vẫn không hay biết tiến lên sẵn đón, Kiều Dương dâng lên trà bánh liền lui xuống, trong đại sảnh chỉ còn hai người bọn họ, Lăng Phượng xoay mặt Bùi Dật Viễn qua, rồi nhẹ nhàng chạm đến băng gạc màu trắng.

“Dật Viễn, còn đau hay không?”

“Không đau, đa tạ Hoàng Thượng quan tâm.” Bùi Dật Viễn lặng lẽ kéo dài khoảng cách giữa bọn họ, tổng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, sẽ không phát sinh chuyện tốt đẹp.

Nhìn động tác mờ ám của hắn, Lăng Phượng chỉ cảm thấy thú vị, có lẽ chính là điểm độc đáo này của Bùi Dật Viễn mới hấp dẫn được hắn.

Bưng trà nóng lên, Lăng Phượng thổi mấy hơi rồi mới khẽ uống một ngụm, “Dật Viễn, trầm phát hiện... Trầm hình như rất thích người.”

Bùi Dật Viễn nghe vậy sững sốt, nhưng lập tức phản ứng, “Hoàng Thượng lúc trước say rượu đã từng nói qua, muốn làm bằng hữu, Dật Viễn cũng rất thích Hoàng Thượng.”

“Không phải bằng hữu.” Lăng Phượng buộc miệng nói, làm cho Bùi Dật Viễn sững sờ tại chỗ.

“Trầm hình như là, là lấy thân phận tình nhân thích người.”

Bùi Dật Viễn không đáp lại, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú hắn, sau một lúc lâu mới có chút không được tự nhiên lên tiếng nói: “Hoàng Thượng... nói đùa không buồn cười chút nào.”

“Đây không phải là nói đùa.” Lăng Phượng nâng khóe miệng lên, cũng thuận thế đi tới bên cạnh hắn, kéo tay hắn đặt lên môi hôn hôn, “Người là người đáng được yêu.”

“Nói đến đùa cũng tốt, trầm nập người vì phi trước, rồi mới yêu người, người nói... Đây có phải là mục tiêu đã định trước hay không?” Hắn vừa nói vừa muốn hôn tiếp.

Bùi Dật Viễn cuống quýt rút tay lại, lui ra sau mấy bước, không có vui sướng như Lăng Phượng dự đoán, ngược lại sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt.

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Phượng có chút lo lắng hỏi, “Trầm nói sai cái gì sao?”

Bùi Dật Viễn lấy lại bình tĩnh, hít vào một hơi nói: “Hoàng Thượng lời này đối bao nhiêu người nói qua?”

“Ân... Người là người thứ hai.” Lăng Phượng nghĩ nghĩ trả lời, “Người mất hứng?”

Đối mặt với nghi hoặc của Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn không biết làm thế nào, bởi vì ngay cả bản thân hắn cũng không rõ mình ôm tâm tư gì đối Lăng Phượng, hắn đang định hảo hảo tự hỏi, nhưng lại bị Lăng Phượng nói thẳng như thế làm suy nghĩ hắn nhiễu loạn.

Hắn đến tột cùng nên trả lời như thế nào mới tốt!?

18. Chương 17

“Hoàng Thượng... Người đang nói đùa đi?” Bùi Dật Viễn cứng ngắc cười, so với trước kia tăng thêm vài phần luống cuống, “Người thích là nữ tử, mà không phải...”

“Chỉ cần thích, ta không quan trọng nam hay nữ.”

Lăng Phượng vẻ mặt nghiêm túc, một chút cũng không giống như đang nói giỡn, nhưng đây chính là nguyên nhân làm Bùi Dật Viễn cảm thấy mỗi nguy trước nay chưa từng có.

Nếu hấn cự tuyệt, như vậy Hoàng Thượng sẽ lại bị thương tổn không? Có thể gượng dậy nổi không? Hấn đường đường vua của một nước nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vậy Bùi Dật Viễn hấn liền thành tội nhân quốc gia này rồi, còn nếu hấn tiếp nhận rồi...

“Có thể hay không... Để cho ta suy nghĩ một chút?” Hấn thật sự cần hảo hảo tự hỏi, một bước này nếu là sai lầm, cái giá phải trả chính là bi kịch cả đời.

Hấn không kiên quyết cự tuyệt, Lăng Phượng hiển nhiên cảm thấy vui sướng, lập tức đáp ứng cũng nói tiếp đêm nay muốn ngủ lại Lân Chỉ cung, Bùi Dật Viễn nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Biết hấn hiểu sai Lăng Phượng mỉm cười, cúi đầu ghé vào tai hấn nói: “Yên tâm, trước khi người có đáp án, trăm cái gì cũng sẽ không làm, nhưng mà... Trăm thực chờ mong một ngày nào đó có thể cùng người viên phòng.”

“...!” Khi hấn nói chuyện khí tức phả vào trên mặt Bùi Dật Viễn, làm cho hấn theo bản năng đỏ mặt lui ra sau.

Nhìn hấn phản ứng đáng yêu, Lăng Phượng thích thú trong lòng, nhưng hiện tại không thể tiến triển quá nhanh, hấn cần thời gian để nhìn rõ sự tình, vỗ vỗ bả vai Bùi Dật Viễn muốn hấn thoải mái một ít, sau đó ly khai nơi này.

Tiểu An tử thấy Hoàng Thượng lần này tới liền đi vội vàng, chẳng lẽ cùng chủ tử trong đó thật sự đã xảy ra cái gì? Tiểu An tử mang khó hiểu cùng nghi hoặc tiến vào phòng, không ngờ phát hiện, Bùi Dật Viễn không hề tiếp tục tính sổ như bình thường, mà sắc mặt tái nhợt, hơi có vẻ vô lực ngồi phịch dưới đất.

Hấn lập tức nóng ruột đến quỳ trên mặt đất hỏi: “Chủ tử, chủ tử, người không sao chứ? Muốn hay không đi tìm ngự...”

Nhưng còn chưa nói xong, Bùi Dật Viễn đã nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không có gì, phù ta đứng lên, lên giường nghỉ ngơi một chút sẽ vô sự.”

Có lẽ từ khi chủ tử tiến cung đến giờ chưa từng tỏ ra yếu ớt như vậy, Tiểu An tử ngay cả động tác nâng hấn dậy đều mềm nhẹ rất nhiều.

Đến trên giường nằm xuống, Bùi Dật Viễn thở dài, Tiểu An tử nguyên bản định đi tìm Kiều Dương đến chăm sóc chủ tử, nhưng hấn còn chưa kịp nhắc chân, đã bị gọi lại.

Bùi Dật Viễn bé mắt, cảm thấy tỉnh một chút.

“Tiểu An tử, người cảm thấy... Hoàng thượng nói là ‘thích’, đó là ý tứ gì?”

“A?” Tiểu An tử bị hỏi như vậy, sau khi cẩn thận nghĩ nghĩ mới trả lời, “Chủ tử, Hoàng Thượng ở trước mặt mọi người chưa bao giờ nói hai chữ ‘thích’, đối đại thần chính là ‘lợi dụng’, đối tần phi chính là ‘sủng hạnh’, đối nô tài chính là ‘uy nghiêm’, muốn nói ‘thích’... Nô tài cũng không biết a.”

“... Cũng là, bởi vì hấn là Hoàng Thượng a!”

Nghe chủ tử cảm khái như vậy, Tiểu An tử không khỏi suy đoán: “Chủ tử, hay là Hoàng Thượng nói thích ngài?”

Bùi Dật Viễn không trả lời, mà là dùng ánh mắt nhìn chăm chú Tiểu An tử, bị hấn nhìn như thế, Tiểu An tử không khỏi đỏ hết cả mặt.

“Nô, nô tài vừa rồi không có nghe lén, chính là... chính là...”

Bùi Dật Viễn cũng không có ý tứ trách tội, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, bỗng nhiên truyền đến một trận hừ cười: “Trên đời này không có ăn không phải trả tiền... Cho nên ta cũng phải trả cho đúng giá, phải không?”

Tiểu An tử vẫn không rõ ý tứ chủ tử ra sao.

“Chủ tử, Hoàng Thượng thích ngài không tốt sao? Hay là... Ngài không thích Hoàng Thượng?”

“Thích? Ai biết được...” Bùi Dật Viễn nói cho có lệ.

Lời nói giống như sợi tơ trói buộc cảm tình, Bùi Dật Viễn không dám thừa nhận, cũng không dám phủ nhận, giống như vừa nói ra khỏi miệng, hết thấy đều trở thành sự thật.

Hắn không muốn nói thêm gì nữa, Tiểu An tử liền lẳng lẳng lui ra để cho hắn một mình nghỉ ngơi.

Bùi Dật Viễn không ngủ, mà là tự hỏi đáp án nên cấp Lăng Phượng hắn rốt cuộc nên làm sao đây!?

Bất tri bất giác, sắp tới chạng vạng, Lăng Phượng đứng hẹn lại tới, Bùi Dật Viễn lúc này cũng đã rời giường, hai người bình thản dùng bữa như mọi khi, sau đó tâm tình một phen, trong lúc chuyện phiếm, Lăng Phượng không hề đề cập tới chuyện ban sáng, đúng như hắn hẹn định hắn cho Bùi Dật Viễn thời gian!

Buổi tối lúc ngủ cùng giường, hắn vẫn không chừa tạt phóng túng, chặt chẽ quần lấy Bùi Dật Viễn, không lâu sau liền trầm trầm ngủ.

Bùi Dật Viễn không hảo mệnh như hắn, đối với mọi chuyện đều giữ thái độ thật cẩn thận, cho nên một khi có phiền não đều lo âu không thôi, nhưng hắn có thói quen một mình chịu đựng, không đem nghi hoặc nói cho bất luận kẻ nào.

Sau đó, hắn mỗi ngày cứ theo lẽ thường sinh hoạt như trước, Lăng Phượng ở bên cạnh hắn cũng không có biểu hiện gì không thích hợp.

Thân là hoàng đế, trong tình trường Lăng Phượng tuyệt đối là một kiểu người chủ động, hắn ôn nhu săn sóc Bùi Dật Viễn, ban cho hắn vàng bạc châu báu, cùng hắn tâm sự chuyện thường ngày, hết thấy chính là phương thức biểu hiện tình cảm của hắn.

Trong hậu cung người sáng suốt vừa thấy liền biết: Hoàng Thượng lần này lại động chân tình! Hơn nữa theo như tin tức từ Tào công công, mọi người đều xác nhận cảm tình Hoàng Thượng đối Thần phi nương nương, kết quả làm cho mấy nhà vui mừng mấy nhà lo!

“Cha, người mau nghĩ biện pháp, Hoàng Thượng không đến chỗ này của ta, bảo ta làm sao hoài thượng long loại a?” Thục phi khó có dịp được gặp phụ thân, hận không thể lập tức bảo hắn trừ khử Bùi Dật Viễn.

Phụ thân của nàng là Triệu Bá Dạ đương chức Thừa tướng, vẫn ôm hy vọng viên ngọc quý mình nâng niu trên tay này có thể ngồi lên ngai vị hoàng hậu, nhưng kế hoạch đang hảo hảo, nửa đường lại nhảy ra một “Thần phi” làm xáo trộn.

Đa mưu túc trí như hắn vẫn nhăn mặt nhăn mày, một bên trấn an nữ nhân một bên nói: “Việc này tuyệt không thể nóng vội, Hoàng Thượng đối Thần phi đúng là cao hứng, hiện giờ ai đi chọc Thần phi chính là cùng bệ hạ đối nghịch không thể nghi ngờ...”

“Vậy cha muốn chờ Hoàng Thượng lập nam phi kia vì hậu mới động thủ sao!?” Thục phi tức giận hỏi lại.

Nói đến đây, lão Thừa tướng không có bất an, mà là buồn cười kéo tay nữ nhân nói: “Yên tâm, tính tình hoàng thượng ta rất rõ ràng, hiện giờ không có hoàng tử, hắn tuyệt đối không thể lập một nam nhân vì hậu.”

“Cha, người khẳng định như vậy?”

“Đây là đương nhiên... Bởi vì hắn không phải hôn quân!”

19. Chương 18

Lão Thừa tướng phân tích cũng không phải không có lý, Lăng Phượng quả thật thích Bùi Dật Viễn, nhưng hắn vẫn nhớ rõ mình là thân phận “Đế vương”, tuy rằng hắn đem phần lớn thời gian đều ở bên cạnh Bùi

Dật Viễn, nhưng mỗi tháng hần vẫn rất có quy tắc bố trí một ít thời gian đến chỗ các tần phi qua đêm, bởi vì hần là Hoàng Thượng, hần phải “Ôn trạch hậu cung”.

Bùi Dật Viễn xem việc này vào trong mắt, cũng không tránh khỏi thở dài, đem sổ sách giở ra, mặt trên ghi chép một gạch lại một gạch nợ nần thật sự là làm hần đau đầu. Nếu sớm biết quan hệ của hần cùng với hoàng thượng sẽ đến nước này, chi bằng vừa tiến cung nói rõ ràng cùng hần, nháo đến bây giờ Bùi Dật Viễn đáp ứng cũng không phải, không đáp ứng cũng không phải.

“Công tử, ngài ở đây than thở cái gì nha?” Kiều Dương vẫn không rõ, người khác một lòng muốn Hoàng Thượng thích mình, chủ tử nhà mình thì ngược lại, vì chuyện này mà tâm phiền ý loạn.

Tiểu An tử đứng bên cạnh cũng khó hiểu, “Chủ tử, không lẽ ngài cảm thấy Hoàng Thượng lừa ngài? Sẽ không đâu, Hoàng Thượng là quân, quân vô hí ngôn a!”

“Ta biết hần không gạt ta.” Bùi Dật Viễn thập phần lý lẽ trả lời, “Ta còn tình nguyện là hần gạt ta ...”

“Àn?” Kiều Dương cùng Tiểu An tử hai mặt nhìn nhau, đều không rõ tâm tư chủ tử.

Hôm nay, bọn họ chủ tớ ba người đều ở trong viện, Lân Chỉ cung không có người thông báo, bất quá điểm ấy Lăng Phượng đã thành thói quen, bình thường hần tự mình đi vào, hôm nay cũng không ngoại lệ, mà khi hần xuyên qua tiền thính đi vào trong viện, vừa lúc nghe thấy chủ tớ bọn họ nói chuyện như vậy, hần cũng nhin không nổi tránh ở một bên trộm nghe.

Điều này thật ra cũng không thể trách hần, thân là hoàng đế mà hần đã xuất xử ‘bản lĩnh toàn thân’ để lấy lòng Bùi Dật Viễn, nhưng Bùi Dật Viễn ngay cả cái đáp án cũng không cho hần, nhân phi thánh hiền, Lăng Phượng trong lòng cũng có bất an, đúng, phải nói là bất an, mới dẫn tới hôm nay núp đây “nghe lén”.

Ba người đều không phát hiện Lăng Phượng đã đến, tiếp tục nói chuyện của mình, Kiều Dương mặt nhăn mi nhíu trực tiếp hỏi: “Chủ tử, vậy ngài đối Hoàng Thượng, đến tột cùng có thích hay không?”

Chỉ thấy Bùi Dật Viễn cũng là vẻ mặt mờ mịt trả lời: “Ta không có đặc biệt thích qua ai, cho nên cũng không rõ lắm...”

” Lão thiên gia của ta a!” Tiểu An tử không khỏi hô lên, mà đó cũng là tiếng lòng Lăng Phượng đang núp một bên.

Kiều Dương nghe vậy lại hỏi: “Người bình thường như thế thì đã trực tiếp trả lời đối phương không thích, chủ tử có thể cùng Hoàng Thượng nói rõ ràng.”

Điều này sao có thể!?

Một bên nghe lén Lăng Phượng vừa nghe lời này, hận không thể lập tức phi ra làm cho cung nữ này câm miệng!

Nhưng lại nghe Bùi Dật Viễn có chút kinh ngạc nói: “Điều này sao được? Trực tiếp kích động đến Hoàng Thượng, vậy hần không phải sẽ thực thương tâm sao?”

Vẫn là Dật Viễn tốt!

Lăng Phượng trong bóng tối ra sức gật đầu.

Bùi Dật Viễn trả lời làm cho Kiều Dương cười, bên cạnh Tiểu An tử nghe xong cũng cười đến quỷ dị, bộ dáng tươi cười của bọn họ làm Bùi Dật Viễn cảm giác kỳ quái.

“Các người xảy ra chuyện gì? Tại sao cười thành như vậy?”

Bị hỏi, Kiều Dương liền thay mặt trả lời: “Chủ tử, chúng ta đang cười ngài đang ở trong chuyện mà không biết chuyện a!”

“Cái gì?” Lần này kinh ngạc không chỉ có Bùi Dật Viễn, còn có Lăng Phượng.

Đang ở trong chuyện mà không biết chuyện, hay là...

“Câu trả lời của ngài đã chắc chắn nói lên ngài thích Hoàng Thượng a, vậy thì ngài còn gì phải khổ não?” Kiều Dương cười nói, “Bởi vì ‘thích’, cho nên mới không có cách nào nói ‘không thích’, bởi vì ‘thích’, cho

nên mới lo lắng Hoàng Thượng chịu kích thích sẽ bị thương tâm, chủ tử vì Hoàng Thượng suy nghĩ như vậy, nhất định là thích Hoàng Thượng.”

“Ách?” Bùi Dật Viễn nghe được ngăn người, mà Lăng Phượng cũng vui sướng không thôi.

Dật Viễn thích hẳn? Dật Viễn quả nhiên là thích hẳn! Thật tốt quá!

Không gì có thể làm Lăng Phượng vui sướng hơn bây giờ, cảm giác vui sướng tràn ngập mỗi một tế bào, hẳn thực hận không thể lập tức chạy ra ngoài, nhưng lý trí vẫn đi trước một bước kéo hẳn lại.

Hiện tại không thể gấp, phải từ từ, từ từ, phải có chút chuẩn bị trước, đúng, chuẩn bị!

Nghĩ như thế, Lăng Phượng cũng không tái lãng phí thời gian, nhanh chóng chạy trở về, đi chuẩn bị thứ nên làm, nhưng cũng vì vậy mà không nghe những lời nói sau đó.

“Ta thích... Hẳn?” Bùi Dật Viễn mặc niệm vài lần, biểu tình lúc đầu từ khó có thể tin dần dần chuyển biến thành sợ hãi hoảng sợ.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Hai nô tài lại khó hiểu nhìn chủ tử, “Chủ tử, người thích Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng thích người, không phải rất tốt sao!” Tiểu An tử thử hỏi.

“Không phải tốt...” Bùi Dật Viễn cảm thấy thật sự khó thở.

“A?”

Một tay che miệng lại, Bùi Dật Viễn ngay cả mồ hôi lạnh cũng chảy xuống, “Hoàng Thượng là Hoàng Thượng, mà ta... là nam nhân a!”

“Nga, là sao nha, việc này Hoàng Thượng không phải đã cho ngài thấy lập trường rồi sao?” Tiểu An tử còn tưởng rằng là đại sự gì, không để ý chút nào nói, “Hoàng Thượng cũng đã hạ sắc phong, công tử liền an tâm lưu lại sống cùng Hoàng Thượng đi!”

“Không phải...” Cái Bùi Dật Viễn nói không phải chỉ là danh phận, mà là một thứ gì đó càng đáng sợ.

Là dục vọng độc chiếm nam nhân đặc biệt có dục vọng độc chiếm!

Nữ nhân sở dĩ có thể làm vợ người khác, bởi vì các nàng có thể chịu, chịu được ràng buộc bởi tam tòng tứ đức, chịu được trượng phu tam tề tứ thiếp, vô luận trượng phu làm càn thế nào, các nàng đều trung trinh như một thuận theo hẳn.

Nhưng Bùi Dật Viễn là nam nhân, nam nhân hàng thật giá thật, hẳn cũng có dục vọng cùng tôn nghiêm nam nhân, hẳn quyết không thể chịu được người kia tả ôm hữu ấp, không có một người nam nhân nào cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Nhưng nếu đối phương là Hoàng Thượng, thì lại là tình huống tối không xong, bởi vì là Hoàng Thượng, cho nên quang minh chánh đại có lý do có được hậu cung mỹ nữ vô số hẳn cần con nối dòng!

“Thật sự là rất nguy rồi...” Đau đầu làm cho Bùi Dật Viễn hoa mắt, hẳn để cho Tiểu An tử phù mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Một mình nằm trên giường, Bùi Dật Viễn không ngừng hồi tưởng đủ chuyện sau khi tiến cung, cũng tự hỏi cảm tình bị Kiều Dương khẳng định đến tốt cùng đã tiến triển đến nơi nào, chuyện này sao muốn để ý cũng không thể để ý rõ ràng được.

Bùi Dật Viễn lần đầu tiên nóng nảy như thế, thậm chí khó có thể ngủ, hẳn thân thủ lấy ra quyển sách đặt ở dưới gối đầu, nhìn những mục mình đã ghi chép, lúc này cũng chỉ có thể lắc đầu không biết làm gì.

“Cảm tình... dễ quản lý giống như tiền tài không được sao?”

20. Chương 19

Mà không biết cho nên Lăng Phượng mới kích động chạy về tắm điện, hắn đem tất cả bảo bối lục tung lên, từ trong đám ấy chọn ra một số đồ chơi hiếm lạ, dự định buổi tối sẽ mang tặng cho Dật Viễn.

Trải qua nhiều ngày theo dõi, Bùi Dật Viễn tuy rằng cực kỳ yêu thích những thứ có giá trị, nhưng hắn tâm đắc nhất chính là những thứ tương tự như chặn giấy, ngọc bội, thế là Lăng Phượng đặc biệt tìm loại này đưa cho hắn.

Ngay sau khi đẩy hòm lộ ra khoảng không thì trong góc hòm một cái hộp gấm *** xảo to cỡ nắm tay bỗng nhiên rơi vào đường nhìn của Lăng Phượng, hắn hiếu kỳ đem ra rồi mới mở ra, bên trong là một viên dược hoàn màu đỏ to cỡ viên trân châu.

“Cái này hình như là...” Hình như là biệt quốc cống phẩm, còn nhớ lúc đó sứ giả còn nói khi dùng phải thận trọng, bởi vì cái này là...

[Hoàng Thượng, đây là ngưng xuân hoàn do nước ta đặc chế, danh như ý nghĩa, là mật dược dùng để hỗ trợ việc chăn gối, dược này không giống với xuân dược khác, viên dược hoàn này... Bởi vì công hiệu đặc thù, cho nên kích thích đối với cơ thể tương đối mạnh, đặc biệt hiến tặng, xin Hoàng Thượng vui lòng nhận cho.]

“Làm cho người kia vĩnh viễn chỉ thuộc về trẫm...”

Tư tâm quấy phá, Lăng Phượng lại nổi lên tà niệm nếu đem thuốc này cấp Dật Viễn dùng, như vậy hắn có phải hay không cả đời sẽ không ly khai?

Không, không, không, tuyệt đối không được! Hắn suy nghĩ cái gì nha, hành động trói buộc hoang đường như vậy sao có thể làm a!?

Lăng Phượng cuống quýt phủ định ý nghĩ của chính mình, nhưng lại không đem viên thuốc bỏ trở lại, mà đem đặt lên kệ, mấy thứ hỗn tạp còn lại đều ném trở vào hòm, sau đó lại đem mấy món đồ đã chọn cấp tiểu thái giám nhét vào một cái rương nhỏ, bảo bọn họ buổi tối đem đến Lân Chỉ cung.

Còn hắn lại đi chuẩn bị, xong hướng Lân Chỉ cung đi đến.

Lần này tới, Tiểu An tử thủ ở cửa, vừa thấy Hoàng Thượng liền hành lễ còn nói cho hắn biết, Bùi Dật Viễn vì thân thể có chút không khỏe mà ở trong phòng nghỉ ngơi.

Lăng Phượng vừa không muốn quấy rầy hắn nghỉ ngơi, vừa lại rất muốn thấy hắn, thế là tự mình rón ra rón rén vào phòng, sau khi đóng cửa lại liền phát hiện Bùi Dật Viễn đang yên lặng ngủ trên giường.

Lăng Phượng không dám lên tiếng, lặng lẽ tới gần bên giường, nhìn thấy mặt đất coi như sạch sẽ, liền vén vạt áo ngồi ở bên giường, một tay chống đầu gác lên mép giường, rất khó tưởng tượng, cứ như vậy chỉ nhìn khuôn mặt Bùi Dật Viễn nhắm mắt, nhưng lại có thể làm cho hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Bùi Dật Viễn trở mình, không hay biết có người quấy rầy, xoay lại đối mặt Lăng Phượng, trong lúc hô hấp hơi thở lơ đãng đánh vào trên mặt Lăng Phượng, nhất thời làm hắn cảm thấy khí huyết dâng lên, mặt đỏ lên một chút.

Nguy rồi, tính huống gì thế này!?

Từ lúc hơn mười tuổi Lăng Phượng đã bắt đầu có thị tẩm, thế nhưng lúc này lại giống như một tiểu khỏa nhi gặp phải trúc trắc, nhìn mỹ nhân mà không ngừng lo lắng!?

Bùi Dật Viễn tê tê mảy, dường như cảm thấy có cái gì đó, rốt cuộc cũng thanh tỉnh mở to mắt, đập vào mắt hắn chính là biểu tình hơi có vẻ xấu hổ của Lăng Phượng.

“...!” Bùi Dật Viễn cả kinh vội vàng đứng dậy nói, “Hoàng Thượng?”

“Dật, Dật Viễn, a... Người không cần đứng lên, ngủ đi, là trẫm không tốt đến quấy rầy người...” Lăng Phượng ngăn trở động tác của hắn, đem hắn ấn về trên giường, lo lắng nói.

Bùi Dật Viễn gần đây khí sắc không tốt, bị thương ở đầu hình như vẫn làm cho hấn đầu vầng mắt hoa, cũng không biết là làm sao, hiện tại sắc mặt thoát nhìn có chút tái nhợt.

Lăng Phượng đau lòng vươn tay vuốt ve mặt hấn, trong mắt không hề che dấu thương yêu làm Bùi Dật Viễn cứng đờ thân mình.

“Thật là, Dật Viễn, trầm rõ ràng ban thường rất nhiều dược liệu cho ngươi, ngươi sao không lấy ra bồi bổ chứ?” Lăng Phượng oán giận, “Thân mình là vốn, ngươi coi trọng tiền như thế, chẳng lẽ lại không biết?”

“Ta có bồi bổ.” Chỉ là không bồi bổ nhiều mà thôi, Bùi Dật Viễn phản bác nói, “Ngự y phối dược ta vẫn dùng định kỳ, khi rảnh rỗi cũng chuẩn bị chút tổ yến, trà sâm, canh gà bồi bổ...”

“Trời ạ, hậu cung phi tử đem tổ yến cùng trà sâm làm nước uống, canh gà ngày thường làm thức ăn, ngươi lại nói đây là thuốc bổ?” Lăng Phượng thiếu chút nữa ngất xỉu.

Bùi Dật Viễn nghe vậy nhú mày, “Trong cung thế nào ta không cần biết, nhưng bình thường ở nhà, ta chính là như vậy.”

“Ngươi sao lại không biết? Hậu cung này...” Lăng Phượng vừa muốn phản bác, đột nhiên lại đình chỉ ý cười.

Hấn lẳng lẳng quay đầu, nhìn Bùi Dật Viễn vẫn đang chờ đợi hấn trả lời, trên mặt nhất thời lộ ra bất đắc dĩ cùng chua xót.

Lăng Phượng đã đem việc này xem nhẹ, đúng vậy, Bùi Dật Viễn làm sao biết được hậu cung này là cái thế giới gì?

Hấn không phải nữ tử, ở hậu cung không có đặc quyền tùy ý đi lại, cũng không giống các phi tần khác la cà nói chuyện phiếm với nhau.

Hấn không có chỗ dựa, cũng không có bằng hữu, mỗi ngày ở trong tấm cung đối mặt với hai nô tài, mà nô tài kiêng kị nhất là những chuyện vụn vặt trong cung, đương nhiên cũng sẽ không nhiều lời, hấn cứ như vậy một mình trải qua những ngày tịch mịch.

Còn nhớ rõ trước đây Lăng Phượng cười nhạo hấn cả ngày chỉ ở trong phòng tính toán sổ sách, nhưng cẩn thận giấu lại, trừ bỏ tính toán sổ sách ra, hấn còn có thể làm gì!?

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngươi xảy ra chuyện gì?” Thấy Lăng Phượng thần sắc biến đổi, Bùi Dật Viễn lo lắng giật nhẹ góc áo hấn hỏi.

Lăng Phượng run rẩy nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của hấn, trong lòng cảm giác tội ác càng sâu, thế là cắn môi lập tức đem Bùi Dật Viễn kéo vào trong lòng.

“Dật Viễn, thực xin lỗi, trầm cũng không muốn như vậy ...”

Lăng Phượng không phải muốn giam cầm hấn tại Lân Chỉ cung, chỉ là hy vọng hấn ở bên cạnh mình mà thôi, chính là...

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Phượng kích động như thế, ở trong lòng ngực của hấn, Bùi Dật Viễn có thể cảm thấy hấn đang run rẩy.

Tuy rằng không rõ là cái gì đã kích thích hấn, Bùi Dật Viễn vẫn kiên nhẫn vỗ nhẹ lưng hấn trấn an: “Hoàng Thượng, không nên kích động, không có gì đâu.”

Đích xác không có gì, bởi vì Lăng Phượng vì cái gì trở nên thương tâm như thế hấn cũng không biết.

“Dật Viễn!” Hình như sức nhớ điều gì đó, Lăng Phượng lập tức chấn chỉnh *** thần nói, “Trầm sau này sẽ mang ngươi đi dạo trong hậu cung một chút.”

“Ha... A?” Bùi Dật Viễn bị khiến cho không hiểu ra sao nhưng vẫn nói, “Đa tạ Hoàng Thượng, nhưng mà... Ngươi không bận quốc sự sao?”

“Việc này không tốn bao nhiêu thời gian.” Lăng Phượng đã quyết định!

Dật Viễn thích hấn, cho nên nguyện ý lưu lại bồi hấn, vậy hấn nên vì Dật Viễn, dẫn Dật Viễn ngao du trong hậu cung thì có tính là gì!?

“Nga.” Tuy không hiểu ra sao nhưng Bùi Dật Viễn không cự tuyệt.

Nhưng không chờ Lăng Phượng nói tiếp, Bùi Dật Viễn đã mở miệng trước.

“Hoàng Thượng, chuyện người nói thích ta lúc trước, ta đã có đáp án.”

“Àn?” Không nghĩ hẳn thẳng thắn như vậy, Lăng Phượng sửng sốt.

Bùi Dật Viễn gật đầu, rồi mới thực nghiêm túc nói: “Ta hình như cũng thích người, cho nên ta muốn thử xem xem.”

“Thử xem xem?” Lăng Phượng nghe hẳn nói trắng ra như thế, cũng cảm thấy thú vị.

“Đúng, thử xem xem hai chúng ta có thể cùng đi đến đâu.”

Bùi Dật Viễn tự hỏi một thời gian, cuối cùng vẫn cảm thấy được trốn tránh không phải biện pháp, nếu thích, vậy dứt khoát thử xem, “thích” này bao nhiêu ma lực, có thể làm cho hai nam nhân đi đến tình cảnh nào!

21. Chương 20

Bởi vì Bùi Dật Viễn đã thẳng thắn trả lời, quan hệ của hai người liền nhanh chóng tăng lên thành tình nhân lưỡng tình tương duyệt. Lăng Phượng tuy rằng cảm thấy có chút nhanh, nhưng khi tỉ mỉ ngẫm lại cũng không hẳn là như thế, Bùi Dật Viễn tiến cung đã nhiều ngày, hai người mới chậm rãi bồi dưỡng ra một đoạn cảm tình, hơn nữa đến nay bọn họ vẫn chưa vượt qua tầng ngăn cách cuối cùng không phải sao?

Nghĩ đến đây, Lăng Phượng bỗng cảm thấy một trận khô nóng, đi ở bên cạnh Bùi Dật Viễn, nhưng ánh mắt lại bắt đầu hướng da thịt trắng nõn phía trong vạt áo liếc nhìn.

Hắn biết trên người Dật Viễn vẫn có một cỗ hương vị nồng ấm, mỗi lần ngủ bên cạnh hắn đều nghe mùi hương này mà đi vào giấc ngủ. Làn da của Dật Viễn cũng rất trắng, rất trơn mềm, bởi vì là thương nhân, không cần giống nông gia cả ngày phơi nắng, nhiều lần ngủ bên cạnh hắn, Lăng Phượng đều nhìn đến...

Nghĩ như vậy, Lăng Phượng cảm thấy cái mũi ngứa ngáy, chẳng bao lâu liền chảy ra hai dòng chất lỏng màu đỏ, hắn thuận tay sờ, ngạc nhiên ngồi xổm người xuống che nửa bên mặt.

Thất thố, hắn đường đường là hoàng đế bệ hạ mới tưởng tượng đến phi tử của mình một chút đã phun máu mũi!?

“Hoàng Thượng?” đang cùng hắn tản bộ, Bùi Dật Viễn cảm thấy kỳ quái liền ngồi xổm người xuống nhìn hắn, “Người không sao chứ?” vừa nói vừa kéo tay Lăng Phượng ra xem xét.

Lăng Phượng nghĩ muốn nói cho hắn biết không có việc gì, nhưng còn chưa kịp mở miệng, máu mũi đã thuận theo khe hở ngón tay chảy xuống.

“Người chảy máu mũi?” Bùi Dật Viễn có chút kinh ngạc, nhưng không kích động hô to như Lăng Phượng dự kiến.

Bùi Dật Viễn vội vàng chạy trở về phòng ngủ, lập tức ôm một cái hòm thuốc chạy trở ra. Hắn phân phó Lăng Phượng nằm xuống ngay tại chỗ giữa mặt hướng lên, sau đó dùng bố khăn lau sạch máu cho hắn, cuối cùng xé một mảnh bố khăn nhỏ vo tròn rồi nhét vào lỗ mũi Lăng Phượng để cầm máu.

“Tốt rồi, Hoàng Thượng, người cứ nằm như vậy không nên cử động, lát nữa máu sẽ ngừng chảy!” Nói xong, Bùi Dật Viễn lại trở về đem cái hòm thuốc cất kỹ, sau đó đến ngồi bên cạnh Lăng Phượng bồi hắn.

Hành động của hắn làm cho Lăng Phượng cảm thấy thật kỳ diệu!

Trước đây chỉ cần hắn chảy chút máu, vô luận là phi tần hay triều thần nhìn thấy đều thất kinh hô to gọi nhỏ, có thậm chí có thể ngắt xiú tại chỗ, điều này làm cho Lăng Phượng bất mãn hết sức. Hắn đầu gi cũng

là nam nhân, nhưng bọn họ còn muốn chiều chuộng hơn so với nữ nhân, thật sự làm tổn thương tự tôn của hắn, Bùi Dật Viễn cùng bọn chúng bất đồng, hắn đem hoàng đế xem là người bình thường.

Sờ sờ chớp mũi, Lăng Phượng thỏa mãn nhắm mắt lại, bởi vì cái mũi bị tắc, cho nên thanh âm phát ra ồm ồm.

“Dật Viễn, ngươi không sợ trâm chảy máu sao?”

Bùi Dật Viễn nghe liền thấy kỳ quái, hỏi ngược lại: “Máu mũi mà thôi, cũng không phải bệnh nan y gì, có thể là do hôm nay quá nóng.”

Nói, Bùi Dật Viễn không khỏi lau lau mồ hôi trên trán, hôm nay tuy rằng đã vào thu, nhưng thời tiết nóng hơn cả mùa hè, cho nên có chảy máu mũi cũng không có gì lạ.

Nghe đáp án này, Lăng Phượng cười vui vẻ, “Dật Viễn à Dật Viễn, trong hoàng cung rộng lớn này chỉ có người đối xử với trẫm như thế, bất quá như vậy thật tốt, trẫm thích.”

“...?” Bùi Dật Viễn không hiểu lời của hắn lắm, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hắn.

Cái gì là thích?

Thích không có nghĩa là ngày đêm tương tư, cũng không có nghĩa là thề non hẹn biển, có đôi khi chỉ cần im lặng hưởng thụ thời gian hai người ở cùng nhau là đủ.

Bùi Dật Viễn nói thích Lăng Phượng, nhưng cũng hiểu được Lăng Phượng là người duy nhất trên thế giới này không bao giờ là của riêng hắn, bởi vì hoàng đế là của hoàng triều, của dân chúng, tuy rằng cảm thấy đáng tiếc, nhưng hắn không hối hận, giống như hiện tại, hai người làm bạn với nhau cũng không tồi, không phải cố chấp theo đuổi, chỉ hy vọng thời gian ở cùng hắn có thể kéo dài một chút, bởi vì ở bên cạnh hắn, Bùi Dật Viễn mới có thể quên đi cô đơn, Lăng Phượng làm cho hắn cảm giác mình được yêu.

“Yêu” là một trong những thứ mà con người cần nhất, trước kia, ở nhà có cha mẹ huynh muội yêu thương, Bùi Dật Viễn cũng không quá để ý, nhưng hiện giờ nhớ tới, hắn một mình vào hậu cung, nếu Lăng Phượng không tìm hắn nói chuyện phiếm, cuộc sống của hắn sợ là cả ngày chỉ biết tính sổ sách, tuy đây là sở thích cá nhân, nhưng cứ làm mãi cũng có lúc phiền và mệt, vì vậy mà hắn thật sự muốn cảm tạ Lăng Phượng.

Nhưng mà nói đến thích, bọn họ dường như có một chuyện trọng yếu còn chưa làm!

Bùi Dật Viễn trầm tư một lát, nhìn Lăng Phượng đang nằm bên cạnh nói: “Hoàng Thượng, tại sao ngươi không bảo ta thị tẩm?”

“A... Khụ khụ!” Lăng Phượng nghe vậy choáng váng, hai má không tự chủ được đỏ bừng.

Hắn nói chưa dứt lời, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cũng làm Lăng Phượng xém phun hết máu mũi mà chết.

“Hoàng Thượng?”

“Khụ khụ, Dật Viễn, ngươi vừa rồi hỏi trẫm cái gì?” Lăng Phượng còn cho là mình vừa xuất hiện ảo tưởng.

Bùi Dật Viễn hảo là vô tội, thế là gật gật đầu lặp lại một lần: “Hoàng Thượng vì sao không bảo ta thị tẩm?”

“... =.||” Người này thật sự phi thường thành thật.

Bùi Dật Viễn nói trực tiếp như thế, làm cho Lăng Phượng cảm thấy ngượng ngùng, hắn ấp úng nói cho qua: “Trẫm, trẫm là lo lắng cho thân thể của ngươi, còn có, còn có... rất nhiều nguyên nhân.”

“Thân thể?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi không biết nam nhân cùng nam nhân làm sẽ rất đau sao?” Lăng Phượng cảm thấy đó là lý do tốt nhất.

Nhưng không ngờ, Bùi Dật Viễn nghĩ nghĩ xong lại nghi hoặc hỏi ngược lại: “Nhưng trong sách không phải nói thật thoải mái sao?”

“Phụt! Sách? Sách gì?” Lăng Phượng quên mất cái mũi, nhảy dựng lên, bộ dáng hung thần ác sát có thể hù chết người.

Bùi Dật Viễn thấy hần như vậy cảm thấy kỳ quái: “Khi vừa tiến cung, công công đưa sách cho ta, hần nói tình huống của ta rất đặc biệt, không có thời gian cùng ta nói tỉ mỉ, liền cho ta nắm quyển sách như vậy, bảo ta học tập cách thị tẩm.”

“Cái đám chết tiệt này...” Lăng Phượng cúi đầu nói nhỏ.

Khi ngẩng đầu lên đối mặt Bùi Dật Viễn, lại là vẻ mặt tươi cười.

“Dật Viễn a, trong chuyện này còn có chút nguyên nhân phức tạp, ân... Đây...” Lăng Phượng có chút quần bách khi giải thích.

“Không nói cũng không sao.” Bùi Dật Viễn cảm thấy hần hình như có chút hiểu lầm, “Ta chỉ là ngạc nhiên một chút mà thôi.”

Hoàng đế không cần chuyện gì cũng nói cho hần biết, đó không phải là trách nhiệm của hoàng đế.

“Bởi vì thích một người hần là rất muốn cùng người đó kết hợp đúng không?” Bùi Dật Viễn cảm khái nhìn lên không trung.

Nương từng nói như thế, bởi vì thích, mới muốn cùng người kia một chỗ, cho nên nương mới mặc kệ người trong nhà phản đối cũng muốn làm vợ kế của cha.

Nói lên lời này Bùi Dật Viễn có vẻ có chút mất mát, Lăng Phượng nhìn hần, trong lòng cũng nổi lên một tia đau nhức.

“Dật Viễn, người không có tự tin sao?”

“A?” Bị nói như thế, Bùi Dật Viễn kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Nhìn vào mắt Lăng Phượng, một trận gió nhẹ lướt qua hai người, thổi bay sợi tóc của Bùi Dật Viễn, Lăng Phượng nhìn thấu trong con ngươi đen như mực chứa đầy hoang mang cùng lúng túng.

“Nếu nói người không tin tưởng, chỉ bằng nói người không tin chính là bản thân mình.”

Có lẽ Lăng Phượng đã sớm nhận ra, mặc dù Bùi Dật Viễn có thể đem hoàng đế đối đãi như người bình thường, nhưng hần luôn bảo trì một khoảng cách vô hình, mỗi khi Lăng Phượng muốn tới gần, hần sẽ trốn xa hơn.

Bùi Dật Viễn ở trong cung an thủ bốn phận, thận trọng, không gây ra sai lầm, tuy rằng làm cho Lăng Phượng bớt lo không ít, nhưng hần cảm thấy không tự nhiên, cái gọi là tình nhân, phải là càng thêm gần kề mới đúng.

Lăng Phượng nguyên bản cho rằng đây là bản tính của Bùi Dật Viễn, nhưng hiện tại hần lại hỏi vì sao không bảo hần thị tẩm, hần hỏi như thế, chứng tỏ trong lòng cũng nghĩ muốn tới gần Lăng Phượng, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân trói buộc mà không tiến, như vậy nguyên nhân trói buộc của hần nếu không phải do Lăng Phượng, thì chắc chắn là do hần!

“Ta? Tự tin?” Bùi Dật Viễn có chút khó tin lắm lắm.

Thấy hần bộ dáng như vậy, Lăng Phượng cũng không muốn kích động hần thêm, dù sao còn nhiều thời gian, hần sẽ kiên nhẫn bồi Dật Viễn, bất quá hiện tại...

“Bất quá trăm đã hiểu được một việc, như vậy đêm nay liền như thế đi!”

“Đêm nay?”

“Đúng vậy, đêm nay trăm chiêu người thị tẩm!”

22. Chương 21

Hoàng đế bệ hạ đến qua đêm chỗ Thần phi nương nương đã không còn là chuyện gì mới mẻ, Tào công công cũng ghi lại thành thói quen, nhưng hôm nay trong mắt của hần Hoàng Thượng hình như có chút không ổn, có chút khẩn trương, có chút bất an, còn có... chút hưng phấn.

“Tào công công, lần cuối cùng trăm ôm một nam sủng... là chuyện mấy năm trước?” Lăng Phượng lên tiếng hỏi, nhưng chợt cảm thấy câu hỏi thật kỳ quái, thế là bổ sung thêm, “Dật Viễn không tính.”

Tào công công cẩn thận tính toán rồi trả lời: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, là chuyện ba năm trước đây.”

Khi đó bởi vì chuyện của quý phi nương nương, Hoàng Thượng cả ngày buồn bực không vui, đến đêm nam nữ không cự tuyệt, nhưng hiện tại đau xót đã phai nhạt đi rất nhiều.

“Ba năm a...” Lăng Phượng *** té suy tư.

Trước kia khi ôm nam nhân căn bản không có tình cảm, chỉ do thân thể cần phải phát tiết, vì vậy mới dễ dàng quên lãng, Lăng Phượng chỉ nhớ rõ các bước thực tiễn, nam nhân không mềm mại dẻo dai như nữ nhân, cho nên rất tốn thời gian cùng *** lực.

Nghĩ đến đây hần không khỏi thở dài một tiếng, ngẩng lên thư án, trong lòng nghĩ: Dật Viễn thấy trong sách nói thực thoải mái mới muốn cùng hần làm, nếu như hần biểu hiện không tốt, như vậy kết quả sẽ..

“Không thể tưởng tượng!” Lăng Phượng gần như tuyệt vọng.

Nếu ông trời có thể cho hần một cơ hội nữa, hần sẽ hảo hảo quý trọng thời gian trước kia, cố gắng tôi luyện kỹ thuật bản thân, nhưng mà hiện tại... (=.=!)

“Vạn sự tốt lành, Dật Viễn, trăm sẽ cố hết sức làm cho người thỏa mãn, người cũng không nên vì vậy mà ghét bỏ trăm a!”

“Hoàng, Hoàng Thượng?”

Tào công công nhìn nhiều thành quen, từ khi có Thần phi nương nương, Hoàng Thượng thường xuyên lầm bầm lầu bầu một mình như thế, làm thân nô tài cũng nên biểu hiện một chút ‘kinh ngạc, tuy rằng luôn luôn bị chủ tử xem nhẹ.

Ở bên Lân Chỉ cung cũng đồng dạng, Bùi Dật Viễn cũng cẩn thận nghiên cứu nội dung trong vài cuốn sách, có khi có chút không hiểu, còn dùng hai tay làm thí dụ, *** thần tìm tòi nghiên cứu chân lý này thật sự là đáng khen ngợi.

Tiểu An tử vào dâng trà, thấy chủ tử hết sức chuyên chú ngay cả hần cũng không nhìn thấy, chuyên tâm cúi mũi vào quyển sách, trong miệng còn lẩm bẩm, Tiểu An tử không khỏi tò mò tiến lên liếc nhìn một cái, sau khi liếc mắt nhìn, hần lập tức cứng đờ thân mình, nâng chân lên đi ra ngoài, đóng cửa lại xong mới miễn cưỡng nâng khóe miệng nói.

“Chủ tử... Ngài thực vất vả!”

Cứ như vậy, đã đến đêm, Lăng Phượng đúng hẹn đi tới Lân Chỉ cung, cung nhân cho lui ra hết, chỉ lưu lại một mình Bùi Dật Viễn đã chuẩn bị đầy đủ ngồi ở bên giường, áo lót trắng, da thịt bên trong áo như ẩn như hiện, Lăng Phượng vừa thấy máu mũi thiếu chút nữa chảy ngay tại chỗ.

“Dật Viễn... Trăm đến đây...” Không thể tưởng được Lăng Phượng chỉ nói một câu như thế, sau đó toàn bộ thân thể như hoá đá một nửa, cứng ngắc đi tới bên người Bùi Dật Viễn.

Đứng thẳng, ngồi xuống, rồi... lặng yên.

Không khí hảo xấu hổ, Lăng Phượng nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, không phải hần không muốn làm giảm bớt bầu không khí này, mà là chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện cần làm, hần liền khẩn trương vô cùng.

Dật Viễn nói sao cũng là lần đầu tiên, nếu lần đầu tiên mà thất bại, hần có thể sẽ bài xích mình hay không? Không được, không được, không thể không có tự tin như thế!

Lăng Phượng dứt khoát lắc đầu, tốt xấu gì mình cũng coi như là “thân kinh bách chiến”, không thể không có tiền đồ như thế, thế là sau nhiều lần suy xét hần xoay người, gạt ra những lo lắng quá trốn trong đầu, vươn tay về phía Bùi Dật Viễn, bắt đầu bước đầu tiên.

“Dật Viễn, trăm...!?” Hần vừa muốn nói cái gì, lại phát hiện bị mình chạm đến Dật Viễn hình như vẫn không tập trung, “Dật Viễn? Dật Viễn?” Gọi hai tiếng, thật vất vả mới đem Bùi Dật Viễn gọi về.

“Nga, Hoàng Thượng a, người tới từ lúc nào?” Bùi Dật Viễn như ở trong mộng mới tỉnh, thực bình tĩnh hỏi han.

“...”

Chuyện này làm Lăng Phượng bị đả kích không nhỏ, bởi vì hần, không, được, nhìn, thấy! Lăng Phượng chán nản đi đến bên cạnh, có thể thấy được không khí chung quanh hết sức âm trầm.

“Hoàng Thượng, người đang làm cái gì? Cứ chần chừ như vậy, ngày mai lâm triều người sẽ không dậy nổi.” Bùi Dật Viễn tiếp tục bình tĩnh phân tích, “Cho nên muốn làm vẫn là nhanh lên ...”

Hần vẫn chưa nói xong, Lăng Phượng liền lập tức xoay người đem hần áp đảo trên giường, lấy môi phong tỏa lời nói của hần, bất quá không giống lúc trước, nụ hôn lần này xâm nhập khoang miệng thiếu chút nữa làm cho Bùi Dật Viễn hít thở không thông.

“Ha hô...” Nụ hôn chấm dứt, Bùi Dật Viễn hô hấp có vẻ dồn dập, trên mặt cũng hiện ra đỏ ửng.

Ngẩng đầu nhìn Lăng Phượng, chỉ thấy biểu tình trên mặt hần tựa như đứa nhỏ bị đoạt mất kẹo, không cam lòng cùng một chút hờn giận.

“Dật Viễn, người có biết bỏ quên trăm, trăm sẽ xử phạt như thế nào không?” Lăng Phượng neho mắt lại có vẻ nguy hiểm hỏi, đồng thời một tay trượt vào bên trong vạt áo hơi hơi mở rộng.

Nhìn ánh mắt của hần, Bùi Dật Viễn vẫn không kích động, mà lẳng lẳng nhìn chăm chú vẻ mặt của Lăng Phượng. Bị hần nhìn chăm chú như vậy, Lăng Phượng có muốn tức giận cũng tức không nổi, đành thất bại đỡ lấy cái trán, đành chỉ bước xâm phạm tiếp theo, ngược lại hỏi.

“Dật Viễn, người thật sự muốn cùng trăm làm sao?”

“Thật sự.” Nói xong, Bùi Dật Viễn còn gật gật đầu thể hiện ý nguyện của mình.

Nghe thấy đáp án này, Lăng Phượng càng thêm không rõ, nâng cằm hần lên đánh giá hỏi: “Nhưng trăm một chút cũng không cảm thấy a!”

Nếu đổi lại là những phi tử hoặc nam sủng khác, nhất định là Lăng Phượng còn chưa đụng tới bọn họ, bọn họ liền bắt đầu liên tục thở gấp, chủ động kề sát rồi mới bắt đầu một phen mây mưa thất thường, nhưng Bùi Dật Viễn ngay cả mị nhãn cũng không có lấy một chút, dùng một câu khái quát để hình dung là là hoàn toàn không có một chút tình thú.

“Không cảm thấy?” Bùi Dật Viễn nghe vậy cũng nhú mày.

Nhìn hần vì thế bắt đầu hao tổn tâm trí, hưng trí của Lăng Phượng đã hoàn toàn biến mất, vô lực nghiêng qua một bên nằm xuống, hần thật sâu thở dài.

Lăng Phượng một lòng thất vọng mà không phát hiện, cùng lúc hần rời đi, trên mặt Bùi Dật Viễn cũng lộ ra một tia mất mát cùng bất đắc dĩ.

“Quên đi, quên đi, còn nhiều thời gian, lần sau làm đi!” Cũng không nói gì Bùi Dật Viễn không đúng, Lăng Phượng mỉm cười ôn nhu nói.

“Hoàng Thượng, ta...” Bùi Dật Viễn đang muốn nói gì đó.

Nhưng Lăng Phượng lại một tay ngăn hần, lộ ra tươi cười sáng lạn an ủi: “Không sao cả, Dật Viễn không cần để ở trong lòng, trăm gần đây thật sự mệt mỏi, không có việc gì, không có việc gì, chúng ta ngủ.” Dứt lời, hần liền một tay ôm Bùi Dật Viễn, nhắm mắt lại chậm rãi trăm trăm ngủ.

Không lâu sau, bên cạnh liền truyền đến tiếng hít thở vững vàng, nhưng Bùi Dật Viễn lại không ngủ được.

Hắn mở to mắt nhìn lên phía trên, lời nói lúc trước của Lăng Phượng lại hiện lên trong đầu.

Dật Viễn, người không có tự tin đúng không?

Tự tin? Đích xác là không có, hắn không có tự tin được yêu.

Có lẽ là từ nhỏ cố chấp đối với tiền tài, Bùi Dật Viễn đem hết thấy đều nhìn rất xa, cũng bởi vậy đường thành tính cách trầm ổn, các trưởng bối luôn khen ngợi hắn “thành thực, hiểu chuyện”, cho nên chưa ai từng nghĩ đến, có khi hắn cũng cần được yêu thương ôm vào trong ngực.

Nhớ lại khi còn nhỏ, nhìn cảnh ca ca cùng muội muội của mình được cha mẹ nhẹ nhàng ủng vào trong ngực, hắn thật sự hâm mộ, hy vọng mình cũng có thể được quan tâm như vậy. Tuy rằng hắn biết cha mẹ cùng mọi người rất yêu thương hắn, nhưng yêu thương kia vẫn giống như thiếu gì đó, giống như Lăng Phượng hiện tại.

“Ta là một gia hỏa không có tình thú...” Không biết là ai đã từng nói với hắn như thế.

Bùi Dật Viễn vẫn ghi tạc trong lòng, nhưng chỉ có lúc một mình, hắn mới dám chân chính đối diện lời này.

Lặng lặng nhắm mắt lại, không biết là chất vấn hay là tự hỏi, Bùi Dật Viễn từ từ nói: “Hoàng Thượng... Người có thể nhẫn đến khi nào?”

Đêm nay, Lân Chỉ cung vẫn yên bình như cũ, nhưng mà không lâu sau đó, chút yên bình này bị đánh vỡ không thương tiếc.

23. Chương 22

Chỉ chớp mắt, đã gần một năm kể từ ngày Bùi Dật Viễn tiến cung, Lăng Phượng cũng giống như mọi ngày, có thời gian rảnh là chạy đến Lân Chỉ cung ngồi một chút, thuận tiện mang đến cho Bùi Dật Viễn chút dược liệu.

Không biết có phải là do trời giá rét hay là do nguyên nhân gì khác, chứng đau đầu ngẫu nhiên xuất hiện của Bùi Dật Viễn không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng thường xuyên, nhiều lần Lăng Phượng đến tìm hắn, Tiểu An từ đầu hồi báo chủ tử đang nghỉ ngơi. Các ngự y bắt mạch cũng không tìm ra bệnh trạng gì, làm cho Lăng Phượng lo lắng không thôi. Bùi Dật Viễn luôn nói không quan hệ, đừng lo, tự nhiên sẽ tốt, không có gì cần phải lưu ý.

Sự tình tới thực đột nhiên, không có hề có điềm báo trước.

Lúc hai người cùng ngồi ăn ngọc thiện, đột nhiên một tiểu thái giám kích động chạy đến thông báo, “Hoàng Thượng đại hỉ, Hoàng Thượng đại hỉ.”

“Cái gì đại hỉ?” Lăng Phượng không hiểu liếc nhìn Bùi Dật Viễn một cái, hắn cũng lắc đầu, không biết đó là chuyện gì.

Tiểu thái giám cười đến sáng lạn, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, là Hiền phi nương nương, Hiền phi nương nương có thai.”

Sau đó chợt nghe ‘ba’ một tiếng, chiếc đĩa trên tay Lăng Phượng rơi trên mặt đất, trong mắt Bùi Dật Viễn cũng hiện lên một tia dị sắc, bắt quả rất nhanh liền khôi phục nguyên dạng, hắn ngồi xổm người xuống nhặt chiếc đĩa đặt trước mặt Lăng Phượng, thấy Lăng Phượng dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn hắn, dường như muốn nói lại thôi.

“Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì?”

“Dật Viễn, Dật Viễn, người có nghe được những lời vừa rồi không?” Thanh âm của hắn chứa đựng run rẩy kích động.

“Nghe thấy được.” Nghe rất rõ ràng.

“Trẫm có con, trẫm có con!” Cùng tâm trạng của những người sắp làm phụ thân, Lăng Phượng thập phần vui sướng.

Hắn quả thật cần một người thừa kế, hậu cung cũng cần nhiều công chúa, hoàng tử, mà hiện giờ tin tức này không thể nghi ngờ là lễ vật năm mới tốt nhất.

“A, đúng rồi!” Tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, Lăng Phượng đem tiểu thái giám gọi lại, “Mau truyền lệnh trẫm đem được liệu cho Hiền phi nương nương.”

“Vâng.”

“Còn có, kêu ngự thiện phòng mỗi ngày đều chuẩn bị các thức ăn tẩm bổ cho Hiền phi nương nương.”

“Vâng.”

“Từ từ, còn có, thay trẫm nói cho Hiền phi, buổi chiều trẫm sang thăm nàng.”

“Tuân mệnh.”

Thẳng đến khi tiểu thái giám lĩnh mệnh đi xuống, Lăng Phượng vẫn chìm đắm trong vui sướng của người sắp được làm phụ thân, Bùi Dật Viễn so với hắn bình tĩnh hơn rất nhiều, thái giám vừa đi hắn lại tiếp tục ăn cơm.

Lăng Phượng hưng phấn trong chốc lát, lại thấy Bùi Dật Viễn mặt không chút thay đổi tiếp tục ăn, liền cảm thấy kỳ quái, mình có đứa nhỏ, hắn mất hứng sao?

“Dật Viễn, trẫm có đứa nhỏ, ngươi không thay trẫm cao hứng sao?”

Trong suy nghĩ của Lăng Phượng, trong cung khó cầu được con nối dòng, chỉ cần phi tử có thai, vô luận là ai cũng phải thấy cao hứng mới đúng.

“Chúc mừng Hoàng Thượng.” Nhưng Bùi Dật Viễn dường như không hiểu, còn thành thành thật thật trả lời, “Ta không có gì phải cao hứng. Đứa nhỏ cũng không phải của ta, ta cao hứng cái gì?”

Nghe lời này của hắn, Lăng Phượng có chút mất hứng, nhưng hắn cũng không nói thẳng, buông bát nói một câu đơn giản ‘ngày mai trẫm lại đến’, liền mang theo cung nhân ly khai Lân Chỉ cung.

Bùi Dật Viễn biết rõ hắn muốn đi đâu, cũng không ngăn cản, mà tiếp tục dùng cơm.

Kiều Dương ở ngoài cửa nghe thấy hết thấy nhin không được bước vào nhà, thấy chủ tử như vậy, nàng cũng cảm thấy thật sự đau lòng.

Hoàng Thượng thủy chung vẫn là Hoàng Thượng, hắn không có khả năng hiểu được suy nghĩ trong lòng một người bình thường, đây cũng chính là khoảng cách hai người khó có thể vượt qua.

“Chủ tử, ngài nói dối để Hoàng Thượng vui không tốt sao?” Kiều Dương hỏi, “Cho dù hoàng thượng có hoàng tử, ngài vẫn tiếp tục cuộc sống trong cung như trước kia.”

Chủ tử là người thông minh, Kiều Dương không tin hắn không nghĩ tới điểm ấy, nhưng hắn lại trả lời Hoàng Thượng như thế, dụng tâm của hắn đến tột cùng là...?

“Ta... cười không nổi.” Bùi Dật Viễn buông bát, bình tĩnh trả lời.

Hắn cũng rất muốn cười nói với Lăng Phượng “Thật sự là quá tốt”, Nhưng khi hết thấy sự tình phát sinh trước mắt, Bùi Dật Viễn mới biết được hoá ra mình cũng là một nam nhân ích kỷ, biểu tình không chỉ không thể cười, đừng nói đến phải nói ra lời nịnh nọt.

Nam nhân cùng nữ nhân khác biệt như thế, cho nên từ trước đến nay hậu cung mới không lưu nam nhân!

Lăng Phượng y như lời nói, xế chiều mới đến chỗ Hiền phi, còn nghe nói ban cho nàng rất nhiều thứ, thật sự là mẫu dĩ tử quý (aka mẹ quý nhờ con). Ngày hôm sau, Lăng Phượng cũng không đi Lân Chỉ cung, vẫn là đi chỗ Hiền phi, đêm hôm đó trong cung điện của Hiền phi có rất nhiều phi tần được mời đến chúc mừng, đương nhiên Bùi Dật Viễn không có trong danh sách.

Càng về sau, số lần Lăng Phượng tới càng thưa dần, bình thường là buổi sáng đem đến chút dược liệu rồi ngồi một chút, đến buổi chiều buổi tối thì không thấy đâu, tình hình như vậy làm cho cung nhân thi nhau suy đoán: Hoàng Thượng hình như đã chán ghét Thần phi nương nương.

Nhưng sự thật không phải như thế, mà là Lăng Phượng mỗi lần tới đều thấy Bùi Dật Viễn biểu tình bình thần, trong ngực cảm thấy khó chịu, hắn nhìn ra Dật Viễn không vui khi hắn có đứa nhỏ, thậm chí còn có chút chán ghét. Cho nên để cho Dật Viễn cao hứng, trong thời gian nhạ cảm này không tới gần Dật Viễn, có lẽ như vậy sẽ làm hắn phai nhạt chuyện đứa nhỏ.

Thậm chí, Lăng Phượng đã tính toán chỉ cần đứa bé này là nam hài, hắn liền lập làm thái tử, sau đó sẽ không để phi tần có thai làm Dật Viễn thương tâm, mà phần tâm ý này lại bị nhiều người nhiều miệng lưỡi ở hậu cung bóp méo đi.

” Thần phi chịu vắng vẻ ” không được các tần phi khác tôn trọng, còn “Hiền phi được cưng chiều mà kiêu ” thì được các nương nương khác dựa dẫm, nhưng không biết có phải là ý trời hay không, tình huống như vậy rất nhanh liền thay đổi.

Lúc Hiền phi có thai ba tháng, nàng dẫn theo vài phi tần khác tiến đến Lân Chỉ cung muốn thị uy.

Bùi Dật Viễn thấy Hiền phi có thai nên không cùng các nàng so đo, nơi chốn lấy lễ tương đãi, chính là bọn nữ nhân này chanh chua, ngôn ngữ cay độc vô cùng, nghe vào tai thật là khó chịu, đến cuối cùng các nàng thậm chí còn muốn “Thần phi nương nương” hạ thấp thân phận hầu hạ các nàng, Kiều Dương cùng Tiểu An tử nghe không lọt tai, nhưng Bùi Dật Viễn lại nhịn xuống, chiếu theo như lời các nàng đi làm.

Các nàng cứ như vậy giằng co hảo một trận mới rời đi, nhìn bóng dáng đám nữ nhân kia rời xa, Bùi Dật Viễn vừa muốn thở ra một hơi, bỗng nhiên nghe thấy từ cửa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Khi hắn chạy đến xem, chỉ thấy Hiền phi bị cánh cửa phang ngã, lúc này trên chân đã bắt đầu có dấu vết tơ máu, Tiểu An tử biết sự tình không ổn vội vàng đi tìm ngự y cùng Hoàng Thượng, Bùi Dật Viễn sai người đem Hiền phi nâng vào trong điện, không chút tị hiềm.

Khi Lăng Phượng vội vã chạy tới, thấy Bùi Dật Viễn ở cửa thần sắc ngưng trọng, liền mơ hồ biết được kết quả.

Không lâu, ngự y từ trong phòng đi ra, trên mặt mang theo một chút tiếc nuối nói với Lăng Phượng do thai nhi ba tháng còn chưa ổn định, hiện giờ còn sơ suất như thế, khó có thể bảo trụ.

Lăng Phượng nghe vậy cả người ngẩn ra, hắn thực kinh ngạc, thực kinh ngạc, bởi vì sau khi nghe đứa nhỏ đã không còn vốn phải phần nộ hoặc sinh khí, nhưng tại sao một chút cảm giác cũng không có, thậm chí... còn cảm thấy thoải mái không ít, bởi vì hắn cuối cùng sẽ không còn thấy biểu tình đau thương của Dật Viễn nữa.

Hắn có phải có chỗ nào không bình thường hay không!?

24. Chương 23

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng... Nô tì... hoàng nhi... Ô...”

Đứa nhỏ không còn, người thương tâm nhất chính là Hiền phi, mất đi cốt nhục không nói, ngay cả ngôi vị hoàng hậu sắp vào tay cũng trôi đi như không, cho nên sau khi nàng tỉnh lại cứ khóc không ngừng.

Lăng Phượng không thích nhất chính là nhìn thấy người khác khóc thành bộ dạng như vậy, nhưng nghĩ nàng mới vừa mất đi đứa nhỏ mới phải thương tâm, hắn chỉ có thể để mặc nàng phát tiết, chỉ hết sức khuyên giải an ủi mà thôi.

“Hiền phi, đừng khóc.”

” Hoàng Thượng, ngài không phải rất chờ mong tiểu hoàng tử sinh ra sao!?” Hiền phi khóc đến lê hoa đài vũ, “Liền như thế đã không còn, Hoàng Thượng, ngài làm chủ cho nô tì a!”

Nghe những lời này, Lăng Phượng nhíu mày có vẻ tức giận.

“Làm chủ? Làm chủ cái gì?” Đứa nhỏ này bị chính nàng ta làm sảy, hay là nàng cho rằng có người khác hãm hại?

Hiền phi nghe vậy càng thêm thương tâm, “Nô tì ở Lân Chỉ cung mất đi hoàng nhi, Hoàng Thượng chẳng lẽ không cảm thấy có ẩn tình trong đó sao?”

“Vớ vẩn!” Lăng Phượng vừa nghe xong, tức giận đẩy tay Hiền phi ra, “Ý của ngươi đây là lỗi của Dật Viễn? Hắn vừa rồi không hề biết trước các ngươi sẽ đến, làm sao tính chuyện hãm hại các ngươi!?”

Nữ nhân này cho rằng nàng có vài phần nhan sắc liền muốn mở phòng nhuộm, các nàng đi tìm Dật Viễn gây chuyện phiền phức hắn còn chưa tìm các nàng tính sổ, nàng còn dám công khai vu cáo Dật Viễn? Thật tức cười!

Thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, còn có phần tức giận, Hiền phi bị dọa đến nhất thời không dám lên tiếng, một lát sau mới dứt quang nói: “Hoàng, Hoàng Thượng, thần thiếp, nô tì không có ý đó...”

“Vậy thì là ý tứ gì?” Lăng Phượng hung hăng dọa.

Ban đầu vì nàng vừa mất đứa nhỏ mới nhường nàng vài phần, nhưng nàng lại không biết chừng biết mực, Lăng Phượng bắt đầu cảm thấy may mắn vì đứa bé kia không còn, nếu không sinh hạ có một mẫu thân như thế, tương lai nhất định không thể thành người có ích.

“Thần thiếp, nô tì...” Hiền phi nằm trên giường không dám nói gì nữa, có phần sợ hãi xê dịch thân mình.

Thấy nàng như vậy, Lăng Phượng lại bận tâm tới thân thể không tốt của nàng, bắt đầu dĩ thử dài, thận trọng cảnh cáo: “Hiền phi, trăm biết ngươi thực thương tâm khi mất đi hoàng nhi, nhưng không có nghĩa là ngươi muốn làm gì thì làm, tính nết Dật Viễn trầm rõ ràng hơn so với ngươi, hắn sẽ không nhân rồi đến mức đi hãm hại ngươi, cho nên ngươi không cần lừa mình dối người!”

Giọng nói Lăng Phượng không mất đi uy nghiêm, đủ để trấn áp Hiền phi, chỉ thấy nàng cúi đầu, thanh âm run nhẹ nhẹ nói: “Vâng.”

Biết nàng đã hiểu, Lăng Phượng cũng không nán lại lâu, xoay người đi đến Lân Chỉ cung.

Bùi Dật Viễn đối với việc hắn đến đã chuẩn bị kỹ càng, còn tưởng rằng sau khi mất đi đứa nhỏ Lăng Phượng sẽ phần nộ đến khởi binh vấn tội, nhưng sự thật lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn chẳng những không tức giận, ngược lại còn kéo Bùi Dật Viễn ngồi xuống dùng bữa, thậm chí ngay cả việc này cũng không đề cập, giống như hết thấy trước đó chỉ là giấc mộng chưa từng phát sinh.

“Dật Viễn, sao lại không ăn? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?” Lăng Phượng nhìn thấy Bùi Dật Viễn thân thể cứng ngắc, cảm thấy kỳ quái hỏi.

Bị hỏi như vậy, Bùi Dật Viễn buông bát xuống, thở sâu nói: “Hoàng Thượng, Hiền phi nương nương không có việc gì phải không?”

“Không việc gì.” Lăng Phượng dùng giọng điệu bình thường trả lời.

“Kia...” Bùi Dật Viễn nhìn Lăng Phượng hỏi, “Hoàng Thượng người không sao chứ?”

“Trăm thì có chuyện gì chứ?”

Lăng Phượng vừa nói vừa mỉm cười với hắn, nhưng trong mắt Bùi Dật Viễn, nụ cười này biến thành “Giả bộ cười”.

Nghe nói trong mấy ngày Hiền phi có thai, không riêng gì Bùi Dật Viễn, tất cả mọi người trong hoàng cung đều nhìn ra Lăng Phượng rất thích đứa nhỏ, cho nên mới chờ mong hoàng tử sinh ra đến vậy, nhưng hiện tại...

“Hoàng Thượng, không cần lo lắng, người còn trẻ.” Tuy rằng Lăng Phượng có đứa nhỏ, trong lòng hẳn cảm thấy rất quái gở, nhưng để an ủi Lăng Phượng, hẳn vẫn nói, “Tin rằng không bao lâu ngài lại có đứa nhỏ.”

“Nếu như không có nói không chừng lại tốt hơn...” Nhìn vẻ mặt Dật Viễn, Lăng Phượng nhỏ giọng nói một mình.

“Cái gì?” Bùi Dật Viễn nghe không rõ.

Lăng Phượng bỗng nhiên ý thức mình vừa nói ra lời đại nghịch bất đạo, hẳn cũng lắp bắp kinh hãi, cuống quýt che dấu: “A, không, không có, không có gì...”

Hắn suy nghĩ cái gì vậy chứ? Bất hiếu có ba tội, mà không con là đại tội, hẳn thân là vua của một nước sao có thể không có con nối dòng? Phải là càng nhiều càng tốt, vừa rồi nhìn thấy biểu tình mất mát trên mặt Dật Viễn, hẳn lại có ý tưởng như vậy!/? Ngay cả Lăng Phượng cũng cảm thấy mình quái dị.

Gạt bỏ đề tài này sang một bên, đã lâu Lăng Phượng không cùng Dật Viễn hảo hảo trò chuyện, hiện tại chính là cơ hội, mặc kệ những tin đồn kia, tại Lân chỉ cung chỉ có hai người bọn họ mặc sức tâm tình, vô câu vô thúc.

Lăng Phượng còn phát hiện, cũng chỉ có vào lúc này, Dật Viễn mới có thể lộ ra vẻ mặt thoải mái khôi hài, không giống với những kẻ khác trong cung. Có lẽ đây mới là bản tính của Bùi Dật Viễn, mà trong cung này những thứ hắn cần phải kiêng dè thật sự còn nhiều lắm.

“Thật sự là vất vả cho người.” Lăng Phượng tự tâm nói.

Nếu hắn không phải là hoàng đế, có lẽ cuộc sống của hắn cùng Dật Viễn sẽ không phiền toái như thế.

Nhưng Bùi Dật Viễn lại hiểu sai ý hắn, mang biểu tình nghi hoặc thành thật hỏi đáp: “Không, ta cả ngày không có việc gì, một chút cũng không khổ cực.”

Lời nói thành khẩn vừa nghe liền biết ngay xuất phát từ phế phủ, Lăng Phượng không khỏi buồn cười, thân thủ kéo bả vai Bùi Dật Viễn, hôn nhẹ lên mặt của hắn nói: “Dật Viễn, trầm thích nhất chính là điểm này của người.”

” Điểm này?” Bùi Dật Viễn vẫn không rõ.

“Ha ha... Không biết cũng tốt, như vậy cả đời sẽ không thay đổi.” Lăng Phượng ôm hắn, giờ này khắc này hẳn cảm thấy mình là nam nhân hạnh phúc nhất trên thế giới.

Những ngày hạnh phúc như vậy cũng không duy trì được bao lâu, bất thành linh bị một âm mưu đánh gãy ...

“Hiền phi muội muội muốn hợp tác cùng ta hay không?” Thục phi mượn danh nghĩa thăm viếng tới thăm cung Hiền phi.

Nhìn thấy Hiền phi vừa mất đi đứa nhỏ còn bị Hoàng thượng vứt sang một bên, trong lòng tự nhiên có cân nhắc, xem ra lần này Hoàng thượng là thật tâm đối với nam phi kia, cho nên nàng cần phải có hành động, phải nhổ cái gai trong thịt này đi, hiện tại Hiền phi chính là đồng minh tốt nhất của nàng không thể nghi ngờ.

Hiền phi biết nàng không có hảo tâm, nằm trên giường trào phúng nói: “Thục phi tỷ tỷ luôn luôn gan dạ sáng suốt hơn người, muội muội so ra kém người, hơn nữa muội muội thật sự nghĩ không ra lý do vì sao phải hợp tác cùng người, khác gì đem hoàng hậu vị hai tay dâng cho người.”

Mục đích của Thục phi là ngôi vị hoàng hậu không thể nghi ngờ, Hiền phi tin tưởng vững chắc điểm ấy, mà nàng cũng không có ý buông tha, cho nên hai người từ trước đến nay đều là đối thủ.

Sớm dự liệu nàng sẽ nói như vậy, Thục phi cũng không tức giận, ngược lại lộ ra nụ cười châm chọc nói: “Cổ chấp của muội muội làm người ta bội phục, nhưng người hiện tại lấy tư cách gì để tranh đoạt vị trí ấy?”

“Người đây là ý tứ gì?” Tuy rằng thân thể suy yếu, nhưng Hiền phi vẫn không cam lòng nhận thua phản bác.

Nếu so sánh, Thục phi đích xác chiếm thượng phong, “Muội muội không nên tức giận, tỷ tỷ chính là nói sự thật mà thôi.”

“Hiện giờ người mới vừa mất hoàng nhi, cần tĩnh dưỡng, Hoàng Thượng trong thời gian này nhất định sẽ không chiều người thị tẩm, trong vòng một năm này muốn lại hoài thượng long loại khó như lên trời.” Càng nói, nàng ý cười càng sâu, “Ta bất đồng với người, ta có cơ hội mang thai, hơn nữa rất có khả năng, cho dù người không giúp, ta cũng có biện pháp đối phó với nam phi kia.”

“Một khi đã như vậy, người cần gì tìm đến ta hỗ trợ!?” Hiền phi cười giấu cợt.

Thục phi từ trên cao nhìn xuống nàng một cái, thở dài nói: “Ai... Ta chỉ là coi trọng một hồi tình nghĩa tỷ muội, muốn thay muội muội phát giận thôi.”

Thục phi rất biết lợi dụng tâm lý yếu đuối của nữ nhân, hiện giờ Hiền phi toi công đánh mất cơ hội tranh đoạt hậu vị nhất định là tức giận không chỗ phát tiết, cho nên đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Bùi Dật Viễn, khôn khéo lợi dụng nhược điểm này của nàng, Thục phi tin chắc phần thắng có thể nhiều thêm một phần.

Quả nhiên, nhắc tới chuyện hoàng nhi, Hiền phi không cam lòng nước mắt lập tức tràn ra, miệng còn không ngừng mắng Bùi Dật Viễn cùng Lân Chỉ cung của hắn.

Xem bộ dáng này của nàng, Thục phi cười thầm, tin tưởng kế hoạch của nàng không lâu sau có thể thực hiện ...

25. Chương 24

Thời gian ở hậu cung quá dài, những lời đồn nhỏ nhặt thường xuyên quanh quẩn bên tai, tuy rằng Bùi Dật Viễn chưa từng để ý, nhưng từ khi biết được cảm tình của mình đối với Lăng Phượng, hắn cũng vô ý quan tâm đến một số việc.

“Hoàng Thượng, người trước kia có nói hậu vị là dành cho người người yêu nhất, có phải không?” Một ngày lúc đang đánh cờ, hắn đột nhiên hỏi.

Lăng Phượng ngăn người rồi gật đầu trả lời: “Không sai.”

“Vậy người sinh hạ hoàng tử cho Hoàng thượng, sẽ là người Hoàng Thượng thích nhất?”

“Đương nhiên không có khả năng.” Lăng Phượng vội vàng phủ nhận, “Nếu dám phi tử kia mỗi người đều sinh hoàng tử, chẳng lẽ trẫm phải phong các nàng làm hoàng hậu cả sao!”

“Ân, cũng đúng.”

Hắn biết lời đồn thì không thể tin, nhưng vì đã trải qua chuyện lần trước, trong lòng Bùi Dật Viễn luôn có một chút bất bình, bất bình nho nhỏ này tích tụ dần dần rồi hình thành một gánh nặng trong lòng hắn, thật nặng, thật nặng...

Lăng Phượng cũng nhận thấy Bùi Dật Viễn gần đây trở nên rất kỳ quái, lúc hai người ở chung hắn thường thường nhìn mặt mình rồi ngăn người không nói gì, chơi cờ cũng không chuyên chú như lúc trước, thậm chí nghe Tiểu An tử nói, Dật Viễn lúc tính sổ sách cũng trở nên hốt hoảng, nhưng lại không giống bệnh trạng, đến tốt cùng là chuyện gì làm cho hắn phức tạp như thế?

Hắn hỏi Tiểu An tử, hỏi Kiều Dương, hai người này cũng chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, cho thấy bọn họ cũng bất lực, ‘thủ phạm gây sầu’ đang tự mình cố gắng tìm lại niềm vui cho Bùi Dật Viễn, thì lại có người cố tình đến báo tin vui lần này, đổi lại là Thục phi có thai!

Chuyện con nói dòng lại bị đề cập, Lăng Phượng có vui mà cũng có buồn. Vui tất nhiên là việc con nói dòng có thể giải quyết, mà buồn là Dật Viễn hình như so với lúc trước càng thêm lãnh đạm.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng?”

Nhìn Lăng Phượng thần tình hoảng hốt, Thục phi không khỏi lên tiếng gọi.

Lăng Phượng đang đuổi theo suy nghĩ sâu xa lúc này mới hoàn hồn lại, “A... Thục phi, xảy ra chuyện gì?”

Hết thấy những chuyện này làm ánh mắt Thục phi hiện lên một tia tàn khốc, nhưng ngoài mặt nàng vẫn bất động thanh sắc nói: “Hoàng Thượng, nô tì mới vừa rồi đang nói tới khánh yến, hay là đợi đến ngày sinh thần của nô tì rồi cùng chúc mừng việc có hoàng nhi, bớt đi được một chút phiền toái”

“Đúng rồi, qua mấy ngày nữa là sinh thần của Thục phi ... Hảo, làm như thế đi!” Lăng Phượng rất nhanh đáp ứng.

Thục phi mỉm cười, còn nói thêm: “Ta xem Hoàng Thượng không yên lòng, nhất định là đang nhớ tới Thần phi!”

“Này...” Bị phi tử đoán trúng tâm tư, chuyện nhớ nhung người khác bị vạch trần như vậy làm Lăng Phượng nhất thời cảm thấy xấu hổ không thôi.

Thục phi lại làm ra bộ dáng không để ý, khẽ nở nụ cười: “Hoàng Thượng không có gì phải giấu diếm, Thần phi quả thật xinh đẹp, nếu nô tì là một nam nhân nhất định cũng sẽ mê luyến hẳn không thôi.”

Lăng Phượng tưởng là chiếm được sự thông cảm của Thục phi, tảng đá lớn trong lòng cũng chậm rãi buông xuống, vừa lòng nở nụ cười: “Đúng vậy sao?”

Thục phi gật gật đầu, lại khuyên nhủ: “Nếu Hoàng Thượng nhớ hẳn như vậy, vậy đi xem Thần phi đi! Nô tì có nhiều người ở đây, không có việc gì.”

Thấy phi tử của mình biết nhận thức như thế, Lăng Phượng rất vui mừng, nói thêm vài câu liền lỵ khai.

Hắn vừa đi, khuôn mặt tươi cười của Thục phi lập tức trầm xuống, nàng cho lui tất cả cung nhân.

“Người có thể đi ra.”

Chỉ nghe nàng mệnh lệnh một tiếng, Hiền phi chậm rãi từ nội thất bước ra, trên mặt mang theo nụ cười châm chọc làm người ta phải tức giận.

“Thục phi tỷ tỷ quả nhiên là hảo định lực, trong lòng rõ ràng hận muốn chết, ngoài miệng còn có thể nói dối như thế, làm muội muội đây mặc cảm.”

“Ít làm bộ làm tịch đi, nhớ rõ ta và người sau này là người cùng một thuyền, ta xảy ra chuyện người cũng trốn không thoát can hệ!” Thục phi hừ lạnh nói.

“Điểm ấy muội muội đương nhiên hiểu được, yên tâm, muội muội quyết không tự chui đầu vào rọ, nhưng thật ra tỷ tỷ người...” Vừa nói, nàng vừa liếc nhìn bụng Thục phi, “Cũng không nên hại muội muội uống mạng mới đúng.”

Hai nữ nhân vốn đối chọi gay gắt, dáng vẻ kiêu ngạo không giảm, nhưng bởi vì cùng chung kẻ thù, không thể không cùng đứng chung một chiến tuyến, hoàng hậu vị về tay ai tạm thời không bàn tới, trước mắt còn có một tên nam nhân cần phải diệt trừ!

Lăng Phượng không chút nghi ngờ, một mình đi đến Lâm Chỉ cung, đầu tiên dừng lại suy nghĩ xem nên trấn an Bùi Dật Viễn như thế nào, sau đó mới thở sâu nở nụ cười đi vào.

Hôm nay Lâm Chỉ cung thực im lặng, hai cung nhân đều bị Bùi Dật Viễn phái ra ngoài, trong cung cũng chỉ có một mình hắn.

Bùi Dật Viễn ở trong cung suy nghĩ thật nhiều, khi hắn nghe được tin tức Thục phi có thai, hắn liền phát hiện bản thân cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Có lẽ đây chính là ý trời, tình yêu của hai nam nhân làm sao dễ dàng như vậy được!?

Nếu đã như vậy, hắn cũng không nên đợi chờ thời cơ gì nữa, hôm nay nghe nói Lăng Phượng sẽ tới, hắn liền cho Tiểu An tử cùng Kiều Dương rời đi, hắn muốn cùng với Lăng Phượng chia sẻ tâm tư một lần, nếu không có duyên phận, hắn thật sự không nên tiếp tục cưỡng cầu.

“Dật Viễn, trầm đến đây, hôm nay chúng ta đi dạo hoa viên một chút đi, mùa xuân sắp đến, tin tưởng nơi đó...”

Lăng Phượng mang theo tươi cười đi vào, phát hiện đối phương vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trong phòng, biểu tình như vậy làm cho hắn không khỏi đình chỉ lời nói.

“Hoàng Thượng.” Bùi Dật Viễn hành lễ, “Hôm nay chúng ta nơi nào cũng không đi, ta muốn cùng người hảo hảo nói chuyện.”

“Ân, cũng tốt.”

Hôm nay thần sắc của Bùi Dật Viễn làm cho người ta cảm thấy không nhu hòa như trước kia, ngược lại có chút gượng gạo xa cách, thái độ này làm cho Lăng Phượng khó chịu.

Để giảm bớt bầu không khí kỳ quái, Lăng Phượng mở miệng trước, ra vẻ thoải mái nói: “A, Nói cái gì cho hảo đây? Cúng tế mùa xuân? Hay là ngày nào đó cùng đi săn? Hay là...”

“Không nói những chuyện này, Hoàng Thượng, chúng ta nói vấn đề hoàng tự.” Bùi Dật Viễn nhất tâm kiên quyết (nói trúng tim đen), “Đầu tiên thân là thần dân, ta phải chúc mừng Hoàng thượng.”

“Dật Viễn...” Nhìn Bùi Dật Viễn hành lễ, Lăng Phượng bỗng nhiên cảm thấy xa lạ.

Hắn có một dự cảm xấu, hôm nay không nên cùng Dật Viễn nói chuyện, thậm chí... hắn không nên tới nơi này.

“Sau đó...” Bùi Dật Viễn đứng thẳng người, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song mang theo một tia hồ hững nói, “Hoàng Thượng, người có biết ta suy nghĩ cái gì hay không?”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, Lăng Phượng luống cuống, “Dật Viễn... Người nói cái gì vậy? Suy nghĩ của người, trầm...”

“Hoàng Thượng không biết cũng không sao.” Bùi Dật Viễn sớm đã xác định, cho nên...”Ta có thể nói cho Hoàng Thượng, gần đây bởi vì việc này, ta đã nhận ra bản thân mình thích hoàng thượng nhiều như thế nào.”

Trong lòng thật đau, cảm xúc thương cảm này trước kia chưa từng có, bởi vì thích Lăng Phượng cho nên toàn bộ tuôn tràn.

Nghe thấy hắn nói thích mình, Lăng Phượng rất vui mừng, thế là vội vàng đón nhận: “Trầm cũng vậy a, trầm cũng thực thích người, cho nên chúng ta...”

“Cho nên chúng ta không thể tiếp tục như vậy.” Bùi Dật Viễn thở dài, “Hoàng Thượng, ta nghĩ chúng ta không cần tiếp tục nữa, biết thích lẫn nhau là tốt rồi, quan hệ giữa chúng ta nên khôi phục như trước kia đi.”

Lăng Phượng là hoàng đế, còn hắn là cất chứa phẩm của hoàng đế, như vậy thì tốt rồi, hắn cũng không cầu mong là “thê tử” hay “tình nhân” gì, những thứ đó chỉ làm tăng thêm đau đớn.

26. Chương 25

Lăng Phượng nghe vậy nhất thời yên lặng, qua lâu lắm mới chậm rãi phản ứng.

Nụ cười trên mặt hắn trở nên cứng ngắc, cổ hắt sức hỏi: “Tại... Tại sao? Dật Viễn? Người, người không phải thích trầm sao?”

Không rõ, hắn thật sự không rõ, Bùi Dật Viễn rõ ràng đã nói thích hắn, nhưng tại sao lại muốn trở về như trước kia? Chẳng lẽ không lưu luyến hắn chút nào sao!?

“Bởi vì ta thích ngài, cho nên mới muốn như vậy.” Bùi Dật Viễn trả lời.

Hắn không hy vọng xa vời Lăng Phượng sẽ hiểu được suy nghĩ của hắn, hai người tiến đến bước này, hắn không phải không có dự đoán trước.

“Nhưng mà...”

Không đợi Lăng Phượng nói thêm gì nữa, Bùi Dật Viễn lại nói: “Như vậy là lựa chọn tốt nhất, bằng không sau này Hoàng Thượng nhất định sẽ hối hận.”

Không phải Bùi Dật Viễn buồn lo vô cớ, hai lần nghe tin tức phi tử có thai, Bùi Dật Viễn phát hiện ‘dã thú’ trong lòng đã muốn không thể kiềm chế, có một âm thanh tận đáy lòng gọi hắn phá hoại, bảo hắn độc chiếm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì Bùi Dật Viễn mà Lăng Phượng thích sẽ không còn tồn tại. Bùi Dật Viễn hiểu rõ chính mình không còn lựa chọn nào khác, là vứt bỏ bản thân thiện lương am hiểu ý, ôn nhu chăm sóc trước kia, vì tình mà bá đạo độc chiếm? Hay là rời xa Lăng Phượng, vĩnh viễn gìn giữ mình?

Hắn lựa chọn cái thứ hai. Bởi vì Lăng Phượng từng nói với hắn không cần thay đổi bản thân.

Nhìn vẻ mặt Dật Viễn kiên định như vậy, Lăng Phượng lời nói đến miệng lại nói không nên lời.

Tại sao những chuyện tốt đẹp lại ngăn ngủ như thế? Hay nên nói là, những chuyện tốt đẹp đối với đế vương mà nói chỉ là giấc mộng Nam Kha?

Sau một hồi mấp máy môi, lời muốn nói vẫn miễn cưỡng nén xuống, Lăng Phượng thở sâu, ngữ khí cũng khôi phục bình tĩnh như trước.

“Người cảm thấy như vậy tốt nhất?”

Không tiếp xúc, không qua lại, mỗi người đều đóng tốt vai diễn của mình, ở hậu cung có thể gặp mặt, nhưng không nói gì với nhau, như vậy có được không?

“... Đúng vậy.”

“Ta đã biết.” Lăng Phượng cúi đầu, xoay người chậm rãi đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng trầm trọng của hắn, Bùi Dật Viễn biết hắn thực thương tâm, nhưng đây đã là thương tổn nhẹ nhất rồi ...

“Đúng rồi.” Lăng Phượng chợt dừng bước, cũng không quay đầu lại nói, “Một khi đã như vậy, ta cũng không cần phải ... che giấu, bảy ngày sau là sinh thần Thục phi, cũng là mừng nàng có thai, chuẩn bị đại yến đãi khách, người cũng phải tới.”

Lăng Phượng vốn không muốn nói, giờ xem như hắn trả thù cũng tốt, không cam lòng cũng được, miệng hắn không thể không chế đem sự tình nói ra.

Bùi Dật Viễn nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, rồi sau đó nghĩ nghĩ, chậm rãi bình phục, nói: “Hảo, ta sẽ đi.”

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa, một kẻ đi, một kẻ ở lại, phần cảm tình này đến đây cũng có thể xem như đã kết thúc.

Những ngày sau đó là những ngày cô tịch khôn kể, có lẽ vì không muốn đối mặt, Lăng Phượng không hề đến chỗ Bùi Dật Viễn, thậm chí ngay cả ý niệm mỗi ngày sai người đem được liệu qua Lân Chỉ cung cũng bị chặt đứt.

Ban đầu, bọn cung nhân nhàn rỗi trong cung đối với sự tình này cũng không lấy làm kỳ quái, dù sao phong vân chốn hậu cung vốn là hay thay đổi, có cung chịu thì cũng có thất sủng, không có gì phải ngạc nhiên, hơn nữa hiện tại Thục phi nương nương có thai, một nam phi thất sủng cũng không là gì to tát.

Nhưng kỳ quái chính là ở chỗ hoàng đế Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn không còn được cưng chiều, mỗi ngày *** thần hắn rất xấu, lâm triều xong là ở thư phòng, một ngày ba bữa đều ăn trong thư phòng, tối đến tựa như rơi gổ lựa chọn chỗ qua đêm ở hậu cung.

Không còn nụ cười đầy hứng thú như trước kia, Lăng Phượng hiện tại làm cho người ta có cảm giác khô khan không thú vị, mọi loại trò vui đều không làm hắn dậy nổi hứng thú.

Tuy rằng hấn không nói gì, Tào công công hầu hạ bên cạnh lại biết, chuyện này nhất định có liên quan đến Thần phi nương nương, bởi vì mỗi lần Hoàng Thượng đi đến tẩm cung phi tần khác, đều cố ý đến trước Lân Chỉ cung ngẩng đầu im lặng nhìn cửa cung mà không đi vào, kẻ ngốc cũng có thể đoán được nguyên do trong đó.

Hấn thân là cung nhân không giúp gì được, chỉ có thể lén gặp Tiểu An tử hoặc là Kiều Dương tìm hiểu tình hình của Thần phi nương nương, nhưng lại không thể nhiều lời, thật sự là bất đắc dĩ a!

Mặt khác, Tiểu An tử cùng Kiều Dương cũng vì việc này lo lắng đau lòng, Hoàng Thượng không đến còn chưa tính, nếu chủ tử làm ầm ĩ thì chuyện tình cũng sẽ không kỳ quái như vậy, chỉ là cá tính Bùi Dật Viễn không để lộ ra bên ngoài bất cứ thứ gì, không sảo không nháo, không khóc không cười, cuộc sống cứ như thế trôi qua, bình thản lại càng làm cho người ta cảm thấy thật khó chịu.

“Chủ tử, ngài có khó chịu gì, không bằng nói ra đi?” Tiểu An tử thiết tình khuyên nhủ.

Bùi Dật Viễn nguyên bản đang tính sổ, nghe hấn nói như thế nhất thời ngẩn người, buông bút thẳng tắp nhìn hấn hỏi lại: “Bộ dáng của ta thoát nhìn rất khó chịu sao?”

“Này...” Nguyên nhân là do bộ dáng không khó chịu, cho nên càng làm người ta lo lắng a, “Chủ tử không có biểu hiện ra ngoài, nhưng nô tài, nô tài cảm thấy chủ tử không vui vẻ.”

Đang “Thích” lập tức trở nên “Không thích” căn bản là không có khả năng, cho dù Bùi Dật Viễn là trời sanh tính đậm bạc cũng không ngoại lệ.

“Ấn...” Bùi Dật Viễn không phủ nhận, “Mặc dù là như vậy, ta cũng không hối hận, cho nên các người không cần lo lắng cho ta.”

“Nhưng mà chủ tử... Được hoàng thượng sủng ái, không tốt sao?”

Nghe Tào công công nói, Hoàng Thượng cũng nhớ thương chủ tử, nhưng lại không đến Lân Chỉ cung, nguyên nhân rất có thể là do chủ tử.

Nghe hấn hỏi như thế, Bùi Dật Viễn lại hít một hơi, “Tiểu An tử, ngày mai ta muốn đi tham gia yến hội tổ chức cho Thục phi nương nương.”

“Chủ tử không thích?”

” Đích xác không thích.”

“Chẳng lẽ cũng bởi vì việc này...?” Tiểu An tử nghi vấn.

Bùi Dật Viễn xoay người trả lời: “Không, việc này chỉ là cơ hội để ta nhìn rõ mà thôi.” Đang nói, bỗng nhiên hấn chuyển đề tài hỏi, “Tiểu An tử, người nói yến hội của Thục phi nương nương, Hoàng Thượng có thể không tổ chức không?”

“Này... Không thể nào đâu!”

Chưa nói đến việc Thục phi nương nương là chi nữ của Thừa tướng, vẫn phải chúc mừng nàng có tiểu hoàng tử, nếu là không làm... khó có thể cho người khác một lời giải thích a!

“Đúng, Hoàng Thượng không thể không làm...”

Đứa nhỏ, vĩnh viễn là khoảng cách xen giữa hấn và Lăng Phượng!

“Nhưng... Ngày mai cũng là sinh thần của ta.” Hấn thản nhiên nói.

“A!” Tiểu An tử vừa nghe nhất thời choáng váng, “Này, này...”

Nhìn hấn giật mình, Bùi Dật Viễn khẽ mỉm cười nói: “Ta không nói cho bất luận kẻ nào, cho nên không ai biết.”

“Mấy ngày này kỳ thật ta đều nghĩ.” Bùi Dật Viễn tiếp tục nói, “Nếu ta nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ lựa chọn làm sinh thần cho ai. Suy nghĩ thật lâu mới phát hiện, vị trí của ta ở trong lòng Hoàng Thượng vĩnh viễn không vượt qua phi tần cùng hoàng nhi của hấn.”

Lựa chọn cuối cùng của Lăng Phượng nhất định sẽ là vì ba người chúc mừng, nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa, nhân vật chính của yến hội cũng sẽ là Thục phi cùng hoàng nhi của nàng. Cũng giống như trong ngày sinh thần của Lăng Phượng, Lăng Phượng tuy rằng thích hấn, nhưng cũng vẫn an bài hấn ở một góc thích hợp, bởi vì hấn chỉ là một nam phi không có thân thể mà thôi.

“Ta không có giá trị để lợi dụng, cho dù có ở cùng Hoàng Thượng, người khác chắc chắn cũng sẽ nói ‘dĩ sắc thị quân’ (lấy nhan sắc hầu hạ hoàng đế), điều này không tốt cho ta lẫn hoàng thượng.”

“... Cho nên chủ tử không lựa chọn bên cạnh Hoàng Thượng.”

Nghe vậy, Bùi Dật Viễn cười đến chua sót, cười đến bất đắc dĩ: “Không phải ‘không lựa chọn’, mà là ‘không thể lựa chọn’.”

27. Chương 26

Chớp mắt đã đến hôm sau, hậu cung lại trở nên náo nhiệt, nhóm tần phi đến tập hợp tại Vành Tỉnh cung của Thục phi, mang theo lễ vật đến chúc mừng, hôm nay sinh thần Thục phi chỉ là chuyện phụ, đứa bé trong bụng của nàng mới là nhân vật chính, bất quá Thục phi không để ý, mặt vẫn đầy cảnh xuân ngênh đón khách đến. Lăng Phượng còn quan tâm mời cả nhà Triệu thừa tướng tới, mong muốn Thục phi vui vẻ.

Ấn sủng này thật hiếm có, trong mắt mọi người rất có trọng lượng, nếu là Thục phi lần này sinh hạ được tiểu kỳ lân, hoàng hậu vị chắc chắn sẽ thuộc về nàng.

Lăng Phượng hôm nay cũng tới thật sớm, tất cả mọi người đều cho rằng hấn vì vui mừng nên tới sớm, không ai biết được mục đích thật sự của hấn là hy vọng đến sớm để nhìn thấy Bùi Dật Viễn lâu hơn một chút mà thôi. Bọn họ đã gần bảy ngày không nhìn thấy nhau, Lăng Phượng đã rất nhớ thương, không biết hấn trải qua mấy ngày này như thế nào.

Nhưng không như hấn mong muốn, vừa đến cửa cung còn không kịp nhìn xem Dật Viễn đến hay chưa, lập tức bị một đám phi tần vây quanh, tuy nói sinh thần là của Thục phi, nhưng các nàng vẫn ăn mặc trang điểm vô cùng xinh đẹp, nguyên nhân cũng rất đơn giản – hiện giờ Thục phi mang thai, tất nhiên không thể hầu hạ Hoàng Thượng, cho nên đây là cơ hội tốt để được sủng ái, nếu may mắn một ngày nào đó các nàng cũng có thể sinh hạ hoàng nhi.

Thục phi thấy thế cũng không đi qua, ngược lại Triệu thừa tướng đứng ở bên cạnh nàng tâm sinh bất mãn, nhả mặt oán giận: “Hoàng Thượng cũng thật là, chần chừ như thế, ai...”

Thục phi không chỉ là nữ nhi duy nhất của Triệu thừa tướng, cũng là nữ nhân duy nhất không theo họ của hấn, nguyên nhân trong đó làm người ta không thể tưởng tượng, nhưng Triệu thừa tướng không muốn nói rõ, mọi người chỉ biết Triệu thừa tướng hết sức che chở thương yêu nữ nhân này, coi nàng như hòn ngọc quý trên tay, con mình yêu thương càng sâu, nhìn thấy tình hình như vậy, hấn tất nhiên là bất bình cho nhi nữ.

Nhưng Thục phi chỉ hừ lạnh một tiếng, nàng đã nhìn thấu hậu cung này, mục tiêu của nàng không phải bọn nữ nhân dong chi tục phấn (tầm thường) mà là tên nam nhân xinh đẹp đáng giận!

“Thần phi nương nương đến!” Theo một tiếng thông tri, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn.

Lăng Phượng đương nhiên không cần phải nói, cả đám phi tử lần trước đã gặp qua Bùi Dật Viễn tuy không nói ra miệng, nhưng người xinh đẹp như vậy thật sự là độc nhất vô nhị, khiến người khác coi trọng cũng là chuyện bình thường, Thục phi cùng Triệu thừa tướng lại càng miễn bàn, nhìn như cừu địch.

Triệu thừa tướng đã ở cái tuổi thiên mệnh chi niên, tự nhận trong đời gặp qua vô số mỹ nhân, trong mắt hấn người xinh đẹp nhất tất nhiên là nữ nhân mà hấn yêu nhất, nhưng thật ra hôm nay hấn cũng muốn nhìn xem “Đệ nhất mỹ nhân” mà đám triều thần xôn xao đến tột cùng là bộ dáng nào.

Hôm nay Bùi Dật Viễn không mặc tổ trang (y phục thuần trắng), mà là trường bào màu trắng viền vàng, trên cổ áo, tay áo, vạt áo thêu hoa văn mây cuộn, làm cho toàn thân hấn càng kỳ ảo tuyệt tục. Khuôn mặt

tuyệt mỹ không chút phần son, lại nhàn nhã tự nhiên, nhìn hần đi tới phía trước từng bước, tựa như thiên tiên phong tư trác tuyệt, đẹp đến toàn vẹn.

Triệu thừa tướng nhìn thấy được dung nhan tuyệt thế, nhất thời ngốc lảng tại chỗ, ánh mắt trợn to không nói nên lời. Hần nhìn theo Thần phi không quên lễ nghi đi đến phía trước Hoàng thượng hành lễ, đến khi được cho phép, mới bảo nô tài phía sau lấy ra một chiếc hộp gấm hương về phía mình đi tới.

Mục đích của Bùi Dật Viễn đương nhiên không phải Triệu thừa tướng, mà là Thục phi bên cạnh hần.

Trong hộp gấm tất nhiên là lễ vật tặng tiểu hoàng tử tương lai, Bùi Dật Viễn tiến lên giao cho Thục phi, cũng gật đầu thi lễ với Triệu thừa tướng, đợi Thục phi nhận lấy lễ vật hần mới đi tới một góc nhỏ sáng sủa ngồi xuống, sau đó cầm lấy thư tịch mà Kiều Dương đưa cho hần.

Hần chưa từng chú ý, Triệu thừa tướng vẫn dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hần, giống như nhìn thấy kỳ tích.

“Tư... Dung?” Sau một lúc lâu, Triệu thừa tướng mới chậm rãi phản ứng.

Thục phi bên cạnh nghe vậy nghi hoặc hỏi lại: “Cha, người gọi ta phải không?”

Triệu thừa tướng vừa nghe, hô hấp bị kiềm hãm, này mới trở lại hiện thực, “A, không, không có gì... Cha có một số việc, cha rời đi một chút.”

“Hảo.” Thục phi không nghi ngờ gì nhìn phụ thân đi xa.

Nhưng nàng không nhìn thấy, Triệu thừa tướng vừa quay đầu bước đi dõn dập, vừa tự hỏi không ngừng: “Tại sao lại như vậy? Tư Dung... Tại sao lại giống như vậy!?”

Lăng Phượng gặp được Bùi Dật Viễn, rất muốn đến bắt chuyện với hần, nhưng nhìn thấy Dật Viễn sau khi hành lễ thì coi mình như không tồn tại, trong lòng ghen một cổ khí, không muốn chủ động tiến lên, ngược lại vì muốn đối phương chú ý đến mình, mới không ngừng cùng các phi tử oanh oanh yến yến.

Bùi Dật Viễn ngồi trong một góc không phải không nghe thấy, nhưng nếu như hần đã quyết định buông thì không có lý do gì để quyến luyến, dù trong lòng ẩn ẩn đau hần vẫn tận lực không để ý, chỉ một lòng chăm chú vào thư tịch. (Không biết anh Viễn đi dự tiệc mà cầm thư tịch làm gì, nhưng rõ ràng QT ca ca dịch là thế)

Không có việc gì, hết thấy đều đã qua đi.

Thấy Bùi Dật Viễn trước sau vẫn không liếc mắt nhìn mình lấy một cái, Lăng Phượng trở nên nóng nảy, không còn kiên nhẫn ứng phó với đám phi tần nữa, sau khi yến hội bắt đầu biểu diễn, hần thường hay nhìn trộm về phía Bùi Dật Viễn, nhưng đối phương vẫn không hề nhìn đến hần, ánh mắt bình tĩnh giống như đang chú tâm thưởng thức biểu diễn.

Mình ở nơi này lo lắng không yên, nhưng sao người kia lại có thể bình tĩnh như thế? Hay là hần đã nói “nên cắt đứt” liền cứ thế mà cắt đứt? Hay là hần chưa từng thích mình? Chẳng lẽ những gì xảy ra trước kia đều là do hần miễn cưỡng!?

Lăng Phượng càng suy đoán càng trở nên hoảng loạn, trong nhất thời bị nghi kỵ che mất tâm trí, một ly rượu uống vào không thể xoa dịu lo âu của hần, ngược lại nội hỏa càng vượng, cho tới lúc yến hội sắp kết thúc, hần gần như không cần che giấu nhìn thẳng Bùi Dật Viễn, hy vọng đối phương có thể liếc nhìn mình dù chỉ một lần, thế nhưng hần vẫn thất vọng rồi.

Thẳng đến khi yến tiệc chấm dứt, mọi người đều tự hồi cung, Bùi Dật Viễn cũng không cho hần có được những gì hần chờ mong.

Lăng Phượng bị đả kích thất hồn lạc phách trở lại tằm cung, còn mang theo một chút men say, thậm chí lúc Tào công công hỏi hần đêm nay sẽ đi đâu, hần vẫn ngơ ngẩn ngồi trên long sàng, giống như người mất đi thần trí.

Tào công công không đành lòng nhìn thấy bộ dáng Hoàng Thượng như vậy, thế là tự mình cho lui cổ kiệu đang đợi sẵn rồi đi vào điện nói: “Hoàng Thượng, nếu hôm nay không thoải mái, nô tài...”

“Tại sao không muốn nhìn trộm dù chỉ một lần? Hay là... Người đã chán ghét trộm?” Lăng Phượng bỗng nhiên hai mắt vô thần lăm lăm bầu trời đứng lên.

“Hoàng, Hoàng Thượng?” Tào công công thấy bộ dáng hẩn như vậy e ngại gọi.

“Sẽ không, sẽ không ... Trộm không cho phép chuyện như vậy phát sinh!”

Lăng Phượng đột nhiên đứng lên, lấy một hộp gấm nhỏ trên giá rồi chạy vội ra khỏi tầm điện.

Hết thấy sự tình đột nhiên phát sinh, Tào công công không có nhiều thời gian phản ứng, thấy bộ dáng vừa rồi cùng những lời nói của hoàng thượng thì chắc chắn là đi đến chỗ Thần phi nương nương, nhưng mà hộp gấm kia là sao!?

“Dật Viễn là trộm, Dật Viễn là trộm!”

Dọc theo đường đi Lăng Phượng không ngừng lặp lại câu này, không biết hẩn đã chạy bao lâu, cuối cùng cũng tới Lân Chỉ cung.

Hiện tại đã là nửa đêm, nếu Hoàng Thượng không lâm hạnh thì phi tần đã rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, Bối Dật Viễn đương nhiên không nghĩ tới Lăng Phượng sẽ đến, cũng đã lên giường, Tiểu An tử cùng Kiều Dương cũng thế.

Lăng Phượng không thông báo liền tiến vào cung, đi đến trước cửa phòng Bối Dật Viễn, không quản lễ tiết một cước đá văng cánh cửa khoá từ bên trong, Bối Dật Viễn bị tiếng động lớn này làm bừng tỉnh, nhìn về phía ngoài cửa mới phát hiện là Lăng Phượng.

“Hoàng Thượng? Người sao vậy... Ngó!”

Hẩn còn chưa kịp nói gì, Lăng Phượng tựa như phát điên đẩy hẩn ngã xuống giường, đè lên hẩn, đem viên thuốc không biết tên trong tay ép hẩn nuốt xuống.

“Khụ khụ, đây là cái gì?” Bối Dật Viễn cảm thấy không ổn, nhưng khi nhìn thấy Lăng Phượng hai mắt đỏ ngầu, hẩn lại hiểu được, hôm nay sợ là tránh không khỏi.

28. Chương 27

Lăng Phượng khí lực kinh người đem Bối Dật Viễn khóa dưới hai cánh tay, làm cho hẩn không nhúc nhích được. Viên thuốc hẩn bị ép nuốt vào bắt đầu làm cho cơ thể hẩn biến hoá quỷ dị. Cảm giác nóng rực cùng dục vọng dần dần thức tỉnh làm Bối Dật Viễn hoảng sợ không thôi, hẩn theo phản xạ muốn chạy trốn, nhưng lại không có đường thoát.

“Hoàng Thượng, buông.” Bối Dật Viễn dùng hết tia khí lực cuối cùng muốn gọi thần trí Lăng Phượng quay về.

Lăng Phượng làm sao còn nghe vào tai, trong miệng không ngừng nói: “Người là của ta!” Hẩn nâng khuôn mặt Bối Dật Viễn lên điên cuồng hôn.

Bối Dật Viễn bị hẩn hôn đến thở không nổi liều mạng né tránh, nhưng chỉ là vô dụng, cơn nóng cháy từ sâu trong cơ thể làm cho hẩn khó chịu vặn vẹo thân mình, kết quả lại dẫn tới bị Lăng Phượng giữ chặt lấy, không hề do dự bắt đầu xé rách quần áo hai người.

Trên mình Bối Dật Viễn chỉ có một kiện áo lót màu trắng, không tới vài cái đã bị lột trần trụi, da thịt trắng nõn bởi vì ảnh hưởng của dược hiệu mà nhiễm một tầng ửng đỏ, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ càng lúc càng hỗn loạn, dung nhan tuyệt sắc lúc này phơi bày mị thái trước nay chưa từng có, đây là thứ thức tỉnh tốt nhất không thể nghi ngờ làm hạ thân Lăng Phượng càng thêm căng thẳng, không quản thêm nữa, tay hẩn bắt đầu không an phận di chuyển xuống phía dưới tìm kiếm.

Nụ hôn từ mặt rơi dần xuống, Bùi Dật Viễn cảm thụ từng xúc cảm từ môi Lăng Phượng truyền đến, hần muốn đẩy ra, hần muốn nói như vậy là không được, nhưng lý trí của hần bị được vật dần dần ăn mòn, làm dục vọng muốn không chế lại bốc lên cao, thân thể nhịn không được hơi hơi phát run.

“A... Không...!” Lúc tay lăng Phượng chạm vào vùng cấm địa, Bùi Dật Viễn lại nhịn không được hô thành tiếng.

Lăng Phượng vươn tay chậm rãi lộng ở phía trước làm cho Bùi Dật Viễn hít thở không thông, khoái cảm kéo tới khiến hần không thể kiềm chế được, được vật trong cơ thể quấy phá làm hần không khỏi vận vẹo thậm chí nâng eo hòa theo.

Nhưng một tia lý trí vẫn còn tồn tại làm cho Bùi Dật Viễn cảm thấy thật đáng xấu hổ cũng thật thảm thương chính mình lại phóng dăng không chịu nổi như thế, chỉ điều này đã làm cho nước mắt hần không ngừng chảy xuống.

Lăng Phượng dù không thanh tỉnh vẫn thấy được nước mắt của hần, trong lúc nhất thời không biết có phải là khôi phục được một chút thần trí, hần ôn nhu hôn lên những giọt nước mắt đó, sau đó ở bên tai Bùi Dật Viễn thì thầm: “Không phải sợ, không có việc gì ...”

“Ân...” Hần vừa nói vừa di chuyển môi xuống làm hạ thân Bùi Dật Viễn truyền đến một trận dị cảm.

Nơi cấm địa bị một ngón tay khai mở, dị vật tồn tại làm cho Bùi Dật Viễn cảm thấy không khoẻ, hần khổ sở kêu lên một tiếng đau đớn.

Lăng Phượng vốn kinh nghiệm phong phú, vừa dò xét vừa lấy tay cùng môi không ngừng âu yếm những chỗ mẫn cảm khác, cùng với được vật hỗ trợ, địa phương vốn chặt chẽ kia rất nhanh trở nên mềm dịu đi.

Bùi Dật Viễn cảm thụ biến hóa trong thân thể, hần muốn phản kháng, hần muốn cự tuyệt, nhưng được tính không cho hần có lấy một cơ hội nào, Lăng Phượng vỗ về chơi đùa kéo hần rơi vào bên trong bể ***.

Phủ xúc, khinh nhu, tham nhập, luật động... Hết thấy đều thuận theo tự nhiên mà tiến hành, ánh mắt Bùi Dật Viễn cũng tùy theo sự tình diễn biến dần dần trở nên trống rỗng, mơ hồ, thẳng tiến đến cao trào cuối cùng, nhìn Lăng Phượng ở trên người mình lộ ra biểu tình thỏa mãn, Bùi Dật Viễn cũng mê vông.

Hần đang làm cái gì?

Hoàng Thượng lại đang làm cái gì?

Hai người bọn họ không phải tốt lắm sao?

Tại sao sự tình lại thành như vậy?

Trải qua cao trào lần thứ nhất cũng không có nghĩa là chấm dứt, nghỉ ngơi một lát, Lăng Phượng lại xoay người Bùi Dật Viễn lại, mà thân thể Bùi Dật Viễn do ảnh hưởng của được vật cũng trở nên hết sức kỳ quái, hần vốn ít khi có dục vọng, lúc này dục hoá lại dễ dàng bị khơi mào, hai người lại một phen mây mưa, thẳng đến Lăng Phượng cảm thấy đủ, mới đình chỉ xâm phạm hần, ngã vào trên người Bùi Dật Viễn trầm trầm ngủ.

Bùi Dật Viễn cảm thấy quá mệt mỏi, không riêng gì thân thể, cả *** thần cũng vậy.

Hần mệt mỏi nhắm mắt lại, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rõ ràng đã quyết định rời xa, tại sao lúc này ông trời lại đùa giỡn với hần như vậy? Hần chịu không nổi a!

Đêm nay, hần không ngủ, chỉ cần nhất nhắm mắt lại, sẽ thấy bộ dáng chính mình không biết hổ thẹn không ngừng rên rỉ lắc lư, hần không có dũng khí đối mặt với sự thật này.

Chỉ chớp mắt, phía chân trời rõ dần, lại là một buổi sáng sớm.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Tiểu An tử cùng Kiều Dương theo thời gian cố định, chuẩn bị tốt dụng cụ rửa mặt đem đến phòng cho chủ tử, đến trước cửa phòng, Tiểu An tử dựa theo lễ tiết gõ cửa, nhưng hôm nay còn chưa dùng sức cửa đã bị mở ra..

Hai người cùng cảm thấy kỳ quái, tò mò ló đầu vào thăm dò, liền nhìn thấy ngay một màn.

Hương vị mãnh liệt bên trong gian phòng nói cho bọn họ biết chuyện đã xảy ra đêm qua, hơn nữa nhìn thấy chủ tử cùng Hoàng Thượng không mặc quần áo cùng ngủ trên giường thì đã quá rõ ràng, Tiểu An tử không cẩn thận tuột tay đem bồn rửa mặt rơi trên mặt đất.

Trong lúc hai người hết sức kinh ngạc, Lăng Phượng cũng bị tạp âm đánh thức, ngáp một cái chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy hết thảy cũng làm hắn ngạc nhiên không thôi.

“Hoàng, Hoàng Thượng thứ tội!” Hai người đứng ở cửa lập tức quỳ rạp xuống đất, “Bọn nô tài không biết Hoàng Thượng ở đây, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

“Nơi này là...?” Lăng Phượng bởi vì đêm qua say rượu mà đầu ần ần đau, hắn nhìn xuống dưới thân thì bất gặp Bùi Dật Viễn cũng thẳng tắp nhìn hắn, hai người không khoảng cách, một màn phóng đăng đêm qua chậm rãi di động qua óc của hắn.

“Dật... Viễn?” Hắn khó có thể tin nhìn chăm chú khuôn mặt Bùi Dật Viễn.

Mộng cảnh đêm qua lại là sự thật, hắn cường thủ hào đoạt y, còn dùng đến cống phẩm, hắn *** tưởng nhớ rõ chi tiết này, Dật Viễn có giãy dụa, có phản kháng, thế nhưng hắn lại...

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài nhanh lên!” Lăng Phượng đối hai người đang quỳ ở cửa hô to.

Hai người bọn họ coi như là thức thời, Tiểu An tử thậm chí không thu thập chậu rửa mặt bị đánh rớt ngoài cửa, đi như chạy trốn.

Bọn họ đi rồi, Lăng Phượng mới nhẹ nhàng thở ra, ít nhất bộ dáng hiện giờ của Bùi Dật Viễn sẽ không bị người bên ngoài nhìn thấy, lúc này hắn mới chậm rãi xoay người nhìn Bùi Dật Viễn.

“Dật Viễn, ta...” Lời vừa đến miệng Lăng Phượng lại hoảng sợ cảm thấy mình không biết nói gì, qua thật lâu mới nghẹn ra một câu, “Thực xin lỗi.”

Bùi Dật Viễn không lên tiếng, như trước thẳng tắp nhìn hắn, ánh mắt này làm Lăng Phượng ngồi mà có cảm giác kim châm phải móng.

“Dật, Dật Viễn, không cần như vậy.” Lăng Phượng cách thay đổi bầu không khí xấu hổ, “Trẫm không phải cố ý ... Nhưng ngươi không cần lo lắng, trẫm sẽ bồi thường cho ngươi.”

Nhưng Bùi Dật Viễn vẫn không phản ứng, Lăng Phượng nhất thời nóng nảy, liều mạng lấy lòng hắn nói: “Trẫm đem cho ngươi những thứ thú vị a! Ngươi muốn gì? Nói cho trẫm, chỉ cần trẫm có thể làm được, liền nhất định cho ngươi.”

Nghe lời hứa hẹn, Bùi Dật Viễn có chút tuyệt vọng.

Có lẽ ở trong lòng Lăng Phượng nghĩ chỉ cần cho hắn vật chất là hắn thỏa mãn, còn những thứ khác đều vô tâm!

“Chờ...” Lăng Phượng vừa định đỡ Bùi Dật Viễn nằm xuống nghỉ ngơi, liền bị hắn né tránh cánh tay vươn tới.

“Hoàng Thượng, thỉnh tự trọng.” Bùi Dật Viễn khàn khàn lên tiếng, chuyện ngày hôm qua làm tiêu hao hết khí lực của hắn.

Hắn cự tuyệt Lăng Phượng dìu đỡ, nằm sang một bên, không có nhiều lời, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn Lăng Phượng một cái cũng không.

“Dật Viễn, ngươi không nên tức giận... Trẫm...”

“Ta không có tức giận.” Bùi Dật Viễn xoay lưng về phía hắn, “Thỉnh Hoàng Thượng trở về đi.”

“Trẫm...” Lăng Phượng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Bùi Dật Viễn không lòng dạ nào nghe hắn nói, hắn cũng không nhiều lời nữa.

Mặc quần áo xuống giường, mơ hồ nhìn thấy dấu vết phóng túng để lại trên người Bùi Dật Viễn, Lăng Phượng trong lòng trầm xuống.

“Trẫm buổi tối trở lại thăm ngươi.” Nói xong, hắn cũng vội vàng ly khai tấm điện.

Không phải hấn muốn trốn tránh, mà là không muốn mất đi Dật Viễn, cho nên Lăng Phượng muốn lấp liếm chuyện mình dùng được.

“Ngưng xuân hoàn” là cực phẩm xuân được, vì phòng ngừa thâm thiếp bên ngoài...mà phối trí mật được, chỉ có thể dùng khi mập hợp, được vật phác tác làm người kia sinh ra dục vọng, nhưng do được tính cực kỳ mãnh liệt, cần cẩn thận dùng, bởi vì hấn nhất thời xúc động mà dùng trên người Bùi Dật Viễn, chuyện này hấn phải nói như thế nào mới được a!?

29. Chương 28

Sau khi Lăng Phượng rời đi, Bùi Dật Viễn đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật hấn thực sự lo lắng Lăng Phượng sẽ lấy thân phận hoàng đế ép buộc hấn phải nghe lời. Nếu nói vậy, hấn không thể không theo.

Hạ thân không khoẻ làm cho Bùi Dật Viễn nằm trên giường không muốn động, thế là hấn chỉ nằm một tư thế không thay đổi.

Chuyện đêm qua hấn trở tay không kịp, mọi chuyện diễn ra quá nhanh làm hấn cảm thấy sợ hãi. Hấn không phải anh hùng hào kiệt đứng trước thái sơn mặt cũng không đổi sắc, hấn chỉ là một thương nhân bình thường, hấn có thể ẩn nhẫn, có thể bình tĩnh, đó là do tính cách của hấn, nhưng không có nghĩa là hấn không biết sợ hãi.

Bị hạ được vật rồi lần đầu hầu hạ không giống với những gì hấn đã tưởng tượng, nếu nói trước đây việc thị tẩm đối với hấn chỉ là khái niệm mơ hồ thì bây giờ hấn đã hoàn toàn hiểu được.

Trước kia, hấn cũng không nghĩ rằng hai nam nhân ở cùng một chỗ sẽ phát sinh chuyện gì, nam nhân không phải nữ nhân, sẽ không thất trinh cũng không mang thai, mặc dù đã xảy ra quan hệ, sau khi chấm dứt hết thấy thì cuộc sống có lẽ sẽ diễn ra như bình thường. Nhưng hấn sai lầm rồi, quan hệ thể xác là điều thập phần kỳ diệu, thân thể kết hợp, như mối dây dây vô hình đem hai người trói buộc cùng một chỗ, thân thể họ đã từng kết hợp với nhau, đây là ràng buộc cả đời không thể chạy thoát,!

Thật đáng buồn cũng thật đáng tiếc, cho tới bây giờ hấn mới nhìn rõ hết thấy, mà sự tình cũng vượt qua cả những gì hấn dự đoán.

Sau này, hấn nên làm thế nào cho phải?

Một ngày suy nghĩ đảo mắt đã đến chạng vạng, Lăng Phượng không tuân thủ hứa hẹn trở lại, Tiểu An tử cùng Kiều Dương hiểu chuyện đã đi đun nước ấm, nhượng Bùi Dật Viễn tắm rửa thay quần áo.

Không gặp Lăng Phượng, trong lòng Bùi Dật Viễn cũng có chút mất mát, nhưng hấn vẫn không nói gì, chỉ ngồi ở dục dũng có chút mệt mỏi hỏi: “Hoàng Thượng tối nay đi nơi nào?”

Tiểu An tử ở một bên hầu hạ, nghe vậy có chút kinh hoảng, nhẹ giọng trả lời: “Hồi bẩm chủ tử, Hoàng Thượng... Cả ngày đều ở, ở Vịnh Tĩnh cung.”

“Vậy sao...” Phải, phải làm phụ thân thôi!

Chán nản khôn kể kéo tới, Bùi Dật Viễn có chút khó chịu lại lên giường nghỉ ngơi, cho Tiểu An tử cùng Kiều Dương đều lui ra, hấn đem chính mình gói kỹ vào chăn bông, cuộn thành một đoàn, vừa nghĩ tới tới việc hôm qua, thân thể không khỏi phát run.

Không ai trấn an, không ai an ủi, chỉ có bóng đêm hắc ám tịch mịch vây quanh hấn, Bùi Dật Viễn tuy đã quen mọi việc tự mình gánh vác vào lúc này cũng thấy tịch mịch.

Hấn không kiên cường cũng không mạnh mẽ như mọi người nghĩ, nếu có thể hấn cũng hy vọng lúc mình bất lực có người bồi bên cạnh, nhưng chuyện như vậy chưa hề xảy ra, nhiều sinh nhật đều trôi qua như vậy...

Lăng Phượng ở Vịnh Tĩnh cung, trên danh nghĩa ở bên cạnh Thục phi cùng tiểu hoàng tử, nhưng chỉ có chính hấn biết, trái tim hấn vốn không còn chỗ trống, thân ảnh Bùi Dật Viễn sớm đã lấp đầy trong đó.

Khuôn mặt của hắn, thân thể hắn, thanh âm của hắn, hắn khóc, hắn gọi... Chuyện đêm qua vẫn bồi hồi ở trong đầu thật lâu không đi, thời điểm đó Dật Viễn mị thái như phong, rung động lòng người, hậu cung xinh đẹp cũng không bằng hắn một lần quay đầu nhìn lại, đúng là ” Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh-Lục cung phần đại vô nhan sắc” (Mỗi lần ngoảnh mặt, nhướn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu-Sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa), mà ngay cả hiện tại, Thục phi luôn luôn được coi là thiên kiều bá mị ở ngay trước mặt, Lăng Phượng cũng không có nửa điểm cảm giác.

Thục phi không phải kẻ ngu xuẩn, từ lúc Hoàng Thượng vội vàng vàng đi vào tẩm cung của nàng hỏi thăm tình huống đứa nhỏ, nàng liền nhận ra điểm không thích hợp, tâm Hoàng Thượng không ở đây, trong ánh mắt rõ ràng không có thân ảnh của nàng.

Nàng đương nhiên không vạch trần, mà ở một bên sắm vai “Hiền thê từ mẫu”, nói nàng rất hy vọng vào tương lai đứa nhỏ, nói những chuyện có thể xảy ra.

“Hoàng Thượng, người hy vọng trong bụng nô tì là hoàng nhi hay là công chúa?”

“Đều hảo.” Lăng Phượng không yên lòng trả lời.

“Nô tì hy vọng là hoàng nhi, như vậy là có thể thay Hoàng Thượng ngăn chặn miệng lưỡi của bọn đại thần.” Nói là nói như thế, nhưng thật ra là có dã tâm.

“Ân...” Lăng Phượng hồi đáp một tiếng như có như không, không nói nữa.

Nhìn Lăng Phượng như vậy, Thục phi tuy không thể hiện ghen tuông ra mặt, nhưng đáy lòng tràn đầy phần hận bất bình, nàng không rõ, một nam nhân không thể sinh hài tử, trừ bỏ vẻ ngoài ra thì có cái gì tốt!

Bất quá, nếu Hoàng Thượng để tâm đến hắn như thế, nàng sẽ đem hắn trừ tận gốc, khiến cho hắn biến mất trước mặt hoàng thượng!

Lăng Phượng không biết được những suy nghĩ trong lòng nàng, ở Vĩnh Tĩnh cung cả ngày, hắn không dám đi Lâm Chỉ cung, bởi vì hắn không biết nên đối mặt Bùi Dật Viễn như thế nào. Tối ban đêm, hắn cũng lấy có “hôm nay mệt nhọc” không muốn người thị tẩm, hắn phải hảo hảo ngấm lại, sau này nên làm sao.

Một ngày chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết, là một ngày Lăng Phượng không dám đi gặp Bùi Dật Viễn, xúc động lần này không phải một hai ngày là có thể giảm bớt, cho nên đã qua bảy ngày, Lăng Phượng vẫn chưa đi tìm hắn.

Ở trong mắt mọi người, tình huống này lại rõ ràng Thần phi nương nương lại bị thất sủng!

Thậm chí ngay cả Tiểu An tử cùng Kiều Dương cũng mơ hồ cảm thấy điểm ấy, nhưng bọn hắn ở trước mặt Bùi Dật Viễn không nhắc tới, bởi vì thân thể chủ tử hình như chịu không nổi kích thích.

Từ hôm Hoàng Thượng rời đi, Bùi Dật Viễn thân thể không biết xảy ra chuyện gì còn suy yếu hơn cả trước kia, đầu đau ngày một kịch liệt. Hiện tại mỗi ngày hắn đều ngủ thẳng đến gần trưa mới ngồi dậy tính toán sổ sách, nhưng vừa đến lúc mặt trời lặn thì cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, có khi hắn cứ như vậy gục trên bàn ngủ quên.

Kiều Dương rất lo lắng cho thân thể chủ tử, muốn đi tìm Hoàng Thượng tuyên ngự y, nhưng bị Bùi Dật Viễn ngăn trở.

“Đừng đi quấy rầy Hoàng Thượng, hiện tại hắn đang hưởng thụ không khí gia đình vui vẻ!”

Đây là lý do duy nhất của Bùi Dật Viễn.

Bất đắc dĩ, Kiều Dương cùng Tiểu An tử cũng chỉ có thể lấy được liệu không còn nhiều lắm mỗi ngày ngao cho chủ tử dùng, nhưng cũng có một ngày số được liệu này cũng hết, đến lúc đó... không dám tưởng tượng, bọn họ lại không dám vi phạm nguyện vọng của chủ tử, chỉ có thể ngày đêm cầu nguyện Hoàng Thượng giá lâm.

Mọi chuyện tựa hồ không được như người ta mong muốn, cuối cùng có một ngày, cánh cửa Lâm Chỉ cung bị người mở ra, nhưng người tới không phải Hoàng Thượng, mà là Thục phi ôm bụng đi tới, Hiền phi đi theo phía sau, còn có mấy nữ hầu tháp tùng.

Phiền toái đến đây!

Kiều Dương vừa thấy các nàng mắt liền giật không ngừng, có dự cảm điềm xấu.

Hiện giờ Hoàng Thượng không ở đây, Thục phi đã sớm vứt đi bộ mặt đoan trang rộng lượng, trong con người lộ vẻ mưu tính, Kiêu Dương vốn đã quen thuộc, tuy rằng cảm thấy chủ tử nhà mình sẽ không dễ dàng bị khi dễ như vậy, nhưng với thân thể hiện tại của chủ tử, chỉ sợ đâu không lại hai nữ nhân kiêu ngạo, hơn nữa...

Liếc về phía bụng Thục phi hơi hơi nhô ra, Kiêu Dương càng lúc càng sầu lo.

“Bổn cung muốn gặp chủ tử của các người, còn không mau đi thông báo?” Thục phi lạnh lùng quát.

“Thục phi nương nương, thân thể chủ tử không khỏe, có không...”

[Chát!]

Kiều Dương định chống đỡ, nhưng vẫn chưa nói xong đã bị một nhũ mầu đứng cạnh cho một cái tát.

” Nha đầu không biết sống chết, dám quá đáng với nương nương, không nhìn xem thân phận của mình!” Nói xong lại thêm một cái tát nữa.

Đúng lúc này, Bùi Dật Viễn chạy ra, trên người hắn chưa kịp khoát áo khoác, búi tóc có chút tán loạn, là mới vừa rồi gục xuống bàn ngủ quên, động tĩnh bên ngoài mới rồi khiến hắn bừng tỉnh liền chạy ra.

Lần này gặp nhau làm Thục phi cùng Hiền phi có chút ngoài ý muốn, bởi vì trông Bùi Dật Viễn không hề là tuyệt sắc Thần phi nghiêng nước nghiêng thành, sắc mặt tái nhợt cho thấy bệnh trạng suy yếu, người tựa hồ cũng gầy yếu đi rất nhiều, còn ho khan từng trận, không biết là nhiễm bệnh gì.

Thục phi chán ghét lui về phía sau vài bước, lấy ống tay áo che mặt nói: “A nha nha, sao mới mấy ngày không thấy, Thần phi tiêu tụy không chịu nổi như thế?”

“Đúng vậy a, may mà chúng ta còn nghĩ Thần phi diện mạo so với tiên nhân, muốn đến để thưởng thức, sao lại rơi vào bộ dáng như thế?”

Đám nữ nhân chết tiệt này!

Kiều Dương che nửa bên mặt muốn cãi lại, liền bị Bùi Dật Viễn kéo lại.

“Khụ khụ, đa tạ các nương nương yêu mến, Dật Viễn ở đây xin cảm tạ.” Không có mời, cũng không từ chối, Bùi Dật Viễn làm Kiêu Dương khó hiểu.

Liếc nhìn Bùi Dật Viễn phong khinh vân đạm một cái, Thục phi hướng nhũ mầu bên cạnh đánh một ánh mắt, nhũ mầu kia hiểu ý liền ỷ vào thân phận của mình đem Tiểu An tử cùng Kiêu Dương lôi xuống, chỉ lưu lại ba vị nương nương ở trong điện.

Bùi Dật Viễn không biết các nàng muốn làm gì, đang muốn hỏi, liền bị Thục phi nhanh chân đến trước.

Chỉ thấy nàng một tay đỡ lấy bụng mình, ngẩng cao đầu lên nói: “Thần phi, Bổn cung hôm nay muốn tìm người tính toán nợ nần đây!”

30. Chương 29

Lại nói, đám nhũ mầu phụng mệnh đem Tiểu An tử cùng Kiêu Dương ra ngoài, Kiêu Dương liền có cảm giác bị uy hiếp, nàng lập tức âm thầm phân phó Tiểu An tử tìm được thời cơ phải chuẩn bị đi tìm Hoàng Thượng, Thục phi nương nương lần này đến ắt không có thiện ý.

Tiểu An tử hiểu ý gật đầu, vừa định tìm cơ hội để đào tẩu, nhưng chuyện tình làm người ta không ngờ lại xuất hiện, mấy nhũ mầu vừa ra khỏi cửa cung liền buông bỏ hắn ra, vội vàng chạy về hướng ngự thư phòng của Hoàng Thượng.

Hành vi quái lạ này của các nàng càng khiến cho Kiều Dương bất an, nàng cùng Tiểu An tử liền chia làm hai đường, Tiểu An tử theo sau đám nhũ mẫu đi tìm Hoàng Thượng, còn Kiều Dương cấp bách chạy về hướng Lâm Chỉ.

Tiểu An tử chạy theo đám nhũ mẫu, nhưng không nghĩ tới còn chưa vào đến cửa ngự thư phòng, các nàng đột nhiên thay đổi biểu tình lạnh lùng trên mặt, vừa khóc lóc vừa gào to.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, không tốt, không tốt, thỉnh ngài nhanh đi ngăn cản Thục phi nương nương a!” Trong đó có một người là nhũ mẫu của Thục phi, thanh âm của nàng là thảm thiết nhất.

Tiểu An tử bị biến đổi trên mặt các nàng dọa cho ngây ngẩn cả người, đây rốt cuộc là đang diễn xướng cái gì vậy!?

Không lâu sau, Lăng Phượng bị kinh động mang theo Tào công công bước ra, Tào công công nhìn thấy đám nhũ mẫu của Thục phi nương nương quỳ trên mặt đất, mặt mày ủ dột, dường như cũng cảm thấy có gì đó kỳ quái, vội vàng quát.

“Lớn mật, dám kinh động thánh giá, đáng bị tội gì!”

“Hoàng Thượng minh giám, là Thục phi nương nương, thỉnh Hoàng Thượng nhanh đi ngăn cản nương nương lại a!” Một nhũ mẫu nói.

Lăng Phượng nghe vậy nhíu mày hỏi: “Là chuyện gì?”

Chuyện của Bùi Dật Viễn đã làm cho hắn cảm thấy thực buồn bực, hiện giờ lại là Thục phi, hắn nghe xong càng thêm tức giận.

Nhũ mẫu nọ vội vàng nói: “Thục phi nương nương mang long thai cùng Hiền phi nương nương nói là muốn đi gặp Thần phi nương nương, nàng phải cảm tạ vì Thần phi nương nương đã tặng lễ vật cho tiểu hoàng tử.”

“Đi thì đi đi, có gì phải ngạc nhiên!?” Lăng Phượng cảm thấy khó hiểu.

Nói tới đây, nhũ mẫu kia khóc càng thêm thê thảm, “Hoàng Thượng, nơi của Thần phi nương nương có điềm xấu a! Hiền phi nương nương là ở nơi đó mà xảy thai, nô tỳ không thể để cho Thục phi nương nương cũng...”

“Vớ vẩn!” Nghe thấy lời này, Lăng Phượng giận tím mặt, “Ý của ngươi là thế nào? Cái thai kia là Dật Viễn cố ý làm xảy?”

“Nô, nô tỳ không phải có ý này, chỉ là, chỉ là mọi người trong cung đều nói...”

“Nói cái gì? Là nô tài nào lắm miệng!?” Lăng Phượng giận không kiềm được nữa liền mắng các nàng, “Ngươi nói cho trầm, trầm đem lưỡi hất cắt bỏ!”

“Là, là...” Lời này làm cho nhũ mẫu nhất thời im lặng.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Tiểu An tử trong lòng âm thầm trầm trồ khen ngợi, nhất thời không kịp nghĩ nhiều, chạy ra quỳ xuống đất nói: “Hoàng Thượng, ngài không nhìn tới Thục phi nương nương, cũng thỉnh đến xem chủ tử nhà ta đi!”

Hắn lo lắng chủ tử nhà hắn có thể sẽ bị người đàn bà kia hại chết cũng nên!

“Tiểu An tử?” Tào công công đối với sự xuất hiện của hắn cũng giật mình.

Lăng Phượng cũng vậy, nghe hắn nói chủ tử nhà hắn, liền lập tức quan tâm hỏi: “Chủ tử nhà ngươi xảy ra chuyện gì?”

Tiểu An tử đang muốn nói cho Hoàng Thượng nghe, nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt cùng bộ dáng chủ tử vô cùng tiêu tụy, hắn tìm không ra từ ngữ để hình dung.

Thế là hắn chưa sót lắc đầu, “Hoàng Thượng, nô tài nói không nên lời, ngài vẫn là tự mình đi xem đi!”

“Vô liêm sỉ!” Lăng Phượng ảo não lắc lắc tay, lập tức phân phó, “Khởi giá, trầm muốn đi Lâm Chỉ cung!”

Tiểu An tử cùng Tào công công nghe nói đều vạn phần vui sướng, lập tức đi theo, không ai phát hiện mấy nhũ mẫu cúi đầu lộ ra nụ cười quỷ dị.

Bởi vì sự tình có liên quan đến Bùi Dật Viễn, Lăng Phượng không chần chờ, rất nhanh di giá đến Lâm Chỉ cung, nhưng bởi vì không ngồi kiệu, có đi nhanh đến đâu cũng mất một khoảng thời gian, khi bọn hắn cùng một đám cung nhân đuổi tới, trời đã gần tối, còn chưa bước vào cửa cung, đã nghe bên trong truyền đến một tiếng nữ nhân kêu thảm thiết!

“Oa a!!!”

“...!” Mọi người cả kinh.

Lăng Phượng còn chưa kịp phản ứng, bọn nhũ mẫu phía sau hắn đã kêu toáng lên: “Là tiếng của nương nương, Thục phi nương nương!”

Cũng không quản Hoàng Thượng còn đang ở đây, đám người đã lập tức vọt vào, sự tình xảy ra đột ngột, Lăng Phượng cũng trở tay không kịp, chỉ có thể theo bọn họ bước vào.

Xuyên qua tiền điện đi vào hậu viện, một màn làm cho người ta sợ hãi đập vào mắt, trong lúc nhất thời Lăng Phượng cũng khó có thể tin những gì diễn ra trước mắt.

Hiền phi cùng Kiều Dương đứng ở bên cạnh hồ nước, đã kinh ngạc không thể nhúc nhích, trong hồ nước thân ảnh một nam một nữ có thể nhìn thấy rõ ràng, hai người đang ở cùng một nơi, nước hồ cũng bởi vậy bắn tung toé, Bùi Dật Viễn trấn định muốn bắt lấy Thục phi đang lên bờ, mà Thục phi không biết bơi, liều mạng vùng vẫy, trong miệng còn không ngừng gào to cái gì người tới a, cứu mạng a.

“Nhanh lên đi cứu người!” Lăng Phượng lập tức ra lệnh.

Nhìn thấy người cứu viện nhảy xuống nước, Bùi Dật Viễn thoáng thả lỏng một ít, nguyên còn tưởng rằng chuyện như vậy là xong, ai ngờ đúng lúc này, Thục phi bên cạnh dùng sức túm lấy hắn chìm cả hai người xuống nước.

Không biết dưới nước đã xảy ra chuyện gì, trong lúc mọi người rối loạn hết sức, bỗng nhiên ở bên bờ một nhũ mẫu hô to, mọi người bởi vậy đều nhìn xuống mặt nước, trong hỗn loạn, nước hồ có một chút tơ máu, màu đỏ khác thường nhiều dần đầy nước, làm người ta sởn gai ốc.

“Nương nương, nương nương!”

Ngay lúc mọi người còn đứng trên bờ lo lắng, Bùi Dật Viễn lại nổi lên mặt nước, trong tay còn có Thục phi đang hấp hối, trên mặt hai người không còn chút máu, chỗ làn váy của Thục phi cùng trên quần dài của Bùi Dật Viễn cũng có nhiều chỗ nhuộm màu đỏ tươi.

“Nguy rồi...” Lăng Phượng thầm kêu một tiếng, lập tức ra lệnh cho Tào công công “Mau tuyên ngự y!”

Tào công công phụng mệnh rời đi, Lăng Phượng nhìn Bùi Dật Viễn cùng Thục phi từ trong nước đi ra, Bùi Dật Viễn vừa lên bờ liền buông Thục phi thở dốc từng ngụm, khuôn mặt tiêu tụy cùng thân ảnh chật vật làm cho Lăng Phượng tâm nẩy sinh cảm giác yêu thương, nhưng hắn không thể bước qua, bởi vì Thục phi!

“Thục phi không có việc gì chứ?” Lăng Phượng khẽ cắn môi, cúi xuống đem nữ nhân ôm vào trong ngực.

Thục phi nằm ở trong ngực của hắn, thân thể run nhè nhẹ, nàng một tay ôm bụng, một tay giữ chặt vạt áo Lăng Phượng, bộ dáng rất đáng thương.

“Hoàng, Hoàng Thượng, hài tử, hài tử...”

“Sẽ không có việc gì ...” Nhìn máu không ngừng trào ra, Lăng Phượng nhíu mày, “Người không cần lo lắng.”

Nhũ mẫu bên cạnh vì nàng đau lòng, thay chủ tử trút giận, không để ý lớn nhỏ chạy đến bên cạnh Bùi Dật Viễn rống to, Lăng Phượng không phải không thấy hành động của các nàng, chỉ nghĩ là bọn họ vì bảo hộ chủ tử mới nóng nảy, cũng không ngăn cản, dù sao đám lão phu này không thể gây sức ép cho một đại nam nhân như Bùi Dật Viễn...

Môi Thục phi giật giật nhưng không có lên tiếng, tầm mắt nàng chậm rãi dừng ở trên người Bùi Dật Viễn, rồi run rẩy vươn tay chỉ chỉ hắn nói: “Người, người...” Lời còn chưa nói hết, nàng liền ngất đi.

“Thục phi, Thục phi!” Lăng Phượng cảm thấy không ổn, vội vàng ôm lấy Thục phi đi vào nội điện.

Trong lúc này không ai hỏi Bùi Dật Viễn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ bảo trụ Thục phi mới là chuyện trọng yếu, bất đắc dĩ, Lăng Phượng ôm Thục phi đi lướt qua Bùi Dật Viễn, một người trong lòng nóng như lửa đốt, khẩn trương không thôi, một người thất hồn lạc phách, không biết phải làm thế nào.

Sự tình sẽ là như vậy, đã sớm nghĩ sẽ đến không phải sao?

Bùi Dật Viễn không hề ôm bất cứ hy vọng nào, thật sâu thở dài, bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất... bọn họ thật sự sẽ không còn gì liên quan!

Hai người lướt qua nhau, Bùi Dật Viễn tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nhưng thật sâu bên trong, chưa ai từng nghĩ đến, cuối cùng hắn đã thấy rõ bộ dạng của Lăng Phượng!

31. Chương 30

Đứa nhỏ của Thục phi đã không còn!

Ngự y nói là do bị kinh hách cùng với ngoại lực từ bên ngoài, còn Thục phi một mực cho là ở trong nước cảm thấy có người đá mình một cước, chuyện này căn bản không cần giải thích, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, lúc ấy ở trong nước chỉ có Bùi Dật Viễn cùng Thục phi, nếu những gì nàng nói là sự thật, hung thủ không ai khác chính là Bùi Dật Viễn.

Lăng Phượng vì việc này phiền lòng không thôi, bởi vì ngự y còn nói bào thai đã mất là một nam hài, cho nên ngay cả triều thần lúc lâm triều cũng vì việc này mà liên tục thượng tấu việc phế phi. Nói là Thần phi trong lòng mưu tâm, giết chết long tử, nên phế truất.

Bọn họ một nửa chân thành một nửa dối trá, Lăng Phượng làm sao không biết, trong cung có nam phi xinh đẹp, đối với các quan gia có nữ tử thì đó là kẻ địch, vì việc tuyển tú nữ cũng vậy, vì ngại vàng hoàng hậu tương lai cũng thế, người nam nhân này là một khối chướng ngại vật.

Thế nhưng tư tâm quấy phá, hắn một chút cũng không muốn buông tha cho Dật Viễn, cho dù đứa bé này thật sự do Dật Viễn đá sảy, Lăng Phượng cũng vẫn muốn giữ hắn lại bên cạnh mình... Cổ chấp như thế ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng là vì cái gì.

Thật sự là làm người ta buồn rầu!

Qua năm ngày, tình hình Thục phi cũng đã ổn định, nhưng nàng một mực khẳng định Bùi Dật Viễn hại nàng mất đứa nhỏ, Lăng Phượng nhìn nàng vài lần, đều thấy nàng rơi lệ đầy mặt, trong miệng còn không ngừng nói Lăng Phượng phải trừng phạt thủ phạm kia, Lăng Phượng tâm không đành, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng, trong lòng mâu thuẫn tràn ngập.

Lăng Phượng một mặt không tin là do Bùi Dật Viễn làm, mặt khác không khỏi nghĩ nếu Bùi Dật Viễn thật sự làm như thế, thì hắn phải làm sao.

Áp lực từ nhiều phía làm Lăng Phượng cảm thấy như có gánh nặng ngàn cân, lại còn có chuyện ngoài ý muốn, đó là phản ứng của Triệu thừa tướng.

Ái nữ bị thương nặng như thế, còn tưởng rằng hắn sẽ cố gắng trình tấu việc phế phi, thế nhưng hắn không hề, trên mặt của hắn cũng đầy mâu thuẫn cùng nghi hoặc như Lăng Phượng, vì sao như vậy thì không ai biết.

Hết thảy nên có câu trả lời, hơn nữa càng nhanh càng tốt, Lăng Phượng suy tư thật lâu, muốn ngăn chặn lời chỉ trích của mọi người lại không để cho Bùi Dật Viễn rời xa mình tựa hồ chỉ có một phương pháp.

Thế là, ngày hôm đó, Lăng Phượng lấy thân phận hoàng đế đi tới Lâm Chỉ cung, hân mang đến thái giám chuyên ghi chép công việc hậu cung, muốn đem chuyện này kết thúc.

Bọn họ đi vào Lâm Chỉ cung, nhìn cung điện hơi có vẻ tiêu điều, Lăng Phượng bất đắc dĩ thở dài. Đi vào trong cung, bên trong thanh tĩnh như trước, hai cung nhân cũng ở bên trong điện hầu hạ, không thấy có người đến nghênh đón thánh giá.

Bởi vì thân phận lần này đặc thù, Lăng Phượng không tiến vào tẩm cung gặp Bùi Dật Viễn, mà ở lại tiền điện, rồi phái người đi tuyên, không lâu sau Bùi Dật Viễn liền cùng hai cung nhân đi tới trước mặt Lăng Phượng.

“Dật Viễn tham kiến Hoàng Thượng.” Không đợi đứng vững, Bùi Dật Viễn liền quỳ xuống hành lễ, không hề đứng dậy.

Kiều Dương cùng Tiểu An tử thấy vậy kinh hồn táng đảm, chỉ sợ chủ tử không đứng dậy nổi, đang muốn hướng Hoàng thượng cầu tình liền bị Lăng Phượng cắt ngang.

“Dật...” Lăng Phượng vừa muốn vươn tay đỡ hắn, nhưng nhìn đến hai nô tài đứng hai bên, cuối cùng vẫn không bước qua, “Lớn mặt Thần phi, ngươi có biết tội của ngươi không?”

“Tội...?” Bùi Dật Viễn buông tay xuống, thanh âm có chút khàn khàn hỏi lại.

“Đứa nhỏ của Thục phi, hoàng nhi của trẫm ... Không phải bị ngươi đá mới sảy sao?”

Lăng Phượng đối với việc này bán tín bán nghi, hắn hiểu rõ Bùi Dật Viễn không phải kẻ tiểu nhân, thế nhưng Thục phi cứ một mực khẳng định, ngữ ý cũng nói là chịu ngoại lực ảnh hưởng, điểm này nói đi nói lại mãi không thông, cho nên hôm nay hắn tự mình đến hỏi đáp án từ Bùi Dật Viễn!

“Bị ta đá sảy?” Bùi Dật Viễn không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cúi đầu lặp lại.

Kiều Dương nhìn chủ tử như vậy, thật sự là không đành lòng, thế là nàng vội vàng quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng, không phải, không phải là lỗi của chủ tử, là ta, là ta đẩy nường nường xuống nước, hết thảy đều là lỗi của nô tỳ.”

“Cái gì?” Lời của nàng làm cho Lăng Phượng cả kinh.

Đang muốn tiếp tục hỏi tội, Bùi Dật Viễn bỗng nhiên mở miệng.

“Hoàng Thượng, tội không phải của nàng, là lỗi của ta.”

“Ngươi thừa nhận?”

“Không phải, chủ tử, không phải!”

Kiều Dương ngày thường kiên cường, nhưng thái độ hôm nay rất khác thường, nàng vừa khóc vừa đỡ lấy chủ tử, nước mắt không ngừng, muốn nhận tội vào mình.

Nhưng Bùi Dật Viễn không cho nàng cơ hội, hỏi ngược lại Lăng Phượng: “Hoàng Thượng, ta thừa nhận thì như thế nào? Không thừa nhận thì như thế nào?”

“Nếu thừa nhận thì là tử tội, nhưng trẫm niệm tình ngươi, quyết định đem ngươi đày đến lãnh cung, vĩnh viễn không được ra khỏi cung.” Lăng Phượng ích kỷ, hắn cho rằng chỉ cần còn ở trong hoàng cung, thì có thể nhìn thấy Dật Viễn, “Nhưng nếu không thừa nhận, trẫm sẽ tra rõ việc này, nếu thật sự ngươi vô tội, trẫm sẽ không cho phép người khác vô duyên vô cớ đổ tội cho ngươi!”

“Tra rõ...” Bùi Dật Viễn thấp giọng.

Thân thể suy yếu của hắn đã sớm chống đỡ không được, may mắn Tiểu An tử ở bên cạnh nâng đỡ, Lăng Phượng mới không phát hiện.

“Trẫm sẽ không oan uổng cho người tốt, cho nên ngươi không cần lo lắng.”

Lăng Phượng hiên ngang lẫm liệt nói, nhưng chỉ cần là người thông minh nghe liền hiểu, lời này có nghĩa là: cho dù là lừa dối cũng tốt, chỉ cần không thừa nhận mình làm, sẽ bình an vô sự.

Mệnh lệnh này chất chứa cả tâm tư Lăng Phượng, nói hần vô tình cũng được, không muốn chịu trách nhiệm cũng được, vì Bùi Dật Viễn hần sẽ làm vậy!

Kiều Dương nghe xong lời này sinh ra một tia hy vọng, nhưng câu trả lời dứt khoát của Bùi Dật Viễn lại vượt ra ngoài dự đoán của mọi người: “Đúng vậy, là ta làm, ta đá nạng, cho nên đứa nhỏ mới mất.”

“Cái gì!?”

Những lời này đều bị thái giám ghi chép lại toàn bộ, một chữ cũng không sót.

“Bùi Dật Viễn!” Lăng Phượng nghe vậy, tức giận gọi thẳng tên của hần.

Tại sao hần phải trả lời như thế? Tại sao không phủ nhận? Dật Viễn chán ghét ở lại bên cạnh hần như thế sao?

“Chủ, chủ tử!” Ngay cả Tiểu An tử cũng không nhịn được kéo vạt áo hần nhắc nhở.

Chẳng lẽ chủ tử bị bệnh hồ đồ sao!?

Nhưng Bùi Dật Viễn không thay đổi chủ ý, nói như trước: “Đúng vậy, là ta làm, mọi chuyện là như vậy, cho nên Hoàng Thượng không cần tra rõ ...”

“Người tại sao phải làm như thế!?”

Nếu không phải có nhiều người đang ở đây, chỉ sợ Lăng Phượng đã vọt tới trước mặt Bùi Dật Viễn túm lấy hần chất vấn.

“Lý do... Hoàng Thượng đã biết không phải sao?” Bùi Dật Viễn khinh miêu đạm tả, Lăng Phượng thủy chung chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của hần, “Hoàng Thượng có biết, chuyện đêm đó đối với ta mà nói có bao nhiêu khuất nhục không?”

“...!”

Là trả thù, trả thù chuyện đêm hôm đó!

Lăng Phượng ngạc nhiên nhìn người đang quỳ trước mắt, tuy nhìn không thấy ánh mắt của hần, hình như có thể cảm giác rằng hần đang cười nhạo mình.

“Hoàng Thượng thích đứa nhỏ, thì ta đây cướp hần đi, a... Trả thù thật hoàn mỹ.”

“Bùi Dật Viễn, người...!”

Người cũng nên biết không phải trẫm thích đứa nhỏ, mà là nếu có đứa nhỏ mới có thể tiếp tục lưu người ở bên cạnh a!

Lăng Phượng không nói thêm gì nữa, chuyện cho tới bây giờ giải thích hay không cũng không còn quan trọng ...

Người vô tình thì không nên trách trẫm vô nghĩa!

“Thần phi đối với hành vi phạm tội của mình đã thẳng thắn thú nhận, người đâu, đem hần biếm lãnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài!”

“Tuân chỉ!”

32. Chương 31

“Đáng giận, tại sao, tại sao phải thừa nhận, tại sao phải uy hiếp trẫm!”

“Người hận trẫm đến như vậy sao!?”

“Hảo, trẫm sẽ khiến cho người hận, đến lúc đó người đừng có mà quay đầu lại cầu xin trẫm!”

Từ Lân Chỉ cung trở về, Lăng Phượng đem mọi người đuổi ra ngoài, một mình ở trong phòng tức giận không thôi, Tào công công bên ngoài nghe những lời quát mắng của hoàng thượng cũng kinh hồn táng đảm, nhưng thật sự cũng không biết phải làm sao, hiện tại hắn đâu thể lại chạy đi tìm “Thần phi nương nương” đến khuyên nhủ hoàng thượng như trước a!?

Lăng Phượng bên này nóng nảy, Bùi Dật Viễn bên kia lại thập phần bình tĩnh, hắn không lớn tiếng không đại náo, cũng không khóc sụt mướt, giống như đã sớm dự liệu hết mọi chuyện sẽ xảy ra, nhận được ý chỉ liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vật phẩm riêng tư của hắn không nhiều lắm, toàn bộ gia sản của hắn chỉ có sổ sách, bàn tính cùng vài bộ quần áo, những thứ Lăng Phượng ban cho sau khi vào cung lại chiếm phần lớn, nhồi vào cũng hết vài thùng, những thứ này hắn sẽ mang theo đến lãnh cung, bởi vì đây là những thứ lúc trước hắn dùng một chén mì thọ để đổi lấy ý chỉ từ Lăng Phượng.

Bùi Dật Viễn bình tĩnh thông dong, Tiểu An tử cùng Kiều Dương bên cạnh hắn lại không làm được như vậy, nhìn chủ tử suy yếu lẻ loi một mình bị trục xuất vào lãnh cung, bọn họ lại không thể đi theo hầu hạ, không thể giúp được gì, trong lòng có bao nhiêu khó chịu.

Có lẽ biết bọn họ lo lắng, Bùi Dật Viễn từ trong rương lấy ra vài thỏi bạc đặt vào tay hai người.

“Tiểu An tử, Kiều Dương, các người cầm đi, ta đã gây nhiều phiền toái cho các người, thật sự xin lỗi.” Thanh âm của hắn khàn khàn như trước, thỉnh thoảng còn ho nhẹ vài tiếng, là do nhiễm phong hàn chưa hết.

Kiều Dương thấy thế nhịn không được, tâm sinh oán giận, sau khi phát sinh chuyện Thục phi rơi xuống nước, tất cả mọi người đều đem sự chú ý đặt hết trên người Thục phi nương nương, ngay cả Hoàng Thượng cũng chỉ nghĩ phải bảo hộ thân thể cho Thục phi, lệnh cho ngự y trông coi một tấc cũng không rời.

Nhưng tại sao không có ai nghĩ đến, chủ tử nhà nàng cũng bị rơi xuống nước? Chẳng lẽ bởi vì chủ tử là một nam nhân, không thể chiều chuộng như nữ nhân, có rơi xuống nước cũng không phải là chuyện to tát? Hay là chủ tử thường ngày trời sanh tính cách bình tĩnh, nên mọi người cảm thấy hắn không sao cả? Thật sự là quá đáng!

“Chủ tử không nên nói như thế, hầu hạ chủ tử là chuyện chúng ta nên làm, hơn nữa chủ tử ngày thường đối đãi với chúng ta không tệ, có thể hầu hạ chủ tử là phúc phận của chúng nô tài bọn ta!” Tiểu An tử nói ra lời tận đáy lòng.

Đây không phải là lời khách sáo, mà là sự thật, Bùi Dật Viễn tuy coi trọng tiền bạc, nhưng đối đãi với hạ nhân không hề lạnh nhạt hay khiển trách nặng nề, cho nên không riêng gì Kiều Dương cùng Tiểu An tử, những nô tài từng hầu hạ qua hắn đều cảm thấy như thế.

“Không, đây những gì các người nên được.” Bùi Dật Viễn vừa nói vừa đem bạc nhét vào trong tay bọn họ, “Ta vào lãnh cung, chỉ sợ là sẽ liên lụy các người bị các cung nhân khác coi thường, bạc này có thể thay các người khai thông nhân mạch (dùng để bịt miệng mấy thằng nhũn chuyện á), là ta nợ các người.”

“Chủ tử...!” Kiều Dương nghe vậy, nhịn không được lại khóc lên, “Là Kiều Dương vô dụng, Kiều Dương chỉ có thể đứng nhìn chủ tử cùng nương nương rơi xuống nước mà không giúp được gì, còn hại chủ tử... Chủ tử, thực xin lỗi!”

“Không, không, không, là ta vô dụng!” Tiểu An tử thấy vậy cũng nói, “Là ta kiên quyết đem Hoàng Thượng kéo tới, nếu Hoàng Thượng không nhìn thấy việc này, cũng sẽ không...”

“Đây không phải là vấn đề ai đúng ai sai.” Bùi Dật Viễn thở dài, “Các người không nên tự trách.”

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên nở nụ cười hừ một tiếng, “Ngày này sớm hay muộn cũng sẽ đến... Bất quá chỉ là đến sớm một chút. Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu!”

Đây là lời cuối cùng Bùi Dật Viễn nói với hai người, giờ Ngọ đã tới, một đám nô tài cùng tiến vào nói là phụng mệnh đem Thần phi nương nương đưa tới lãnh cung, Kiều Dương cùng Tiểu An tử chạy đến chạy đi giúp di chuyển đồ vật này nọ, bọn họ không quên chủ tử đối bọn họ thật tốt, hai người trong lòng đều thương tiếc, tuy nói Hoàng Thượng không còn cưng chiều, nhưng chỉ cần có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ giúp chủ tử ở lãnh cung sống tốt một chút!

...

Bùi Dật Viễn là phi tử di chuyển đến lãnh cung ‘nở mày nở mặt’ nhất, mặc dù thân thể hắn không tốt vẫn còn đang sốt nhẹ, nhưng mấy thùng đồ trân quý hắn mang theo thật sự làm người khác phải lé mắt, hơn nữa dựa theo ý chỉ hoàng thượng, sau này mỗi tháng hắn còn có thể được hưởng bổng lộc ngũ phi như cũ, phi tử bị biếm vào lãnh cung như hắn làm cho người ta cảm thấy kỳ diệu.

Những thái giám phụng mệnh đưa Bùi Dật Viễn vào lãnh cung cũng thật là xúi quẩy, một đám người đi theo phía sau hắn khiêng mấy cái thùng nặng, không thể di chuyển nhanh được, còn Bùi Dật Viễn đi một mình ở phía trước chỉ đeo một bọc quần áo nhỏ trên lưng, thông dong tự tại như đi vào cõi thần tiên, nhìn như vậy cũng không biết là ai đang đưa ai đi lãnh cung.

Thật vất vả mới tới được nơi gọi là “Lãnh cung”, Bùi Dật Viễn ngẩng đầu nhìn tám biển với hàng chữ to “Trường Ninh cung”, mở cửa đi vào, một cỗ thể lương tiêu điều đập vào mắt.

Rõ ràng là gần mùa hè, nhưng trong cung lại có vẻ âm lãnh, bốn phía đều có vách tường phong tỏa, nói là cung điện không bằng nói là tứ hợp viện, trừ bỏ nhà giữa ra còn có ba, bốn phòng nhỏ, trên cửa phòng cùng song cửa sổ giăng đầy mạng nhện, hình như bỏ hoang cũng đã lâu, trong cung cũng chỉ có một cửa chính, sân thì một mảnh trụi lủi, một cọng cỏ cũng không thấy, ở giữa còn nằm chình ình một cái cây chết khô queo quắt, bày trí như vậy làm người ta cảm thấy không thoải mái là phải.

Bọn thái giám đem đám thùng vào nhà cất kỹ, lúc này trên mặt đầy vẻ bất mãn, Bùi Dật Viễn sớm đoán được như thế, liền lấy trong rương ra một ít ngân lượng phân phát cho bọn thái giám.

Bọn này thấy tiền nhân tình liền sáng lên, tiền tới tay bọn họ liền cười đến tít mắt, khen Bùi Dật Viễn hào phóng, còn làm ra vẻ người tốt nói cho hắn những chuyện liên quan đến lãnh cung.

Từ những gì bọn họ nói Bùi Dật Viễn biết được lãnh cung này là nơi ở của Trữ quý phi mà bốn năm trước Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái, Hoàng Thượng niệm tình nàng, còn cho nhũ mẫu chiếu cố nàng, chính là hai năm trước, Trữ quý phi ở nơi này phát điên rồi chết, nhũ mẫu kia phụng mệnh ở trong này chịu tang ba năm, nhưng nghe nói nơi này phong thủy không tốt, năm trước nhũ mẫu kia cũng đã chết.

Bùi Dật Viễn nghe nói những chuyện này cũng không sợ hãi, chính là tiếc thương cho hai sinh mệnh, kỳ thật chỉ cần hảo hảo chuẩn bị, cuộc sống ở lãnh cung cũng có thể rất khá.

Thấy sắc trời đã tối, mấy thái giám tay ôm bạc vôi và ly khai, lưu lại một mình Bùi Dật Viễn đối mặt với gian phòng cũ nát.

Tuy rằng thân thể vẫn không khỏe, nhưng để bệnh tình không nghiêm trọng thêm, Bùi Dật Viễn biết đêm nay phải hảo hảo nghỉ ngơi, chuyện quét tước sửa sang lại vẫn là để sáng mai hãy làm.

Hắn đi vào phòng thấp nền, nhìn bốn phía chung quanh một lần, phát hiện phòng thật sự rách nát, âm lãnh ẩm ướt, trên tường bám đầy rêu mốc, then cửa không có, trên nóc nhà gạch ngói cũng không nguyên vẹn, còn có vách tường không thiếu chi lỗ thông gió.

Để có thể ngủ một giấc, Bùi Dật Viễn tự mình di chuyển mấy cái rương, đem mấy ‘lỗ thông gió’ che khuất, còn then cửa cùng gạch ngói vụn, chờ hắn khỏe lên mới quyết định.

Ngăn chặn “lỗ thông gió” xong, hắn lại lấy trong rương ra mấy cái tơ lụa hoa lệ lúc trước Lăng Phượng ban cho, để làm đệm chăn, đám vải gấm này quá sắc sỡ, hắn căn bản không có can đảm lấy làm xiêm y, mà hiện tại là mùa hè, lấy làm đệm lưng là thích hợp nhất, đem những thứ này để lên chiếc giường đá duy nhất, tuy rằng không xứng chút nào, nhưng cũng rất thoải mái.

An trí đâu đó hết thấy, Bùi Dật Viễn theo thói quen lại lấy quyển sổ cùng bàn tính, vừa muốn tính một chút lại sững sờ phát hiện hiện giờ hắn có gì để tính.

Không có chi tiêu, không ai quấy nhiễu, một mình ở lãnh cung thì tính toán cái gì?

Cười khở một tiếng, vừa muốn đem hai thứ đồ vật này cất lại, tay lại vô tình lật đúng trang ghi nợ, phía sau quyển sách này ghi lại một số nợ mà Lăng Phượng nợ hắn, nhìn những ghi chép này, tâm mắt Bùi Dật Viễn không cách nào rời đi.

Khoái hoạt âm áp những ngày qua không phải là gạt người, thích Lăng Phượng cũng không phải là giả dối, cho nên cục diện cho tới ngày hôm nay, trong lòng không thể không đau.

Chỉ là so với người khác hẳn có phần khép kín, trên mặt không có biểu hiện gì, cho nên mọi người không phát hiện...

“Có phải... khóc lên trong lòng sẽ dễ chịu một chút?” Bùi Dật Viễn lên tiếng tự hỏi.

Nhưng hẳn còn chưa có đáp án, một cái “Kính hử” đột nhiên phá cửa mà vào.

“Phụ thân, người cuối cùng cũng tới đón ta!”

“...!”

Bị một tiểu hắc ảnh cùng với thanh âm non nớt đánh vào, hai người cứ như thế va chạm, Bùi Dật Viễn lập tức ngã ngửa trên giường.

Bùi Dật Viễn bị tấn công còn chưa kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy trên ngực mình tiểu gia khóa nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn bần hê hê, cười hỏi: “Phụ thân, người tới đón ta sao?”

“Cha...?” Đợi Bùi Dật Viễn nhìn thấy rõ khuôn mặt tươi cười kia, hẳn ngạc nhiên không thôi, “Lăng Phượng!?”

33. Chương 32

Bùi Dật Viễn kinh ngạc đến nỗi hô lên tục danh của hoàng thượng, cũng không thể trách hẳn, sự thật trước mắt này làm người ta không thể tưởng tượng.

“Cha?”

Tiểu oa nhi mặt xám mày tro này tuy rằng mồm miệng rõ ràng, thanh âm vang vọng, nhưng thân thể yếu đến nỗi Bùi Dật Viễn không hề thấy nặng, còn có một thân xiêm y đơn bạc dơ bẩn ... Đứa bé này rốt cuộc là ai?

Oa nhi sau khi kêu lên vài tiếng, phát hiện Bùi Dật Viễn không có phản ứng mà cứ lẳng lẳng nhìn mình, cuối cùng cũng nhận ra chỗ không đúng, nó không hề hô hoán, mà đem tầm mắt chuyển dời lên người mình, nhìn mình thì bần hê hê, nhìn lại Bùi Dật Viễn một thân sạch sẽ, nó bỗng nhiên nhận ra chuyện gì đó kêu một tiếng, “A”, cuống quýt trèo từ trên người hẳn xuống, sau đó tăng tăng chạy ra ngoài.

“... Chờ một chút!” Bùi Dật Viễn phục hồi *** thần lại, lập tức chạy theo nó ra ngoài.

Chỉ thấy thân ảnh nho nhỏ trong đêm đen chạy vào một gian căn phòng nhỏ cách vách, Bùi Dật Viễn cũng theo vào, liền thấy tiểu oa nhi chạy tới trước một cái chậu to đựng nước, sau đó thân ảnh nho nhỏ ấy đem hết toàn lực đặt lên miệng giếng một chiếc ghế nhỏ, nó vươn tay cầm lấy chiếc gáo múc một gáo nước trực tiếp đổ lên người mình.

“Người đang làm cái gì?” Bùi Dật Viễn cả kinh, lập tức bước lên phía trước ngăn nó lại.

Hôm nay tuy rằng không lạnh, nhưng nửa đêm oa nhi còn đem nước lạnh đổ lên người, thật sự là tạo nghiệt.

Đứa nhỏ bị ngăn trở tỏ vẻ không hiểu, một đôi mắt to tò mò nhìn Bùi Dật Viễn hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Không phải cha chê ta bẩn mới không nhận ta sao?”

“Ta không phải cha người.”

Bùi Dật Viễn đem nó ôm vào nhà, từ trong hành lý tìm một cái bố khăn đem nó bọc lại.

Oa nhi nghe vậy lại càng cảm thấy kỳ quái, đứng lên không ngừng đánh giá Bùi Dật Viễn hỏi: “Sẽ không a, tuy rằng bộ dạng người thật khá, nhưng người đúng là nam nhân... Nhũ mẫu nói cha ta là nam nhân duy

nhất ở nơi này, không giống mấy tiểu thái giám bị cắt mắt tiểu kê kê, vậy người không phải cha ta thì là ai?”

Nghe lời nói trẻ con không cố kỵ, Bùi Dật Viễn mơ hồ hiểu được thân phận của nó, nhớ lại trước kia Lăng Phượng có nói qua, Trữ quý phi hình như còn đang hoài thai thì bị giáng tội, như vậy đứa bé này chính là...

Khuôn mặt tương tự như Lăng Phượng chính là chứng cứ xác minh mạnh mẽ nhất, nhưng tại sao đại hoàng tử ở chỗ này mà không người nào biết?

Bùi Dật Viễn kỳ quái nhìn nó, ngồi xổm người xuống nói với nó: “Vô luận người tin hay không, ta thật sự không phải là cha ngươi, cha ngươi là một người khác, vĩ đại hơn so với ta nhiều lắm.”

Oa nhi dùng ánh mắt hồn nhiên đặc biệt của hài tử nhìn nam tử xinh đẹp này, tuy rằng nó vẫn không hiểu, nhưng nó vẫn biết là đã nhận sai người.

“Nga, ta đã biết.” Làm Bùi Dật Viễn không ngờ chính là oa nhi không khóc không nháo, chỉ yên lặng gật đầu.

Nói xong nó lại đứng lên, kéo bố khăn đang bọc trên người mình xuống, xếp lại cho ngay ngắn, nhìn thấy bố khăn bị nước bẩn trên người mình làm dơ, nó không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Oa nhi đem bố khăn đã sửa lại tốt hai tay dâng trả cho Bùi Dật Viễn, trong giọng nói mang theo hối lỗi cùng thất vọng, “Thực xin lỗi, ta đã làm dơ vải trắng...”

“Không sao cả.” Bùi Dật Viễn nhận lấy, còn muốn nói cái gì, đã thấy oa nhi xoay người muốn rời đi.

“Người muốn đi đâu?”

Oa nhi vẫn bước đi không hề dừng lại, bất quá nó có trả lời: “Người đã không phải cha ta, ta đây trở về đi ngủ.”

“Chờ một chút, người ngủ như thế nào?” Bùi Dật Viễn nhẹ nhíu mày, cảm thấy oa nhi này có chút kỳ quái, “Ta có thể đi theo người nhìn một chút không?”

Oa nhi nghe xong gật gật đầu, sau khi được nó cho phép Bùi Dật Viễn liền theo nó vào cái gọi là “phòng ở”.

Cách gian nhà giữa xa nhất có một hốc đá nhỏ, đây là chỗ ngủ của oa nhi, trong phòng chỉ có một tấm ván gỗ lớn, mặt trên lót một lớp chăn mỏng, tức cái gọi là “giường”, còn có một hòn đá nhỏ làm ghế, oa nhi nói đây là cái bàn nó dùng để ăn cơm, Bùi Dật Viễn nhìn thân thể nó rồi so sánh, đối với oa nhi mà nói, hòn đá này quả thật có thể làm “bàn đá”.

Toàn bộ phòng ở đối với người lớn mà nói là quá nhỏ, nhưng đối với oa nhi thì lại rất vừa vặn, bất quá...

“Ai để người ngủ ở nơi này? Người tại sao không ngủ ở nhà giữa?”

Bùi Dật Viễn cũng không tin, mẫu thân bị phế của đứa nhỏ này bắt nó ngủ ở nơi này!

Oa nhi cũng thấy kỳ quái, thân mình nhỏ gầy một bên vội vàng trải giường chiếu, một bên hỏi lại: “Tại sao ta phải ngủ ở nhà giữa? Nhũ mẫu nói nhà giữa là để cho nương nương xinh đẹp ngủ, ta ngủ ở đó sẽ quấy rầy nàng.”

Hắn vừa nói như thế, lông mày của Bùi Dật Viễn nhăn càng sâu, chẳng lẽ mẫu thân đứa nhỏ này đối đãi con của mình như thế!?

“Người gặp qua nương nương chưa?”

“Nương? Đó là cái gì?” Oa nhi nằm lên tấm ván gỗ, quay mặt ra hỏi Bùi Dật Viễn, “Nhũ mẫu chưa từng nói qua...”

“Vậy người...”

Thấy Bùi Dật Viễn hứng thú với chuyện của mình, oa nhi cũng vui vẻ sôi nổi, đem chuyện của mình nói ra rõ ràng, nói không chừng hắn cũng biết phụ thân của nó!

“Ta vừa sinh ra đã ở trong này, mỗi đêm nhũ mẫu đều tới chiều cổ ta, đưa đồ cho ta ăn.” Oa nhi nói, “A, lúc đó ở nhà giữa có một nường nường thật xinh đẹp, thế nhưng nàng rất chán ghét ta, mỗi lần thấy ta liền nổi điên muốn bóp cổ ta, cho nên nếu bình thường không có việc gì ta sẽ không ra khỏi cửa.”

“Sau đó, nường nường xinh đẹp kia chết, nhũ mẫu nói vì an toàn ta nên ở lại nơi này, nàng bảo ta không cần lo lắng, nói là cha ta sẽ tìm đến ta, hơn nữa cha ta rất dễ nhận ra, bởi vì hấn là nam nhân duy nhất ở nơi này... sau nữa nhũ mẫu cũng chết, nơi này không còn ai, không ai đến mang ta đi, cho nên ta vẫn ở nơi này chờ cha tới đón, tới hôm nay thì người đã đến rồi.”

Người thường nghe những chuyện như thế này sẽ cho là tuổi thơ bi thảm, nhưng chỉ trong tuồng hát mới có những chuyện như vậy, nếu thật sự xảy ra cũng ít người hiểu được.

“Sau khi nhũ mẫu kia chết, người ăn cái gì?” Bùi Dật Viễn cẩn thận hỏi.

Nếu không ai biết nơi này có một tiểu hài tử, như vậy cũng có nghĩa là không ai đến đưa cơm, vậy đứa nhỏ này làm sao sống sót?

“Àn... Nhũ mẫu trước khi chết có nhờ cậy một tiểu thái giám, nói sau khi nàng chết nhờ đưa qua chút thức ăn, nhưng tiểu thái giám kia hình như trí nhớ không được tốt, thường xuyên quên, bình thường hai ba ngày mới đưa chút gì đó lại đây, ta liền ăn cái kia.”

Thật là một đứa nhỏ chất phác, một chút cũng không hiểu được lòng người dễ thay đổi, thái giám trong cung từ trước đến nay nhận tiền chứ không nhận người, bây giờ là hai ba ngày, tiếp qua mấy ngày, có thể sẽ không bao giờ đến nữa.

Bùi Dật Viễn thở dài, nghe oa nhi không làm ra vẻ mồm miệng, còn có nụ cười hồn nhiên, hấn thấy trong lòng đau xót.

Rõ ràng là đại hoàng tử nên được sủng ái, sao phải ở nơi này trải qua những ngày đau khổ!

Bùi Dật Viễn kìm lòng không đậu vươn hai tay xoa khuôn mặt tươi cười của oa nhi, nhỏ nhẹ hỏi han: “Người tên gì?”

“Tên?” Oa nhi tề tề đôi lông mày bé nhỏ, “Không có, trước kia nhũ mẫu kêu ta ‘đứa nhỏ ’...”

“Như vậy... hôm nay người chưa được ăn cơm?”

“Cơm? Là chỉ cơm tẻ sao? Hai năm nay hình như ta chưa nếm qua ... Hôm trước còn có bánh mì, người cũng đói bụng sao? Người muốn ăn sao, ta đi lấy cho người.” Nó nói xong còn thật sự định đi lấy.

“Cực kỳ tàn ác a...”

Bùi Dật Viễn xem như là được mở mang kiến thức!

Hấn không nhiều lời, mà trực tiếp đem oa nhi ôm lên mang về phòng.

Thật sự không ngờ, đã tới cái lãnh cung này, hấn còn phải thay Lăng Phượng trả nợ, không biết kiếp trước đã thiếu hấn bao nhiêu!

“Người ôm ta đi đâu vậy?”

Tuy rằng cảm giác được ôm thực thoải mái, nhưng mệnh nhỏ quan trọng hơn.

“Đi đến nhà giữa, rồi mới tắm rửa, ăn cơm, ngủ.”

“A? Tại sao?”

“Bởi vì ta quyết định nuôi người.”

34. Chương 33

Nguyên bản những chuyện tính toán để đến ngày mai, bởi vì sự xuất hiện của tiểu gia khóa mà không thể không làm, lúc này Bùi Dật Viễn không khỏi cảm thán, lãnh cung chính là lãnh cung, không tự cấp tự túc căn bản sống không nổi.

May mắn nhu yếu phẩm căn bản cần cho cuộc sống trong cung đều có, tỷ như dục dũng, đồ dùng nhà bếp, phòng bếp... Bùi Dật Viễn tuy rằng thân thể không khỏe, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ đem những thứ này ra rửa sạch sẽ, sau đó múc nước giếng đem đun rồi đổ vào dục dũng.

Bùi Dật Viễn đem quần áo oa nhi cởi hết ôm vào trong dục dũng, nó vui sướng kêu to, còn ở trong dục dũng vui vẻ gây sức ép không ngừng, rõ ràng là bản tính nghịch ngợm ham chơi của một tiểu nam hài.

“Oa a, nước ấm, là nước ấm!” Tay nó không ngừng múa may vói vào trong nước, đem nước vẩy khắp nơi.

Bùi Dật Viễn xắn tay áo lên, sau đó ngồi xổm trước dục dũng múc từng gáo nước đổ lên đầu oa nhi.

“Ào ào...”

“Ha ha, thật thoải mái!” Oa nhi cười khanh khách không ngừng.

Bùi Dật Viễn làm ướt thân thể nó, cầm lấy miếng sừng tắm bắt đầu thay oa nhi tắm rửa, hắn chưa từng chiếu cố qua đứa nhỏ, cũng không biết nên làm như thế nào mới đúng, chỉ có thể dựa theo tập quán từ từ làm.

Một bên tắm, một bên lơ đãng cùng oa nhi nói chuyện, “Kêu đứa nhỏ có chút xa lạ, sau này ta kêu người ‘Tiểu Lăng’, ta không có tư cách đặt tên cho người, hay là chờ cha người đến đặt cho người đi!”

Bùi Dật Viễn cảm thấy nếu là hoàng tử, tên hãy để cho hoàng đế đặt vẫn thích hợp hơn, hơn nữa Lăng Phượng thích đứa nhỏ như vậy, vài năm nữa, oán hận của hắn đối với Trữ quý phi hoàn toàn tiêu trừ, nói không chừng sẽ nhìn nhận đứa bé này. Nhưng về phương diện khác, nếu hắn thật sự quên đi oa nhi này, Bùi Dật Viễn cũng sẽ có kế hoạch của riêng mình, hắn tính toán sau khi đứa nhỏ này có năng lực tự gánh vác, hắn sẽ tìm cách đưa nó ra khỏi cung, đứa nhỏ này còn nhỏ, còn có cuộc sống tốt đẹp phải hưởng thụ, không nên ở nơi thâm cung này mãi một cả đời.

“Tiểu Lăng... tốt!” Oa nhi đối với cách xưng hô này rất vừa lòng, cười hỏi, “Vậy ta sẽ gọi người là gì?”

Bùi Dật Viễn nghe vậy suy tư một phen, nhìn đứa nhỏ hiện giờ tuy rằng còn nhỏ, nhưng ngay cả cách xưng hô “Thúc thúc” hoặc là “Ca ca” cũng không biết, cả ngày cứ người người ta ta, cứ tiếp tục như vậy cũng không hay ho gì.

“Người năm nay hắn là đã được ba tuổi?” Chuyện xảy ra bốn năm trước, như vậy đứa bé hắn là ở tuổi này.

Quả nhiên, Tiểu Lăng gật gật đầu.

“Như vậy người đã từng học qua sao?”

Học? Đó là cái gì? Chưa từng nghe qua!

Tiểu Lăng thành thành thật thật lắc đầu.

“Là vậy sao...” Bùi Dật Viễn nghĩ nghĩ nói, “Vậy sau này người kêu ta sư phụ, ta làm sư phụ của người dạy người đạo lý làm người, viết chữ học bài, đương nhiên cũng sẽ phụ trách nuôi người, nếu không có biến cố bất ngờ xảy ra, ta có thể chiếu cố đến khi người trưởng thành.”

” Sau khi trưởng thành sư phụ sẽ không dạy ta nữa?” Nghe đến đó Tiểu Lăng có chút bi thương.

Sư phụ đối với nó tốt lắm, cho nó tắm nước ấm còn muốn dạy nó học bài, nếu có thể, nó muốn cả đời đi theo bên người sư phụ.

“Không, sau khi trưởng thành nếu cha người còn chưa đón người, sư phụ sẽ tìm cách đưa người ra ngoài, người nên đi xem thế giới bên ngoài.” Bùi Dật Viễn trả lời.

“Tốt lắm a!” Tiểu Lăng hưng phấn kêu to, “Sư phụ và ta cùng đi!”

“Ta không đi.” Bùi Dật Viễn ngắt lời nó, “Ta cả đời sẽ ở trong này.”

“A? Tại sao?” Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Lăng lập tức suy sụp.

Bùi Dật Viễn cười xoa xoa cái mũi nhỏ của nó, “Chờ người trưởng thành sẽ nói cho người biết!”

“Ách? Sư phụ nói cho ta biết đi...” Tiểu gia khỏa làm nũng nói.

Nhưng Bùi Dật Viễn hạ quyết tâm không nói cho nó, hai người liền như thế nháo lên.

Tiểu gia khỏa làm ra vẻ mặt hài hước giống Lăng Phượng không nói, còn làm động tác thú vị, khiến Bùi Dật Viễn dở khóc dở cười, mặc dù tình trường không như ý, nhưng hiện tại là ở lãnh cung, trên người đứa bé này hẳn tựa hồ dần dần tìm về được một chút gì đó.

Mà thôi chuyện trước kia cứ để nó trôi qua đi, Bùi Dật Viễn thủy chung vẫn là Bùi Dật Viễn, hết lòng với chính mình, cả đầu óc đều là đam mê tiền tài, cho dù mất đi Lăng Phượng, hẳn vẫn có thể kiên cường sống sót.

Trái lại Lăng Phượng ở nơi đó, những ngày mất đi Bùi Dật Viễn hẳn sống không hề khá giả.

Hắn trong cơn nóng giận đem Bùi Dật Viễn biếm vào lãnh cung, vốn dự định có cơ hội sẽ đến thăm hắn, thế nhưng ai ngờ Bùi Dật Viễn vừa đi, hậu cung phi tần cũng vậy, mà triều thần cũng vậy, một đám giống măng mọc sau mưa ồ ạt kéo tới.

Hôm nay thì sinh thần, ngày mai thì đại thọ, còn có chính sự chính vụ cấp bách làm hắn không rảnh phân tâm, cũng có người can gián nói để giải quyết sớm vấn đề con nối dòng, hy vọng Hoàng Thượng tuyển tú nữ lần nữa, bọn họ thật sự đáng ghét, Lăng Phượng có ngăn chặn cũng chẳng thể làm hết được.

Trải qua nhiều tháng tuyển, cuối cùng lại có hơn mười nữ nhân vào hậu cung, các nàng không được hoàng thượng sủng hạnh, địa vị ở trong cung cũng thấp nhất, cho nên bị an bài ở chỗ tương đối xa xôi, nhưng cái chỗ này cố tình rất gần lãnh cung, ngày đó Bùi Dật Viễn từ thái giám đưa cơm biết được thì chuyện đã xảy ra.

Hoàng đế tuyển tú nữ cũng không có gì kỳ quái, chỉ là Bùi Dật Viễn nghĩ mình vừa mới tiến vào lãnh cung không lâu, Lăng Phượng đã vội vàng bổ sung hậu cung cho phong phú, tư vị này thật sự khổ sở, bất quá may mắn, cảm giác này tồn tại không được lâu, vừa lên bàn ăn, Tiểu Lăng bưng bình khôi hài có thể dùng phương pháp của nó đem tâm sự trong lòng Bùi Dật Viễn tiêu trừ hết thảy.

“Sư phụ, sư phụ, đây là cái gì?” Tiểu Lăng chỉ một mâm hương lạt ti hỏi. (món này ta thua, anh gúgô cũng lắc đầu =))

Tiểu gia khỏa này trước kia chỉ có bánh mỳ để ăn, nhưng từ khi Bùi Dật Viễn tiếp nhận nó, nó có thể ăn đồ ăn mới mẻ thú vị đủ mọi kiểu dáng, tỷ như thịt a, cá a, cho nên mỗi lần ăn cơm nó đều thắc mắc hỏi không ngừng.

Đương nhiên những món này đều là do Bùi Dật Viễn dùng tiền mua về, bằng không vào lãnh cung làm gì có kiểu đãi ngộ như vậy!?

“Đây là lạt ti.” Bùi Dật Viễn kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của nó.

Đứa bé này có rất nhiều khiếm khuyết, không chỉ nói hoàng tử mà ngay cả tiểu hài tử của một gia đình bình thường cũng tốt hơn so với nó, nhưng Bùi Dật Viễn vẫn không để ý kiên nhẫn dạy nó.

Bắt đầu học từ cách cầm đũa, còn có lễ tiết, nhận biết đồ vật, nhận biết chữ, nội dung mỗi một ngày đều rất phong phú thú vị, Tiểu Lăng rất vui vẻ thỏa mãn.

Nhưng những ngày như thế này không kéo dài được lâu, nuôi dưỡng một đứa nhỏ vốn không phải là chuyện đơn giản, cần hao phí rất nhiều *** lực, Bùi Dật Viễn thân thể vốn đã không tốt lắm, hiện tại lại càng nghiêm trọng.

Đau đầu cùng suy yếu trước kia vẫn chưa khá hơn, sau này lại mệt nhọc cùng hao tâm tổn sức, một ngày sau giờ Ngọ hắn đang ngồi ở trong phòng nghe Tiểu Lăng ngâm nga Bách gia tính, một trận chóng mặt bất chợt ập đến, liền như thể ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Lăng bị dọa không ít, nó sợ hãi sư phụ cứ như vậy ngủ đi, giống như nhũ mẫu không bao giờ tỉnh lại. Tiểu gia khóa cầm nước mắt, cố sức đem sư phụ lên cái giường gần đó không xa sau đó rót nước, chuẩn bị khăn mặt thay hắt lau mặt, nó còn muốn tìm được cho sư phụ uống, nhưng tuổi còn nhỏ như nó làm sao biết sắc thuốc, mà sắc thuốc gì mới có thể làm cho sư phụ tỉnh lại, tất cả rơi vào đường cùng, nó chỉ có thể ngồi ở bên giường chờ, chờ sư phụ tỉnh lại.

Lúc Bùi Dật Viễn từ từ tỉnh lại thì hết thấy đã không còn giống như lúc đầu.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Thấy hắt tỉnh lại, Tiểu Lăng cuối cùng nhịn không được bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắt khóc thành tiếng.

Ôm lấy thân mình đứa nhỏ mềm nhũn, trong lòng Bùi Dật Viễn cũng xẹt qua một chút hoảng hốt.

Nhưng hắt vẫn cố hết sức duy trì âm thanh bình tĩnh cùng ôn nhu nói: “Tiểu Lăng ngoan, đừng khóc, sư phụ không có việc gì...”

Bùi Dật Viễn nói như thế, hai tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt đứa nhỏ, nhưng làm người ta kỳ quái chính là, ánh mắt của hắt vẫn nhìn về phía trước, không có tiêu cự.

“Àn...” Tiểu Lăng nức nở ngẩng đầu, bỗng nhiên cũng cảm nhận được gì đó không đúng.

Nhìn theo tầm mắt của Bùi Dật Viễn, nó không phát hiện có gì lạ, như vậy...

“Sư phụ, người đang nhìn cái gì?”

“... Tiểu Lăng, bây giờ là cái gì canh giờ nào?” Bùi Dật Viễn bình tĩnh hỏi, “Mặt trời lặn rồi sao?”

“Sư phụ nói cái gì nha? Mặt trời còn chưa xuống...” Nói vừa xong một nửa, Tiểu Lăng bỗng nhiên lặng yên.

Hai người đều không lên tiếng, giằng co một lát sau, Bùi Dật Viễn mới đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng khác thường này.

“Tiểu Lăng, thực xin lỗi.” Hắt sờ sờ hai má Tiểu Lăng, mang theo một chút tiếc nuối nói, “Sư phụ sau này không thể giúp con kiểm tra chữ viết nữa ...”

35. Chương 34

“!!”

Sau một trận âm thanh sầm muồn, Lăng Phượng cầm nghiên mực trong tay ném xuống mặt đất, hắt đang chấp bút phê duyệt tấu chương, sau khi nghiên mực rơi xuống liền lẳng lẳng nhìn mặt đất bị mực nước bắn tung toé, một mảnh đen bẩn như đang dự báo điều gì đó.

“Người đâu, mau tới!” Tào công công đứng bên cạnh thấy thế vội vàng gọi người.

Không lâu, liền có mấy tiểu thái giám vội vàng đi đến, nhanh nhẹn dọn dẹp hết thấy, còn đem đến nghiên mực mới, cho đến khi mặt đất khôi phục nguyên trạng, mới rời khỏi phòng.

Tào công công thấy Hoàng Thượng không lên tiếng trách cứ nhất thời cảm thấy an tâm, từ khi Thần phi nương nương đi rồi, tính nết hoàng thượng liền trở nên âm tình bất định, làm cho cung nhân hầu hạ hắt hiểu rõ thế nào là “gần vua như gần cọp”.

Bất quá Tào công công biết, kia không phải vì lo lắng cho Thần phi nương nương ở lãnh cung sao!

Nhưng Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, dù thế nào cũng không thể không để ý thể diện vội vàng đi sửa mệnh lệnh vừa ban ra, cho nên chỉ có thể đem tức giận phát tiết trên người nô tài, còn cả ngày bức bản thân làm việc vất vả, vùi đầu vào chính sự, ban đêm hưng trí đi đến chỗ thần phi đều hoàn toàn không có, vì vậy mà những tú nữ mới tiến cung ngay cả mặt hoàng thượng ra làm sao cũng chưa từng nhìn thấy qua, thật sự là tạo nghiệt nga!

Trên mặt đất đã được thu dọn sạch sẽ như mới, nhưng tầm mắt Lăng Phượng vẫn nhìn chăm chú nơi đó không rời đi, ngay cả bút trong tay cũng ngừng lại.

Nhìn nhìn, hần bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Tào công công, đã bao lâu?”

“A?” Tào công công nghe vậy ngẩn người, sau đó mới hồi đáp, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã qua buổi trưa, có phải người muốn dùng ngọc thiện?”

“Không, trẫm không phải hỏi chuyện này, trẫm hỏi Dật Viễn tiến lãnh cung đã bao lâu?”

Tào công công lại cả kinh, hần kháp kháp ngón tay tính một chút mới nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã muốn ba tháng ...”

“Ba tháng a...” Lăng Phượng thấp giọng.

Ở lãnh cung gần ngơ ba tháng, Dật Viễn có thể thay đổi suy nghĩ hay không, có muốn trở lại bên cạnh hần không?

“Hoàng Thượng.” Đang nghĩ như thế, ngoài cửa đột nhiên có người tới thông báo, “Thục phi nương nương tấn kiến.”

Lại là nữ nhân này sao...

Lăng Phượng bất đắc dĩ thở dài: “Để cho nàng đi vào.”

Rồi sau đó cửa phòng bị mở ra, Thục phi ăn mặc trang điểm xinh đẹp chậm rãi tiến vào, nụ cười kia từng làm cho Lăng Phượng cảm thấy kinh diễm, hôm nay lại không thể làm lòng hần có một chút rung động.

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.” Thục phi luôn giữ nụ cười, cúi người hành lễ.

“Bình thân.” Lăng Phượng lãnh đạm trả lời, “Thân thể không có việc gì chứ?”

Thục phi nghe vậy mừng thầm nói: “Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, thân thể nô tì đã bình yên vô sự.”

“Àn, không có việc gì là tốt rồi, vậy hôm nay đến đây là có việc gì?” Lăng Phượng cũng lười ở cùng với đám nữ nhân này, thế là trực tiếp hỏi.

Thục phi cảm thấy Hoàng Thượng không kiên nhẫn, trong lòng cũng oán giận, nhưng nàng không phải đứa ngốc, sẽ không thể hiện ra ngoài, nàng có phương pháp của nàng.

Vì chuyện ngoài ý muốn mà mất đi đứa nhỏ, Lăng Phượng đối với nàng luôn luôn có một chút áy náy, phần áy náy liền trở thành tấm chắn cho nàng.

“Hoàng Thượng, có chuyện ngài nhất định phải thay nô tì làm chủ!”

“Lại là chuyện gì?”

Lăng Phượng nghe hai chữ ‘làm chủ’ của nàng liền phiền, nếu không phải do nàng, hần cùng Dật Viễn sao lại tới nông nổi này? Nhưng nữ nhân này cố tình dựa vào chuyện đứa nhỏ, bất đắc dĩ hần cũng chỉ có thể ỉn nhẫn.

“Là Thần phi, Hoàng Thượng không biết gì sao!?” Thục phi làm ra vẻ ủy khuất nói.

Lăng Phượng lắc đầu, “Trẫm không phải vì tội của hần, mới biếm vào lãnh cung sao?”

Nữ nhân này còn muốn thế nào nữa!?

“Nhưng Hoàng Thượng, Thần phi vào lãnh cung, bổng lộc không thiếu một phân, ngài có biết hần đã mua chuộc bao nhiêu thái giám cung nữ? ở hậu cung này chính là tội đại nghịch bất đạo a!”

“Cái gì!?” Lăng Phượng lần đầu tiên nghe, cũng lắp bắp kinh hãi, “Người làm sao nghe được?”

Thục phi ra vẻ chính nghĩa trả lời: “Là tiểu cung nữ bên cạnh nô tì đến ngự thiện phòng ngẫu nhiên nghe thái giám ở đó nói, nghe nói hần ở lãnh cung ra tay hào phóng, mỗi ngày các nô tài đều đem thịt cá hầu hạ, còn hơn lúc trước ở Lân Chỉ cung.”

Thực phi thêm mắm dặm muối trong lời nói, Bùi Dật Viễn quả thật có mua chuộc tiểu thái giám, nhưng không phải tặng thêm thịt cá, mà là đồ ăn phù hợp với thời kỳ trưởng thành của đứa nhỏ, bởi vì Tiểu Lăng đã thiếu dinh dưỡng lâu dài, Bùi Dật Viễn tính toán tẩm bổ cho nó.

Nghe xong lời này, Lăng Phượng trong lòng ngũ vị tạp trần, hắn vừa không hy vọng Bùi Dật Viễn ở lãnh cung chịu khổ, vừa muốn cho Bùi Dật Viễn chịu chút ít khổ sở, có như thế hắn mới biết những ngày tháng trước kia có bao nhiêu tốt đẹp, như vậy hắn có lẽ sẽ trở lại bên cạnh mình. Tâm lý mâu thuẫn làm cho Lăng Phượng do dự, do dự.

Thấy bộ dáng Hoàng Thượng khó xử, Thực phi nhú mày, nàng chưa từng nghĩ tới địa vị của nam nhân kia trong lòng Hoàng Thượng đúng là khó có thể dao động như thế, suy tư một chút, nàng lại lên tiếng.

“Hoàng Thượng, việc của Thần phi nô tì cũng biết khó làm, dù sao cũng là ý chỉ trước đây của ngài, nhưng hắn không làm gì mà không công lãnh bổng lộc, không chỉ riêng nô tì, các tần phi khác trong hậu cung đều không phục.”

Nàng nói cũng đúng sự thật, phi tần trong hậu cung ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nhìn chòng chọc Bùi Dật Viễn mà đỏ mắt, rõ ràng đã bị biếm vào lãnh cung, Hoàng Thượng vẫn nhớ thương hắn, mỗi tháng được cấp bổng lộc dành cho “Ngũ phi” làm người ta cảm thấy Hoàng Thượng kỳ thật không có ý tứ phê truất hắn, sau này vẫn có thể “ngóc đầu trở lại”!

Lăng Phượng nhú mày, nói cả buổi, đám nữ nhân này là không phục ở điểm này.

“Hảo, trẫm có biện pháp giải quyết.” Lăng Phượng tư tâm vẫn hướng về Bùi Dật Viễn, “Thần phi không công lĩnh bổng lộc, các người không thoải mái, vậy trẫm liền cho các người thoải mái.” Nói xong hắn liền tự tay viết xuống một đạo ý chỉ.

“Trẫm cho hắn mỗi ngày làm việc đổi lấy bổng lộc, được rồi chứ!?”

Coi như là trừng phạt nho nhỏ, mỗi ngày lao động vất vả sẽ không bằng thư thư phục phục ở trong cung làm “Thần phi”, nhưng đối với một đại nam nhân như Bùi Dật Viễn mà nói sẽ không làm khó được hắn.

“Hoàng thượng ý là...?” Thực phi hỏi.

“Trẫm bảo hắn phụ trách chẻ củi, được rồi chứ!?” Lăng Phượng khẩu khí nghiêm khắc, mang theo một tia uy hiếp.

Thực phi cũng không dám làm tới, cúi đầu phẫn nộ nói: “Hết thấy nghe theo Hoàng Thượng an bài...”

Thế là hôm nay, thái giám đưa cơm tiến đến lãnh cung còn đưa đi một đạo thánh chỉ, nhìn Bùi Dật Viễn hai mắt vô thần tiếp được ý chỉ, sau đó dập đầu tạ ơn, thái giám kia cũng một trận thương xót.

Hắn mỗi ngày đều đến đưa cơm, đã ba tháng, cùng Bùi Dật Viễn giao tình cũng coi như không tồi, hắn cảm thấy chủ tử này hào phóng khoan dung, ngôn ngữ khéo léo, là người tốt. Nhưng Hoàng Thượng cũng quá tra tấn người, tuy nói cơm canh hảo, có bổng lộc lấy, nhưng lãnh cung dù sao cũng là lãnh cung, không thể thoải mái so với những nơi khác, công tử cũng đâu thể ở trong này tiêu sái. Nhìn xem thân mình suy yếu còn có hai mắt đã mù liền hiểu được, Hoàng Thượng cũng không có khả năng tự mình đến xem, cũng thật là đáng thương.

36. Chương 35

Tiếp nhận thánh chỉ, Bùi Dật Viễn vẫn có vẻ bình tĩnh như ngày thường, không có phản ứng gì quá mạnh mẽ, thuận tiện lấy cơ dạy Tiểu Lăng nói là “Thiên hạ không có bữa cơm nào không phải trả tiền”.

Tiểu Lăng thực thông minh, Bùi Dật Viễn dạy kiến thức cho nó, nó tiếp thu rất nhanh, hơn nữa tính cách lại thoải mái lạc quan, Bùi Dật Viễn mỗi ngày đem nó ra tắm sạch sẽ, còn lén nhờ người đem cẩm y hoa phục Lăng Phượng ban thưởng tới đổi thành quần áo hài tử cho nó mặc, tại trong ba tháng này đều cho nó

ăn những thứ bổ dưỡng, rất nhanh sau đó từ một đứa trẻ nhỏ gầy trở nên trắng nõn mượt mà, người gặp người thích.

Nó chớp chớp đôi mắt to như hạt châu dò xét rồi trêu đùa: “Như vậy sư phụ chiếu cố cho con, có phải cũng có mục đích khác hay không?”

Câu hỏi làm Bùi Dật Viễn ngẩn người, hỏi hần tại sao muốn chiếu cố Tiểu Lăng? Vì đứa nhỏ này đáng thương? Vì đồng tình với nó? Hay là bởi vì thằng nhóc này là con Lăng Phượng ...? Chính hần cũng không biết.

Hần mỉm cười lắc đầu, vươn tay muốn sờ sờ hai má Tiểu Lăng, biết hần nhìn không thấy, Tiểu Lăng liền đưa má qua cho hần sờ.

“Con coi như sư phụ nhất thời cao hứng muốn nuôi nhi tử đi!”

“Sư phụ xem con như con của mình, con thật cao hứng, nhưng mà...” Tiểu Lăng khó hiểu hỏi, “Sư phụ tại sao không tự mình sinh một đứa?”

Sư phụ là nam nhân, không phải thái giám, nữ mẫu nói nam nhân có thể có con của chính mình!

Đứa nhỏ mở miệng là nói thẳng, nhưng thật sự rất tàn khốc.

Bùi Dật Viễn chưa sót cười cười trả lời: “Người sư phụ thích không có khả năng cho sư phụ đứa nhỏ, cho nên đời này sư phụ không có khả năng có tiểu hài tử.”

“Không hiểu.” Tiểu Lăng bĩu môi, ý nghĩ của đại nhân nó không thể hiểu được, “Vậy người sư phụ thích cả đời cũng không có tiểu hài tử sao?”

“Không, hần tương lai có lẽ sẽ có rất nhiều tiểu hài tử.” Bùi Dật Viễn kéo tay Tiểu Lăng vào nhà nghỉ ngơi, ngày mai hần sẽ không có thời gian nhàn nhã như vậy nữa.

Tiểu Lăng nghe xong càng thêm không hiểu, “Sư phụ không thể có tiểu hài tử, tại sao người kia lại có?”

“Bởi vì hần sẽ cùng người khác sinh.” Bùi Dật Viễn không e dè nói tiếp.

“Không công bình!” Đây là phản ứng đầu tiên của Tiểu Lăng, “Tại sao hần có thể cùng người khác sinh tiểu hài tử, mà sư phụ không thể? Hần không phải là đang khi dễ sư phụ sao!?”

“Này... sau khi con lớn lên sẽ rõ.” Bùi Dật Viễn không nói tiếp với nó, dù sao tranh luận đề tài này với một tiểu quỷ mới 4 tuổi thật sự không có ý nghĩa.

Tiểu Lăng le lưỡi làm nũng nói: “Con không muốn lớn lên, trưởng thành liền phải rời khỏi sư phụ ... Con muốn cả đời ở cùng với sư phụ.”

“Nói bậy cái gì?” Bùi Dật Viễn cười xoa xoa đầu của nó, “Không muốn gặp cha con sao?”

“Mới không, hần nhất định không đẹp như sư phụ, không ôn nhu như sư phụ.”

“Con chưa thấy qua, sao lại biết?”

“Con biết...”

Trong lúc hai người cười cười nói nói, một ngày vui vẻ đã kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Dật Viễn bị một loạt tiếng ồn ngoài viện đánh thức, do mắt không còn nhìn thấy, thính giác gần đây càng trở nên mẫn cảm, Tiểu Lăng bên cạnh hần còn ngủ rất trầm, vì sợ đánh thức nó, Bùi Dật Viễn liền lén lút xuống giường, mặc quần áo xuất môn.

Bước ra khỏi cửa phòng chưa được vài bước, chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm của một thái giám: “Thần phi nương nương, đây là sổ củi ngày hôm nay ngài phải bỏ xong, ngày mai nô tài tới lấy cùng đem đến phần củi mới!”

Thanh âm của hần quá lạ, làm người ta cảm thấy không thoải mái, Bùi Dật Viễn còn chưa kịp hỏi rốt cuộc hần phải bỏ bao nhiêu củi, đã nghe thái giám kia nói tiếp: “Chỉ có điều, nô tài khuyên ngài tốt nhất nên chịu khó một chút, bằng không phần cơm canh của ngài ...có thể giảm phân nữa a!”

Ý tứ trong lời này Bùi Dật Viễn sao lại không rõ, thế là hắn gật gật đầu, cũng không có gì oán giận, chỉ chậm rãi sờ soạng qua đi, muốn biết mình phải chẻ bao nhiêu củ.

Thái giám kia thấy hắn không có phản ứng, hừ lạnh một tiếng rồi mang những người khác ly khai nơi đây xui xẻo này.

Bùi Dật Viễn không có người dẫn dắt, chỉ có thể từng bước di chuyển, ‘xem’ mình phải làm bao nhiêu việc, hắn mò đến đao bổ củi, đụng đến phía ngoài của đồng củi sần sùi thô ráp, thế nhưng đồng củi này hình như vượt quá tưởng tượng của hắn, hắn sờ soạng một lúc lâu vẫn chưa chạm đến đỉnh.

Thở dài, cứ tiếp tục sờ như vậy cũng không phải biện pháp, nhiều hơn nữa cũng phải làm, vì sinh tồn hắn không có lựa chọn nào khác. Thế là hắn ôm lấy một ít củi tới trong sân trước, buông củi sau đó mới tự mình ngồi xuống.

Bởi vì nhìn không thấy, Bùi Dật Viễn chỉ có thể dựa vào cảm giác của hai tay đem củi đặt lên, định hảo vị trí mới bổ một đao xuống, nếu sau này quen việc rồi sẽ không có vấn đề gì cả, nhưng dù sao Bùi Dật Viễn cũng là một thương nhân, không chỉ nói đến thời gian ở trong cung, mà ngay cả lúc ở Dương Châu cũng chưa từng trải qua việc này, trong tránh khỏi chân tay lóng ngóng, một buổi sáng trôi qua mà không bổ được mấy thanh.

Làm đến giờ cơm trưa, Tiểu Lăng ngày hôm qua nháo đến đã khuya mới ngủ, cuối cùng ngủ no rồi rời giường, thế nhưng nó mở mắt không thấy sư phụ, liền tò mò chạy ra cửa phòng, hết thả chuyện trước mắt làm nó không khỏi kêu lên.

“Sư phụ, những thứ này là gì nha!?” Tiểu Lăng lo lắng chạy đến bên cạnh Bùi Dật Viễn đã hơi có vẻ chật vật hỏi.

Nó quay đầu lại nhìn thấy đồng củi như đồng núi, thật sự cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ sư phụ phải làm những công việc như thế này sao?

“Tiểu Lăng ngoan, sau khi ăn cơm trưa xong phải đi niệm Tam Tự kinh, đây đều là chuyện của sư phụ, con không cần lo.” Bùi Dật Viễn ra vẻ thoải mái nói.

Tiểu Lăng so với hài tử bình thường hẳn cảm hơn rất nhiều, hắn không hy vọng hài tử này lo lắng cho mình, hài tử nên có cuộc sống vô tư lự mới đúng.

“Nhưng mà...”

Tiểu Lăng nhìn đám củi đã bổ xong, nhìn nhìn lại đồng củi vẫn chưa hoàn thành, sai biệt này thật là kinh người!

“Sư phụ, ngày hôm nay người làm chưa được bao nhiêu!” Tiểu Lăng tin tưởng phán đoán của mình, “Bọn họ là khi dễ người, con muốn đi cùng bọn họ nói!”

“Tiểu Lăng, không được hồ nháo!” Bùi Dật Viễn hiếm khi lớn tiếng với nó.

“Nhưng mà sư phụ...”

Tiểu Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định, sư phụ đối với nó tốt như vậy, nó sao có thể chịu đựng được sư phụ bị người khác khi dễ chứ!

“Không được nói.” Bùi Dật Viễn phóng nhu âm thanh nói với nó, “Việc này không liên quan đến Tiểu Lăng, là sư phụ tự rước lấy thì phải để sư phụ tự xử lý.”

“Nhưng sư phụ làm sai cái gì, bọn họ nhất định phải đối đãi sư phụ như vậy!?” Tiểu Lăng càng nghĩ càng không cam lòng, cuối cùng nhịn không được nghẹn ngào lên, “Sư phụ là người tốt, lại xinh đẹp... Bọn họ tại sao phải khi dễ người?”

“Tiểu Lăng...”

Bùi Dật Viễn cảm thấy hai tay mình rất bẩn, luyến tiếc chạm vào đứa nhỏ đáng yêu này, thế nhưng đứa nhỏ khóc lóc kể lể làm hắn không khỏi chua xót.

Đúng vậy, hắn rốt cuộc làm sai cái gì?

Có lẽ lúc trước quyết định vào cung, thì đã là một sai lầm!

37. Chương 36

Lăng Phượng nguyên bản tính toán rất hảo, để cho Bùi Dật Viễn chịu một ít trừng phạt nho nhỏ, cứ để hắn chịu một chút khổ sở, đến đầu thu đến nhìn hắn, rồi tìm lấy cớ thả hắn ra.

Nhưng lại không như mong muốn, cuối năm nay mưa có vẻ sung mãn, mưa to liên miên không dứt, không bao lâu đã làm cho nước sông Hoàng Hà dâng đầy, Nội Hà ngập lụt, đại hồng thủy trăm năm khó gặp, Từ Tề hà đến Lợi Tân Hoàng Hà bảy huyện đều lũ lụt nghiêm trọng, Lăng Phượng thân là hoàng đế, không thể không tạm thời đem tư tình nhi nữ buông xuống, chỉ bạc giúp nạn thiên tai, một lòng cùng các đại thần tìm tòi nghiên cứu chuyển trị thủy.

Cứ như vậy kéo dài tới thu trung, mùa thu vốn là mùa thu hoạch, đủ loại lễ mừng hiến tế lại bày ra, hơn nửa năm nay gặp nạn hồng thủy, lễ tế trời trong hoàng cung phải tổ chức long trọng hơn mọi năm, cứ như thế phải thu xếp vạch kế hoạch, Lăng Phượng càng không có thời gian tới nhìn Bùi Dật Viễn, trong lòng hắn vô cùng lo lắng, nhưng thật sự là bất đắc dĩ, lo lắng thì lo lắng nhưng tự mình đi lại không có thời gian, ngày cứ thế qua ngày, đảo mắt đã đến lễ hội Trung thu.

Vào đêm trung thu, hoàng cung thiết yến ngắm trăng, thần tử phi tần đều tham gia. Hoàng đế ở ngự hoa viên thiết yến, mọi người một bên vừa ngắm trăng vừa thưởng thức ca múa.

Lăng Phượng nhìn buổi tiệc đầy quần thần cùng phi tần, hoa đăng treo cao, xem bọn hắn nâng cốc hoan hỉ, vui cười không thôi, trong lòng có một cỗ cảm giác mất mát, không khỏi quay đầu nhìn bên cạnh mình, trống rỗng không có một tia nhân khí.

“Dật Viễn...” Nhẹ nhàng thốt ra tên này, hắn nốc một ngụm rượu.

Ngày này năm trước, Bùi Dật Viễn đứng ở bên cạnh hắn, tuy rằng không nói nhiều lắm, chỉ cầm tay hắn, Lăng Phượng đã cảm thấy ấm áp không thôi, trên người hắn còn tỏa ra hương khí trong lành như nắng ấm, thật sự làm người ta say mê.

“Hoàng Thượng.” Bỗng nhiên bên cạnh vang lên một thanh âm.

Lăng Phượng nhìn lại, nguyên lai là Triệu thừa tướng, trong đêm đoàn viên, lão không đi tìm Thực phi, tìm đến hắn làm gì?

“Nguyên lai là Triệu thừa tướng, khanh có chuyện gì?” Lăng Phượng hỏi.

Triệu thừa tướng hình như có điều khó nói, cân nhắc một lát sau mới mở miệng: “Hoàng Thượng, lão thần có một chuyện thật sự là không nhịn được, muốn hỏi thăm Hoàng thượng một phen!”

“Là chuyện gì? Ngươi cứ hỏi đi!” Lăng Phượng tâm cũng sinh nghi vấn.

Lão Thừa tướng từ trước đến nay cho mình nhiều tuổi, tự ngạo khinh người, hiện tại lại có việc tới hỏi hắn? Thật sự là ngạc nhiên!

“Này... Là chuyện có liên quan Thần phi.” Triệu thừa tướng nghĩ, vẫn quyết định hỏi, “Lão thần xin hỏi, Thần phi nương nương chính là sinh ra ở Lâm An?”

Vừa nghe hai chữ “Thần phi”, Lăng Phượng không khỏi nhú mày, “Thừa tướng hỏi chuyện này làm gì?”

“Bởi vì Thần phi nương nương cùng một vị bạn cũ của lão thần tướng mạo rất giống, cho nên...”

“Nga? Bạn cũ của Thừa tướng cùng Dật Viễn giống nhau? Trước kia sao không nghe ngươi đề cập qua?”

Thật sự là kỳ quái, theo như lời lão nói, vị bạn cũ của lão không phải là tuyệt sắc sao? Nếu có người như vậy, tại sao lúc trước chưa từng nghe nói tới?

Triệu thừa tướng bị hỏi đến như vậy, trong ánh mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, “Đó là chuyện khi lão thần còn trẻ... Hiện giờ, vị cổ nhân kia cũng đã...”

“Như vậy a...” Lăng Phượng cảm thấy hình như lão có gì đó giấu diếm, nhưng cũng không có ý hỏi tới, “Chỉ sợ người phải thất vọng, Thần phi là nhân sĩ Dương Châu, không tin người cũng có thể đến hỏi Ninh đại nhân, là hần đem Thần phi đón về.”

“Dương Châu?” Triệu thừa tướng khó có thể tin gằm nhẹ.

“Ân.”

Lăng Phượng mới không rảnh trông nom lão, cho nên cũng không lâu sau liền lấy cớ ly khai nơi này.

Một mình đi đến góc hẻo lánh, Tào công công bị Lăng Phượng cho lui cũng đã đi xa, náo nhiệt chung quanh dần dần bị tịch liêu thay thế.

Lăng Phượng không nghĩ gì trong đầu, chỉ ngẩn ngơ bước đi, bất tri bất giác đi về hướng Lâm Chỉ cung, khi hần phục hồi *** thần lại, đã một mình đứng trước cửa Lâm Chỉ cung.

Nhìn bức hoành phi trên cửa Lâm Chỉ cung vẫn như cũ, Lăng Phượng xúc cảnh sinh tình, chậm rãi nhớ lại từ khi Bùi Dật Viễn tiến cung đến khi hết thái sự tình phát sinh.

Bùi Dật Viễn đầu tiên làm cho hần kinh hãi, sau đó là thương yêu, rồi sau đó xảy ra mọi chuyện làm cho quan hệ hiện tại đi đến hồi bế tắc.

Từ khi Bùi Dật Viễn vào lãnh cung, hần cũng không sống khá giả, bất quá chỉ có Tào công công biết, chẳng những tính tình không tốt, thứ này thứ nọ đều ăn không trôi, buổi tối cũng ngủ không ngon, càng không nói đến chuyện tìm người thị tẩm. Thân là hoàng đế, hần biết cứ tiếp tục như vậy là không được, một ngày thêm một ngày thân thể sẽ chịu không nổi.

Cả ngày trên ngực giống như bị tảng đá lớn đè ép, muốn thông qua chính vụ bận rộn để quên cũng làm không được, thậm chí so với chuyện của Trữ quý phi bốn năm trước chỉ có hơn chớ không kém.

Hần đang xảy ra chuyện gì?

Trong lúc hần còn suy tư nghi vấn, bốn phía tĩnh lặng mơ hồ truyền đến một trận thanh âm nước nổ, Lăng Phượng tò mò, đem Trung thu cơ hồ tất cả thái giám cung nữ đều đến yếu hội nhận thưởng, sao lại có người trốn ở nơi này mà khóc!?

Không muốn dả thảo kinh xà, Lăng Phượng đi đến phía sau cửa Lâm Chỉ cung, sắc trời lúc này đã tối, cũng coi như giúp hần.

Một lát sau, tiếng khóc kia dần đến gần, theo đó còn xuất hiện một ngọn đèn ***g, ngọn đèn ***g thắp một đường đến trước cửa Lâm Chỉ cung, Lăng Phượng mới nhìn thấy rõ người tới, nếu hần không nhớ lầm, đây là hai cung nhân lúc trước hầu hạ Bùi Dật Viễn.

Một người là Kiều Dương, nghe nói cung nữ này được đưa đi hầu hạ nhóm phi tử mới vào cung, người còn lại là tiểu thái giám Tiểu An tử sai vào thái y viện, sao vào giờ này, hai người bọn họ ở cùng một chỗ? Kiều Dương còn đang khóc... Là đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Phượng áp chế bất an trong lòng, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Chỉ nghe Tiểu An tử không ngừng an ủi: “Kiều Dương đừng khóc, người khóc như thế... Chủ tử cũng sẽ không tốt hơn...” Mặc dù là nói như thế, nhưng trong tiếng nói của hần không tránh khỏi nghẹn ngào.

Lăng Phượng nghe vậy cả kinh, bọn họ là nói “Chủ tử” ...?

“Nếu không phải tại ta, chủ tử cũng sẽ không như thế này!” Kiều Dương vẫn không dừng được nước mắt.

Hết thấy đều là lỗi của nàng, nàng biết rất rõ ràng Thục phi lai giả bất thiện, nhưng không thể ngăn cản, còn có Hiền phi, hai người bọn họ rõ ràng trong lòng có quỷ, nàng nên nói cho Hoàng Thượng sớm một chút, nếu không chủ tử sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

“Chủ tử nói đây không phải là lỗi của người, đây là mệnh của hần... Chúng ta...” Tiểu An tử nói đến nơi đây rồi cuộc nói không được nữa, cũng khóc lên.

Hai người trong ngày vui mừng đoàn viên ở trong này khóc đến thê thảm như thế, thân là Hoàng Thượng nên trị tội bọn hần, chỉ là nghe họ nói xong, Lăng Phượng cảm thấy trong lòng lạnh hơn phân nửa.

Đến tội cùng bọn họ đang khóc cái gì? Đến tội cùng chủ tử bọn họ gặp chuyện gì? Đến tội cùng Dật Viễn hần...

Lăng Phượng chỉ suy đoán, cũng không có dũng khí bước ra ngoài hỏi.

Cho đến khi hai người tựa hồ cảm thấy đã phát tiết đủ, tính toán mỗi người đi một ngả mới ngưng được nước mắt.

Kiều Dương lấy khăn thay Tiểu An tử xoa xoa nước mắt nói: “Tiểu An tử, người từ nay về sau ở thái y viện hỏi thăm xem, xem xem có thể trộm cho chủ tử ít được không, ta ở gần chỗ chủ tử, cũng sẽ bớt thời giờ đi xem người, đây là chuyện duy nhất ta có thể giúp chủ tử.”

“Ta hiểu được.” Tiểu An tử cầm đèn ***g trả lời, “Hôm nay ta đưa người trở về trước, cũng tránh lộ ra dấu vết.”

“Ân.”

Hai người nói xong liền đi về phía xa, cho đến khi xác định bọn họ sẽ không trở lại, Lăng Phượng mới chậm rãi đi ra.

Hần thật sâu hít vào một hơi, muốn làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng làm không được, trái tim cũng sớm đã vì những gì bọn họ nói mà bất an, khó có thể bình tĩnh.

“Trẫm muốn đi tìm Dật Viễn...”

Nói, hần liền rời khỏi, bỗng nhiên phía sau truyền đến thanh âm Tào công công.

Tào công công theo kinh nghiệm biết Hoàng Thượng nhất định là tới nơi này, hần cầm trong tay một kiện áo bông màu xám, cảm thấy thời tiết chuyển lạnh vội đem thêm y phục tới cho Hoàng Thượng, hơn nữa yến hội cũng sắp kết thúc, Hoàng Thượng nhất định phải trở về phủ rồi.

Nhưng khi hần đi đến bên cạnh Lăng Phượng, liền cảm thấy sắc mặt Lăng Phượng thập phần không thích hợp.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng? Ngài xảy ra chuyện gì?”

“Trẫm không quay về.” Lăng Phượng thấp giọng nói.

“Cái gì?” Tào công công cho là mình nghe lầm.

Không ngờ Lăng Phượng quả thật xoay người, bước nhanh về hướng ngược lại, lúc gần đi còn nói: “Người đi nói cho bọn hần biết, xong thì tan đi, trẫm không rảnh trông nom!”

Sau đó Lăng Phượng không dừng lại, đi như chạy về hướng địa phương kia.

38. Chương 37

Tào công công thân là người hầu bên cạnh hoàng thượng cũng không dám đi xa, thế là hần gọi một tiểu thái giám đến truyền mệnh lệnh hoàng thượng, còn mình đuổi theo hướng Hoàng Thượng rời đi.

Không ngoài sở liệu, Lăng Phượng đúng là đi vào Trường Ninh cung, lúc này đêm đã khuya, cửa lạnh cung chỉ khép hờ không có khóa, cũng không có nhiều đèn, ánh sáng ảm đạm căn bản thấy không rõ đường dưới chân.

Tào công công cuống quít đuổi theo Lăng Phượng, đỡ lấy hần khuyên nhủ: “Hoàng Thượng, đêm khuya gió lạnh, Thần phi nương nương chỉ sợ đã ngủ, ngày mai đến cũng không muộn a!”

“Ngày mai? Ngày mai lại tới không được!”

Lăng Phượng hiểu rõ, vừa đến ngày mai lại là chuyện lớn chuyện nhỏ kéo dài không dứt, trời biết hần phải nằm nào tháng nào mới có thể rảnh rỗi đi xem Dật Viên!

Tào công công gặp hoàng thượng tức giận, nhất thời cũng không dám nhiều lời, cũng chỉ có thể khổ sở theo bên người hoàng thượng chờ.

Lăng Phượng nghe Tào công công nói, cảm thấy ít ra hần nói cũng có chỗ đúng, hiện giờ sắc trời đã tối, quấy rầy Dật Viên nghỉ ngơi sẽ không tốt, nhưng hần không có ý định trở về, chỉ đứng ở một góc trong Trường Ninh cung để tránh gió, hai người một chủ một tớ liền chờ như thế, đợi đến hừng đông, đợi đến khi người trong cung tỉnh lại...

“Ba... Ba...”

Lúc hết thấy đã chìm vào tĩnh lặng đáng lẽ bên tai chỉ còn có thể nghe tiếng gió, thế nhưng Lăng Phượng lại nghe thấy tiếng vang kỳ quái, giống như có thứ gì đó nện xuống không hề theo quy luật.

“Tào công công, đây là thanh âm gì?” Lăng Phượng cảm thấy kỳ quái hỏi.

Tào công công lắng nghe xong, rồi mới trả lời: “Hoàng Thượng, sợ là tích lương ti cách đây không xa đang chuẩn bị than củi cho ngày mai.” (tích lương ti là nơi chuẩn bị củi lửa cho hoàng cung, lương ở đây không phải lương thực ^^)

“Tích lương ti? Cách nơi này rất gần sao?” Lăng Phượng tức giận nhíu mày.

“Đúng ạ.”

“Bảo bọn hần ngày mai đổi địa phương.”

“A?” Tào công công nhất thời không rõ.

Lăng Phượng tức giận nói: “Rất ồn, không sợ nhiều đến Dật Viên nghỉ ngơi sao?”

Nguyên lai là vì Thần phi nương nương... Tào công công linh mệnh mà mừng thầm, hần quả nhiên không đoán sai, Hoàng Thượng đổi nương nương vẫn là tình sâu như biển, giận hần là một chuyện, yêu mến vẫn là yêu mến, tin tưởng không lâu sau có thể khôi phục như trước kia...

“Tuân chỉ.”

Hai người đợi một đêm, thanh âm kia cũng giăng co một đêm, cho đến khi trời dần chuyển sáng mới ngừng lại.

Trời vừa sáng, Lăng Phượng một đêm chưa ngủ nhưng *** thần lại tràn đầy, hần sửa sang lại dáng vẻ, đang chuẩn bị gặp Dật Viên sẽ nói gì, bỗng nhiên cửa cung “Chi” một tiếng mở ra, một tiểu thái giám nhìn trái nhìn phải rồi mới lén lút tiến vào, bộ dáng cùng hành vi của hần có chút quỷ dị, Lăng Phượng cảm thấy có thể hần không phải người tốt, thế là liền hướng Tào công công đánh một ánh mắt, ý bảo đuổi hần ra ngoài.

Tào công công hiểu ý liền bước ra, đến phía sau tiểu thái giám vỗ mạnh hần một cái, “Làm gì lén lút như thế, người là người trong cung nào?”

“...!” Tiểu thái giám hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống, nói năng lộn xộn, “Công công thứ tội, công công thứ tội, nô tài, nô tài không dám ... nữa!”

Tiểu thái giám vốn trước giờ chỉ phụ trách đưa cơm vào lãnh cung, đương nhiên không biết Tào công công, chính là thấy thế bài ở thất lưng công công, biết địa vị của đối phương cao hơn so với mình là được.

Mới chỉ có vậy mà tiểu tử này đã quỳ xuống xin tha thứ, Tào công công tất nhiên không cho rằng hần là người tốt, nhưng nhìn thực hạnh màu đỏ trong tay hần, trong lòng lại do dự.

“Đó là cái gì?” Vừa nói hần vừa cầm thực hạnh qua xem.

Tiểu thái giám vội vàng nói: “Công công, người tạm tha cho nô tài lần này, lần tới nô tài không dám ... đem đồ cho công tử nữa ...”

Tào công công cảm thấy quái lạ, nhưng không muốn để lộ thân phận liền nói: “Người lui xuống trước đi, việc này ta tự có định đoạt.”

“Đa tạ công công khai ân, đa tạ công công khai ân!” Tiểu thái giám dập đầu bang bang vài cái, liền hoang mang rối loạn chạy khỏi nơi quỷ ám này.

Thấy hắn luôn mồm nói đem đồ cho công tử, nhưng tại sao bỗng nhiên như vậy? Tào công công khó hiểu đem thực hộp lấy được đưa tới trước mặt Lăng Phượng, đem sự tình nói một lần cho Lăng Phượng, Lăng Phượng cũng thấy kỳ quái.

Hai người đem thực hộp mở ra, bên trong là vài miếng bánh mì, còn có một đĩa dưa muối, Lăng Phượng nhìn liền cảm thấy không thoải mái, hiện giờ là mùa thu, mới sáng sớm đã gặm bánh mì thật sự quá khó nuốt, ít nhất cũng nên có một bát cháo nóng.

“Dật Viễn mỗi ngày đều ăn thứ này?”

Hắn không phải có tiền mua chuộc thái giám sao? Sao còn tiết kiệm như vậy? Hay là cố ý...

Còn đang đứng suy nghĩ, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao, Lăng Phượng càng thêm tức giận, đang muốn lên tiếng chất vấn, thì thấy kẻ vừa vào cửa kia chính là tổng quản thái giám “Tích lương ti”, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Còn chưa kịp tự hỏi, chợt nghe tiếng nói bén nhọn của hắn: “Thần phi nương nương, công việc hôm qua làm đến đâu rồi?”

Hắn vừa hỏi vừa vào nhà, bên người còn không ít tiểu thái giám đi theo, bởi vì Lăng Phượng đứng ở góc khuất, cho nên không ai phát hiện bọn họ, đám thái giám này tựa hồ rất quen thuộc, nhóm tiểu thái giám trực tiếp đi vào phòng nhỏ bên trái nhà giữa, Lăng Phượng còn chưa kịp hiểu bọn họ đi vào làm gì, đã thấy họ ôm mở củi đã bổ xong đi ra, trong lúc nhất thời hắn giống như bị sét đánh trúng ngay tại chỗ.

Nhìn bọn họ lần lượt đi vào đi ra, mới mơ hồ nhớ lại mình có phân công việc cho Bùi Dật Viễn, nhưng ý hắn không phải như thế, hắn chỉ muốn Dật Viễn làm một chút việc nhỏ mà thôi, nhưng tại sao...

Nhóm tiểu thái giám toàn bộ làm xong việc, đóng cửa chất chồng kia làm Lăng Phượng không nói gì được nữa, ngay cả Tào công công cũng kinh ngạc vô cùng.

Tổng quản Tích lương ti đánh giá đồng củi, bỗng nhiên tiểu thái giám cuối cùng đi ra khỏi phòng không biết ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ chuyện gì, hắn gật gật đầu rồi mới đề cao âm lượng nói: “Thần phi nương nương, ngài còn có hai bó củi chưa bổ xong, cho nên hôm nay cơm canh vẫn như cũ giảm phân nửa, hy vọng ngày mai người có thể tiếp tục cố gắng.”

Vừa nói hắn vừa sai người đem củi hôm nay cùng đồ ăn sáng lưu lại trong viện, sau đó mới mang người rời khỏi sân, nhưng làm Lăng Phượng để ý chính là từ đầu đến cuối, Bùi Dật Viễn cũng chưa từng xuất hiện.

Người ngoài đều đi rồi, Lăng Phượng đi ra, nhìn kia đồng củi hắn lớn tiếng hỏi: “Đây là chuyện gì? Trẫm khi nào bắt Dật Viễn làm nhiều như vậy?”

“Này... Nô tài cũng không biết...” Tào công công quả thật chẳng hay biết gì.

Nói, Lăng Phượng lại đi mở thực hộp bọn họ đưa tới, điểm tâm bên trong quả thật có *** tế hơn một chút, còn có bát cháo nhỏ, nhưng số điểm tâm này cho Dật Viễn còn không bằng cho một con mèo nhỏ, lúc này hắn dần hiểu được, nguyên nhân vì sao tiểu thái giám vừa rồi kích động.

“Vớ vẩn, hỗn đản ý thế hiếp người!” Lăng Phượng giận dữ, “Tào công công, truyền ý chỉ trẫm, đem đám nô tài kia bắt giam chờ thẩm vấn, trẫm muốn đích thân tra hỏi, là ai cho bọn họ làm càn như vậy!”

“Tuân chỉ!”

Tào công công lĩnh mệnh đi làm việc, chỉ để lại một mình Lăng Phượng ở lại chờ đợi Bùi Dật Viễn xuất hiện, thẳng đến giờ đến qua giờ Thìn, cũng không thấy bóng dáng người đâu, Lăng Phượng nhất thời có

chút luống cuống. Đang lúc hấn không biết làm như thế nào cho phải, tính vào nhà tìm người, bỗng nhiên nhà giữa mở cửa.

Nhân tình hấn sáng lên, nhưng từ trong phòng chạy ra không phải là Bùi Dật Viễn mà hấn tràn đầy nhớ thương, mà là một đứa nhỏ, hấn chưa từng thấy qua đứa nhỏ này, trên người đứa bé kia mặc xiêm y hấn nhìn rất quen thuộc, đó là hoa phục thượng đẳng hấn ban cho Dật Viễn.

39. Chương 38

Tiểu Lăng sau khi rời giường, thấy sư phụ không ở bên cạnh thì biết hấn tối hôm qua lại thức đêm làm việc, nó tự mình thay quần áo, rửa mặt chải đầu xong liền đi tìm sư phụ. Nhưng rất kỳ lạ, từ trước giờ trong viện vốn không có người mà hôm nay có một người đang đứng, người kia thấy nó cũng lấy ánh mắt kinh ngạc đánh giá nó, nhìn quần áo màu xám của hấn, nó đoán người này là thái giám! Nhưng nó làm gì có thời gian đấu nhãn với người này, sư phụ của nó quan trọng hơn.

“Người là thái giám sao? Tại sao đến chỗ này?” Tiểu Lăng đi đến trước mặt Lăng Phượng, ôm thực hạp to muốn gần bằng nó hỏi.

Lăng Phượng không đáp, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc nhìn nó.

“Thì ra là một người câm điếc!” Tiểu Lăng không có gì bất ngờ, thái giám có đủ loại, thiếu tiểu kê kê còn có, giờ có thiếu đầu lưỡi cũng có gì lạ.

Nó không chút hoang mang nhắc cái thực hạp to dùng đi về phía căn phòng nhỏ, thấy nó cố hết sức, Lăng Phượng liền hảo tâm giúp nó một phen. Tiểu Lăng thấy thái giám này không có ý xấu, thế là để cho hấn cầm lấy thực hạp, sau đó hai người cùng nhau đi vào phòng nhỏ.

Vừa vào nhà, mùi mật gỗ liền ập vào mũi, ánh sáng xung quanh ảm đạm làm cho người ta thấy không rõ cho lắm, may mắn Tiểu Lăng vốn đã quen thuộc với phòng này, nó chạy về một phía, leo lên ghế đẩy cửa sổ cho ánh nắng mặt trời tiến vào, sau đó mới trở lại bên cạnh Lăng Phượng lấy thực hạp.

Lăng Phượng đánh giá căn phòng u ám, thật sự khó có thể tưởng tượng Dật Viễn lại ở chỗ này, trong phòng vươn vãi củi chưa bố xong, Bùi Dật Viễn vốn là người thích sạch sẽ, mà hiện giờ lại phải ở trong căn phòng như vậy làm việc nặng, trừng phạt như vậy quá đủ rồi.

“Tiểu Lăng...?” Thanh âm có chút khàn khàn bên cạnh truyền đến, làm Lăng Phượng cả người ngẩn ra.

“Sư phụ.” Tiểu Lăng nghe tiếng chạy qua, tức khắc nhào vào trong lòng Bùi Dật Viễn.

Lăng Phượng cũng nhìn về phía đó, nhưng mà...

Trời ạ! Hấn thấy cái gì? Khuôn mặt người kia tiều tụy không chịu nổi, không chỉ tiều tụy, trên mặt còn tràn ngập ỉu rù, người mà trước kia được xưng “người xinh đẹp nhất” đây sao?

Bùi Dật Viễn vẫn mặc bố y mộc mạc, nhưng luận tư sắc hay vẻ mặt đều không bằng thần thái dồi dào trước kia, bất quá chỉ mới nửa năm, vì sao một người hoàn hảo lại hao mòn đến như vậy?

Lăng Phượng không khỏi lui vài bước về phía sau, vô tình đá trúng thực hạp phát ra tiếng vang, tiếng vang kia kinh động đến Bùi Dật Viễn, hấn hướng về nơi đó nhìn qua.

Nhìn thấy phản ứng của hấn, Lăng Phượng vội vã nhắm chặt hai mắt lại, không dám đối mặt với hấn, nhưng không như hấn dự đoán, không có gì phát sinh cả, Bùi Dật Viễn chỉ thản nhiên hỏi một câu: “Có người ở bên kia sao?”

“...!” Những lời này làm Lăng Phượng kinh ngạc lại mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào ánh mắt Bùi Dật Viễn.

Mù? Dật Viễn bị mù? Tại sao lại như vậy!?

Tiểu Lăng không để ý biểu tình thay đổi liên tục của Lăng Phượng, trả lời qua loa: “Nga, là sáng nay có một thái giám đứng ở trong sân, con cũng không biết hẳn, dù sao hẳn cũng chỉ là một người câm điếc, sư phụ không cần phải để ý đến hẳn, chúng ta ăn cơm đi!”

“Tiểu Lăng, không được quá đáng.” Nói xong, Bùi Dật Viễn được Tiểu Lăng nâng chậm rãi đứng dậy.

Hắn nhắc thực hạp chậm rãi bước tới trước mặt Lăng Phượng mỉm cười nói: “Thật ngưỡng chừng, Tiểu Lăng không thường tiếp xúc với người ngoài nên có chỗ thất lễ, xin hãy thứ lỗi.”

Nhìn thấy nụ cười trước kia, Lăng Phượng nên vui vẻ mới phải, thế nhưng hẳn làm sao cũng cười không nổi.

Tiểu Lăng cảm thấy gã thái giám này quả thực kỳ quái, thế là nó kéo kéo ống tay áo Bùi Dật Viễn nói: “Sư phụ, sư phụ, con đã đói bụng, ăn cơm đi!”

“Hảo.”

Bùi Dật Viễn chậm chạp như một ông lão được Tiểu Lăng dìu đi ra, Lăng Phượng đi theo phía sau hai người bọn họ, nhìn bọn họ một lớn một nhỏ bên nhau, trong lòng không hiểu sao nổi lên cơn ghen.

Thằng ku không rõ lai lịch này lại quang minh chính đại chiếm cứ Bùi Dật Viễn, rốt cuộc là ý tứ gì?

Bùi Dật Viễn ngồi xuống cái bàn đá trong sân, Tiểu Lăng bị hắn ôm lên trên đùi, sau đó lấy các thứ trong thực hạp ra, Bùi Dật Viễn chỉ chọn một khối điểm tâm nhỏ để vào miệng chậm rãi ăn, còn lại đều cho Tiểu Lăng.

“Sư phụ, người không ăn những thứ khác sao?” Tiểu Lăng hỏi.

Bùi Dật Viễn cười nói dối: “Sư phụ ăn đủ rồi.”

“Là thứ Tiểu Trác tử đưa tới?” Tiểu Lăng đã muốn quen với việc này, hoàn toàn không nghi ngờ.

“Ân.” Bùi Dật Viễn sờ sờ đầu đứa nhỏ “Cho nên những thứ này đều là phần của Tiểu Lăng, con nhất định phải ăn hết.”

“Nga.” Tiểu Lăng ngoan ngoãn gật đầu, chợt nó phát hiện thái giám câm điếc kia vẫn còn đứng yên lặng bên cạnh bọn họ, thật sự là kỳ quái.

“Người không đi sao?” Tiểu Lăng hỏi.

Câu hỏi này cũng làm cho Bùi Dật Viễn âm thầm kinh hãi, ánh mắt vô thần ngẩng đầu tìm kiếm bóng người, thế nhưng phía trước vẫn là một mảnh mờ mịt.

“Tiểu Lăng, người kia vẫn chưa đi?”

“Đúng, hẳn đứng ở phía tay phải của sư phụ.”

“Tay phải...” Bùi Dật Viễn nghe vậy, theo thói quen vươn tay chạm đến.

Đón nhận hẳn là một đôi bàn tay to ấm áp.

Lăng Phượng cầm lấy tay Bùi Dật Viễn, hoảng sợ phát hiện không chỉ riêng gì thân thể, ngay cả hai bàn tay cũng đặc kín vết thương, giữa những vết thương mới cũ còn có những vết chai, nửa năm... nửa năm đã thành như vậy!?

Hắn đau lòng cúi đầu, môi giật giật, áy náy cùng thương tiếc lan tràn tới mọi ngõ ngách trong lòng.

Bùi Dật Viễn nhìn không thấy, nên chỉ bình thần nói: “Người biết chữ không? Nếu biết, thì vui lòng viết trong tay ta nói người là ai, tại sao người ở trong này, được không?”

Lăng Phượng mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn viết trên bàn tay hắn: “Ta là phụng mệnh hoàng thượng đến thăm nương nương ...”

Cảm thấy câu trả lời của hắn, Bùi Dật Viễn sửng sốt một chút, rồi nở nụ cười, “Là như thế này a...” Sau đó hắn nói với đứa nhỏ trong lòng ngực “Tiểu Lăng, con đi vào phòng học Bách gia tính được không? Sư phụ có việc cần nói với người này.”

“Hào.” Tiểu Lăng rất nghe lời Bùi Dật Viễn, ăn no xong một mình chạy về phòng.

Hôm nay Bùi Dật Viễn không vội vã làm việc như mọi ngày, mà cùng Lăng Phượng đi dạo một vòng trong sân, Lăng Phượng thật cẩn thận dìu hần, Bùi Dật Viễn vì sự cẩn trọng của hần cảm thấy buồn cười.

“Ta đã không còn là Thần phi, người không cần cẩn thận như thế.”

Lăng Phượng viết trong lòng bàn tay hần nói: “Không, nương nương trong lòng Hoàng Thượng thủy chung vẫn là nương nương.”

“Chúng ta không nói chuyện này, nói cho ta biết, người lần này trở về tính bẩm báo Hoàng Thượng như thế nào?” Bùi Dật Viễn hỏi.

“Nói sự thật.” Lăng Phượng viết nói, “Thế nhưng hài tử kia...”

“Ta chính là muốn nói chuyện này với người.” Về mặt Bùi Dật Viễn trở nên nghiêm túc, “Chuyện của ta người muốn báo lại thế nào cũng được, nhưng hài tử kia tuyệt đối không thể khinh suất, bởi vì nó là đứa con của Hoàng Thượng cùng Trữ quý phi.”

Cái gì!?

Lăng Phượng hết sức ngạc nhiên, bốn năm trước Trữ quý phi quả thật có mang đứa con của hần, nhưng đồng thời nàng cũng cùng nam nhân khác tư thông, cho nên Lăng Phượng không cho rằng đứa bé này là con của mình, không để ý sống chết của nó, sau này cũng không ai đề cập tới nữa, thế là hần dần dần phai nhạt, hần làm sao cũng không ngờ, sau này sự việc lại được khơi lại, mà người nhắc tới lại chính là Bùi Dật Viễn.

Thấy đối phương thật lâu không có phản ứng, Bùi Dật Viễn cười đến bất đắc dĩ, “Không cảm thấy nó giống Hoàng Thượng sao? Thôi, nếu thật sự không tin, thì xin người không cần bẩm báo với Hoàng thượng, ta không muốn đứa bé này gặp chuyện không may.”

40. Chương 39

Bùi Dật Viễn suy nghĩ rất đơn giản, nếu như ngay cả tiểu thái giám cũng không thừa nhận được sự tồn tại của tiểu hoàng tử, như vậy thân là hoàng đế như Lăng Phượng sẽ càng không thể thừa nhận đứa bé này, nếu đã như vậy, thì hần đành phải chấp nhận sự thật.

Lăng Phượng hồi tưởng dung mạo của đứa bé kia, quả thật có vài phần tương tự lúc hần còn nhỏ, thế nhưng đứa bé này lúc tươi cười so với hần có vài phần sáng sủa vui vẻ hơn, là nhờ... Dật Viễn sao?

“Người làm sao phát hiện ra hần?” Lăng Phượng viết nói.

Bùi Dật Viễn cười phát tay, “Không phải là ta phát hiện, là nó nhận sai ta là cha nó, nhũ mẫu nuôi dưỡng nó trước kia có nói với nó cha của nó là nam nhân duy nhất trong cung, cơ duyên xảo hợp mà thôi.”

Sân trong Trường Ninh cung không lớn, hai người đi đi một chút đã đến cửa cung bên này, Bùi Dật Viễn tính toán quãng đường đi cũng cảm thấy không sai biệt lắm liền nói: “Chúng ta đã đến cửa cung rồi phải không? Như vậy quay về đi...” Nói xong liền quay trở lại.

Lăng Phượng không buông tay hần ra, muốn dìu hần vào nhà, thế nhưng không ngờ Bùi Dật Viễn lại buông tay hần, hướng về phía đông củi sờ soạn, Lăng Phượng vừa định hỏi liền thấy Bùi Dật Viễn ngồi xổm người xuống ôm lấy hai bó củi đi về hướng phòng nhỏ.

“Ta nghĩ ta đã nói nhiều rồi, thời gian cũng không còn sớm, người có thể về được rồi.” Nói xong, hần cũng không quay đầu chậm chậm bước về phía trước.

Nhìn bóng dáng hần rời đi, Lăng Phượng một trận đau lòng, vội vàng đuổi theo chặn đường đi của hần, giắt lấy củi trên tay hần ném xuống, viết vào lòng bàn tay hần: “Hoàng Thượng không bắt ngươi phải làm việc mệt nhọc như vậy, ngươi nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

Bùi Dật Viễn hơi hơi sưng sốt, chợt cười nói: “Công công không cần nói đùa, thánh chỉ là do Hoàng Thượng đích thân viết, chẳng lẽ có gì nhầm lẫn sao.”

Không phải, đây không phải những gì hần muốn, hần hy vọng chính là...

Hần chưa kịp giải thích, Bùi Dật Viễn đã sờ soạng nhặt bó củi lên, đi vào phòng nhỏ.

Lăng Phượng ảo não theo sát đi vào, nghe âm thanh cước bộ của hần, Bùi Dật Viễn cảm thấy kỳ quái.

Người này sao cứ đi theo hần vậy?

Bùi Dật Viễn đi đến chỗ quen thuộc mới dừng lại ngồi xuống, vươn tay mò lấy đao bổ củi rồi cầm lấy một thanh củi đặt cố định trước mặt, sau đó đem lưỡi đao bổ xuống, động tác thuần thục làm Lăng Phượng chết lặng.

“Thật ngượng ngùng, ta không có nhiều thời gian nói chuyện phiếm cùng ngươi.” Bùi Dật Viễn biết hần vẫn chưa đi, cho nên có vẻ áy náy nói, “Để cho đứa bé kia có thể có cơm ăn, ta phải cố gắng làm việc mới được.”

Từng chữ từng chữ nặng tựa nghìn cân đánh vào lòng Lăng Phượng, làm cho hần không thở nổi, thiếu chút nữa hần đã thốt lên nó không phải con của ngươi, ngươi bận tâm nhiều như vậy làm gì?

Lăng Phượng có thể tưởng tượng, để cho đứa nhỏ có thể ăn no mặc ấm, Bùi Dật Viễn đã tốn không ít tâm tư cùng ngân lượng, thậm chí không để ý đến thân thể của chính mình đem cơm canh vốn đã bị cắt xén dành hết cho đứa nhỏ, chính mình mỗi ngày chỉ ăn một chút, cho nên mới gầy yếu nhanh như vậy, còn có đôi mắt xinh đẹp kia nữa...

Còn hần thì sao? Lúc Dật Viễn vất vả tại đây, hần đã làm cái gì? Chẳng những không quan tâm, còn dám đem những việc nặng bắt Dật Viễn làm, hần đến tội cùng là tính cái gì!?

Nghĩ đến đây, Lăng Phượng không thể nhẫn nại được nữa lập tức xông ra ngoài, môi dưới bị cắn đến chảy máu hần cũng mặc kệ, vừa hỏi cung hần liền viết một đạo thánh chỉ, không chỉ ngừng công việc của Bùi Dật Viễn còn phải đem Tiểu Lăng đón ra trước. Bất luận nó có phải là con của mình hay không, nếu không đón nó ra, Dật Viễn không thể hảo hảo nghỉ ngơi, trước hết hần phải suy nghĩ cho thân thể Dật Viễn.

Nhưng vẫn còn một chuyện khiến hần vô cùng phiền lòng, hần chưa thể thả Dật Viễn ra được, bởi vì hần vẫn mang tội danh ” Thần phi sát hại hoàng tử”, phải rửa sạch tội danh này mới có thể đưa hần ra khỏi lãnh cung. Nhưng Lăng Phượng vẫn tìm không thấy lý do, rơi vào đường cùng, hần chỉ có thể tạm thời gác lại một bên, nếu Dật Viễn ra không được, vậy thì hần chẳng lẽ cũng không vào được? Thế là Lăng Phượng quyết định mỗi ngày đều lấy thân phận ” thái giám cầm điếu ” đến vấn an.

Sau giờ Ngọ ngày đó nhận được thánh chỉ Bùi Dật Viễn cảm thán thực nhanh, nhưng hần cũng không nghĩ nhiều, hần chỉ cảm thấy thái giám cầm điếu đã giúp hần một cái đại ân kia rất có thể là người tâm phúc trước mặt hoàng thượng.

Ngay sau đó liền có người đến ôm hết củi đi, đến chạng vạng cổ kiệu nghênh đón tiểu hoàng tử cũng đã đến, bất thành linh chia lìa đã làm Tiểu Lăng hoảng sợ, nó nắm chặt vạt áo Bùi Dật Viễn không chịu buông tay, trong miệng không ngừng nói “phải ở cùng với sư phụ.”

Mất thấy thời gian trôi qua, Bùi Dật Viễn ôm đứa nhỏ nhẹ nhàng dỗ dành: “Tiểu Lăng ngoan, con không phải luôn mong chờ cha tới đón hay sao? Hiện giờ cha con đã tới rồi, con phải cao hứng mới đúng chứ.”

“Mới không phải!” Tiểu Lăng nén nước mắt, tựa vào vai Bùi Dật Viễn nói, “Tiểu Lăng không cần cha, Tiểu Lăng chỉ muốn sư phụ, sư phụ cùng đi với Tiểu Lăng a!”

“Tiểu Lăng, không được tùy hứng, sư phụ đã nói qua, sư phụ cả đời sẽ ở trong này, chẳng lẽ con đã quên?” Bùi Dật Viễn sờ sờ đầu nó.

Nửa năm sống nương tựa vào nhau, tình cảm hai người chẳng khác gì phụ tử, nhưng vì tương lai hài tử, Bùi Dật Viễn không muốn vì sự ích kỷ của mình mà bắt nó ở lại làm bạn với một phế nhân như hần.

Nhưng tiểu Lăng vẫn khóc không ngừng, không muốn buông tay rời khỏi, cho đến khi cung nhân đến đón hần cũng chạy tới. Bùi Dật Viễn tuy rằng nhìn không thấy nhưng nghe thấy động tĩnh, tiếng bước chân này không chỉ có mấy người.

Một thái giám trong đó chạy tới hô: “Cung nghênh hoàng tử điện hạ lên kiệu”.

Sau đó, Bùi Dật Viễn cảm thấy có người tới gần mình, bọn họ muốn ôm Tiểu Lăng từ trên người hần xuống, thế nhưng hai tay Tiểu Lăng vẫn bám chặt lấy hần không buông, khiến cho mấy tiểu cung nữ nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng phải nhờ đến mấy thái giám vừa kéo vừa khiêng thật vất vả mới đem được tiểu hài tử từ trong tay Bùi Dật Viễn kéo ra.

Trong tay bỗng chốc mất đi nhiệt độ cơ thể cùng sức nặng của đứa nhỏ, trong lòng Bùi Dật Viễn lướt qua một tia không đành, vô thức đưa tay tìm chỗ của đứa nhỏ, nhưng nghe thấy tiếng khóc kiệt lực của Tiểu Lăng, hần ngừng lại suy nghĩ rất nhiều, cân nhắc rất nhiều, cuối cùng hai tay vẫn chậm rãi hạ xuống.

Lăng Phượng thích tiểu hài tử như vậy, nhất định hần sẽ không bạc đãi Tiểu Lăng, ở bên cạnh Lăng Phượng, tiểu Lăng sẽ nhận được nhiều thứ hơn khi ở chung với hần, kết thúc như thế này thì tốt rồi, hài tử này vẫn còn nhỏ, tin rằng chẳng bao lâu nữa, nó sẽ quên sự tồn tại của sư phụ mà nhớ đến những việc khác, cho nên ... không có việc gì đâu.

“Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ!” Tiểu Lăng trên vai thái giám vừa khóc thảm vừa vươn tay, từng thanh âm như đâm vào tâm khảm mọi người ở đây, “Ta muốn sư phụ, ta muốn sư phụ a! Sư phụ, ta không đi nha! Không muốn đi nha!”

Tiểu Lăng lệ mờ nhạt hai mắt, liều mạng muốn tới gần Bùi Dật Viễn, thế nhưng chỉ có thể cảm thấy đối phương cách mình càng ngày càng xa.

Hần không phải không nghe thấy tiếng gọi cực lực của Tiểu Lăng, không phải không có cảm giác nó đang ra sức chống lại, nhưng Bùi Dật Viễn không thể lưu nó lại.

Hần buông tay xuống tự nói với mình không thể khóc, thậm chí cố gắng bức ra một nụ cười đầy dịu dàng, lần thứ hai ngẩng đầu trên mặt đã trở nên bình tĩnh, biểu tình ôn nhu giống như lần đầu tiên gặp mặt, hướng về nơi hần vốn nhìn không thấy vươn tay vẫy vẫy, ý bảo cáo biệt.

Tạm biệt, hài tử duy nhất của ta...

41. Chương 40

Dọc theo đường đi Tiểu Lăng khóc không ngừng, ai dỗ cũng không được, cung nhân thật vất vả muốn đưa nó đến chỗ hoàng thượng, nó cứ khóc đòi quay trở về. Mọi người ở đây đều bó tay. Lăng Phượng đã thay một thân long bào đi tới, hần nhìn thấy tiểu hài tử đứng ở giữa mọi người liền cho tất cả lui xuống, muốn một mình ở chung với nó.

Cảm giác được những người chung quanh đều đã đi hết, Tiểu Lăng lau nước mắt nhìn, thấy trước mặt là “thái giám cầm điếu” mà nó đã từng gặp thì không nén nổi mừng rỡ, vội vã tiến lên kéo vạt áo Lăng Phượng cầu khẩn “Ách ba ca ca, người thả ta trở về đi! Lúc trước ta vô lễ, ta hướng người xin lỗi, ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với sư phụ, ta không muốn nhận cha, người đi nói với cha ta...”

Nó còn chưa nói xong, chợt nghe Lăng Phượng nghiêm túc nói “Trẫm không phải cầm điếu, trẫm là phụ hoàng của ngươi.”

Bị thanh âm của hần chấn động, Tiểu Lăng sững sờ tại chỗ lặp lại “Phụ...hoàng?”

“Phụ hoàng cũng có nghĩa là cha.” Lăng Phượng cũng lười nhiều lời với tiểu hài tử, những việc sau này nó sẽ phải học từ từ, “Sau này ngươi không còn giống những hài tử bình thường, ngươi là đại hoàng tử của Huyền triều ta, ngươi cần học tập rất nhiều thứ, cho nên không thể quay lại chỗ sư phụ ngươi được.”

“Hoàng tử?” Tiểu Lăng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng nó vẫn minh bạch một điều, nó không thể trở lại những tháng ngày trước đây được nữa.

“Vậy sư phụ thì sao? Vì sao không cho sư phụ ra ngoài? Sư phụ dạy ta rất nhiều thứ, lại cho ta ăn ngon mặc ấm...” Mang theo một chút ao ước, Tiểu Lăng hỏi.

“Sư phụ người đã làm sai chuyện, cho nên...không thể ra được.” Lăng Phượng không có ý định nói rõ cho nó, qua loa có lẽ vài câu liền sai người dẫn Tiểu Lăng lui xuống.

Tuy nói nó là hài tử của mình, nhưng đối với hắn hoàn toàn là khái niệm xa lạ, lại thêm chuyện Trữ quý phi vẫn còn khúc mắc trong tâm hắn, hắn không thể nói hai chữ “yêu thích”. Hiện tại đối với hắn mà nói, “hoàng tử” chỉ là người để giải quyết vấn đề “con nói dòng”, mượn cơ làm cho đám cựu thần câm miệng mà thôi. Vấn đề này hôm nay đã giải quyết xong, xem như giúp hắn một đại ân.

Buổi tối lại tới, Lăng Phượng không một chút chần chờ, được Tào công công yểm hộ lần thứ hai vào lãnh cung, để phòng ngừa Bùi Dật Viễn phát hiện ra, hắn còn mặc vào trang phục của thái giám.

Thiếu Tiểu Lăng, lãnh cung khô phục vẻ quanh quẽ khó có thể nói thành lời, Bùi Dật Viễn đã dừng làm việc, trong lúc nhất thời không thể quen với sinh hoạt hiện nay, một mình hắn ngồi trên cầu thang ở nhà giữa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lăng Phượng đến gần liền thấy một màn khiến người ta lo lắng, hôm nay thu ý chính nồng, buổi tối gió thổi đặc biệt âm u lạnh lẽo, mà Bùi Dật Viễn vẫn mặc một chiếc áo đơn bạc ngồi ở trong sân, vẻ mặt mờ mịt, nếu cứ tiếp tục như vậy không chỉ là đôi mắt, ngay cả thân thể cũng sẽ bị phá hủy.

Lăng Phượng cuống quýt chạy tới, nắm tay Bùi Dật Viễn lên viết “Trẻ như vậy sao nương nương vẫn chưa nghỉ ngơi.”

“...” Bùi Dật Viễn nhất thời giật mình ngẩng đầu, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng hắn biết thái giám cầm điếu lại tới.

“Trẻ như vậy, sao người còn ở chỗ này?” Bùi Dật Viễn hỏi lại.

“Hoàng thượng phái ta đi làm việc gần đây, hiện tại không có việc gì liền đến thăm nương nương.” Lăng Phượng sớm đã nghĩ tốt lý do.

“...Cảm tạ người.” Bùi Dật Viễn tận đáy lòng nói “Được rồi, Tiểu Lăng thế nào rồi?”

“Nó rất tốt, người không cần lo lắng.” Lăng Phượng viết nói.

Bùi Dật Viễn nghe được tin tức này không khỏi vui mừng lắm lắm “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...Khụ khụ!”

Nghe hắn ho hai tiếng, Lăng Phượng lập tức kinh hồn táng đảm, vội vã dìu hắn vào nhà, thế nhưng sau khi vào phòng Lăng Phượng mới phát hiện, hàn khí trong phòng chẳng khác gì bên ngoài, tỉ mỉ coi mới phát hiện là giấy dán cửa sổ tả tơi, cũng khó trách lại như vậy.

Lãnh cung chết tiệt!

Lăng Phượng vừa oán giận vừa bắt đầu tìm kiếm vài thứ có thể ngăn trở gió.

Bùi Dật Viễn ở một bên nghe âm thanh thật nhỏ cũng thấy khó hiểu hỏi “Người đang làm gì vậy?”

Lăng Phượng đi qua trả lời “Cửa này gió lùa vào được, ta muốn tìm thứ gì đó dán lên.”

“Làm phiền công công hao tổn tâm trí, ta đã quen rồi, hay là công công đi về trước đi, nếu để người khác nhìn thấy người ở trong này thì không hay lắm.”

Nói xong, Bùi Dật Viễn sờ soạn muốn lên giường nghỉ ngơi, nhưng đi tới thì vấp phải một mảnh ngói vát ngang mặt đất, Lăng Phượng không tiếp được đúng lúc, liền nhìn hắn cứ như vậy trực tiếp té ngã trên mặt đất, mặt dính đầy bụi đất.

Lăng Phượng thấy thế vội vàng muốn đi tới nâng hắn dậy, nhưng Bùi Dật Viễn đứng lên còn nhanh hơn hắn dự kiến, hắn vỗ vỗ tro bụi trên người, thanh âm có chút run rẩy nói “Ta đi...tẩy một chút.”

Nói xong, Bùi Dật Viễn lại bước nhanh ra ngoài, Lăng Phượng theo sát phía sau, nhưng không đi được bao xa, Lăng Phượng lại nhìn hấn bị cành cây quất vào mặt, cũng không biết làm sao, hấn không đi nữa, mà chỉ đứng trước cái cây kia.

Lăng Phượng nghĩ có thể hấn bị cành cây kia quất bị thương, vội vàng thay hấn kéo nước, rồi lấy khăn thấm nước muốn lau miệng vết thương cho hấn, thế nhưng đến khi đứng trước mặt hấn, mới phát hiện Bùi Dật Viễn không bị thương cũng không chảy máu, so với những thứ kia còn nghiêm trọng hơn.

Bùi Dật Viễn cắn chặt môi dưới, nắm hai tay cả người run rẩy, ánh mắt không có tiêu cự gắt gao nhìn chăm chú mặt đất, toàn lực ẩn nhẫn điều gì đó.

Lăng Phượng đưa tay chạm vào hấn, nhưng cảm thấy cơ thể hấn cứng đờ.

“Công công...xin người...rời đi trước, được không?” Bùi Dật Viễn nói đứt quãng.

Vì sao muốn hấn rời đi? Dật Viễn lại muốn làm gì? Lăng Phượng lo lắng, rồi lại sợ hấn sinh nghi, cho nên hấn liền lợi dụng Bùi Dật Viễn nhìn không thấy đi tới cửa, đem đại môn mở ra rồi đóng lại, giống như hấn đã rời đi để Bùi Dật Viễn thả lỏng cảnh giác.

Bùi Dật Viễn chỉ có thể dựa vào âm thanh mà phân biệt, thực sự tin hấn, vừa nghe âm thanh đóng cửa hấn liền mất hết khí lực đứng thẳng, đầu gối lập tức khuỵu xuống mặt đất.

Lăng Phượng nóng lòng nhưng không thể tiến lên giúp đỡ, đành phải ở một bên lo lắng.

Dật Viễn xảy ra chuyện gì vậy? Trước đó nhìn hấn làm việc mệt như vậy cũng không có suy sút như hiện giờ, đến tột cùng...

Lăng Phượng còn không kịp suy nghĩ sâu xa, lại mơ hồ nghe thấy tiếng hút không khí, nhìn lại Bùi Dật Viễn, thân ảnh bình tĩnh thong dong đã không còn tồn tại nữa, hai tay hấn gắt gao nắm chặt áo, thân thể quỳ trên mặt đất bất động co rút.

Nhìn không thấy nước mắt, nhưng Lăng Phượng biết –Dật Viễn đang khóc.

Dật Viễn là người ôn nhu quan tâm người khác, mặc kệ trên mình hấn xảy ra chuyện gì, hấn luôn giấu diếm, không muốn cho những người khác quan tâm, mặc dù là khóc cũng không có âm thanh.

Nhìn thân mình không ngừng co rúm cũng không nghe thấy tiếng khóc, muốn chạy đến trấn an, bỗng thấy hấn run rẩy một trận, sau đó chậm rãi ngã xuống trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

“Dật Viễn!” Lăng Phượng rút cuộc nhìn không được hô to tiến lên ôm lấy hấn.

Nhưng lúc này, Bùi Dật Viễn đã mất đi tri giác, cái gì cũng không nghe thấy.

Trong mơ màng màng, Bùi Dật Viễn cảm thấy có người ôn nhu ôm mình lay động, thân thể biến thành bộ dáng trước đây, yên tâm an giấc trong ngực người kia.

“Nữ nhân đẹp là mầm tai họa, nam nhân đẹp là bị kịch, hy vọng con không dẫm lên vết xe đổ này...”

“Dật Viễn, Dật Viễn, an nhàn, lâu dài...Đặt tên này là cha hy vọng con ngày sau có thể bình an mà sống sót.”

Thanh âm quen thuộc lại xa lạ, không nhớ nổi đã nghe qua ở đâu, thế nhưng những lời này tràn ngập nhu tình, làm cho người ta muốn nghe mãi, nếu đây là mộng, như vậy hấn hy vọng cả đời không cần tỉnh lại.

42. Chương 41

Tầm cung hoàng đế trước kia luôn yên lặng, hôm nay đặc biệt bận rộn, cung nhân liên tục ra vào mọi nơi trong cung, sau khi nghe ngóng mới biết được xảy ra đại sự, so với sự việc ở đầu nhảy ra một ‘đại hoàng

tử', tin tức này còn khiến người ta giật gân hơn. Thần phi nương nương vốn đã bị biếm vào lãnh cung được hoàng thượng tự mình ôm trở về tẩm cung!

Một nam phi, còn là một nam phi bị phế đi nửa năm, tình cảm của hoàng thượng đối với hắn vẫn như trước, còn săn sóc trân trọng như vậy. Phải biết rằng long sàng chỉ có hoàng đế mới có tư cách nằm lên, mà hôm nay lại có người đầu tiên... Như vậy có phải đã nói rõ rồi hay không...

Việc này rất nhanh sôi sùng sục truyền đi, không lâu sau, hậu cung phi tần hầu như đều đã biết, Hiền phi, Thục phi cũng không ngoại lệ.

Hiền phi biết được tin tức rất bình tĩnh, chậm rãi uống một ngụm trà, khước miệng của nàng vung lên một mặt tiểu ý: Thục phi a Thục phi, người định không bằng trời định, để xem việc này người làm sao đây?

—
” Người nói cái gì!?”

Thục phi nghe vậy, phản ứng khác Hiền phi một trời một vực, nàng kích động vỗ án nhảy dựng lên, hất đổ chén trà trên bàn, làm tiểu thái giám đến bẩm báo sợ xanh mặt.

” Hồi bẩm, hồi bẩm nương nương... Hoàng, hoàng thượng đem, đem thần phi nương nương đón về...”

” Cái gì gọi là ‘đón về’?” Thục phi nguy hiểm nheo mắt hỏi.

“Là, là ... đón về tẩm cung hoàng thượng...”

” Điều này làm sao có thể!?” Thục phi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Hoàng thượng làm sao đem tội danh của hắn xóa đi?”

“Này... Nô tài chẳng...”

“Cút! Lập tức cút cho khuất mắt bản cung!”

Mất thấy sắc mặt Thục phi trắng bệch, tiểu thái giám kia cũng là người thức thời, tức khắc lui xuống.

Thục phi suyễn khí ngồi trên ghế, nàng thật sự không ngờ lần này hoàng thượng lại có thể si mê như vậy, vì nam phi này thậm chí không cần biết đến hai chữ ‘minh quân’, dứt khoát đem nam phi mang trọng tội thả ra, còn mang về tẩm cung.

Đối với Lăng Phượng, đây là chuyện hắn rất kiêu ngạo, song song cũng là nhược điểm lớn nhất của hắn, Thục phi từ lúc mới vào cung đã minh bạch.

Bởi vì hắn là hoàng đế, cho nên đối với ‘mỹ nhân’ từ trước đến nay muốn có dễ như trở bàn tay, nào có cái gì gọi là ‘tình cảm chân thành’ để nói?

Bởi vì hắn là hoàng đế, cho nên kiêu ngạo tùy hứng, sẽ không cần thông cảm hay lý giải, luôn luôn lấy mình làm trung tâm, bất hạnh của người khác hắn không thể hiểu, mà bất hạnh của chính hắn, sẽ bị hắn cưỡng ép trên người kẻ khác, càng gần hắn, nhận lấy càng nhiều, Bùi Dật Viễn chính là ví dụ tốt nhất.

Thế nhưng cho tới bây giờ nàng tuyệt đối không thể ngờ, qua hơn nửa năm hoàng thượng còn nhớ rõ nam phi bị chính mình phế truất, nàng từng cho rằng, Bùi Dật Viễn sẽ là Trữ quý phi thứ hai, bước vào lãnh cung rồi sớm muộn gì cũng chết ở đó.

Xem ra, Bùi Dật Viễn quả nhiên là một kẻ địch đáng gờm, mấy ngày này, cha nàng lại không ở quý phủ, không thể quyết định thay nàng, nàng cũng chỉ có thể án binh bất động.

Bất quá nàng sẽ không nhận thua, nàng muốn thứ gì đó thì quyết không nhường cho người khác, giống như mẫu thân của nàng, diệt trừ tất cả cản trở xuất hiện trước mắt, cuối cùng cho dù không thể ngồi vào vị trí ‘phụ nhân Thừa tướng’ nhưng vĩnh viễn thắng được một mảnh chân tình của cha nàng.

...

Bắt đầu vào mùa đông, mấy ngày nay Dương Châu cũng mưa dầm liên miên.

Triệu thừa tướng ngồi trong cỗ kiệu, lắng nghe tiếng mưa bên ngoài, cảnh tượng như vậy thật quen thuộc, hơn hai mươi năm trước, khung cảnh thời tiết cũng như thế này, hắn đã gặp được người con gái mà hắn yêu nhất cuộc đời này – Trầm Tư Dung, cũng là mẫu thân thân sinh của ái nữ hắn.

Mỹ mạo của nữ tử này kẻ khác khó có thể hình dung, khuôn mặt đẹp cũng là độc nhất vô nhị, lúc đó Triệu thừa tướng tuy rằng đã thành thân, nhưng nhịn không được vẫn bị nàng hấp dẫn, thậm chí cùng nàng hứa hẹn chung thân cả đời, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, không lâu sau khi sinh hạ nữ nhi, nữ tử mỹ lệ này đã hương tiêu ngọc vẫn.

Để tưởng niệm nàng, Triệu thừa tướng đặt tên của nàng cho nữ nhi, mong muốn con có thể giống như mẫu thân vậy, thật đáng tiếc, tuy là nữ nhi yêu kiều động nhân, nhưng dáng vẻ lại giống Triệu thừa tướng, còn tên nam phi đáng ghét từ miệng nữ nhi lại giống như đứ ‘Trầm Tư Dung’ của hắn, làm người ta không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Đây là trùng hợp? Hay là có nguyên nhân khác? Để điều tra rõ việc này, Triệu thừa tướng không quan tâm kẻ khác không tán thành, kiên trì đích thân đi tới quê nhà Bùi Dật Viễn tìm tòi đến cùng.

Cỗ kiệu bỗng nhiên dừng lại, người đi theo hầu xốc màn kiệu lên nói: “ Lão gia, chúng ta đến Bùi phủ Dương Châu rồi”.

“Ân.”

Triệu thừa tướng chậm rãi hạ kiệu, người đi theo hầu bên cạnh mở dù, bọn họ đi tới trước cửa kéo then cửa gỗ gõ, không bao lâu, một lão quản gia ra trả lời.

“Xin hỏi, ngài là...?”

” Nhĩ hảo, chúng ta từ kinh thành đến, đây là tương gia nhà của chúng ta, chủ nhân nhà người đâu?” Người đi theo hầu hỏi lại.

Lão quản gia vừa nghe tương gia từ kinh thành tới, lập tức liền nghĩ tới công tử nhà bọn họ, thế là hắn vội vàng mang bọn họ đi vào, rồi mới tìm Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân.

Vừa nghe tin tức Bùi Dật Viễn, phu phụ Bùi gia lập tức buông chuyện đang làm, đi tới phòng khách gặp khách, mà khi phu phụ đứng ở trước mặt Triệu thừa tướng, Triệu thừa tướng kinh ngạc phát hiện phu phụ này chỉ là người xa lạ.

Cái này càng quái gở, lẽ nào tất cả đều chỉ là trùng hợp sao?

...

Trong hoàng cung, Tiểu Lăng cũng nghe được tất cả mọi người đang nói hoàng thượng đón thần phi nương nương quay về, lúc đầu nó còn không biết thần phi nương nương là ai, lúc sau tiểu thái giám tới hầu hạ nó nói cho nó, thần phi nương nương chính là sư phụ của nó.

Nghe được tin tức này, không cần phải nói tiểu gia khóa có bao nhiêu cao hứng, vội vã sôi nổi đi tìm sư phụ, nó muốn nói cho sư phụ, nó tuyệt không thích cha cùng người ở nơi này, chỉ có sư phụ đối với nó tốt nhất, kiên trì ôn nhu săn sóc, nó muốn ở cùng sư phụ.

Nhưng mới vừa chạy đến cửa cung, bên trong truyền đến tiếng hô của Lăng Phượng làm nó dừng bước...

” Người nói cái gì? Nói lại lần nữa cho trẫm?”

Ngự y đứng ở bên cạnh có chút vô thố cúi đầu khom lưng nói: ” Hồi bẩm hoàng thượng, nương, nương nương, đôi mắt của nương nương... Vi thần thật sự là không có cách nào...”

“Bù nhìn, trẫm rốt cuộc nuôi không các người!” Lăng Phượng sẽ không vì sự kém cỏi của họ mà đem toàn thể bọn họ chém chết?

” Hoàng thượng, vi thần đã tận lực”. Ngự y cả một bó tuổi cũng phải nói, “Đôi mắt của Nương nương là bởi vì lúc trước bị thương nặng gây nên, máu bầm lưu lại trong đầu chèn ép làm cho mắt xảy ra vấn đề, sau đó nương nương không có hảo hảo tĩnh dưỡng, ngược lại càng làm lụng vất vả, dinh dưỡng cũng không đủ, cho đến bây giờ thì... Thì...”

“Khốn kiếp!” Lăng Phượng cắn răng.

“Hoàng thượng thứ tội!”

Ngự y vội vã quỳ xuống, hắn không biết, Lăng Phượng không phải đang mắng hắn, mà là chửi bới mình, đầu sỏ gây nên.

Tiểu Lăng tại cửa nghe thấy lời này, nhất thời rùng cả mình.

Vì sao sư phụ làm lưng vất vả?

Vì sao sư phụ không đủ dinh dưỡng?

Khoảng thời gian đó bọn họ luôn ở cùng nhau, mỗi ngày nó đều cảm thấy mỹ mãn vì sư phụ luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ chỉ bảo cho nó, thế nhưng nó lại không hề phát hiện kỳ thực sư phụ đã mệt chết đi.

“Là lỗi của ta... là lỗi của ta...” Tiểu Lăng thì thảo tự nói.

Nó không có dũng khí đi vào, mà chỉ lặng lẽ xoay người một mình chậm rãi trở về phòng.

Để nó rời khỏi sư phụ, để nó nhận cha, những thứ này không phải là lễ vật ông trời ban cho nó mà là nghiêm phạt nó, cũng tại vì nó mà đôi mắt sư phụ không còn nhìn thấy nữa.

43. Chương 42

Lăng Phượng không có thời gian chú ý tới Tiểu Lăng, chỉ một lòng đặt ở trên người Bùi Dật Viễn, ngự y sau khi chẩn đoán bệnh đã quả quyết hy vọng phục hồi đôi mắt cho Bùi Dật Viễn là rất thấp, nhưng Lăng Phượng không muốn tin, cũng không muốn buông tha.

Hắn khẽ nâng bàn tay của Bùi Dật Viễn đưa lên môi hôn, thấp giọng thì thầm: “Dật Viễn, trước kia..... Là trẫm không tốt, trẫm biết sai rồi.....Trẫm không cần biết đứa nhỏ có phải do người làm sảy hay không, trẫm sẽ không truy cứu.....”

“Chỉ cần người tỉnh lại, chỉ cần người hảo hảo nhìn trẫm..... Cái gì trẫm cũng sẽ đáp ứng người!”

Không biết có phải là do cảm nhận được sự thành tâm của hắn hay không, đúng lúc này, ngón tay Bùi Dật Viễn giật giật, ngay cả đôi mắt cũng có chút động tĩnh, Lăng Phượng thấy thế mừng rỡ, nhích tới gần hơn nữa, không lâu sau, quả nhiên Bùi Dật Viễn đã tỉnh.

Không đợi Lăng Phượng lên tiếng, đã nghe Bùi Dật Viễn theo bản năng lẩm bẩm: “Tối quá... Canh giờ nào rồi?”

“.....!”

Mới vừa nói xong, Bùi Dật Viễn cũng ngẩn ra, qua một hồi lâu hắn mới nói: “Xem ta, ngủ đến mơ hồ rồi...”. Vừa nói hắn vừa đứng dậy, lúc này mới phát hiện tay mình ở trong tay người khác.

Cảm xúc này làm hắn nhớ lại, liền hỏi: “Người còn chưa đi sao? Hay là...đã một ngày nữa trôi qua?”

Lăng Phượng nhìn biểu tình làm kẻ khác đau lòng mà hắn đang cố che đậy, còn cố ý lộ ra vẻ mặt vui cười, trong lúc nhất thời yết hầu tắc nghẹn, hốc mắt nhói nhói không thôi.

Đối phương không trả lời, Bùi Dật Viễn cũng không miễn cưỡng, chỉ yên lặng suy nghĩ, hắn hiện tại đang ngủ ở trên giường, chắc là thái giám này đã bắt gặp mình té xỉu trên mặt đất như một tên hề ngốc nghếch, trong lòng Bùi Dật Viễn nhất thời dâng lên một cảm xúc xấu hổ không chịu nổi, có lẽ hắn thật sự cần phải phát tiết ra, có lẽ hắn thật sự không mạnh mẽ như hắn đã nghĩ.

” Công công, nếu người rảnh rỗi, có thể nghe ta nói một chút không?”

Lăng Phượng chưa từng nhìn thấy Bùi Dật Viễn yếu đuối như thế, ngay thức khắc ở trong lòng bàn tay hắn viết chữ ‘hảo’

Bùi Dật Viễn cười chua sót cùng bất đắc dĩ, Lăng Phượng nhìn thấy tim lại đập nhanh một trận.

” Ta thực thích Hoàng Thượng, không, phải nói là ta thích Lăng Phượng.” Bùi Dật Viễn nghĩ đến những ngày trước kia hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau chơi cờ không khỏi nở nụ cười: “Cuối cùng ta lại lựa chọn buông tha... Người có biết vì sao không?”

Lăng Phượng lắc đầu, cũng đồng thời viết xuống đáp án hắn không biết.

“Bởi vì hắn là Hoàng Thượng, hắn không thể chỉ của riêng một mình ta...”

“Người hy vọng hắn chỉ thuộc về một mình người? Lăng Phượng viết ra nghi vấn.

Hắn kinh ngạc, thân là hoàng đế, chỉ có tần phi là thuộc về một mình hắn, từ đó đến nay chưa từng có người nói cho hắn, hắn cũng là của riêng một người.

” Ta muốn a, vẫn đều muốn...” Nói tới đây thần sắc Bùi Dật Viễn trở nên ảm đạm, ” Thế nhưng không được, hắn cần con nối dòng kế thừa ngôi vị của hắn, cần phi tần để lôi kéo triều thần, những thứ này đã là hoàng thượng thì không thể thiếu, cho nên ta chưa từng đề cập bất kỳ yêu cầu độc chiếm nào với hắn”.

Đúng, cho nên mỗi lần Lăng Phượng nói với Bùi Dật Viễn đêm đó muốn đi tới chỗ thần phi nào qua đêm thì Bùi Dật Viễn cũng không ngăn cản, thậm chí ngay cả một câu oán giận cũng không có.

Lăng Phượng từng nghĩ, đây đều là phản ứng bình thường, dù sao hoàng đế lâm hạnh phi tử của mình thì có gì sai, thế nhưng hôm nay hắn mới phát giác, hắn thực sự là sai, rất sai rồi.

Nhìn không thấy sự hổ thẹn của hắn Bùi Dật Viễn thông thả tiếp tục nói: “Ta cũng là nam nhân a... Muốn ta làm sao nhìn người mình thích suốt ngày sủng hạnh nữ nhân của hắn, đây không phải làm khó ta hay sao?”

” Trước kia ta vẫn kiềm nén tình cảm như vậy, thế nhưng tới lúc ta nghe phi tử lần lượt có hài tử, ta thật sự là chịu không nổi”. Bùi Dật Viễn thở dài, “Ta đổ kị các nàng có thể có mối ràng buộc với Lăng Phượng, ta oán giận hoàng thượng khoe khoang hài tử với ta... Bởi vì ta... Bất quá chỉ là một con người.”

Nhìn hắn lộ vẻ mệt mỏi rồi hết nhắm mắt lại mở mắt, Lăng Phượng cảm thụ được sâu sắc sự bất lực của hắn, nguyên lai vô tình đã làm hắn thương tổn đến khắc sâu như thế.

“Về sau lại có nhiều chuyện xảy ra...” Lăng Phượng minh bạch ý tứ của hắn là chỉ chuyện đêm đó.

” Ta thực sự không rõ, vì sao hắn muốn làm như vậy, có lẽ hắn đối với ta chỉ là dục vọng chinh phục ích kỷ, chưa bao giờ từng có cảm tình.”

Không phải, là thích hắn cho nên mới...

“Mà thôi mà thôi, hiện tại có nói cũng không cứu vớt được gì”.

Bùi Dật Viễn nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn lên phía trên, vẻ mặt đầy mệt mỏi, hắn thực sự mệt chết đi.

Lăng Phượng nghe vậy sững sốt hồi lâu, mới cầm tay hắn, ở trong lòng bàn tay viết: “Như vậy Thục phi nương nương có thật là do người đá mới sảy thai không? Nếu người ghét hài tử của hoàng thượng như vậy, vì sao ở lãnh cung lại nuôi dưỡng tiểu hoàng tử thay hắn?”

Nghe thế khoe miệng Bùi Dật Viễn nở nụ cười giễu cợt, “Có phải ta làm hay không rất trọng yếu sao?”

” Đúng!” Việc này chính là bế tắc trong lòng Lăng Phượng.

Bùi Dật Viễn cảm thấy đối phương thực sự rất muốn biết, hơn nữa một người cầm điếu thì sẽ không tiết lộ chuyện gì, thế là trả lời: “... Không phải ta đập sảy”.

Chuyện này Bùi Dật Viễn nguyên bản dự định giấu diếm cả đời, thế nhưng hắn đã đánh giá quá cao năng lực chịu đựng của bản thân, hôm nay Tiểu Lăng rời đi, mắt thì không nhìn thấy, hắn đã không đỡ nổi đá kích nữa.

Lăng Phượng nghe vậy, trong lòng mừng rỡ không ngớt, cố ẩn nhẫn hỏi: ” Vậy vì sao...”

“Vì sao gặt hoàng thượng?” Bùi Dật Viễn dường như biết trước câu hỏi của hắn nói tiếp, rồi sau đó cười một tiếng tự đáp, “Bởi vì ta không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cùng hoàng thượng nữa, cuộc sống lứa mình đối người như vậy làm ta cảm thấy mình không có tôn nghiêm, hướng hồ...”

Hướng hồ...?

“Hướng hồ Lăng Phượng thích hài tử như vậy, nếu như biết chân tướng, hắn sẽ rất khó vượt qua”.

Có thể đây mới là lý do chân chính đi? Bản thân Bùi Dật Viễn cũng mơ hồ.

” Còn Tiểu Lăng... Cũng chỉ là ngoài ý muốn”. Một cái ngoài ý muốn không nhỏ.

” Trước kia ta chỉ nghĩ hài tử này thân là hoàng tử mà cuộc sống ở trong lãnh cung còn không bằng một hạ nhân, thật sự là thương cảm, cho nên lúc đầu là dưỡng nó, thế nhưng về sau ta phát hiện hài tử này rất được lòng người, ta thích nó, thích sống cùng với nó”.

Nhắc tới hài tử, trên mặt Bùi Dật Viễn tươi tỉnh hơn vài phần.

“Lăng Phượng thích hài tử như vậy, hắn nhất định sẽ thích...”

Trước mắt một mảnh hắc ám thế nhưng Bùi Dật Viễn dường như có thể thấy khuôn mặt tươi cười của cha con bọn họ, bọn họ cùng nhau cười vui vẻ, cùng nhau đối mặt nhân sinh sau này, bởi vì bọn họ người một nhà a!

“Vậy còn người?”

Hắn nên làm sao? Hoàng thượng có được hoàng tử, tần phi, còn hắn dự định làm sao đối mặt với nhân sinh sau này?

“Ta? Chỉ là một người mù mà thôi... Còn nói cái gì sau này hay không sau này...” Bùi Dật Viễn tự giễu nói.

Lúc mới vừa bị mù hắn có thể chống đỡ bản thân không ngã gục, đó là bởi vì có Tiểu Lăng, Tiểu Lăng còn nhỏ, còn cần hắn chiếu cố bảo hộ, còn có công việc Lăng Phượng cho hắn, tuy rằng mệt nhọc bất kham, thế nhưng mỗi ngày hắn không có thời gian để lo nghĩ nhiều.

Nhưng hiện tại Tiểu Lăng đi rồi, công việc cũng không cần, cả ngày hắn ở lãnh cung không có việc gì làm, hắn mới cảm thấy mình vô dụng.

Trước đây hắn thích nhất ghi chép sổ sách cùng đọc sách, thế nhưng hiện tại chỉ có thể chọc bàn tính, rồi vuốt ve thư tịch đồ ra, không ai cùng hắn nói chuyện, không ai nhắc nhở canh giờ cho hắn, mà hắn cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng làm không được, thậm chí ngay cả đi đường cũng có thể ngã sấp xuống, điều này làm cho Bùi Dật Viễn lần đầu tiên cảm thụ được *** tường hắn đã mù, trở thành một người không ai cần, là một phế vật không ai coi trọng!

44. Chương 43

“Không phải... Dật Viễn, không phải...” Lăng Phượng nhin không được lên tiếng.

Hắn muốn nói cho thật rõ ràng, thế nhưng bao nhiêu kích động tồn đọng trong lòng làm hắn khó có thể nói thành lời, hắn muốn cho Dật Viễn biết sự tồn tại của Dật Viễn không phải là vô dụng, không ai có thể thay thế được Dật Viễn trong lòng hắn.

“.....!”

Vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên, Bùi Dật Viễn giật mình lập tức rút tay về, nhãn thần mơ hồ hướng về phía vừa phát ra âm thanh.

“Người..... Là ai?”

Bùi Dật Viễn không muốn thừa nhận, cũng không nguyên tin tưởng. Không phải là hấn oán hận mà là không muốn người nọ vì đồng tình hay thương hại mà bố thí cho hấn sủng ái, hấn không tì tiện đến nước này.

“Dật Viễn.....”

Lăng Phượng vươn tay chạm vào khuôn mặt hấn, cảm xúc ầm ập làm cho Bùi Dật Viễn không khỏi run rẩy.

Là hấn! Đúng thật là hấn! Như vậy vị công công cảm điếc đâu rồi? Vừa rồi người này đã nghe hết những gì hấn nói rồi sao? Còn bản thân hấn lại đang ở đâu?

Kỳ thật trong lòng hấn đã biết rõ ràng, chỉ vì hấn không muốn thừa nhận sự thật, chỉ một lát sau hấn liền khôi phục biểu tình bình tĩnh như trước đối mặt với Lăng Phượng.

“Tội nhân Dật Viễn tham kiến Hoàng Thượng.” Nói xong hấn còn định xuống giường thi lễ.

Nhưng Lăng Phượng làm sao cho phép hấn làm như thế, vội vàng ngăn cản nói: “Đủ rồi, không cần hành lễ..... Trẫm biết..... Thật sự đủ rồi.”

Bùi Dật Viễn lẳng lặng nghe ra giọng nói của Lăng Phượng ần ần nheo ngào, hấn biết Lăng Phượng hỏi hấn, mà hấn cũng hỏi hấn.

Không khí giữa hai người lúc đó thật xấu hổ, không ai biết mình phải làm gì, một hồi lâu sau Lăng Phượng mới thở sâu lấy dũng khí đánh vỡ không gian lặng yên dị thường này.

” Đôi mắt của ngươi..... Là lỗi của trẫm..... Trẫm sẽ chiếu cố ngươi.....”

Đôi mắt.....?

Bùi Dật Viễn cảm thấy buồn cười, hiện giờ nói đến đôi mắt đã mù gần nửa năm, thật sự là không có ý nghĩa gì.

” Không cần, đây là số mệnh, Hoàng Thượng không cần quan tâm đến những việc nhỏ nhặt như thế này.” Nói xong hấn đưa tay sờ đệm lưng dưới thân.

Tuy rằng cảm giác cũng rất tốt, nhưng hoàn toàn không giống cảm giác ở lãnh cung.

Hấn lập tức hiểu ra một việc, liền đứng lên, bất chấp Lăng Phượng ngăn cản, nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài.

“Dật Viễn, ngươi nghe trẫm giải thích.....”

” Hoàng Thượng không làm gì sai, không cần giải thích với ta.” Giọng nói của hấn vững vàng không thấy chút gợn sóng, “Ta phải về lãnh cung, Hoàng Thượng có thể gọi người dẫn đường cho ta không?”

“Trẫm không để ngươi đi, Dật Viễn!” Lăng Phượng lớn tiếng phản bác.

Nhưng Bùi Dật Viễn khi nghe những lời này, cảm giác giống như tiểu hài tử xấu tính cố chấp cực đoan.

” Hoàng Thượng ta nghe người ta nói ‘ nữ tử đẹp là tai họa, nam tử đẹp là bi kịch’, ta không muốn trở thành bi kịch”.

” Ở bên cạnh trẫm tại sao là bi kịch?”

” Bởi vì bên cạnh ngài thật sự có nhiều thứ ta không muốn nhìn thấy...”

Những lời này của Bùi Dật Viễn làm cho Lăng Phượng ngơ ngác sững sờ tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Bùi Dật Viễn vịn vào tường chậm chậm rời đi, trong lòng Lăng Phượng tựa hồ có thứ gì đó vỡ vụn, những mảnh vỡ đâm khắp nơi trong lòng, gây ra vết thương rỉ máu, đau quá..... Đau quá.....

Bùi phủ

Trong nhà bỗng chốc xuất hiện một vị Thừa tướng, phu phụ Bùi gia đều bất ngờ, Bùi lão gia ở phòng khách sai người dâng trà chiêu đãi thừa tướng đại nhân.

Triệu thừa tướng sau khi nhìn thấy khuôn mặt đôi phu phụ này, thất vọng không thôi, dung mạo Bùi Dật Viễn cùng với hai người này là một trời một vực, ai cũng không giống, nhưng vì sao lại cổ tình giống thê tử đã qua đời của mình như đúc.

“Không biết Thừa tướng đường xa mà đến, chiều dài không chu toàn mong rằng thứ lỗi”, Bùi lão gia nói có lẽ.

Triệu thừa tướng gật gật, đầu khê uống một ngụm trà Long Tĩnh, rồi sau đó bắt đầu đánh giá cách bày biện của gian phòng, tựa hồ còn muốn từ cảnh vật chung quanh tìm ra chút manh mối.

Bùi lão gia thấy hần không yên lòng, sau khi cùng phu nhân liếc nhìn nhau liền hỏi: “Thừa tướng đại nhân lần này đến đây có liên quan đến tiểu nhi chăng?”

Nghe hần hỏi trực tiếp như vậy, Triệu thừa tướng giật mình, lát sau thở dài nói: “Đích thật là có một số việc.....”

” Là Dật Viễn xảy ra chuyện gì hay sao?” Bùi phu nhân lo lắng hỏi.

“Là có một chút, bất quá.....” Triệu thừa tướng liếc mắt nhìn vợ chồng hai người một cái, sau đó thử hỏi: “Thứ lão phu vô lễ, Bùi Dật Viễn này...Có thật là thân sinh nhi tử của lão gia cùng phu nhân không?”

Bùi lão gia nghe vậy, nhướng mày, ngữ khí cũng nhất thời nghiêm túc vài phần: “Thừa tướng đây là ý tứ gì!?”

Bùi phu nhân ở bên cạnh cũng kinh ngạc không thôi, đôi mắt nhìn chăm chú Triệu thừa tướng.

Thấy bọn họ như thế, Triệu thừa tướng cũng không dự định giấu diếm, càng hỏi trực tiếp:” Hoặc là... Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân có từng biết một nữ tử tên Trầm Tư Dung không?”

Vừa nghe tên này, Triệu thừa tướng rõ ràng cảm thấy vợ chồng hai người dao động, Bùi lão gia là nao nao, còn Bùi phu nhân không còn nhu hòa như trước, trong ánh mắt khó có thể che dấu hận ý.

Bọn họ biết, cũng nhận ra Trầm Tư Dung.

Bùi lão gia thấy vẻ mặt phu nhân như vậy, cũng hiểu được bí mật khó giấu, hần đi lên trước nắm chặt bả vai ái thê trấn an, ánh mắt nhìn về phía thừa tướng, trong lòng cũng có nỗi băn khoăn.

” Thừa tướng làm sao biết tên này?”

Năm đó mỹ mạo của cô nương Trầm gia bất quá là nổi tiếng ở thành Lâm An cùng một số thành trấn chung quanh, còn chưa truyền tới trong kinh thành, thừa tướng làm sao biết được, hơn nữa biết tướng mạo Bùi Dật Viễn có điểm giống?

” Không dối gạt các ngươi, Dung nhi là nữ tử lão phu cả đời yêu nhất...”

“Nguyên lai chính là người!” Hần còn chưa nói xong, Bùi phu nhân đột nhiên ngắt lời, ánh mắt đầy thù hận nhìn về phía Triệu thừa tướng.

Bùi lão gia giữ chặt thê tử, muốn trấn an nàng, không nghĩ rằng Bùi phu nhân lại hung tợn chỉ vào Triệu thừa tướng nói: “Là người, là súc sinh mất mùa người hại chết thiếu gia, người không chết tử tế được! Hiện tại còn có mặt mũi tới hỏi ‘Trầm Tư Dung’!?”

“Phu nhân!”

“Lão gia!” Mấy hộ vệ của Triệu thừa tướng đi lên ngăn cản.

Trong đó còn có một người hung hăng nói: “Bùi lão gia, Bùi phu nhân, xúc phạm thừa tướng đại nhân vô luận là các ngươi hay là thần phi nương nương ở trong cung đều không có lợi ích”.

Hần nói như thế, chẳng những không làm tức giận của Bùi phu nhân giảm xuống, ngược lại càng sâu.

Chỉ nghe Bùi phu nhân chỉ Triệu thừa tướng nói: “Người là cầm thú, hại thiếu gia nhà ta còn chưa đủ, còn muốn thương tổn Dật Viễn! Người dám động một sợi tóc của Dật Viễn, người, còn có nữ nhân do kỹ nữ kia sinh ra sẽ không có những ngày tháng yên bình!”

45. Chương 44

Buông bút lông trong tay rồi mới đứng lên thở sâu, Lăng Phượng chậm rãi bước đi thong thả đến cạnh cửa, mở cửa ra nhưng không có ý tứ đi ra ngoài, hắn đứng ở ngưỡng cửa nhìn phong cảnh ngoài cửa, lại là một trận thổ dài.

Ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, Lăng Phượng bỗng nhiên nói: “Giờ này, Dật Viễn vừa ngủ trưa...”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng”. Tào công công vội trả lời.

“Ân, hắn hôm nay không có việc gì đi?” Lăng Phượng tiếp tục hỏi.

Tào công công gật gật đầu, “Theo Tiểu An Tử nói, nương nương hết thấy mạnh khỏe.”

“Vậy đám tần phi thì sao? Có an phận hay không?”

Tào công công nghe vậy dừng một chút sau đó mới nói: “Tối hôm qua..... Hai vị tú nữ mới vào cung có đi qua Lân Chỉ cung...”

“Chỉ là đi qua?” Lăng Phượng nhíu mày xoay người hỏi.

“Này..... Kiêu Dương nói các nàng hi hi ha ha..... Hình như lớn tiếng khoe ra Hoàng Thượng ban thưởng cho trước kia”. Tào công công không dám nói dối. “Bất quá tối hôm qua Thân phi nương nương ngủ rất ngon, cũng không bị đánh thức là được”.

“Nga, như vậy nên làm sao, người cũng nên hiểu được.” Lăng Phượng ngồi trở lại chỗ cũ, cầm lấy chận giấy lên nhìn.

“..... Nô tài hiểu rõ, nô tài đi làm”. Nói xong, Tào công công liền lui xuống.

Hắn đi rồi, Lăng Phượng buông cái chận giấy vốn không hề lưu tâm xuống, nhìn lan can trước mắt một hồi không biết làm gì.

Hắn là Hoàng Đế, phải làm như thế nào, phải trị quốc như thế nào tổ tiên đã có giáo huấn, chỉ duy nhất phần cảm tình này không ai có thể nói cho hắn là đúng hay là sai? Lời Dật Viễn nói với hắn, hắn không hề quên, nhưng cũng song song nghi hoặc Trẫm có thể là của riêng một mình người sao?

Trước khi vấn đề này có cách giải quyết, Lăng Phượng biết, hắn không có tư cách gặp Dật Viễn!

46. Chương 45

Mấy tháng liên tiếp trôi qua, một năm nữa lại đến, để chuẩn bị lễ mừng năm mới không khí trong hoàng cung cũng dần dần sôi nổi hẳn lên, các loại yến tiệc, dạ tiệc được lên kế hoạch, các thức lễ mừng triều cống chuẩn bị tiến hành, các cung đều treo đèn ***g đỏ thắm, khoảng thời gian này cũng là những ngày náo nhiệt nhất hậu cung.

Lân Chỉ cung cũng không ngoại lệ, Tiểu An Tử đã sớm treo đèn ***g ở cửa cung, tuy rằng chủ tử nhìn không thấy, thế nhưng chỉ cần dính chút không khí vui mừng cũng tốt.

Nhân sinh thật là biến ảo vô thường, lại một năm mới, Búi Dật Viễn không tránh khỏi muôn vàn xúc động.

Lễ mừng năm mới năm trước mắt hắn còn thấy được, hắn cứ ôm sổ sách cùng bàn tính không rời, ngay cả yến hội cũng lười tham dự, cuối cùng vẫn là Lăng Phượng dùng biện pháp cũ lấy tiền dụ dỗ, lúc này mới làm cho hắn không vắng mặt. Hiện tại ngẫm lại, yến hội lần đó thật đúng là long trọng, không riêng gì tần

phi còn có các ‘cát chứa phẩm’ hết sức đặc biệt mà Lăng Phượng tìm đến từ các nơi cũng tham gia, bắt quá năm nay.....

Nghĩ đến đây, Bùi Dật Viễn bỗng nhiên nhắm mắt nở nụ cười.

Có thể là gần đây cứ luôn hồi tưởng chuyện trước kia nên hắn có cảm giác mình đã là một lão già bảy tám chục tuổi, bắt quá năm nay hắn cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, cứ thử dài cùng cảm khái quả thật không thích hợp, có lẽ thật sự nên tìm chút chuyện để làm.

“Kiều Dương, người ở đâu?” Bùi Dật Viễn bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Kiều Dương bên cạnh hầu hạ nghe tiếng lập tức trả lời: “Chủ tử, Kiều Dương ở trong này.”

“Tiểu hoàng tử có khỏe không?”

“Đi? Chuyện này.....” Kiều Dương chưa từng hỏi thăm chuyện tiểu hoàng tử, tất nhiên là không biết.

” Không rõ ràng lắm sao?” Bùi Dật Viễn có chút nghi vấn.

Tiểu hoàng tử ở trong cung, đáng lẽ phải được chú ý chứ? Huống hồ Lăng Phượng lại thích đứa nhỏ như vậy.....

“Không biết tiểu hoàng tử hiện tại là ở trong cung vị nương nương nào?”

“Này..... Kiều Dương không biết.”

“Kỳ quái.....” Bùi Dật Viễn nhíu mày.

Lúc này, vừa vặn Tiểu An Tử trở về, nghe thấy bọn họ nói chuyện không khỏi chen vào một câu: “Nếu chủ tử hỏi tiểu hoàng tử, nô tài biết, tiểu hoàng tử không ở cùng nương nương nào cả, mà là một mình ở Ngự Ngân cung, có mấy nô tài hầu hạ.

“Một mình?” Bùi Dật Viễn càng thêm khó hiểu, “Nhưng trước khi hoàng tử vị thành niên, không phải nên ở cùng tần phi sao?”

“Hỏi bẩm chủ tử, đúng là như vậy, nhưng vấn đề nằm ở thân thể tiểu chủ tử, này.....”

E rằng hậu cung không ai không biết, tiểu hoàng tử này là Trữ quý phi bị Hoàng Thượng phát hiện cùng người tư thông mà có, cho dù là long loại của Hoàng Thượng, lại nói tiếp cũng không dễ nghe, trách cũng chỉ có thể trách đứa nhỏ này sinh ra không đúng lúc.

” Cho nên không có nương nương nào nguyện ý nuôi dưỡng?” Bùi Dật Viễn nghe hắn nói xong, coi như là hiểu được, “Vậy Hoàng Thượng nói sao?”

“Hoàng Thượng hắn.....”

Tiểu An Tử cùng Kiều Dương hai mặt nhìn nhau, Hoàng Thượng còn quản cái gì tiểu hoàng tử hay không tiểu hoàng tử nha, cả một lòng đều đặt ở trên người chủ tử, vì chủ tử, đã hơn nửa năm hắn không có bước vào tẩm cung của bất kỳ một nương nương nào.

“Hắn cũng không quản?” Bùi Dật Viễn có chút tức giận.

Nói muốn đứa nhỏ cũng chính là hắn, kết quả có đứa nhỏ rồi không cần cũng là hắn, đến tột cùng hắn muốn thế nào? Chẳng lẽ nhất định phải là Thực phi hay Hiền phi sinh hạ mới là ‘hoàng tử’ sao?

Càng nghĩ càng không cam lòng, Bùi Dật Viễn bỗng nhiên đứng lên, hắn sờ soạng đi về phía trước.

“Chủ tử muốn đi nơi nào?” Tiểu An Tử vội vàng đỡ.

Cũng không phải là giỡn, nếu chủ tử ngã sấp xuống hoặc xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng chắc chắn ngắt đầu hắn xuống.

“Đi Ngự Ngân cung!”

.....

Cửa ải cuối năm buông xuống, không khí trên đường phố trong kinh thành cũng nhất nhất vui mừng, ngay lúc này, phu phụ Bùi gia tới kinh thành, tuy rằng cả nhà không thể cùng nhau ăn tết, có lỗi với mấy đứa nhỏ trong nhà, nhưng là vì đã phó thác cho bằng hữu, bọn họ dứt khoát ly khai Dương Châu.

Hai người trụ ở một gian khách ***, rồi sau đó vài ngày Bùi lão gia đi ra ngoài một hai lần, Bùi phu nhân không rõ ràng lắm hẳn đang làm cái gì, cũng không quá vài ngày còn có một nam tử trung niên tìm tới cửa.

” Bùi huynh, đã lâu không gặp, vẫn là biệt lai vô dạng a!” Trung niên nam tử nói.

” Lục đại phu cũng long mã *** thần như trước a”.

“Đâu có, đâu có.” Nam tử cười ha ha, rồi mới mang ý cười nhìn Bùi phu nhân. “Liên tiểu muội, còn nhận ra ta không?”

Bùi phu nhân nhìn hắn, nghe xưng hô thể lập tức phản ứng: “Lục đại phu! là người đã khám và chữa bệnh cho thiếu gia và Dật Viễn.....”

“Ha ha, đúng là tại hạ, bất quá từ ba năm trước đây bị nhóc hoàng đế kéo vào cung, đã thật lâu ta không chữa bệnh rồi”. Lục đại phu cười nói.

” Ngài cũng ở trong cung? Vậy có gặp qua Dật Viễn hay không? Hắn có sống tốt không?” Bùi phu nhân vội vàng hỏi.

Lục đại phu vẻ mặt mờ mịt, nhìn nàng, nhìn nhìn lại Bùi lão gia hỏi:” Sao vậy? Tiểu quý kia không phải các người dưỡng ở Dương Châu sao?”

“Nói ra thật xấu hổ.” Bùi lão gia cúi đầu, “Mùa xuân năm trước Dật Viễn bị Hoàng Thượng chiêu vào hậu cung, làm phi tử.....”

“A?” Lục đại phu cực kỳ sợ hãi, “Đừng nói là vị nam phi ‘khuyh quốc khuyh thành’ chính là đứa nhỏ kia?”

Lục đại phu trở thành cất chứa phẩm của hoàng đế, ở trong cung có ăn có uống cũng sống tự tại, trước nghe nói Hoàng Thượng bởi vì muốn thu gom ‘người đẹp nhất’ mà ở cung thu một nam phi, nhưng hẳn vạn lần không ngờ chính là đứa nhỏ trước kia.

Mặc dù trên tiệc rượu tết âm lịch năm trước có mơ hồ gặp qua, nhưng hắn cũng không có nhìn cẩn thận, bất quá hiện tại nghĩ đến cũng đúng, cũng chỉ có đứa con của người kia mới có thể xưng là “Tuyệt thế khuyh thành”.

Bùi gia phu phụ đồng thời gật đầu trả lời nghi vấn của hắn, Lục đại phu có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu nói:” Ta đối với ngoại sự cũng không hỏi thăm, tuy rằng cùng tồn tại trong cung, chuyện hậu cung vẫn là biết rất ít.....”

Nghe hắn trả lời như vậy, sắc mặt Bùi phu nhân không khỏi ảm đạm xuống.

“Bất quá các người yên tâm.” Lục đại phu lập tức nói tiếp, “Hiện tại ta phải đi hỏi thăm, các người chờ a, nếu là chuyện của tiểu tử kia, ta không có khả năng mặc kệ!”

Nói xong, hắn liền rời khỏi phòng, hướng hoàng cung chạy đi. Tính tình vội vàng này còn hơn hai mươi năm trước, một chút cũng không thay đổi.

Bùi phu nhân thở dài hỏi: “Lão gia nói bằng hữu chính là Lục đại phu?”

Bùi lão gia gật gù đầu, “Lục đại phu y thuật cao minh, làm ‘Bồ Tát sống’ chưa được vài năm đã bị hoàng thượng kéo vào cung”.

” Các người làm sao liên hệ được?” Bùi phu nhân có chút kinh ngạc.

Hoàng cung dù sao cũng không thể so với nơi khác, làm sao có thể chấp nhận cho người khác tùy ý ra vào.

Bùi lão gia xong cười nói: “Nói thực ra ta cũng không rõ ràng, mỗi lần đều là hắn chủ động đến tìm ta, bất quá Lục đại phu không chỉ giỏi y thuật, võ công cũng thượng thừa, cho dù là hoàng cung cũng không nhốt được hắn”.

“VẬY hẮn liên lạc lÃO gia có phải.....”

“Còn không phải bởi vì tiếc nuối trước kia cứu không được người nọ thôi...”

“Thiếu gia.....”

Lục đại phu làm nghề y hơn mười năm, số người đã cứu đếm không hết, tất cả mọi người đồn đãi rằng người đã được hắN ra tay cứu chữa, diêm vương tiểu quỷ không dám tới đòi, nhưng có ít người biết, hắN cũng có người cứu không được, mà cái chết của người kia trở thành tiếc nuối duy nhất kiếp này của hắN!

47. Chương 46

“A, ư!”

Một tiểu thái giám tay bưng công văn đang muốn đi đến tầng thư các, bỗng nhiên thấy cách đó không xa có một người đang bước về phía mình, chính là thần phi nương nương, lập tức thông minh lựa chọn tạm thời tránh ở một bên, không kịp thời gian là chuyện nhỏ, đụng vào nương nương mắt không nhìn thấy này mới là chuyện lớn.

Nương nương thủy chung vẫn là chủ tử, cho dù thất sủng cũng vẫn có uy quyền, bất quá khiến tiểu thái giám kỳ lạ chính là, vị nương nương này trước giờ không bước ra khỏi cửa, hôm nay vội vội vàng vàng là muốn đi đâu?

Bùi Dật Viễn trên đường đi rất cấp bách, ngay cả cổ kiệu cũng không muốn chờ, cơ hồ tự mình đi đến Ngự Ngân cung, Tiểu An Tử nâng dẫn đường, Kiều Dương chạy theo sát phía sau, dọc theo đường đi thật đúng là kéo tới không ít tầm mắt tò mò.

“Chủ tử, chúng ta tới rồi.” Tiểu An Tử dừng bước, đổi cho Kiều Dương nâng Bùi Dật Viễn, còn mình tiến lên gõ cửa cung.

Nhưng hắN còn chưa dùng sức gõ, cửa cung đã trực tiếp bị đẩy ra, Tiểu An Tử cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng hắN không nói nhiều, trực tiếp đỡ Bùi Dật Viễn hướng vào trong.

Gió lạnh mùa đông nghênh diện thổi tới làm cho Bùi Dật Viễn nhin không được rung mình một cái.

“Người đâu? Mọi người đi nơi nào?” Không nghe thấy tiếng người làm trong lòng Bùi Dật Viễn có chút run sợ.

Kiều Dương thấy thế lập tức ở một bên an ủi: “Chủ tử đừng vội, lúc này tiểu hoàng tử nên đọc sách, chúng ta đi vào là có thể thấy”.

Nói xong, nàng cùng Tiểu An Tử liếc nhau, vội vàng đem Bùi Dật Viễn đi vào.

Trong lòng hai người đều âm thầm cảm thấy may mắn, hiện tại chủ tử nhìn không thấy, bằng không còn không biết sẽ phản ứng như thế nào nữa.

Ngự Ngân cung này nói dễ nghe là tẩm cung hoàng tử, nhưng hiện tại tiêu điều đến nỗi nói ra còn sợ người khác chê cười. Không phải do phòng ốc cũ nát, hoàn cảnh ác liệt, mà là không có sinh khí cùng nhân khí.

Bởi vì là mùa đông, thực vật trong viện đều một mảnh trơ trụi, bờ ao duy nhất cũng đóng băng, hôm qua có trận tuyết lớn, tuyết đọng trong cung cũng không ai quét, mà phòng trong lại càng không thể nói, chưa nói đến yên tĩnh, ánh sáng hôn ám, nhìn vào bên trong cũng không rõ rốt cuộc là có người ở hay không.

“Học mà khi..... Tập chi..... Bất, bất diệc..... hồ? Có bằng hữu tự..... viễn xứ.....”

Chậm rãi tới gần gian phòng, bên tai dần dần truyền đến thanh âm đứa nhỏ làm cho Bùi Dật Viễn an tâm, nhưng vẫn có gì đó kỳ quái, thanh âm đọc sách của Tiểu Lăng run rẩy, có nhiều dấu chấm câu, đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì?

Nhớ rõ trước kia dạy nó đọc thơ, đều là trôi chảy, trí nhớ đứa nhỏ này rất tốt, Bùi Dật Viễn còn thường khen nó, thế nhưng vì sao chỉ một đoạn luận ngữ lại đọc thành như vậy?

“Đi xem.” Bùi Dật Viễn nhẹ giọng phân phó Tiểu An Tử.

Tiểu An Tử gật gù đầu, đem chủ tử giao cho Kiều Dương chiếu cố, tự mình rón ra rón rén đi đến nơi phát ra âm thanh.

Thanh âm đến từ sau hậu sơn, Tiểu An Tử lặng lẽ thò đầu ra nhìn, lại thấy hai nữ nhân cả đời này cũng không muốn đụng tới Hiền phi cùng Thục phi.

” Hả? Má ơi, các nàng lại tới cung hoàng tử muốn làm cái gì?” Tiểu An Tử lén lút trở mình xem thường, tiếp tục nhìn lại bên kia.

Hai vị nương nương này thân phủ áo choàng, ngồi ở trong đình dương dương tự đắc gặm điểm tâm, thường thường còn tán gẫu vài câu, hướng ra ngoài đình xem thì thấy bên ngoài tiểu oa nhi quần áo đơn bạc, cả người run rẩy đứng ở trong tuyết, phía sau nó có một đồng nhũ mẫu, cung nữ, thái giám, nhưng không ai có ý đi lên mặc thêm y phục cho nó. Đáng thương đứa nhỏ hai má hai tay đều đông lạnh đến đỏ bừng, nó không ngừng đưa tay đặt lên miệng thổi hơi ấm, thế nhưng ai cũng mặc kệ.

Bên cạnh nó một người đứng cầm thước trong tay, thoạt nhìn giống phu tử, hắn không ngừng đi lại trước mặt đứa nhỏ, Tiểu An Tử còn chưa rõ hắn định làm gì, chợt nghe “Ba” Một tiếng, cây thước kia không chút lưu tình đánh vào hai chân đứa nhỏ.

” Sai rồi! Lặp lại!” Người nọ nói.

Vừa nghe thanh âm kia Tiểu An Tử cảm thấy rất đau, lại nhìn đến oa nhi bị đánh có hơi nhảy dựng lên, càng nhìn càng hiểu ra.

Sau khi bị đánh, đứa nhỏ kia hấp hấp cái mũi, không dám khóc, nhưng viền mắt biến hồng, ánh mắt ướt át, thanh âm học thuộc lòng thêm vài phần giọng mũi, Tiểu An Tử cũng biết nó bị ủy khuất đến dường nào mà không dám nói ra.

Cổ thụt lại một chút, Tiểu An Tử vội vàng lắc đầu trở về bẩm báo chủ tử.

Hai nương nương này thật hơi quá đáng, ngay cả tiểu hài tử cũng muốn ngược đãi!

Vừa đem tình huống này nói lại cho Bùi Dật Viễn, Bùi Dật Viễn thật sự tức giận đến ngay cả nói cũng nói không được, hắn thở sâu lập tức đi về hướng Tiểu An Tử đã nói, Kiều Dương vừa nghe hai vị nương nương ở đây, liền biết tình huống khó đối phó, thế là nàng để Tiểu An Tử lưu lại, bản thân thì chạy đi tìm Hoàng thượng xin giúp đỡ.

“Tiểu Lăng!”

Được Tiểu An Tử dẫn dắt sờ soạng đi về hướng kia, Bùi Dật Viễn lập tức hô.

“..... Sư phụ?”

Mới đầu Tiểu Lăng có chút khó có thể tin nhìn hắn, đến lúc xác nhận mình không có hoa mắt, lúc này mới oa một tiếng lập tức khóc thành tiếng bồ nhào vào trong lòng Bùi Dật Viễn.

Tiểu oa nhi ủy khuất ầm ầm lâu ngày vừa nhìn thấy Bùi Dật Viễn trong nháy mắt hoàn toàn phát tiết, với nó mà nói, sư phụ mới là người thân cận nhất, là người duy nhất có thể cho nó ấm áp, trong hoàng cung này, nó cũng chỉ tin tưởng sư phụ.

Cầm thấy quần áo trên người đứa nhỏ vô cùng mỏng manh, còn có thân thể lại trở nên gầy yếu, Bùi Dật Viễn nhũu mày, dịu dàng ôm lấy thân mình đứa nhỏ.

Cảm nhận được sự ôn nhu, Tiểu Lăng khóc lớn hơn nữa, cũng không quản ở đây có bao nhiêu người vừa khóc vừa nói: “Sư phụ.....Con, con sẽ không làm phiền người..... Cũng sẽ không làm cho người mệt nhọc..... Người dẫn con đi được không? Con không muốn ở chỗ này..... Cam đoan con sẽ không phiền..... Con sẽ thực ngoan, ngoan..... Sư phụ đừng đuổi con đi!”

“Tiểu Lăng ngoan.” Bùi Dật Viễn ôm lấy nó dỗ dành.

Lúc trước quyết định để nó theo Lăng Phượng, chưa từng nghĩ đến mọi chuyện sẽ thành như vậy.

“Yêu, ta còn đang nói không biết ai đến quấy rầy bản cung kiểm tra việc học của hoàng nhi. Nguyên lai lại là người.....” Thục phi cao giọng nói.

Bùi Dật Viễn tuy nhìn không thấy cũng có thể tưởng tượng vẻ mặt của nữ nhân này ra sao.

Lúc trước vì vướng bận chuyện con nối dòng của Lăng Phượng, làm cho hấn ở trước mặt Thục phi nhún nhường, nhưng hiện tại không giống, không có long loại, cũng không có Lăng Phượng, cả hai đều thành quá khứ, như vậy Bùi Dật Viễn cũng không cần nể mặt.

Hồi tưởng lại đủ loại hành vi ác liệt của Thục phi trước đây, tuy Bùi Dật Viễn chưa hề nói cho Lăng Phượng biết, cũng không có nghĩa hấn có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân này, thù mới thêm hận cũ, hấn hôm nay nhất định phải làm cho nữ nhân này trả lại cho hấn.

Hấn hừ lạnh một tiếng, hướng về phía thanh âm truyền đến châm chọc, lời nói sắc bén còn hơn ngày trước: “Tam tông tứ đức, thất xuất chi điều, nữ nhân đã phạm phải không có tư cách nói những chuyện này!”

“Người nói cái gì?” Thục phi giận dữ, mất hạnh trùng trùng Bùi Dật Viễn, “Một nam nhân *** loạn hậu cung như ngươi cũng dám nói năng lỗ mãng với bản cung!”

Không đếm xỉa tới tức giận của nàng, Bùi Dật Viễn hờ hững nói: “Nữ tử thông văn biết chữ, có thể làm người đại nghĩa, cố vi hiền đức, thật là hiếm có, ngược lại gây xích mích tà tâm, thậm chí vũ văn lộng pháp, gây chuyện dèm pha, không bằng không biết chữ, mà biết an phận thủ thường, đó gọi là ‘nữ tử không tài mới là đức.’” (ý của anh là có học thức mà làm bậy chỉ bằng cứ ngu mà hiền một chút cho người ta nhờ)

Nói xong, Bùi Dật Viễn nở một nụ cười chế giễu: “Thục phi nương nương, lời này có từng hiểu được?”

” Bản cung từ nhỏ cầm kỳ thư họa mọi thứ *** thông, còn kế thừa di chí của mẫu thân, không cho phép người loạn ngôn kết luận”. Thục phi phản bác.

Nghe vậy Bùi Dật Viễn ý cười càng sâu, trào phúng càng thêm rõ ràng: “Nguyên lai sai lầm đã bắt đầu từ một đời trước, khó trách sẽ có nữ nhân như nương nương, Thừa tướng đại nhân thật sự là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời a!”

“Người.....!” Thục phi còn muốn tiếp tục phản bác lại.

Bỗng nhiên một trận thông báo đánh gãy đối thoại của bọn họ: “Hoàng Thượng giá lâm!”

48. Chương 47

Lăng Phượng vừa nghe nói Bùi Dật Viễn đến Ngự Ngân cung liền cảm thấy không ổn, trên đường còn nghe Kiều Dương nói Thục phi cùng Hiền phi cũng đã ở đó, trong lòng chỉ biết việc lớn không tốt, hiện giờ hấn là đang chọi nhau thật là bị hấn đoán trúng!

Hấn vừa vào cửa, Thục phi liền làm nũng dính lấy hấn, ngón tay thon dài chỉ vào Bùi Dật Viễn, trong miệng còn không dừng nói nên vì nàng tác chủ, lại nhìn Bùi Dật Viễn đường đường chính chính đứng ở nơi đó, trong tay còn ôm tiểu quỷ đang lui thành một nhóm.

Tiểu quỷ kia sao lại ăn mặc ít như vậy? Lăng Phượng tâm cũng hoài nghi, không khỏi đẩy Thục phi ra cau mày đi lên trước, cởi áo choàng trên mình xuống bọc đứa nhỏ lại.

“.....!” Tiểu Lăng cả kinh, cho rằng hấn muốn dẫn mình đi, cho nên càng thêm ôm chặt Bùi Dật Viễn, không muốn rời đi.

“Tiểu quỷ này sao mặc ít như vậy?” Lăng Phượng hỏi Bùi Dật Viễn.

Tuy rằng đôi đứa nhỏ tâm vẫn còn tồn khúc mắc, nhưng nể mặt Bùi Dật Viễn, ở phương diện vật chất Lăng Phượng cũng không có bạc đãi nó, huống chi xem tướng mạo, bọn họ quả thật tương tự, nếu là con của hắn, tiểu hoàng tử của hoàng triều, cuộc sống hà khắc như vậy thật quá đáng.

Bùi Dật Viễn nghe vậy sắc mặt cũng không hoà hoãn bớt, tiếp tục lời nói lạnh nhạt: “Nhân thuyết nhân chi chí thân, mạc thân vu phụ tử, cố phụ giả, tử chi thiên dã, thiên giả, phụ chi thiên dã, vô thiên nhi sinh, vị chi hữu dã. Chi hậu tài hữu tử giả, phụ chi hợp..... Phụ kiêm vu tử, tử kiêm vu phụ..... Phụ vi dương, tử vi âm..... Cố tử kiêm công vu phụ..... Xuân vi phụ nhi sinh chi, hạ vi tử nhi dương chi, thu vi tử nhi quan chi, đông vi thống nhi tang chi, tức phụ vi tử cương chi lí. Mà Hoàng Thượng thì làm ngược lại, đối nhi tử chẳng quan tâm, nói không chừng ngày nào đó bị dày vò đến chết cũng không biết, người còn muốn đứa nhỏ làm sao tin tưởng, tôn trọng người? Làm sao nghe lệnh người, phụng dưỡng người?”

Người hướng về người thân nhất, không có gì thân hơn phụ tử, cho nên đã làm cha, một ngày là cha, suốt đời là cha, không có cha làm sao con sinh ra. Trong cha có con, mà trong con có cha. Cha là dương, con là âm, Xuân vì con mà sinh, Hạ vì con mà dương, Thu vì con mà chết, Đông vì tang mà đau lòng, tức là cha phải vì con mà để ý.(tạm dịch là vậy ^^)

Lăng Phượng đau đầu nhất chính là Bùi Dật Viễn giảng đạo lý, bây giờ lại nghe liền cảm thấy chóng mặt không thôi, nhu nhu mũi, hảo hảo tiếp nhận một chút ý tứ của hắn, may mắn hắn còn chưa đem [xuân thu phồn lộ] giảng toàn bộ, bằng không hắn bất tỉnh ngay tại chỗ cho tên kia xem.

Nơi này chỉ còn mình hắn là tỉnh táo, Thục phi bên cạnh ngược lại lớn tiếng hô: “Người cư nhiên dám vũ nhục Hoàng Thượng?”. Nói, nàng lại cuốn lấy cánh tay Lăng Phượng: “Hoàng Thượng, Thần phi làm càn như thế, thật sự là tội không thể thứ, mong Hoàng Thượng đưa hắn theo lệ xử trí, chỉnh đốn kỷ cương!”

Hiền phi từ đầu đến cuối không mở miệng, một mực giữ yên lặng quan sát phản ứng của Hoàng Thượng.

Lăng Phượng nhìn nhìn Thục phi, lại nhìn nhìn Bùi Dật Viễn mặt không chút thay đổi, không khỏi bất đắc dĩ thở dài: “Thục phi, mau buông trầm ra, tiền căn hậu quả việc này không rõ ràng, người bằng cái gì định tội Dật Viễn?”

“Hoàng Thượng!?” Thục phi không thể tin được.

Vì cái gì đến bây giờ Hoàng Thượng còn có thể giúp nam phi này? Chẳng lẽ.....

Không thèm quan tâm những người khác sững sốt, Lăng Phượng đi đến bên cạnh Bùi Dật Viễn gọi một tiếng: “Dật Viễn”. Rồi sau đó lại vỗ nhẹ đầu tiểu quý, “Tiểu gia khỏa, nói cho trầm, chuyện này là thế nào?”

Tiểu Lăng quay đầu, nhìn Lăng Phượng, rồi mới chuyển hướng về phía Bùi Dật Viễn, “Sư phụ, bọn họ khi dễ con.”

Tiểu gia khỏa bày ra vẻ mặt không thích Lăng Phượng, không nể mặt hắn chút nào, Lăng Phượng trong lòng mắng vài lần, thế nhưng nhìn Dật Viễn ôm tiểu quý lộ ra vẻ mặt ôn nhu, cuối cùng vẫn quyết định tha cho nó.

Tiểu hài tử nha, không cùng nó tranh chấp chi cho mệt!

“Bọn họ làm sao khi dễ người?” Lăng Phượng lại hỏi.

Câu hỏi vừa thốt ra, chung quanh có người không thở nổi nữa, bắt đầu khẩn trương.

Nhưng Tiểu Lăng không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn Bùi Dật Viễn, không khí nhất thời trở nên thực xấu hổ.

Bùi Dật Viễn không nghe thấy đáp án cũng thấy kỳ quái, bèn hỏi: “Tiểu Lăng, bọn họ khi dễ con thế nào? Sao lại không nói?”

Cho đến khi hắn mở miệng hỏi, Tiểu Lăng mới cọ cọ trả lời: “Sư phụ, phụ tử kia hảo hung, thường xuyên lấy thước đánh con, còn có hai bà cô hảo hung ác kia nữa, nói con là dã chủng, bắt con đứng trong tuyết đọc bài, sai rồi còn muốn phạt không cho con ăn cơm”.

Đứa nhỏ này yêu thích thật rõ ràng, Lăng Phượng ở một bên khóe miệng rút gân, mọi người thấy cũng âm thầm bội phục tiểu hoàng tử can đảm kinh người.

“Thật sự là vợ vắn!” Bùi Dật Viễn không kịp mở miệng, Lăng Phượng đã lên tiếng trước.

Hắn vừa quay đầu lại, chỉ thấy phu tử kia kinh hoảng chân tay luống cuống, còn không ngừng nhìn về phía hai vị nương nương, Thục phi có chút tức giận trừng mắt nhỏ, thế nhưng ngại Lăng Phượng ở đây, tức giận mà không dám nói gì.

Tình huống như vậy vừa xem hiểu ngay, Lăng Phượng cũng thừa dịp này chân chính nhận thức “Hảo phi tử” của hắn.

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Lăng lại kéo kéo vạt áo Bùi Dật Viễn, ngôn ngữ con nít không chút cố kỵ hỏi han: “Sư phụ, đã chừng là cái gì? Tiệm nhân lại là cái gì? Còn có..... Bọn họ đều nói con không phải nhi tử của Hoàng Thượng, con nghĩ cũng có thể, người nói con nhận sai rồi phải không?”

Lời này Bùi Dật Viễn nghe xong không hề gì, nhưng Lăng Phượng nghe thấy thì là đại sự.

Chuyện của Trữ quý phi là cấm kỵ, là sỉ nhục, không ai dám tùy tiện đề cập, thế nhưng bỗng nhiên nhảy ra một tiểu hoàng tử, làm cho Lăng Phượng phải đổi mặt sự thật, hiện tại lại có người nói không phải long loại của hắn, không nghi ngờ gì đã đâm trúng nội thương của hắn.

“Đồ khốn nạn!” Bùi Dật Viễn không kịp khuyên giải an ủi, Lăng Phượng thẹn quá thành giận quát “Lời này là ai nói?”

Thân mình Tiểu Lăng run lên, hình như cũng biết Hoàng Thượng bị chọc giận, thức thời nhỏ giọng trả lời: “Tất cả mọi người đều nói.....”

“Mọi người..... Hảo một câu ‘mọi người’”. Lăng Phượng phát ồng tay áo, “Người tới, đem hai vị nương nương đưa trở về, không có lệnh của trẫm không được để các nàng ra khỏi cung, còn có phu tử, cung nữ, thái giám liên can ở đây..... Bắt hết thả cho trẫm!”

“Tuân chỉ!”

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng a!”

Lăng Phượng ra lệnh một tiếng, cung nhân đều quỳ xuống cầu xin tha mạng, nhưng Lăng Phượng không cho bọn họ có giây phút dư thừa nào, xoay người mang Bùi Dật Viễn cùng Tiểu Lăng ly khai.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Thục phi ghen ghét cắn chặt môi dưới, hai tay gắt gao siết chặt, ánh mắt nhìn Bùi Dật Viễn tựa như hai lưỡi kiếm, như muốn đem người kia xuyên qua làm cho người ta sợ hãi.

“Nương nương, thỉnh...” Một thị vệ đi đến bên người nàng hữu lễ nói.

“Hừ!” Thục phi hừ lạnh một tiếng.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn nâng đầu cao ngạo như cũ, duy trì cái gọi là tôn nghiêm quý tộc, đi theo thị vệ ly khai nơi này.

Bùi Dật Viễn, ma cao một thước, đạo cao một trượng, vô luận ai là người cười cuối cùng, người thắng tuyệt đối không có khả năng là người! Huống hồ.....

Trên mặt Thục phi lộ ra tươi cười, kẻ khác không rét mà run.

Nàng có biện pháp trừ tính một lần, thì sẽ có biện pháp trừ tính lần hai, lần này nàng muốn cho Bùi Dật Viễn vĩnh viễn biến mất trên thế giới này!

49. Chương 48

Ly khai Ngự Ngân cung, không khí lại càng thêm quỷ dị, Lăng Phượng thân là Hoàng Đế hiển nhiên đi ở phía trước, thế nhưng ánh mắt hắn lúc nào cũng hướng về phía sau tìm kiếm, ai cũng nhìn ra hắn để ý

Bùi Dật Viễn ở phía sau như thế nào. Người đi phía sau không biết là không cảm thấy được hay là cố tình không cảm thấy được, thủy chung không nói một câu, cho đến khi đi đến ngã rẽ hần mới dừng bước.

“Tiểu An Tử, chúng ta nên rẽ về bên phải phải không?” Bùi Dật Viễn nhớ đường khi đến, cảm thấy hình như tới gần nơi này rồi liền hỏi.

Tiểu An Tử nghe hỏi không thể không tiến lên trả lời: “Hồi bẩm chủ tử..... Đúng vậy, nên rẽ phải”.

Bùi Dật Viễn nghe xong gật gù đầu, sau đó để Kiều Dương nâng chậm rãi bước đến trước mặt Lăng Phượng hành lễ cáo từ: “Hoàng Thượng, ta xin cáo lui trước.” Nói xong xoay người ôm đứa nhỏ muốn rời khỏi.

Mà Tiểu Lăng được quần trong áo choàng của Lăng Phượng, trốn ở trong lòng Bùi Dật Viễn, không có ý tứ đi ra, nhìn nhìn cha ruột của mình cũng không nói gì.

Lăng Phượng thấy vậy quýnh cả lên, lập tức cản hần lại: “Dật Viễn, từ từ!”

“.....?” Bùi Dật Viễn nghe tiếng quay đầu lại, “Hoàng Thượng còn có việc?”

Nếu đã quyết định buông đi cảm tình đối với Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn sẽ không dây dưa dài dòng, sau khi hiểu được lập trường của hai người, hần không nên xuất hiện nhiều trước mặt Hoàng Thượng, nếu không có chuyện hôm nay của Tiểu Lăng, hần cũng lười đi quản.

Lăng Phượng tiến lên vài bước, nhìn thân thể Bùi Dật Viễn dần dần phục hồi, dung mạo cũng từ từ trở lại tuyệt sắc xuất trần như trước, hần không khỏi mặt đỏ lên ho nhẹ vài tiếng giấu đi xấu hổ.

Tuy nói hạ quyết tâm, không ra được đáp án không gặp Dật Viễn, nhưng hôm nay vừa thấy đã đem toàn bộ tương tư khơi mào, hiện tại Lăng Phượng muốn đề xuống cũng đề không được hần nghĩ muốn Dật Viễn, muốn cùng ở một chỗ với Dật Viễn!

“Khụ khụ, Dật Viễn, trẫm nghĩ muốn đi qua chỗ của ngươi.....”

Lời kia vừa thốt ra, Lăng Phượng không phải không biết xấu hổ. Tuy rằng biết đối phương nhìn không thấy, nhưng chỉ cần nhìn đến khuôn mặt Dật Viễn, Lăng Phượng không hiểu sao kích động khẩn trương.

Tiểu Lăng xem hết thấy có chút kinh ngạc, nhìn phụ hoàng của mình đỏ mặt, vẻ mặt không được tự nhiên, nó chỉ cảm thấy thú vị, hình như nó đã tìm được chuyện để chơi đùa rồi.

“Hoàng Thượng lo lắng chuyện tiểu hoàng tử?” Ngoài lý do này ra, Bùi Dật Viễn không biết là hần đi đến chỗ của mình còn có nguyên nhân nào khác.

“.....Cứ cho là vậy đi!” Lăng Phượng da đầu run lên, cố gắng kiên định nói.

Mọi người ở đây thấy Hoàng Thượng một bộ ngại ngùng khẩu thị tâm phi, đều cảm thấy chuyện này có chút khôi hài, nhưng không ai dám cười ra tiếng, không nên không cần cái mạng nhỏ!

Lăng Phượng cũng hơi hơi phát hiện dị trạng, ngay sau đó liền phân phó cung nhân tất cả đều đi xuống, một mình đi theo Bùi Dật Viễn tới Lân Chỉ cung.

Lúc này đi thật vội vàng, lần cuối cùng đến Lân Chỉ cung đối với Lăng Phượng mà nói tựa như cách một thế kỷ, hiện tại nhìn lại cây kia cỏ kia, vẫn như cũ không thay đổi, thế nhưng chủ nhân cung điện này.....

Tầm mắt hần không khỏi lại hướng về phía Bùi Dật Viễn, hiện tại mỹ nhân đã không còn cả ngày ôm sổ sách đánh bàn phím, trong ánh mắt cũng không lóe ra sự khôn khéo giống như lúc trước, hần hiện tại có phần điềm nhiên tĩnh mịch hơn, lúc rảnh rỗi sẽ không nhốt mình trong phòng như trước đây, mà ở bên ngoài phơi nắng, bình thần sống qua ngày.

Đây là hiện tượng tốt, trước kia Lăng Phượng cảm thấy Bùi Dật Viễn nhốt mình trong phòng không tốt cho thân thể, nhưng vẫn tìm không thấy lý do buộc hần ra ngoài, hiện tại được rồi, hần đã tự nguyện đi ra, thế nhưng Lăng Phượng cười không nổi, bởi vì hết thấy những chuyện này phải trả giá bằng đôi mắt của hần.

Mãi suy nghĩ, trong ánh mắt của Lăng Phượng thêm vài phần u buồn, đợi cho Tiểu An Tử cùng Kiều Dương mang đứa nhỏ đi tắm thay quần áo, hần chậm rãi đưa tay xoa nhẹ lên mắt Bùi Dật Viễn.

“..... Hoàng Thượng?”

“Dật Viễn, chuyện đôi mắt..... Có hận trẫm không?”

Đây là lỗi của hần, là sai lầm cả đời không thể hoàn lại.

Ngự y nói trong đầu tụ huyết, bọn họ đều bó tay không biện pháp, đành phải phối chút dược liệu tiêu ứ động, nhưng hiệu quả cũng chỉ có thể xem thiên ý, với đôi mắt này khác nào đã tuyên án tử hình.

“Nói không có là gạt người?” Bùi Dật Viễn không né tránh đáp: “Nhưng hận thì sao?”

Nói xong, hần thở dài: “Mù chính là mù, cho dù ta làm cái gì cũng không vãn hồi được, một khi đã như vậy, còn ôm hận làm cái gì, chỉ thêm phiền lòng, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.....Việc ta cần phải làm chính là tự mình sống cho tốt mà thôi.”

Ý nghĩ hết sức độ lượng, ngay cả Lăng Phượng cũng cảm thấy không công bằng ...

“Nếu trẫm có tâm tình như ngươi vậy, chỉ sợ.....sẽ không giống ngươi hôm nay.” Lăng Phượng thở dài nói.

Hôm nay thấy được bộ mặt thật của hai vị phi tử, hần thật muốn bộc phát, nhưng lại cảm thấy được so với chuyện Trữ quý phi bốn năm trước thì chuyện của hai vị phi tử này còn chưa đến nỗi nào, có thể coi như là nể mặt hần rồi hay không?

Lăng Phượng tự giễu cười: “Nữ nhân quả nhiên đều là giỏi biến hoá...”

“Không, giỏi biến hoá không phải nữ nhân, là nam nhân!” Bùi Dật Viễn phủ định lời hần nói.

“Ngươi đây là ý tứ gì?” Lăng Phượng nghiêm túc nhìn hần hỏi.

Bùi Dật Viễn cũng không sợ hãi, hần luôn luôn nói sự thật, với lại hiện tại nếu không làm Lăng Phượng tỉnh ngộ, chỉ sợ tiếp qua mấy năm nữa hần sẽ tổn thương càng sâu.

Bùi Dật Viễn ngồi xuống ghế thái sư của hần, nhắm mắt lại chậm rãi nói: “Giỏi biến hoá không phải là phi tử của Hoàng Thượng mà là Hoàng Thượng, là Lăng Phượng.”

Lăng Phượng nghe vậy tức giận nhú mày, nhưng hần không ngắt lời Bùi Dật Viễn, mà kiên nhẫn nghe hần nói.

“Chuyện Trữ quý phi bốn năm trước, bất quá nàng chỉ là một đào hát, Hoàng Thượng thương yêu nàng đón nàng vào cung, phong làm phi, ta tin tưởng nàng thật tâm yêu ngươi. Ta thậm chí có thể tưởng tượng khi đó nàng chờ mong một tình yêu bình thường như thế nào, bởi vì ta cùng nàng giống nhau.”

Nói đến đây, hần lại hít sâu một hơi, mở đôi mắt không có tiêu cự nói: “Nhưng tất cả đều sai lầm rồi, chúng ta gặp phải chính là một nam nhân không tâm thường nhất thiên hạ, làm sao có thể hy vọng xa vời rằng nam nhân này sẽ mang đến tình yêu ‘bình thường’? Hần cùng chúng ta căn bản là người thuộc hai thế giới, từ lúc bắt đầu gặp nhau thì đã là sai lầm.”

“Không phải, không phải như vậy!” Lăng Phượng lo lắng kêu lên, “Trẫm cùng Trữ quý phi, còn có người, đều là thời gian khoái hoạt hạnh phúc, chẳng lẽ những thứ này cũng là giả sao?”

“Không, đó là thực sự, nhưng thứ ngươi có thể cho chỉ là ngắn ngủi trong chớp mắt, làm sao có thể là thứ chúng ta khát cầu cả đời?” Bùi Dật Viễn trả lời.

“Nếu ta không đoán sai, Trữ quý phi khi đó, không bao lâu khi phong phi cho nàng ngươi lại tuyển tú nữ nữa đúng không?”

“Này.....”

Quả thật đoán không tồi, thời điểm sắc phong một linh nữ không có thân phận làm phi thật sự là nói dễ hơn làm, nếu muốn chuyện tình lắng xuống, Lăng Phượng không thể không đồng thời sắc lập vài vị nữ nhân của trọng thần triều đình làm phi, Thực phi cùng Hiền phi chính là tiến cung vào dịp đó.

“Nhưng những chuyện này đều làm vì Trữ quý phi nha! Trẫm là hoàng đế, vì nàng.....” Lăng Phượng biện giải nói.

“Đúng, ngươi là hoàng đế cho nên ngươi không có khả năng không phân tâm, ngươi đã không thể như thế, như vậy có lẽ Trữ quý phi cảm thấy không cần phải vì ngươi thủ tiết.”

Bùi Dật Viễn cũng từng nghĩ tới chuyện như vậy, nhưng hắn không khát vọng cực đoan như Trữ quý phi. Lăng Phượng nghe hắn nói như vậy, khẽ cắn môi dừng một chút nói: “Tình yêu như vậy..... Rất ích kỷ.....”

“Tình yêu vốn chính là ích kỷ.” Bùi Dật Viễn xúc động, “Nếu người không giỏi biến đổi như vậy, không có một đám mỹ nhân lần lượt phong tiến vào cung, không đem ta phong làm phi, thì người có thể vẫn nhìn thấy Thục phi cùng Hiền phi của trước kia.”

Lăng Phượng nghe lời này, không khỏi thật sâu hấp khí, “Đây đều là lỗi của trẫm..... Vậy Dật Viễn, cuộc sống dài quá, người cũng sẽ biến thành như vậy?”

Bùi Dật Viễn nghe xong, âm thầm cười, “Không, ta sẽ không.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không phải nữ nhân chỉ có dựa vào trượng phu cùng đứa nhỏ mới có thể sinh tồn.....”

50. Chương 49

Bởi vì ta không phải nữ nhân chỉ có thể dựa vào trượng phu cùng đứa nhỏ mới có thể sinh tồn.....

Lăng Phượng ngồi ở một bên cân nhắc câu nói vừa rồi của Bùi Dật Viễn, hiện giờ người nọ ở trước mặt hắn nằm trên ghế mơ màng ngủ, lộ ra vẻ mặt an nhàn, giống như lúc mới vừa vào cung.

Thừa dịp này, Lăng Phượng bắt đầu tự hỏi một số chuyện chẳng bao giờ nghĩ tới.

Từ nhỏ hắn đã được giáo dục để làm đế vương, chính là nguyên nhân làm hắn đánh mất một vài thứ người thường nên có, ở trong mắt hắn, hắn cảm thấy những chuyện này cực kỳ bình thường, nhưng xem ra người thường không thể chấp nhận được, sự sùng ái hắn dành cho Trữ quý phi cùng Dật Viễn hắn tự cho là đúng, thể nhưng hình như đã bỏ qua thứ gì đó mà bọn họ khát khao.

Nhưng đem tình yêu cùng thời gian hiến cho một người, chuyện này đối với một hoàng đế mà nói đúng là chuyện khó làm a!

“Ai.....” Lăng Phượng thật sâu thở dài.

Ý tứ của Bùi Dật Viễn rất rõ ràng, hắn minh bạch Lăng Phượng không có khả năng bỏ xuống trách nhiệm của một bậc đế vương, cho nên lựa chọn buông tha cho đoạn cảm tình này, Lăng Phượng cũng như thế, muốn hắn hiện tại vì Bùi Dật Viễn mà giải tán hậu cung, hắn làm không được.

Chẳng lẽ hai người bọn họ phải dừng ở đây sao?

“Người đang than thở cái gì a?” Bỗng nhiên có một giọng trẻ con non nớt vang lên bên người.

Lăng Phượng có chút tức giận quay đầu lại, quả nhiên trông thấy tiểu bất điểm kia, nó đã tắm rửa xong cũng thay tiểu áo bông, hai má đỏ hồng giống quả táo, một tay bưng một mâm điểm tâm nho nhỏ Kiểu Dương cho nó, tay kia thì cầm ăn, hoàn toàn không có lễ tiết.

” Tiểu quý, ăn theo quy củ, người không phải nên hưởng ta hành lễ?” Lăng Phượng hỏi.

Nhưng Tiểu Lăng không để ý tới hắn, đem mâm điểm tâm để trên bàn đá, rồi mới nhảy lên ghế đá ngồi xuống, hoàn toàn không đem lời hắn nói nghe vào trong tai.

” Ta mới mặc kệ quy củ gì đó, ta không cần làm nhi tử của người, người vẫn là buông tha cho ta đi!”

Tiểu quý này, Lăng Phượng cả đời cũng không thừa nhận nó đáng yêu!

” Nhưng người chính là con ta.” Lăng Phượng khẽ cắn môi nói, “Thậm chí..... Còn có thể trở thành hoàng đế tương lai, người.....”

” Hoàng đế thì sao? Ta không thấy hiếm lạ.” Tiểu Lăng cười nhạt.c

Lăng Phượng nghe vậy bỗng nhiên lộ vẻ tức giận, ngai vàng hoàng đế này từ xưa đến nay không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt muốn làm đều làm không được, mà tiểu quỷ này lại nói “Không hiểm lạ”? Thật sự là kỳ văn!

Sau đó nghe Tiểu Lăng lại nói: “Ta không cần làm hoàng đế, sư phụ nói làm hoàng đế mệt chết đi, ta chỉ muốn làm tiểu hài tử của sư phụ thôi.”

Lăng Phượng cả kinh, lại hỏi ngược lại: “Sư phụ người nói..... Hoàng đế mệt chết đi?”

Tiểu Lăng gật gật đầu, “Đúng vậy, trước kia học bài đọc được quân vương cái gì đó, ta đã nói quân vương uy phong thật lớn, nhưng sư phụ lại nói quân vương bề ngoài nở mày nở mặt, sau lưng lại mệt muốn chết, là việc khó khăn nhất trên đời này.”

Nguyên lai hắn đều biết a.....

Lăng Phượng bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía người đang ngủ yên kia, trong lòng lại đau thêm một phần.

Tiểu Lăng quan sát biểu tình của Lăng Phượng, tiện đà nói: “Nguyên lai ta không rõ, nhưng mà từ sau khi người nhận thức ta, ta mới hiểu được nỗi khổ tâm của sư phụ.”

“Nga? Người hiểu được gì?” Lăng Phượng có chút tò mò hỏi.

” Phi tử của người nha!”, Tiểu Lăng vừa nói vừa gặm một khối điểm tâm, nói đến chuyện này nó thực bực tức một bụng.

“Người là hoàng đế, chẳng những phải xử lý nhiều chính vụ, còn phải dưỡng nhiều nữ nhân, ta nghĩ thôi cũng thấy mệt!” Tiếp theo, nó lại nhảy đến trước mặt Lăng Phượng nói, “Hơn nữa người xem không thấy, một đám các nàng đều ngoan độc, nhìn xem nhìn xem, những cái này đều do các nàng gây ra.”

Vừa nói Tiểu Lăng vừa kéo ống tay áo lên, trên cánh tay nhỏ bé nguyên bản phải trắng nõn lại có rất nhiều ứ ngân.

Lăng Phượng nhìn thấy những vết thương này, không khỏi đem đứa nhỏ ôm tới trên đùi, kéo tay nó lên nhìn kỹ.

Phụ tử hai người không ai phát hiện, động tác vô cùng thân thiết như thế làm cho khoảng cách tồn tại giữa bọn họ biến mất vô tung.

” Đây là do phụ tử đánh sao? Cùng đám phi tử.....”

Lăng Phượng còn muốn hỏi gì đó, Tiểu Lăng lại cho hắn một cái liếc mắt xem thường, “Người gốc nha? Không ai nhắc nhở phụ tử, hắn lại không thù không oán với ta, đánh ta làm gì?” Nói xong, nó thu tay về, ” Tuy rằng vừa rồi thoa được, đối với người ngấm lại không cam tâm.”

Đám nữ nhân kia nói cái gì nó là dã loại, nói cái gì hoàng đế không cần đứa con này của hắn, nó đều biết, nhưng vừa nói vừa muốn đánh nó, thật không thể tưởng tượng lại có một a di biến thái như thế!

” Tất cả trong cung chỉ có sư phụ tốt nhất, vừa xinh đẹp lại vừa thật sự dạy ta đọc sách, ta muốn cả đời ở cùng sư phụ.” Tiểu Lăng say mê nói.

Nhưng Lăng Phượng lại đen cả mặt, “Sư phụ người là của ta!”

” Các người đã kết thúc, không phải sao?” Tiểu Lăng kỳ quái nhìn hắn.

” Ai nói?” Lăng Phượng giận xì khói, hoàn toàn quên một khắc trước chính mình còn nghĩ như thế.

Tiểu Lăng chớp chớp đôi mắt to, nghi hoặc nhìn hắn hỏi: “Người đem sư phụ nhốt vào lãnh cung, khiến hắn sống khổ sở, không để cho hắn ăn cơm, không phải chứng minh người không cần sư phụ sao?”

“Kia..... Kia đều là hiểu lầm!” Lăng Phượng ngụy biện.

“Hiểu lầm?” Tiểu Lăng bĩu môi, làm bộ khó xử nói, “Bất quá nhớ tới, khi đó sư phụ thật sự hảo vất vả, phải chế nhiều củi như vậy, còn đem cơm cho ta hết, mùa hè chiều hôm nào cũng mưa, khiến cho củi lửa đều ẩm

ướt, những người đó còn muốn bảo sư phụ làm khô, ai.....nếu những chuyện này đều là ‘hiểu lầm’, vậy hiểu lầm cũng lớn thật nha!”

Kỳ thật Tiểu Lăng đã sớm dự tính tốt lắm, nhất định phải tìm một cơ hội tiêu diệt toàn bộ bọn họ, sư phụ nhân từ là chuyện của sư phụ, còn nó có cừ oán tất báo!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nó, hoàng đế lão tử không cần suy nghĩ đã bùng nổ, lập tức gọi Tiểu An Tử, nói nhỏ vài câu thì cho hắn lui xuống.

Tuy rằng không biết bọn họ nói cái gì, thế nhưng Tiểu Lăng biết thù này nó đã báo xong rồi!

Đương nhiên, Lăng Phượng cũng không phải ngốc tử, nhìn tiểu bất điểm ở một bên âm thầm vui sướng, hắn hiểu đại khái, cho nên sau đó hắn ung dung hỏi lại: “Còn có cừ gì cần phải báo nữa không? Thành thật nói ra tốt hơn.”

“Còn có a.....” Tiểu Lăng còn thật sự suy tư đứng lên.

Suy nghĩ suy nghĩ, ánh mắt nó bỗng nhiên dừng ở trên người Lăng Phượng, “Cha, ta có thể kêu như vậy không?”

Lăng Phượng gật đầu xem như cho phép.

” Cha có thể thả sư phụ đi được không? Hoặc là làm cho sư phụ đừng gặp lại cha?”

“Vì sao?” Lăng Phượng không không chế được phản vấn.

Tiểu Lăng bàng quan hết thấy, lấy lập trường đứa nhỏ trả lời: “Bởi vì ta cảm thấy sư phụ bất hạnh, đầu sỏ gây nên chính là cha.”

“.....!”

” Sư phụ nói hắn có một người rất thích, thế nhưng không được người kia đáp lại, không thể không buông tha. Người kia chính là cha đi?”

Lăng Phượng ngẫm thừa nhận, cái này khiến Tiểu Lăng càng thêm khẳng định.

“Ai..... Cha nếu không thể mang lại hạnh phúc cho sư phụ, làm gì cứ chiếm lấy hắn? Không cảm thấy rất ích kỷ sao?”

“Trầm ích kỷ?” Lăng Phượng khó có thể tin hỏi lại, “Trầm là thương hắn mới.....”

Tình yêu vốn chính là ích kỷ!

“.....!”

Những lời Bùi Dật Viễn nói trước kia hiện lên trong đầu Lăng Phượng, làm cho hắn im bất.

Đúng vậy, đây chính là “Tình yêu ích kỷ” Giống như Dật Viễn khát vọng Lăng Phượng một lòng với hắn, hắn cũng hy vọng Dật Viễn vĩnh viễn làm bạn với mình, nguyên lai tất cả mọi người đều như nhau.....

51. Chương 50

Lăng Phượng thở sâu, hồi phục tâm tình, hắn buông Tiểu Lăng, lại liếc mắt nhìn Bùi Dật Viễn một cái, rồi mới chậm rãi đứng dậy.

“Trầm phải đi về.....”

“Đi nhìn đám phi tử chứ gì?” Tiểu Lăng vội vàng hỏi.

Lăng Phượng gõ gõ lên cái trán be bé của nó cười khổ, “Tiểu quỷ, nhà mẹ đẻ các nàng đều là quý tộc hiển hách, trầm cần phải cấp cho bọn họ cái công đạo.”

Tiểu Lăng sờ sờ đầu, le lưỡi, “Đi thôi, đi thôi, ta cũng không thích cha ở đây, sư phụ có ta bồi là đủ rồi!”

” Tiểu bắt điểm, có tà tâm nhưng không đủ lực làm kẻ trộm, người cần phải hảo hảo bồi sư phụ người, trầm còn có thể lại đến.” Nói xong, Lăng Phượng liền đi về hướng cửa cung.

Nhìn hần dần dần đi xa, Tiểu Lăng nghi hoặc nhíu mày, đến khi thân ảnh hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt, Kiều Dương cùng Tiểu An Tử vẫn âm thầm quan sát lúc này mới đi ra.

“Kiều Dương tỷ tỷ, ta nói với cha ta như thế, hần có thể hiểu được ý tứ gì không?” Tiểu Lăng hỏi.

Những lời này đều là Kiều Dương tỷ tỷ dạy nó, Tiểu Lăng nguyện ý giúp nàng nói ra, bởi vì nàng nói với nó chỉ cần làm như thế là có thể vĩnh viễn ở bên cạnh sư phụ, hơn nữa bằng sự nhạy bén của đứa nhỏ, nó cũng đã nhận ra không khí tế nhị lúc đó giữa cha cùng sư phụ.

Kiều Dương mỉm cười, rồi mới nói: “Điện hạ chỉ cần gọi nô tỳ là Kiều Dương, còn những lời kia thật sự có hiệu quả.....”

Nàng che mặt cười khê, bộ dáng kinh ngạc mới vừa rồi của Hoàng Thượng hoàn toàn rơi vào trong tầm mắt của nàng.

“Không lâu sau, đương nhiên có thể thấy kết quả sau cùng.”

Xem bộ dáng nàng thần bí, Tiểu Lăng cùng Tiểu An Tử đều lắc đầu buông tay.

Nữ nhân a, thật sự là khó hiểu!

.....

Ở một nơi khác, Thục phi hôm nay bị đuổi về cũng không nhàn rỗi, tuy rằng Hoàng Thượng có lệnh giam lỏng nàng, nhưng nàng không hề lo sợ chút nào, qua ngọc liên gọi thị nữ tùy thân đến, bảo đến tìm Lý đại nhân ở thái y viện, bảo rằng nàng khó chịu trong người.

Mặc dù nàng làm sai chuyện, nhưng chưa có mệnh lệnh của hoàng thượng bọn thị vệ cũng không dám đem tính mệnh của phi tử ra làm trò đùa, thế là vội vàng để thị nữ kia đi ra ngoài, không lâu sau liền thấy Lý đại nhân mang hòm thuốc gấp gấp đi vào.

Vị Lý đại nhân này đã qua tuổi 50, cằm có một dóm râu ‘sơn dương’, trên người cũng nồng đậm vị dược liệu như các vị ngự y khác, hần đứng ở trước mặt Thục phi, còn chưa kịp điều hoà nhịp thở đã bị nụ cười quỷ dị của Thục phi đoạt đi tầm mắt.

Lý đại nhân nuốt nuốt nước miếng, mới hành lễ nói: “Vi thần..... Tham kiến Thục phi nương nương.”

” Được rồi, lúc này mà còn cầu nệ cái gì?” Thục phi bất mãn nói, “Hong Ngọc, đi ra ngoài, ta có việc muốn nói cùng Lý đại nhân.”

“Vâng”.

Lý đại nhân thấy Thục phi chỉ để lại thị nữ tâm phúc, đối với chuyện sắp nói trong lòng cũng có vài phần đáp án, nhưng nếu có thể, hần thật sự không muốn nhúng tay vào chỗ nước đục này, thế nhưng trong lòng hần biết rõ ràng con đường làm quan phía trước, đã sớm phóng lao thì phải theo lao.

Thục phi thấy bộ dáng uất ức của hần có chút không vừa lòng, nếu việc này không cần hần hỗ trợ cũng thành công, nàng cũng không muốn nhìn thấy hần!

Ngồi trở lại thượng vị, Thục phi đùa nghịch bàn tay mình, nhìn thì có vẻ như không yên lòng, lời nói lại sắc bén trực tiếp, “Lý đại nhân, thân thể Thần phi gần đây thế nào?”

Lý đại nhân nghe vậy, thầm nghĩ quả nhiên cùng vị kia có quan hệ, không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh, “Hồi bẩm nương nương, mặc dù thân thể Thần phi nương nương không có gì trở ngại, thế nhưng đôi mắt..... ngài cũng biết đấy...”

“Bản cung biết a, bản cung chính là hỏi người, Thần phi có phải mỗi ngày đều uống thuốc hay không?”

“..... Quả thật như thế.”

Vấn đề này lại giả bất thiện a!

Ngay lúc Lý đại nhân nghĩ như thế, Thục phi cười khê lại nói: “Tốt lắm!”

Rồi sau đó nàng đứng lên đi đến bên cạnh Lý đại nhân dựa sát bên tai hần nhẹ giọng nói: “Như vậy bản cung muốn người cho vào thêm một vị ‘được liệu’.”

“....!” Lý đại nhân vừa nghe, nhất thời luống cuống vội vàng quỳ xuống xin tha: “Nương nương trăm triệu không được, nương nương, mưu hại phi tần hậu cung, nếu như bị Hoàng Thượng biết.....”

“Câm miệng!” Thục phi quát, “Người không cho hoàng thượng biết là được rồi không phải sao?”

” Nhưng đây là giết người, trái với y đức...”

Lời còn chưa nói xong liền rước lấy một tiếng cười nhạo của Thục phi, “Y đức cái gì chứ? Người nếu muốn nói y đức, thì thứ đó đã sớm không có..... Người cũng không nên quên, từ khi người chần bản cung hoài long thai, người đã ở cùng một con thuyền với bản cung...”

“.....!” Lý đại nhân sợ tới mức cả người phát run, gạt mồ hôi lạnh, cái gì cũng không phản bác.

Nếu trách chỉ trách hần lúc ấy nhất thời hồ đồ, hiện tại mới ‘biết vậy chẳng làm’ thì đã muộn..... Đã quá muộn!

” Hiện giờ không phải Thần phi chết thì chính là người chết.” Thục phi liếc hần một cái mang theo trào phúng cùng khinh miệt, “Bất quá bản cung tin tưởng, trên thế giới không có loại người ngu xuẩn như vậy, nguyện ý vì người không có liên quan với nhau mà chết?”

Lý đại nhân nghe vậy, không thể nề hà nhắm hai mắt lại, sau một lúc lâu mới nói: “..... Nương nương là muốn vi thần thêm cho Thần phi nương nương.....?”

Có được câu trả lời vừa lòng, Thục phi liền khôi phục thái độ trước sau như một trả lời: “Bản cung không hiểu được tính, người tuy tiện đi, nhưng mà bản cung không muốn hần chết lập tức, vậy sẽ rất tiện nghi cho nam nhân này! Bản cung muốn độc được mạn tính gặm nhắm sinh mệnh hần từng chút, đoạt đi dung nhan tuyệt lệ của hần, muốn hần ở trước mặt hoàng thượng không còn mặt mũi nào, muốn hần hiểu rõ, dám cùng bản cung đối nghịch sẽ có kết cục như thế nào!”

Lý đại nhân vừa nghe, lưng không kiềm nổi phát lạnh, Thục phi nương nương này sao lại ác độc như vậy?

Lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, sau đó truyền đến tiếng thông báo của tiểu thị nữ: “Nương nương, Thừa tướng đại nhân tới.”

“Ân, đã biết, để cha vào đây.” Thục phi thu lại bộ dáng mới vừa rồi trả lời, rồi mới quay sang nói với Lý đại nhân, “Việc này chỉ có người ta biết, nếu có người thứ ba biết, người biết hậu quả chứ?”

” Vi thần hiểu được, thỉnh nương nương yên tâm, vi thần tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa câu!” Lý đại nhân trả lời.

“Ân, vậy hôm nay người hãy đi về trước, bản cung đợi tin tốt lành.”

Nàng tin tưởng, vì bảo toàn sinh mệnh, gia hỏa vô năng này tuyệt đối không dám nói lung tung.

“Vi thần cáo lui.”

Lý đại nhân vẻ mặt gấp ga gấp gáp cáo lui, trên đường cùng Triệu thừa tướng gặp thoáng qua.

Triệu thừa tướng không nghi ngờ hần, coi như nữ nhân thân thể thật sự không khỏe, bước vào, chỉ thấy nữ nhân một mình ngồi ở thượng vị, không khỏi lo lắng cho nàng.

” Tư Dung, đây là chuyện gì?”

Hần mới từ Dương Châu trở về không lâu, sáng sớm hôm nay còn hoàn hảo, qua ngọc chột nghe nói nữ nhân bởi vì ngược đãi tiểu hoàng tử mà bị giam lỏng ở trong cung. Nhận được tin tức, hần không chần chờ nửa bước, tức khắc tiến cung diện thánh, mất một phen vô mồm mới có thể nhận được đặc quyền đến thăm nữ nhi, nhưng hiện tại nhìn nữ nhi bộ dáng thần nhiên vênh vác, có vẻ gì là lo lắng cho bản thân đâu chứ?

Thục phi đi đến bên cạnh Triệu thừa tướng, ôm cánh tay hắn làm nũng nói: “Cha, nữ nhi trong lòng không cam lòng đó thôi.”

” Hoàng nhi của ta không còn, không biết chỗ nào đột nhiên nhảy ra một tiểu dã loại trở thành đại hoàng tử, cha muốn ta nghĩ như thế nào?”

Triệu thừa tướng không phát hiện nữ nhi đang che dấu sự ác độc trong lòng, chỉ có thể cảm thán nói: “Ai..... tốt xấu gì đứa nhỏ cũng là con của Hoàng Thượng, người lo lắng như thế làm gì!”

“Cha, không phải ta cố ý..... Cha nói vài câu với hoàng thượng đi, Hoàng Thượng kính trọng cha nhất.”

Mọi thứ đã có cha nàng, Thục phi cũng không sợ Hoàng Thượng làm gì với nàng.

“Tốt lắm tốt lắm, cha sẽ giúp ngươi nói, nhưng ngươi phải bớt phóng túng chút đi, bằng không Hoàng Thượng sẽ chán ghét ngươi, lúc đó ai cũng không cứu nổi.”

Triệu thừa tướng không có biện pháp với nàng, nàng là nữ nhi của hắn, hắn có thể làm được gì đây.

Nhận được câu trả lời thuyết phục, Thục phi hết sức vui vẻ, “Cám ơn cha, ta chỉ biết cha đối ta tốt nhất.” Nói xong vô cùng thân thiết kéo hắn đi tới.

Triệu thừa tướng nhìn ái nữ không khỏi lộ ra ý cười hiền lành, hắn vươn tay vừa muốn vuốt ve sợi tóc của nữ nhi, bỗng nhiên lời nói lạnh tanh của Bùi phu nhân lại xuất hiện ở trong đầu hắn.

“..... Ngươi, còn có nữ nhân ngươi cùng kỹ nữ kia sinh ra sẽ không có ngày bình an!”

“.....!”

Hắn cả người ngẩn ra, nhìn bộ dáng ái nữ, dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Trầm Tư Dung tựa hồ chậm rãi tái hiện ở trước mắt.

Nhiều năm qua như thế, hắn vẫn nhớ rõ như trước, nữ tử uyển chuyển động lòng người như thế nào, một nụ cười một cái nhăn mày của nàng có bao nhiêu xuất trần, ký ức hãy còn mới mẻ, một nữ nhân tốt đẹp như thế, vì sao Bùi phu nhân nói nàng như vậy?

Nghi vấn chậm rãi khuếch trương trong lòng, nhưng hắn không cách nào tìm được đáp án....

52. Chương 51

Lý đại nhân thân là thái y, lúc trước vì chịu không nổi sự cám dỗ của quyền lợi mà bị Thục phi cột chung thuyền với ả, hắn cấu kết với Thục phi bịa chuyện có thai. Nhưng trên thực tế, trong quá trình chẩn đoán hắn phát hiện không chỉ Thục phi thực sự không có thai mà thực ra Thục phi căn bản là không thể sinh con được.

Bất quá chuyện này hắn không dám nói ra, chỉ lén lút tra xét, phát hiện Thục phi vì hấp dẫn Hoàng Thượng, thường xuyên sử dụng một loại dầu xạ hương ***, bôi vào rốn khiến thân thể tản mát ra một cỗ hương vị mê người, nhưng nàng lại không biết thứ này đã hủy hoàn toàn khả năng sinh dục của nàng. Hắn đem sự thật này giấu kín đi, bởi vì hắn yếu đuối, chỉ lo sợ việc bị phát hiện sẽ cùng nhau chết không tử tế được.

Hiện tại Thục phi lại ép hắn phải kê đơn cho Thần phi, hắn cảm thấy thực sự quá đáng, hắn vốn trời sinh bản tính nhất gan sợ phiền phức, dù không muốn nhưng không thể không đi làm, thế là bắt đầu từ ngày hôm sau, mỗi ngày trong đơn thuốc của Thần phi được Lý đại nhân cho thêm một vị.

Chẳng qua là hắn trước sau vẫn không làm theo yêu cầu của Thục phi đến cùng, trắc ẩn chi tâm mỗi người đều có, trước kia hắn cũng từng gặp qua vị Thần phi này, khi đó là hắn chữa vết thương trên đầu Thần phi do hoàng thượng lỡ tay ném trứng, mà đó cũng là nguyên nhân làm cho đôi mắt Thần phi hiện tại nhìn không thấy, đoạn ngày tiếp xúc với hắn, Lý đại nhân cảm thấy người nọ không tồi, không nói tướng mạo,

chỉ luận nhân phẩm đã cao hơn các nường nường trong cung này rất nhiều, cũng khó trách Hoàng Thượng thích hấn như vậy, đáng tiếc, người như vậy là người không thích hợp sống ở hậu cung này nhất.

Vị dược liệu Lý đại nhân thêm vào vô sắc vô vị, dùng xong bệnh trạng cũng không có gì khác, chính là người sẽ từ từ mệt mỏi thể hư, thời gian dài dùng không ngừng mà không mất mạng cũng đi tong nửa cái mạng, Thực phi muốn chính là tác dụng mạn tính như vậy để không lộ ra dấu vết, đợi qua một thời gian hấn sẽ cáo lão hồi hương.....

Kế hoạch Lý đại nhân đã chuẩn bị đầu ra đó, thế nhưng hấn tính sót một người, người đó chính là một trong những cất chứa phẩm của hoàng đế – Lục Phụng Dương. Tất cả mọi người quen gọi hấn là ‘Lục đại phu’, hấn vì danh tiếng ‘Đại phu cứu người nhiều nhất’ mà bị triệu vào cung đã được ba năm. Hấn võ nghệ cao cường, hoàng cung này đã sớm bị hấn lượn hết mấy vòng, sau ngày đó trộm chuồn ra khỏi cung gặp phu phụ Bùi gia, hấn lại thường xuyên lui tới hậu cung.

Mục tiêu của hấn cũng là đúng đắn – âm thầm bảo hộ chiếu cố Bùi Dật Viễn, sau khi hấn dò hỏi cung nhân mới biết Thần phi bị biếm lãnh cung, mắt còn bị mù, hấn cũng từng có ý tưởng đem Dật Viễn tống xuất cung, thế nhưng mỗi ngày khi hấn lặng lẽ đi tới Lâm Chỉ cung, nhìn tiểu hoàng tử ở bên người hấn vui cười ngoạn nháo, hoàng đế vì hấn lo lắng không thôi, sau lưng nghĩ mọi biện pháp trị liệu cho hấn, còn có trên mặt Bùi Dật Viễn thỉnh thoảng bộc lộ ra tình cảm, Lục đại phu biết rằng dự tính của mình không sáng suốt chút nào.

Bùi Dật Viễn cùng người kia thực giống nhau, ngay cả phương thức đối xử với người yêu cũng không có gì khác, bất quá Bùi Dật Viễn so với người kia lại thêm một phần bảo hộ bản thân, có lẽ cái chết của người kia đã tạo thành tính cách của hấn hiện giờ.

Cuộc sống cứ như vậy ngày qua ngày, Lục đại phu rất nhanh phát hiện điểm không thích hợp, gần đây Bùi Dật Viễn giống như ngủ không đủ, một ngày mười hai canh giờ hơn phân nửa thời gian là ngủ trên giường.

Thân thể hấn cũng không tính là quá yếu, thể hư lúc trước được bồi bổ bằng dược liệu quý mỗi ngày thì phải phục hồi rồi mới phải, đôi mắt nhìn không thấy cũng là chuyện trong đầu, đau đầu căn bản không có khả năng tạo thành gánh nặng thân thể trầm trọng như thế, nhất định là có chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Vì muốn làm rõ ràng vấn đề này, Lục đại phu tìm một cơ hội ra khỏi cung đi gặp phu phụ Bùi gia, đem chuyện này nói cho bọn họ, cũng muốn hỏi tình huống này trước kia đã từng phát sinh qua hay chưa.

Bùi phu nhân vừa nghe nói đôi mắt nhĩ tử đã nhìn không thấy, thân thể lại xảy ra vấn đề, nóng vội không thôi, hận không thể lập tức vào cung diện thánh đem ái tử mang về.

“Hoang đường, rất hoang đường!” Nàng bất an ở trong phòng đi qua đi lại, “Lục đại phu, thân thể Dật Viễn luôn luôn khỏe mạnh, tuy rằng chưa từng tập võ, nhưng ở bên cạnh chúng ta nó đều hảo hảo, sao vừa vào cung liền..... Không được, ta muốn đi nói cùng Hoàng Thượng, hoàng cung này cùng Dật Viễn khác nhau, Thần phi, Quý phi cái gì chúng ta không cần.

Bùi lão gia coi như lý trí hơn, tuy rằng lo lắng nhưng không có cử chỉ quá phận, hấn ngăn cản phu nhân khuyên giải an ủi nói: “Phu nhân, không nên xúc động như thế, trước hết nghe Lục đại phu nói đã.”

Nói xong hấn nhìn Lục Phụng Dương, “Lục đại phu, theo ý tứ của người chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

Lục đại phu sờ sờ cằm, ngữ khí cũng có chút bất đắc dĩ: “Nếu trước kia không gặp qua Dật Viễn, ta đây cảm thấy biện pháp của Liên tiểu muội quả thật không tồi, thế nhưng gặp qua hấn sau này..... Ai, nói thật! Dật Viễn hình như rất thích Hoàng Thượng.”

“Cái gì!?” Phu phụ Bùi gia cực kỳ hoảng sợ.

Lục đại phu thở dài một tiếng, hấn sớm biết phản ứng của bọn họ, cho nên trước đó mới giấu diếm.

” Vì sao phải là..... Hoàng Thượng chứ?” Bùi phu nhân vừa nói vừa rơi lệ.

Người kia đem đứa nhỏ phó thác cho bọn hấn, chính là hy vọng đứa nhỏ này có thể sống hạnh phúc hơn so với hấn, thế nhưng vì sao hiện giờ lại như vậy, không phải bị kịch của người kia lại một lần nữa bắt đầu chứ?!

Bùi lão gia an ủi phu nhân, kéo nàng vào lòng để nàng khóc, trong lòng hắn cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lúc trước thật sự không nên để đứa nhỏ kia vào cung.

”Bất quá có lẽ tình hình không đến nỗi hồng bát, ít nhất bây giờ còn Hoàng Thượng rất thích Dật Viễn.” Đại phu đại phu trấn an bọn họ.

Nhưng Bùi phu nhân vẫn như cũ không hy vọng xa vời, khóc nói: “Hoàng Thượng là ai chứ, muốn mỹ nhân nào lại không có, hắn thích Dật Viễn cũng bất quá là nhất thời tham hoan, Dật Viễn lại không thể sinh cho hắn đứa nhỏ, thất sủng là chuyện sớm hay muộn.....”

Thấy Bùi phu nhân thương tâm như vậy, Lục đại phu cũng chịu bó tay, lại suy nghĩ, cân nhắc hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn cảm thấy lời nói của Bùi phu nhân thật là hữu lý, cho dù thích thì như thế nào, thay vì phó mặc chịu vận mệnh bị vất bỏ, còn không bằng lúc này đem đứa nhỏ kia xuất cung, để tránh lại lặp lại bất hạnh của người nọ a!

Quyết định này được thống nhất, thế là Lục Phụng Dương để phu phụ Bùi gia ở chỗ này chờ, nói là có thể sau đó hoàng đế sẽ phái người gọi bọn họ vào cung, còn hắn thì vội vàng trở về, tìm hoàng đế tường trình hết thấy.

Dựa vào sự quan sát của Lục đại phu, hoàng đế này tuy rằng không thể xưng là cái gì mà ‘hoàng đế số một từ xưa đến nay’ nhưng coi như là trọng cảm tình, nếu đem hết thấy nói ra, sau này Dật Viễn vẫn có thể sống yên ổn. Nghĩ như thế đã trở lại trong cung, phát hiện nhóm cung nhân đi đi lại lại vội vàng, thần sắc kích động, không biết là chuyện gì, sau khi dừng lại nghe ngóng mới biết được Thần phi té xỉu.

Đây không phải là tin tức tốt, Lục đại phu len lén nép vào Lân Chỉ cung, chỉ thấy đã có không ít thái y tụ cùng một chỗ hội chẩn. Thế là hắn án binh bất động, chờ đáp án của đám thái y.

Hôm nay Lăng Phượng thừa dịp nhàn rỗi đến đây thăm Bùi Dật Viễn, lúc trước vì chuyện của Thục phi và Hiền phi mà nhà mẹ đẻ các nàng tạo áp lực, Lăng Phượng cũng không thể phạt quá nặng, mỗi người cấm đủ hai tháng, cộng thêm phạt ngân lượng. Đối với xử phạt như vậy Bùi Dật Viễn không có ý kiến gì, nhưng Tiểu Lăng trung vệ mặt ra cho hắn xem ý tứ rõ ràng hắn xử phạt quá nhẹ, nhưng chính hắn cũng là thân bất do kỷ a!

Cho nên vốn định thừa dịp hôm nay hảo tâm sự để bù đắp cảm tình, nào ngờ Bùi Dật Viễn mới vừa ngồi xuống không bao lâu ngay tại ghế nhắm hai mắt lại, nguyên tưởng rằng hắn ngủ, đến khi đụng vào mới phát hiện tay hắn lạnh đến dọa người, hắn không phải ngủ, mà là hôn mê.

Lăng Phượng thấy thế vội vàng gọi thái y tới, nhưng bọn họ thương lượng hơn nửa ngày mới cho một cái đáp án có lẽ.

“Hoàng Thượng, công tử thể nhược thân hư, nền tảng không tốt, mấy hôm nay nhiệt độ trong ngày chênh lệch đến lợi hại, sợ là bị phong hàn.....”

“Lang băm.....” Lục đại phu từ một nơi bí mật gần đó châm biếm.

Lăng Phượng không biết tình hình, chỉ có thể vội vàng để cho bọn họ đi xuống khai dược, bản thân thì lưu lại bên người Bùi Dật Viễn.

Không lâu sau, cả đám đều tán đi, ngay cả cung nhân cũng không lưu lại, Lăng Phượng đang muốn mượn dịp này ở một mình với Bùi Dật Viễn.

Nhìn ra thời cơ, Lục đại phu hiện thân trước mặt Lăng Phượng, thật sự làm hắn hoảng sợ.

”Người nào?” Lăng Phượng cảnh giác che ở trước giường Bùi Dật Viễn.

“Hoàng Thượng chớ hoảng sợ.” Lục đại phu hành lễ nói, “Thảo dân Lục Phụng Dương tham kiến Hoàng Thượng.”

53. Chương 52

“Lục Phụng Dương?” Lăng Phượng lục lọi trong trí nhớ tên này, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì. Nhìn bộ dáng của hắn không giống thích khách, mi gian còn có thiện ý, nên cũng không có chiêu thị vệ tiến đến vây bắt người này.

Biết hoàng đế không nhận ra mình, Lục đại phu hảo tâm giới thiệu: “Thảo dân là ‘cát chứa phẩm’ của Hoàng Thượng, ba năm trước đây nhập cung, cũng là một đại phu.”

”Đại phu? Từ từ, trầm nhớ rõ, người là vị đại phu cứu người nhiều nhất dân gian!”

Hắn cũng là đại phu, như vậy.....

”Trầm sao lại quên người chứ, mau mau mau, tới vừa lúc, mau thay Dật Viễn nhìn xem, nhìn xem đôi mắt này.....”

”Hoàng Thượng, đôi mắt của Thần phi nương nương, thảo dân cũng là bất lực.”

Chung quy cũng không thể mở mắt ra xem được.

“Bất quá, liên quan đến bệnh lần này của nương nương, thứ thảo dân cả gan, Hoàng Thượng thật sự tin tưởng lời nói của nhóm thái y sao?”

“Người có ý gì?”

Lục đại phu liếc mắt nhìn Bùi Dật Viễn hôn mê một cái mới nói tiếp: “Hoàng Thượng, có thể để cho thảo dân thay nương nương bắt mạch?”

Lăng Phượng nhìn hắn không có ác ý, liền gật đầu cho phép hắn tiến lên. Lục đại phu đưa tay đè lại mạch môn của Bùi Dật Viễn, rồi sau đó tỉ mỉ đo mạch tượng của hắn, quả nhiên như dự liệu.

Thấy Lục đại phu hơi hơi nhíu mày, Lăng Phượng đã nhận ra vấn đề, vội vàng hỏi: “Dật Viễn sao vậy? A?”

“Hoàng Thượng, nếu thảo dân không có tính sai, bệnh căn của nương nương vốn không phải phong hàn, mà là bởi vì kê đơn tạo thành.” Lục đại phu thu tay về trả lời.

“Cái gì?” Lăng Phượng kinh ngạc.

Lục đại phu sờ sờ cằm tiếp tục nói: “Thuốc này gây bệnh trạng tương tự phong hàn, làm cho thể hư vô lực, không đến nỗi lấy đi tính mệnh người khác, nhưng dùng quá nhiều vẫn tạo thành gánh nặng đối với thân thể. Huống chi tỳ huyết trong đầu nương nương hiện giờ chưa hết, tiếp tục uống vào thảo dân cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.”

Nghe xong lời này Lăng Phượng ý thức được sự tình nghiêm trọng, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, tức giận dậm một quyền trên tường, “Đáng giận, là người nào phải hãm hại Dật Viễn như vậy? Đợi trầm tìm ra hắn, nhất định nghiêm trị!”

Lục đại phu nhìn phản ứng của hắn, lặng yên một lát mới chậm rãi lên tiếng: “Hoàng Thượng, sự bất quá tam..... Ngài có thể buông tha cho nương nương được không?”

“.....!” Lăng Phượng nghe vậy xoay người, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục đại phu, hắn cảm giác có gì đó, “Người đây là ý tứ gì?”

Lục Phụng Dương đi đến trước mặt Lăng Phượng, quỳ xuống đất dập đầu, sau khi làm một cái lễ lớn mới nói: “Hoàng Thượng, sự thật ngài cũng thấy được, Thần phi ở bên người ngài chỉ có nhiều tai nạn, họa vô đơn chí, cho nên để hắn tiếp tục sống sót, thỉnh ngài thả hắn trở về đi!”

“Trở về? Quay về chỗ nào?” Lăng Phượng bối vì lời nói của hắn mà càng thêm thẹn quá thành giận, “Hắn là phi tử của trẫm, đương nhiên nên ở bên cạnh trẫm.”

Có lẽ đã sớm dự kiến tới sự cố chấp của Lăng Phượng, Lục đại phu cũng không chùn chân, hắn thật sâu nhìn Bùi Dật Viễn trên giường một cái, rồi mới lại nhìn Lăng Phượng.

“Hoàng Thượng, thảo dân cùng ngài nói một cố sự, đợi nghe xong cố sự lại định đoạt cũng không muộn.”

Lăng Phượng bị hấn lộng hồ đồ, một hồi muốn hấn buông Dật Viễn, một hồi lại muốn nói cổ sự cái gì đó, hấn đến tột cùng muốn làm cái gì?

Lục đại phu cũng không để ý tới sự yên lặng của Lăng Phượng, chuyện ta ta làm mở miệng nói: “Hết thấy cổ sự khởi nguyên phát sinh ở hai mươi năm trước, đó là Trầm gia ở Lâm An.”

“Lâm An..... Trầm gia?” Hai từ ngữ quen thuộc lướt qua trong óc, trong lúc nhất thời Lăng Phượng cũng tĩnh tâm muốn nghe cổ sự.

“Trầm gia ở Lâm An này mở cửa hàng bán gạo mà sống, nguyên bản là chức nghiệp thập phần tầm thường, nhưng khi đó ở Lâm An, Trầm gia này cũng không người không biết, không người không hiểu, nguyên nhân vì vợ chồng Trầm gia sinh được một đôi long phượng song sinh.”

“Long phượng song sinh.....?”

Lục Phụng Dương gật gật đầu, thói quen sờ sờ cằm, “Khi đó, ta còn rất nhỏ, vẫn còn là một học đồ trong một y quán ở Lâm An, nhưng đối với đôi song tử kia, ký ức của ta vẫn mới như vậy.”

Hai mươi năm trước vào một đêm mưa, Trầm phu nhân đủ tháng sinh hạ một đôi long phượng song sinh hiếm thấy, Trầm lão gia vui như lên trời, thế là bày tiệc rượu, mời phần đông bạn tốt tiến đến chúc mừng con mình ra đời. Hơn nữa ở trước mặt mọi người đặt cho hai đứa con cái tên rất dễ nghe, ca ca ra trước tên ‘Niệm Khanh’, muội muội sinh sau tên ‘Tư Dung’.

“Trầm Niệm Khanh..... Trầm Tư Dung?” Đọc tên này rất quen thuộc, Lăng Phượng kinh hãi, “Là tên Thục phi!?”

Lục đại phu gật gật đầu, nhưng không có đề cập đến Thục phi mà là tiếp tục cổ sự của hấn, Lăng Phượng cũng do đó mà nghe càng nhập tâm.

” Nguyên bản việc này thật đáng mừng, nhưng đến ngày đầy tháng thì vận mệnh của đôi song sinh bị một thuật sĩ thú vị miệng cải biến.”

Cũng không biết thuật sĩ kia làm sao nghe được Trầm gia có được một đôi song sinh, sau đầy tháng một ngày, hấn xuất hiện ở Trầm gia, Trầm lão gia nguyên tưởng hấn đến chúc mừng đứa nhỏ, ai ngờ thuật sĩ kia nói, song sinh từ trước đến nay như cực âm và cực dương, người dương danh gia vọng tộc, người âm xui xẻo dẫn tai, lão gia phải cẩn thận tách biệt mới phải.

Theo như lời hấn, trong đôi song sinh này, muội muội là mệnh phú quý, mà ca ca là nguồn gốc tai vạ.

Trầm lão gia nguyên bản không tin, thế nhưng năm đó thiên tai nhân họa không ngừng, hồng thủy vỡ đê làm cho việc buôn bán gạo thốc phá hủy, rồi sau đó Trầm phu nhân lại bệnh qua đời, vận rủi liên tiếp làm cho Trầm lão gia tâm trí bị che khuất, tin lời nói của thuật sĩ kia, thế là hấn sai người đem ca ca Trầm Niệm Khanh giao cho hạ nhân nuôi nấng, giam lỏng trong phòng nhỏ ở một khu nhà trên núi, không hề để ý tới, mà muội muội Trầm Tư Dung song sinh mang theo bên người sủng lại yêu, cứ như vậy hình thành tính cách hoàn toàn bất đồng của đôi song sinh, cũng mở màn của bi kịch sau này.

“Bi kịch?” Lăng Phượng lặp lại.

” Đúng, bi kịch thập phần thâm trầm.”

Lục đại phu gật đầu, nói, lại nhìn về phía Bùi Dật Viễn.....

Theo thời gian trôi qua, song sinh Trầm gia trưởng thành.

Muội muội Trầm Tư Dung bộ dạng là quốc sắc thiên hương, minh diễm động lòng người, tựa như thiên tiên hạ phàm, cho nên không khỏi trở thành đệ nhất mỹ nữ Lâm An. Trầm lão gia mất đi ái thê liền đem tất cả yêu thương tập trung trên người nữ nhi, đối nữ nhi là hữu cầu tất ứng, Trầm Tư Dung lớn lên trong hoàn cảnh này, hiển nhiên hình thành tính cách ngang ngược hỗn xược, không đếm xỉa người khác, ái mộ hư vinh, nhưng bởi vì nàng thật sự rất mỹ lệ, cho nên mọi người đối với khuyết điểm của nàng cũng qua loa cho xong chuyện, không người chỉ ra.

Xinh đẹp quá mức này mang đến sự thỏa mãn cho nàng đồng thời cũng khơi mào tai hoạ, không lâu sau vẻ đẹp của nàng liền rơi vào tai Tri phủ đại nhân bên kia Lâm An, trong nhà tri phủ kia đã có nhiều phòng thiếp thất, lại cố ý muốn thú Trầm Tư Dung.

Không cần phải nói, Trầm Tư Dung cùng Trầm lão gia không cùng ý kiến, Trầm Tư Dung không muốn gả, nhưng Trầm lão gia cũng không muốn đắc tội tri phủ, ngay tại lúc mâu thuẫn này, một tội tở Trầm gia đưa ra chủ ý ngu, nói là tìm người ‘ thay thế’, mà người ‘ thay thế’ này tất nhiên rơi xuống trên người Trầm Niệm Khanh vẫn sinh hoạt tại phòng nhỏ trên núi.

Trầm lão gia cảm thấy chủ ý này không tồi, theo hần biết, Tri phủ đại nhân vô luận nam nữ đều thu toàn bộ, nói trắng ra hần chính là muốn ‘ người xinh đẹp’, đó là lí do mà hần rất nhanh phân phó hạ nhân đem tại *** nhĩ tử hạ sơn, thế mà khi hần lần thứ hai trông thấy đứa con, đứa con thay đổi thật ngoài dự đoán của mọi người.....

54. Chương 53

“Hần rất đẹp đúng không?” Lăng Phượng nghe cổ sự, tầm mắt cũng nhin không được chuyển hướng về phía Bùi Dật Viên nằm trên giường.

Nhìn thấy sự khát cầu cùng ôn nhu trong ánh mắt Lăng Phượng, Lục đại phu có chút xúc động, nhưng hần vẫn lựa chọn quyết giữ ý mình, bởi vì bị kịch một lần là đủ rồi!

Đúng vậy a, Trầm Niệm Khanh cùng muội muội là một đôi song sinh, ngũ quan không khác gì nhau, cùng là tuyệt sắc hiếm thấy trên đời, nhưng bởi vì sống trên núi, không để ý tới thể sự, khí chất cùng dáng vẻ của hần so với Trầm Tư Dung càng hồn nhiên sẵn có.” Nói đến nơi đây, Lục đại phu kim lòng không đậu thờ dài, “Cũng bởi vì như thế mà định trước số mệnh lận đận suốt cuộc đời này của hần.”

Lần trở về này Trầm Niệm Khanh hầu như không có ấn tượng gì với gia đình, nhưng mọi người đều lâm vào kinh diễm, ngay cả Trầm lão gia cũng kinh ngạc không thôi, ai có thể nghĩ đến đứa con vẫn bị vứt bỏ so với nữ nhi được sủng ái còn đẹp hơn vài phần, mà mọi người càng chú ý đến hần, lại vô tình khiến cho Trầm Tư Dung đối với hần càng thêm ghen tị chán ghét.

Nhưng bởi vì hần là kẻ thay thế, Trầm Tư Dung cũng không nhiều lời, nàng một lòng cho rằng chỉ cần hần đi rồi, mọi chuyện sẽ khôi phục nguyên trạng, nàng vẫn là nữ nhân thiên kiều bá mị, là nữ tử xinh đẹp nhất Lâm An.

“Hần gả đi?” Lăng Phượng hỏi.

Lục đại phu gật đầu, “Gả đi, nhưng ngày hôn lễ, hần bị người ta cướp đi.”

“Cái gì?” Lăng Phượng thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Bị ai cướp?”

“Triệu Bá Ân!”

“Thừa tướng!?”

Trầm Niệm Khanh ở trong núi cuộc sống không người làm bạn, suốt ngày chỉ có thể lấy đọc sách làm vui, từ trong sách học được lễ, nghĩa, nhân, tín, trung, hiếu, luận nhân phẩm hần hầu như là một người hoàn mỹ, thiện lương khảng khái, nhân nghĩa khoan dung, mặc dù phụ thân cùng muội muội chưa từng gặp mặt muốn gả hần cho một tên tri phủ lòng tham không đáy, hần cũng không nỡ câu oán hận.

Ngày đó, hần thay hỉ phục đỏ thắm, ngồi kiệu hoa bị đưa đến phủ đệ của tri phủ, nhưng mà đi được nửa đường, cỗ kiệu lại bị cướp đi bởi một thanh niên chỉ mới hơn hai mươi tuổi, thanh niên ấy không phải ai khác chính là Triệu Bá Ân lúc đó đương là Thái úy.

Năm ấy Triệu Bá Ân sớm có thê tử, hấn đến Lâm An là bởi vì tiên hoàng nghe nói Tri phủ Lâm An là một kẻ tội ác tày trời cường đoạt dân nữ, mệnh hấn tới xử trí. Hôn lễ là vật chứng, tân nương là nhân chứng, hết thấy vì muốn tri phủ đền tội, nhưng ai biết được đây lại là bước ngoặt chuyển tiếp có thể chết người!

“Thừa tướng... Thích Trầm Niệm Khanh?” Lãng Phượng gần như đã đoán được kết quả.

“Nên nói là đã yêu Trầm Tư Dung...” Lục đại phu bắt đầu lắc đầu, “Bởi vì không ai biết Trầm Niệm Khanh là kẻ thay thế, cho nên Thừa tướng một lòng nhận định Trầm Niệm Khanh là ‘Lâm An đệ nhất mỹ nữ’ Trầm Tư Dung.”

“Triệu Bá Ân là một nam nhân rất có thủ đoạn, hấn cướp kiệu hoa nhưng không lập tức tróc nã tri phủ, mà đợi hơn mười ngày thiết lập vòng vây, khiến cho tri phủ kia tự chui đầu vào rọ, hơn mười ngày này, hấn cùng Trầm Niệm Khanh mỗi ngày ở cùng nhau, bắt tri bất giác nảy sinh cảm tình.”

Nói thật, Trầm Niệm Khanh tính cách dịu ngoan, phẩm đức cao thượng, lại có mỹ mạo động lòng người như vậy, đã là phạm nhân muốn không động tâm rất khó, lại càng không nói đến Triệu Bá Ân nhìn vẻ ngoài đã không phân biệt được giới tính.

Đợi cho chuyện của tri phủ giải quyết xong, Triệu Bá Ân cũng không có ý quay về kinh, một lòng đặt vào trên người Trầm Niệm Khanh, hy vọng hấn có thể thành thê tử của mình, thậm chí không ngại tự mình đăng môn bá tửng, thỉnh cầu Trầm lão gia đem nữ nhân gả cho hấn.

“Từ từ.” Lãng Phượng sinh ra nghi vấn, “Thừa tướng cùng Trầm Niệm Khanh ở chung mấy ngày, chưa từng vì giọng nói hay hình dáng cơ thể hấn mà phát hiện không ổn sao?”

Triệu thừa tướng tâm tư tỉ mỉ, Lãng Phượng không cho rằng hấn lại là người mơ hồ như vậy.

Vấn đề này Lục đại phu cũng từng nghi vấn, lúc ấy hấn hỏi Trầm Niệm Khanh, người kia lại nói cho một đáp án càng thêm thần kỳ.

” Lễ phục tân nương nguyên bản rườm rà, hơn nữa khi đó là mùa đông, quần áo mặc trên người cũng khó phân được nam nữ, nói đến giọng nói...” Lục đại phu nhíu nhíu mày, “Nghe nói, hơn mười ngày kia, Niệm Khanh chưa từng nói qua một câu nào! Hai người trao đổi đều là dùng tay viết chữ.”

“Cái gì? Người nói Trầm Niệm Khanh chưa từng nói một câu cũng có thể làm cho Thừa tướng lâm vào khuynh đảo?” Thật sự là khó có thể tin.

Nhưng sự thật chính là như thế, Lục đại phu đã gặp qua Trầm Niệm Khanh, cũng từng có một đoạn thời gian ở chung, hấn có thể hiểu được cảm thụ lúc ấy của Triệu thừa tướng, cho dù người kia không nói, chỉ dựa vào nhất cử nhất động, một cái nhăn mày hay một nụ cười đã đủ để hòa tan lòng người.

“Sau đó thì sao? Sau đó xảy ra chuyện gì? Trầm Niệm Khanh đem sự thật nói cho Thừa tướng sao?” Lãng Phượng cho rằng như thế, bằng không Thừa tướng cũng không kết giao với Trầm Tư Dung.

“Không, sau đó Trầm Niệm Khanh chỉ gặp Thừa tướng hai lần, từ đó về sau tất cả đều là Trầm Tư Dung thay thế.”

“Ý của ngươi là, Thừa tướng thích chính là Trầm Niệm Khanh, nhưng hấn lại hoàn toàn chẳng hay biết gì, cuối cùng cùng bị Trầm Tư Dung dắt mũi?” Lãng Phượng cảm thấy vỡ vụn.

Lục đại phu cố tình gật đầu khẳng định chuyện này có thực.

Trầm Niệm Khanh tính cách tương tự Bùi Dật Viễn, hấn cùng Triệu Bá Ân thời gian ở chung tuy rằng không lâu, nhưng cũng mơ hồ nhìn thấu bản tính cùng khát vọng của Triệu Bá Ân, cái Triệu Bá Ân cần không phải là “Nam tử”, mà là “Nữ tử” xinh đẹp có thể vì hấn nối dõi tông đường. Mỗi khi Triệu Bá Ân nói với hấn những ngày hạnh phúc của hai người sau này, Trầm Niệm Khanh liền biết ngày đó không có khả năng xảy ra, cho nên hấn lựa chọn buông tha.

Thế nhưng hấn muốn buông tha, Trầm gia lão gia lại không muốn, Triệu Bá Ân bất luận là gia cảnh hay là nhân phẩm đều xem như nhất đẳng, cho nên hấn đề nghị với đứa con, để cho mọi người Trầm Tư Dung thay hấn kết giao.

“Đáng lẽ mọi chuyện như vậy đã được xem là tốt đẹp, bất quá sau đó xảy ra chuyện thật không thể ngờ, thì ra là Trầm Tư Dung không niệm tình huynh muội, lập kế hoạch hãm hại Trầm Niệm Khanh.”

“...!”

Bỗng nhiên xuất hiện một ca ca còn xinh đẹp hơn mình, trong lòng Trầm Tư Dung tồn tại địch ý, rồi sau đó lại thấy Triệu Bá Ân toàn tâm toàn ý theo đuổi Trầm Niệm Khanh, phần địch ý này liền biến thành hận ý. Ở trong mắt nàng, những thứ này vốn là vinh quang của nàng, nhưng hôm nay lại biến thành ca ca bố thí, nàng bất bình tới cực điểm.

Cùng Triệu Bá Ân ở chung, thời khắc nào nàng cũng cảm thấy mình sống dưới hình bóng của ca ca, nàng không thể không thu liễm bản tính, bày ra bộ dáng nhu thuận làm Triệu Bá Ân vui, Triệu Bá Ân đối với sự đổi trắng thay đen này hoàn toàn không biết gì cả trong lúc vô tình cũng có đem Trầm Tư Dung hiện tại cùng Trầm Tư Dung trước kia so sánh, kết quả vẫn cảm thấy người trước kia tốt hơn. Tuy rằng Trầm Tư Dung thông minh lấy cớ che dấu đi, nhưng trong lòng nàng sớm sáng tỏ người mà Triệu Bá Ân yêu thích chính là ca ca Trầm Niệm Khanh.

“Cho nên nàng bắt đầu lo lắng, bắt đầu sợ hãi, có thể một ngày kia sự tình bại lộ, Triệu Bá Ân sẽ lựa chọn Trầm Niệm Khanh mà không phải nàng. Nàng đường đường là Lâm An đệ nhất mỹ nữ thế nhưng bại bởi một người nam nhân, lại là thân ca ca, cổ oán niệm này không nhỏ, cuối cùng nàng làm ra một hành động làm người ta khó có thể tưởng tượng.”

“... Nàng muốn giết Trầm Niệm Khanh?”

Lục đại phu hừ lạnh một tiếng, “Đâu chỉ Trầm Niệm Khanh, phạm là người biết việc này nàng đều muốn giết!”

Hồi tưởng lại tình hình đêm đó, Lục đại phu không rét mà run, “Tiểu cô nương kia một phen hỏa thiêu cả nhà mình, sau khi xảy ra chuyện còn làm ra vẻ vô tội khóc ngất vào trong lòng Triệu Bá Ân, Triệu Bá Ân thủy chung không biết mình bị lừa, còn thương tiếc mà đem nàng đón về nhà.”

Trận hỏa hoạn này thiêu chết Trầm lão gia cùng toàn bộ gia nhân Trầm gia, còn tàn khốc cướp đi dung nhan Trầm Niệm Khanh, Trầm Tư Dung nguyện vọng đạt thành, Triệu Bá Ân không bao giờ còn có thể tìm lại được một “Trầm Tư Dung” mà hắn luôn chung tình, cũng không còn ai có thể đem sự thật nói ra được nữa.

55. Chương 54

Cổ sự dừng lại, trong phòng một mảnh trầm tịch, Lăng Phượng á khẩu không nói nên lời nhìn chằm chằm Lục đại phu, mà Lục đại phu lại vẻ mặt cảm khái nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Tất cả mọi việc được đặt sâu trong đáy lòng là vì muốn quên đi, nhưng hôm nay đề cập lại cảm thấy rất rõ ràng, nguyên lai giọng nói đáng điệu và nụ cười của người kia đã khắc sâu vào linh hồn, cho dù bao lâu đi nữa cũng không thể xóa mờ.

“Lục đại phu...”

Lăng Phượng lúc này mới phát hiện ở chỗ sâu trong đôi mắt của Lục Phụng Dương như có như không tồn tại một loại cảm tình, vừa ôn nhu vừa ẩn chứa hoài niệm dịu dàng.

Hắn thở sâu, không vạch trần mà chỉ hỏi: “Trẫm muốn biết, trong cổ sự này, Lục đại phu, còn có Dật Viễn là sắm vai gì?”

Lục đại phu nghe câu hỏi của hắn lộ ra ngữ khí khẳng định, cười cười trả lời: “Hoàng Thượng hẳn là đoán được vài phần đi... Ta là đại phu khi đó cứu Niệm Khanh ra, còn đứa bé này... Là con của Niệm Khanh.”

Phần sau của đoạn cổ sự này không còn liên quan đến Triệu Bá Ân, chỉ còn lại Lục Phụng Dương, đó cũng là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời này của hắn.

” Niệm Khanh bị hủy diệt dung nhan đã không còn là uy hiếp đối với Trầm Tư Dung, bởi vậy mới còn sống, còn ta là đại phu khám và chữa bệnh cho hần...”

Cả người hần đều bỗng nghiêm trọng, Lục đại phu nghiên cứu rất nhiều sách y, nghĩ mọi biện pháp muốn cho hần sống sót, trị liệu hai năm ròng quyết không buông tha, lúc này thương thế của Trầm Niệm Khanh mới chuyển biến tốt đẹp.

“Tuy rằng không thể phục hồi dung mạo như cũ, nhưng vẫn có thể sống một cuộc sống như người bình thường.”

Lục đại phu ngẫm lại khi đó, lại nghĩ đến hiện tại, có lẽ nhờ lúc đó đọc nhiều sách vở hần mới có thể có thanh danh như ngày hôm nay!

“Trầm Niệm Khanh là một hiếu tử, vì không muốn phụ thân chết không có chỗ chôn, hần nghĩ mọi cách để kiếm chút tiền, mai táng phụ thân cùng những người chết trong biển lửa ngày ấy, sau đó trở lại căn nhà nhỏ trên núi, trải qua những tháng ngày nghèo khó hậu thế vô tranh.”

“Thời điểm đó, tại sao người không theo đuổi hần?” Lăng Phượng nóng vội nên rốt cuộc cũng hỏi.

Lời vừa khỏi miệng, hần phát hiện thất lễ, thế nhưng Lục đại phu không giận mà còn cười nói: “Hoàng Thượng, tình cảm vốn cần lưỡng tình tương duyệt, Niệm Khanh kính ta nhưng lại không yêu ta, người hần yêu chỉ có nam nhân đầu tiên đã cho hần ấm áp cùng tình yêu kia, việc này ta đã sớm biết.”

“Hần thích ... Vẫn thích Thừa tướng?” Lăng Phượng thấp giọng.

Hần vì Trầm Niệm Khanh cảm thấy không đáng giá, một nam nhân ngay cả năng lực nhận ra người yêu cũng không có, còn nhớ thương làm cái gì?

Gần như đoán được suy nghĩ của hần, Lục đại phu ý cười càng sâu, cư nhiên trực tiếp trào phúng nói: “Hoàng Thượng, ngài cũng hiểu không đáng giá sao? Như vậy thảo dân xin hỏi Hoàng Thượng, trước kia ngài hại Thần phi mất đi đôi mắt, còn biếm hần vào lãnh cung chịu tội, bây giờ còn muốn Thần phi chung tình cùng ngài, ngài không thấy là quá phận sao?”

“... Người thật to gan!” Lăng Phượng nhíu mày, trong lòng cảm thấy tức giận.

Nhưng Lục đại phu không phục tùng, thông dong trấn định trả lời: “Thảo dân chính là luận sự thôi.”

Lăng Phượng biết, Lục Phụng Dương chỉ vì muốn mình buông tha Dật Viễn, mới kể ra cố sự xảy ra thật lâu trước kia, thế nhưng cho đến lúc này, hần vẫn không có ý định rời bỏ Dật Viễn. Thừa tướng là Thừa tướng, mà hần là hần, hần ngay từ đầu đã biết được giới tính cùng lai lịch của Dật Viễn, chuyện này và chuyện trước kia không thể đánh đồng!

“Cố sự hết rồi sao?”

Hần phải có nội tình mới đúng, bằng không Dật Viễn sẽ không được nuôi lớn dưới thân phận nhị thiếu gia Bùi gia.

Nhìn Lăng Phượng một cái, Lục đại phu lặng yên một lát sau mới tiếp tục nói.

“Nguyên bản mọi chuyện nên kết thúc, nhưng không bao lâu sau, không ngờ Trầm Tư Dung phái người tìm đến gây phiền toái cho Niệm Khanh, Niệm Khanh cảm thấy kỳ quái mới nhờ đến ta đi tìm hiểu, thì ra hết thấy vấn đề là ở chỗ Triệu Bá Ân.”

Tuy rằng như nguyện chiếm được tình yêu của Triệu Bá Ân, nhưng hần dù sao cũng là một nam nhân đã có gia đình, Trầm Tư Dung cho dù gả cho hần cũng chỉ có thể được một danh phận tiểu thiếp, chuyện này đối với Trầm Tư Dung luôn luôn tự cho là mình rất cao mà nói quả thực chính là vũ nhục, mà nàng lại tìm không thấy biện pháp để phát tiết, thế là nàng đem tất cả nguyên nhân đổ lên trên người ca ca.

“ ‘ Nếu như là Niệm Khanh, nói không chừng Triệu Bá Ân sẽ lập tức hưu thê đón hần quay về kinh ’ ... Trầm Tư Dung ôm ý tưởng lừa mình dối người như vậy để phát tiết phần nộ, còn thường xuyên cho người đến nhà Niệm Khanh quấy rối, nhục mạ Niệm Khanh.”

“Thật là một nữ nhân biến thái!” Lăng Phượng khinh thường.

Lục đại phu cười lạnh một tiếng, “Chuyện càng biến thái còn ở phía sau, nàng vì mong sớm ngày trở thành chính thất, mượn cơ hội Triệu Bá Ân quá chén leo lên giường của hắn, mang thai đứa nhỏ của hắn. Để tự thỏa mãn cảm giác về sự ưu việt, nàng còn hạ được Niệm Khanh, khiến hắn không thể không thành thân cùng một nữ khất cái.”

Trầm Niệm Khanh hiểu được trình tiết đối với một nữ nhân có bao nhiêu quan trọng, cho nên sau đêm đó, không nói hai lời liền cưới nữ khất cái kia. Nữ khất cái họ Cổ tên Thanh Hà, còn có một muội muội tên Tĩnh Liên, hai người là dân chạy nạn chạy tới Lâm An, dọc theo đường đi đều nương tựa lẫn nhau ăn xin sống qua ngày. Trầm Niệm Khanh cưới Thanh Hà, cũng đón nàng cùng muội muội nàng đến ở nhà mình, lo cuộc sống sinh hoạt hằng ngày cho các nàng, lấy lễ đãi chi, hai tỷ muội thập phần cảm kích hắn, tiểu muội Tĩnh Liên tôn xưng hắn là “Thiếu gia”, ba người sống cùng nhau tuy rằng cuộc sống không nói giàu có, nhưng không thiếu ấm áp... Rồi sau đó Thanh Hà có thai, đây đối với Trầm Niệm Khanh mà nói là tin vui lớn nhất trong đời.

“Cổ... muội muội kia, sau này là Bùi phu nhân sao?”

Lục đại phu gật đầu khẳng định, “Không biết có phải là tạo hoá trêu người không, con của Niệm Khanh cùng Tư Dung sinh cùng một ngày, không giống chính là, đứa con của Niệm Khanh hoàn toàn di truyền dung mạo đã hủy của phụ thân, nhưng con của Tư Dung lại càng giống Triệu Bá Ân.”

Trầm Tư Dung sinh ra nữ nhân, sau khi sinh xong cũng không còn khoẻ mạnh như trước, nàng nhìn nữ nhi không giống mình, lại nghe thấy đứa nhỏ của ca ca rất xinh đẹp, nàng lại nổi lên ý xấu.

“Bất quá nàng chưa kịp chờ đến lúc đó thì đã chết, nguyên tưởng rằng kết thúc như vậy là tốt rồi, ai ngờ, nữ nhân ác độc kia lại lưu lại di ngôn cho Triệu Bá Ân, muốn hắn thay mình ‘lấy lại công đạo’!”

“Công đạo gì?”

“Không biết.” Lục đại phu lắc đầu, “Bất quá trước khi nàng chết đã ở trước mặt Triệu Bá Ân vu tội cho ca ca của mình, từ đó về sau...”

“Sau đó, xảy ra chuyện gì?” Lăng Phượng thấy hắn không nói, trong lòng cũng có chút không yên.

Lục đại phu trào phúng câu khoe miệng: “Sau đó, Trầm Niệm Khanh rơi vào bẫy của Triệu Bá Ân, bị chết đói.”

“...!”

Triệu Bá Ân rất sủng ái “Trầm Tư Dung”, di ngôn của nữ nhân mà hắn yêu mến trở thành thánh chỉ, thế nhưng hắn không kích động, hắn muốn Trầm Niệm Khanh phải trả cái giá đau đớn nhất là đến bồi táng cho thê tử hắn.

===

Có bà vợ biến thái cộng đứa con biến thái, Triệu thừa tướng đúng là bi kịch a. Chương này rõ ràng thân phận Bùi Dật Viễn rồi nhá, ta tóm tắt chút xíu, Trầm gia có hai đứa con sinh đôi: Trầm Niệm Khanh và Trầm Tư Dung. Sau này thừa tướng vì hiểu lầm nên cưới Trầm Tư Dung rồi sinh ra 1 đứa con gái đặt tên Trầm Tư Dung và cũng chính là Thực phi hiện giờ. Trầm Niệm Khanh thì cưới Cổ Thanh Hà và sinh ra Bùi Dật Viễn. Như vậy tính ra Thực phi và Bùi Dật Viễn là anh em họ. Các nàng khỏi lo Dật Viễn và Thực phi cùng 1 mẹ nữa nhé ^^

Tội ông thừa tướng T^T

56. Chương 55

Triệu Bá Ân thiết lập một cái bẫy, phái người đến gặp Trầm Niệm Khanh đề cập việc mở rộng buôn bán gạo, Trầm Niệm Khanh khi đó có thê tử có con nhỏ, tất nhiên cần có nhiều tiền để nuôi sống gia đình, cần

nhắc mãi cuối cùng cũng đồng ý, nhưng hấn chưa bao giờ kinh thương, đối với chuyện buôn bán hoàn toàn không có khái niệm, Triệu Bá Ân lợi dụng điểm ấy, không ngừng phai người đến lừa hấn, Trầm Niệm Khanh tin là thật, không ngừng ký hạ rất nhiều văn tự.

Năm năm sau, toàn bộ sự việc được vạch trần, Trầm Niệm Khanh lúc này mới hiểu ra mình bị mắc mưu, đến lúc chạy đến tìm người thì chỉ gặp vườn không nhà trống.

“Bùi lão gia cũng biết việc này, hấn cùng với Niệm Khanh thông qua việc buôn bán mà quen biết nhau, sau đó hấn cưới tiểu muội Cổ gia, gọi Niệm Khanh một tiếng ‘ tỷ phụ ’. Nhưng khi đó, hấn cùng với Liên tiểu muội ra ngoài du ngoạn, đối với chuyện của nhà Niệm Khanh không giúp đỡ được gì... Ta cũng vậy.” Lục đại phu lộ ra vẻ tiếc hận, rồi sau đó một trận thở dài.

Lăng Phượng nhếch miệng, trong lòng nảy lên một cổ buồn khôn kể, “Trầm Niệm Khanh... cứ như vậy buông xuôi?”

“Không phải hấn buông xuôi, mà là hấn bị vứt bỏ.”

Vì cái bẫy do Triệu Bá Ân bày ra, Trầm Niệm Khanh lưng phải đeo số nợ thật lớn, cửa hàng nhà cửa đều bị tịch thu toàn bộ, thế nhưng vẫn chưa đủ để gán nợ, thế là có người đề ra chủ ý bán vợ đợ con của hấn. Chủ nợ bắt Cổ Thanh Hà bán vào kỹ viện, Cổ Thanh Hà quyết chết không theo, kết quả tự sát mà chết, Trầm Niệm Khanh không có năng lực bảo vệ thế tử đối với sự yếu đuối của mình cảm thấy áy náy, cho nên đem tâm tư toàn bộ bảo hộ đứa con.

Một nam nhân vô cơ bị nợ nần còn phải nuôi sống mình và đứa nhỏ là đã là quá sức, hơn nữa Triệu Bá Ân không từ thủ đoạn, khiến cho không có hàng quán nào dám lưu Trầm Niệm Khanh, cuối cùng hấn cùng đường, phải trên đường phố ăn xin mà sống, mà mỗi ngày chỉ xin được một vài thứ cho đứa nhỏ bỏ bụng, vì con của mình, Trầm Niệm Khanh mỗi ngày chỉ uống nước mà không ăn gì, hai người cứ như thế nương tựa lẫn nhau lấy lắt qua ngày.

“Đến khi ta và một nhà Bùi lão gia thu được tin tức chạy trở về, Niệm Khanh đã muốn hấp hối, tiểu Dật Viễn bồi ở bên cạnh hấn.” Lục đại phu nhắm mắt lại, hình ảnh kia làm người ta thật khó quên, “Chúng ta đúng là vẫn chậm một bước...”

Trầm Niệm Khanh mang theo tiếc nuối ly khai nhân thế, để lại đứa nhỏ chỉ mới 5 tuổi, khi đó Dật Viễn tuy nhỏ, đã nhìn ra được dung nhan tương lai khuynh quốc chi tư, Trầm Niệm Khanh không hy vọng đứa con dẫm lên vết xe đổ của mình, cho nên giao nó cho phụ phụ Bùi gia.

“Vậy, Dật Viễn hấn...”

“Tiểu Dật Viễn mới đầu căn bản không hiểu xảy ra chuyện gì, cho đến khi thấy thi thể phụ thân bị mai táng mới đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó liền bệnh nặng một trận.”

Trận bệnh kia thế tới rào rạt, Lục đại phu dốc hết toàn lực cuối cùng mới cướp được mệnh đứa nhỏ trở về từ tay tử thần.

“Trận bệnh đó làm tiểu Dật Viễn quên đi quá khứ, ta cùng phụ phụ Bùi gia thấy thế liền biết thời biết thế che giấu thân thế của hấn, để hấn lấy thân phận Nhị thiếu gia Bùi gia bắt đầu cuộc sống mới.”

Lăng Phượng nghe vậy thật sâu hấp khí, “... Hoàn toàn quên rồi sao?”

“Đúng vậy, ta thân là đại phu lại cảm thấy đứa nhỏ này đem trí nhớ chuyển thành một hình thức khác khắc sâu vào tim.”

“Là ý gì?”

“Hoàng Thượng hấn cũng biết, ham mê lớn nhất của Dật Viễn là cái gì?”

“... Yêu tiền như mạng.”

“Đúng vậy, sau này chúng ta ngẫu nhiên phát hiện.” Lục đại phu có chút cảm khái, “Nhưng hồi tưởng lại, khi đó chỉ là suy nghĩ của một đứa nhỏ 5 tuổi chỉ cần có tiền, cha mẹ sẽ không phải chết. Cho nên sau khi hấn quên đi việc thực ngoài đời, lại nhớ kỹ đáp án, cảm thấy tiền đối với con người mới là thứ quan trọng nhất.”

Lăng Phượng hô hấp cứng lại, ai có thể nghĩ đến phía sau chuyện Bùi Dật Viễn yêu tiền lại có một quá khứ thảm thối như thế!

Sinh mệnh Trần Niệm Khanh cứ như thế chấm dứt trong một màn âm mưu tranh đấu, mà cố sự của hắn cũng bị lớp bụi thời gian che phủ.

Cố sự chấm dứt, hai người đều không nói một câu, Lăng Phượng lẳng lẳng nhìn khuôn mặt Bùi Dật Viễn, trong lòng hình như có lửa thiêu đốt.

“Việc này vì sao không nói cho Thừa tướng?” Qua không lâu, Lăng Phượng đột nhiên hỏi.

“Đây là ý của Niệm Khanh ...”

Niệm Khanh nói: người đã chết, tội gì phải bắt người sống chịu tội. Nhưng sự thật Lục đại phu cũng biết, Niệm Khanh vẫn thích nam nhân kia, không muốn cái chết của mình làm hắn đau thương, dù sao đó cũng là người đầu tiên mang đến ấm áp cho hắn a!

“Vậy vì sao lại nói cho trẫm?”

“Bởi vì hy vọng Hoàng Thượng có thể buông ra Dật Viễn.” Lục đại phu thành thật đáp lại.

Lăng Phượng nghe xong, cả người ngẩn ra, lẳng yên một lát còn nói thêm: “Trẫm không phải Thừa tướng, trẫm cam đoan sẽ không để cho Dật Viễn phát sinh bất hạnh như vậy ... Trẫm thề, trẫm muốn lưu lại Dật Viễn!”

Lục đại phu thùy mắt vuốt cằm nói: “Hoàng Thượng, thảo dân không tin lời thề của ngài.”

“...!”

Lục đại phu nói đến đây, ngừng đầu lên đối diện cùng Lăng Phượng nói: “Ngài nói ngài thích hắn, nhưng ngài chớ quên, người thương tổn hắn là ngài, đưa hắn biếm lãnh cung cũng là ngài. Nếu không phải ngài nửa năm sau nhất thời hứng khởi tới thăm, như vậy tiếp qua một năm nữa, Bùi Dật Viễn chính là ‘Trần Niệm Khanh’ thứ hai.”

“Không phải, trẫm tin tưởng Dật Viễn vô tội.” Lăng Phượng giải thích.

“A... Tin tưởng thì có ích gì?” Lục đại phu trào phúng nói, “Tin, ngài vẫn không thể bảo hộ hắn, bởi vì mất đi đứa nhỏ chính là thiên kim Thừa tướng, ngài cần phải cấp một cái công đạo không phải sao?”

“Trẫm...” Lăng Phượng nóng nảy, lại phản bác không được, “Trẫm sẽ hết sức...”

Lục đại phu cúi đầu, không cho hắn cơ hội, “Hoàng Thượng, thỉnh ngài không nên cố chấp như vậy.”

“Dật Viễn trừ bỏ dung mạo ra, không có khả năng sống ở hậu cung. Chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn hắn trở thành vật hi sinh ở hậu cung giữa đám phi tử người lừa ta gạt sao?”

Phi tử, phi tử, lại là phi tử!

Lăng Phượng mấy ngày này đều nghe vấn đề liên quan đến đám nữ nhân này, hắn phiền chán đến ăn đường nhứ chặt, ngồi xuống bên giường Bùi Dật Viễn vươn tay khẽ vuốt mặt hắn.

Lục đại phu thấy Lăng Phượng không có phản ứng, lại nói: “Hoàng Thượng, nếu thảo dân không đoán sai, việc hạ ngục lần này cũng là kiệt tác của một người nào đó ở hậu cung, để Bùi Dật Viễn có thể tránh xa nguy hiểm, cũng là Hoàng Thượng ngài yêu hắn, cho nên...”

“Trẫm phải lưu lại Dật Viễn.” Lăng Phượng bỗng nhiên kiên định ngắt lời hắn.

“Hoàng Thượng!?”

Lục đại phu còn muốn tiếp tục nói gì đó, liền thấy Lăng Phượng quay đầu, trên mặt mang theo vẻ kiên định không thể dao động.

“Trẫm nói trẫm phải lưu lại Dật Viễn, không tiếc trả giá hết thảy!”

Nếu nói lời nói lúc trước của Dật Viễn cùng Tiểu Lăng làm cho Lăng Phượng dao động, thì cố sự ngày hôm nay của Lục đại phu mang đến cho hắn chính là quyết tâm.

Trầm Niệm Khanh là bất hạnh, tình yêu của hắn quá khổ sở, quá mệt mỏi, người cả đời chung tình cuối cùng lại tự tay đưa hắn xuống hoàng tuyền, đây là bi ai lớn nhất đời hắn, nhưng Dật Viễn không phải Trầm Niệm Khanh, hắn cũng không phải kẻ mờ mắt Triệu Bá Ân, bọn họ nhất định không đi trên cùng một con đường.

“Hoàng Thượng?” Lục đại phu thấy hắn nở nụ cười, trong nụ cười đó còn chứa hứng thú không nói rõ được, trong lòng lại nổi lên mong đợi.

Có lẽ bọn họ thật sự có thể...

“Lục đại phu, trăm nên cảm tạ người.” Lăng Phượng cười nói, “Bởi vì người giúp trăm hạ quyết định, đồng thời cũng làm cho trăm hiểu được một ít đạo lý.”

“Hoàng Thượng nói quá lời.” Lục đại phu trả lời, nhưng vẫn đoán không ra tâm tư Thánh Thượng.

Chỉ thấy thần sắc mê mang lúc đầu ở chỗ sâu trong đôi mắt Lăng Phượng biến mất, thay vào đó là sự quyết đoán cùng thư thái.

Hắn cười ha ha hai tiếng nói: “Nếu Dật Viễn là một nam tử nguyện ý vào cung làm phi, thậm chí không tiếc chặt đứt hương hỏa mà ở bên cạnh trăm, như vậy cùng là thân nam nhân, trăm chỉ nên có một mình hắn mới đúng, hắn làm được thì trăm cũng làm được!”

Hắn nguyên bản đã được xưng là “Dị quân” của Huyền triều, nhưng rõ ràng “dị tới cực điểm”, cái gì phi tử, cung quy, con nối dòng, đều bị hắn vứt sạch!

57. Chương 56

Vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn lại phát sinh, Lăng Phượng đặc biệt cho phép Lục đại phu ở bên cạnh tùy thời chiếu cố thân thể Bùi Dật Viễn, mặc khác cũng vì giấu diếm Bùi Dật Viễn việc bị hạ được, Lăng Phượng cũng không nói rõ nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ lấy lý do “Lục đại phu y thuật cao minh” để hắn vào ở Lân Chỉ cung.

Sau khi cẩn thận an bài, hắn liền ly khai Lân Chỉ cung, mọi người nguyên tưởng rằng Hoàng Thượng hôm nay sẽ không đến, cũng không cung kính chờ đợi thánh giá, một lòng một dạ đặt vào việc chăm sóc cho Bùi Dật Viễn, khi đêm đến, Bùi Dật Viễn từ từ chuyển tỉnh, đang lúc mọi người hết sức vui mừng thì ai ngờ Lăng Phượng cư nhiên lại tới nữa.

“Thực phiền!” Tiểu Lăng nhú mày, sống động y như một Lăng Phượng thu nhỏ.

Nó chán ghét Hoàng Thượng đích thân tới, bởi vì điều này có nghĩa là, nó không thể ở bên cạnh sư phụ mỗi lần Lăng Phượng đến, đều thích bám dính lấy Bùi Dật Viễn.

Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng nó không thể không nhường chỗ, ai kêu người ta là Hoàng Thượng làm chi!

Nhưng Tiểu Lăng vừa định rời đi, Lăng Phượng đã ngăn nó lại, sau đó hắn cho những người còn lại lui hết xuống, chỉ lưu một mình Tiểu Lăng cùng Bùi Dật Viễn.

“Sao lại tới nữa?” Hỏi câu này chính là Bùi Dật Viễn mới vừa tỉnh lại.

Tuy rằng hắn ngủ đến có chút mơ hồ, nhưng cũng nghe Tiểu An Tử cùng Kiều Dương nói buổi chiều Lăng Phượng có tới thăm hắn, giờ Lăng Phượng lại tới chơi, trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái.

Nếu là trước đây, hắn phải đi đến tắm cung phi tử khác mới đúng...

Lăng Phượng ôm lấy Tiểu Lăng ngồi vào bên giường Bùi Dật Viễn, nhìn sắc mặt hắn hơi có vẻ tái nhợt, trên mặt còn có vẻ mặt nghi hoặc, nhất thời đau lòng không thôi.

Dật Viễn của hắn cùng Trầm Niệm Khanh giống nhau, rất kiên cường, nhưng phần kiên cường kia lại làm người ta đau lòng, đáng lẽ hắn phải sớm phát giác một chút.

“Dật Viễn, không muốn trăm tới thăm ngươi?” Lăng Phượng ôn nhu hỏi.

Bùi Dật Viễn bị vấn đề này làm cho xấu hổ, trên mặt lộ ra vẻ quái dị, nói không muốn chính là gạt người, nhưng nếu nói ra suy nghĩ sẽ ảnh hưởng đến trật tự bình thường ở hậu cung, giằng co giữa hai người trong lúc đó, Bùi Dật Viễn lựa chọn lặng yên.

Thấy sư phụ khó xử như thế, Tiểu Lăng rất không hài lòng, giọng điệu không tốt phản bác: “Thật sự là dài dòng, sư phụ thân thể không tốt, không nên nói những chuyện vô nghĩa như thế!”

Thấy nhi tử của mình mang ánh mắt khiêu khích, Lăng Phượng hơi chao mày, nhưng không thêm so đo, chỉ vươn tay vuốt khuôn mặt Bùi Dật Viễn cười nói: “Người không nói trăm cũng biết, ngươi muốn trăm đến, muốn trăm mỗi ngày đều ở cùng với ngươi đúng không?”

Thật sự là nhảm chán cực kỳ, Bùi Dật Viễn vô lực cho hắn cử chỉ xem thường, rồi sau đó nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Tiểu Lăng cũng cảm thấy cha mình thật sự rất nhảm, cũng bắt chước điệu bộ của sư phụ.

Xem một tên lớn một tên nhỏ đối xử với mình như thế, Lăng Phượng thật sự cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, bất quá hắn tin tưởng, trong cuộc sống sau này chỉ cần có hai người này tồn tại, hắn tuyệt đối sẽ không cảm thấy nhảm chán.

“Tốt lắm, các ngươi không cần đối xử với trăm như thế, lần này trăm tới là có việc nói với các ngươi.” Lăng Phượng cười hi hi xoa xoa bàn tay Bùi Dật Viễn tiếp tục nói, “Dật Viễn, trăm tính lập Lăng Chiêu làm thái tử.”

Những lời này quả nhiên khiến cho Bùi Dật Viễn chú ý, chỉ thấy hắn xoay người nghi hoặc, “Lăng Chiêu?”

“Ai a?” Tiểu Lăng cũng rất hiếu kỳ.

Chỉ thấy Lăng Phượng chỉ tiểu bắt điểm trong tay trả lời: “Là tên ta đặt cho nó, không tồi đúng không?”

Tiểu Lăng vừa nghe nhất thời choáng váng, sau khi phục hồi *** thần lại bắt đầu phản kháng, Bùi Dật Viễn chỉ nhìn phụ tử bọn họ không lên tiếng.

Theo lý thuyết, nghe xong lời này hắn phải cảm thấy an lòng mới đúng, dù sao Tiểu Lăng cũng đã được Lăng Phượng thừa nhận, Lăng Phượng cũng coi như có người kế thừa, nhưng sao trong lòng hắn vẫn cảm thấy là lạ?

” Tiểu tử câm miệng, tên này là đặt theo sư phụ ngươi, ngươi ít chọn tam lấy tứ cho ta!” Một bên Lăng Phượng điểm trán Tiểu Lăng nói.

Tiểu Lăng không rõ cho nên nghĩ nghĩ một chút lập tức cãi lại: “Cha nói vậy, trong tên của sư phụ ta không có chữ Chiêu!”

“Có a.” Lăng Phượng một mực khẳng định, ” Sư phụ của ngươi tự là Tích Chiêu, không tin tự mình hỏi đi.”

Tiểu Lăng vừa nghe lập tức đưa ánh mắt tò mò nhìn Bùi Dật Viễn.

Bùi Dật Viễn lúc này mới nhận ra vấn đề, không khỏi thấp giọng hỏi: “Tại sao muốn dùng tự của ta?”

Vấn đề này đã cho Tiểu Lăng đáp án khẳng định, nó cũng không oán giận cái tên từ trên trời rơi xuống nữa, nhưng bất nó làm thái tử, nó vẫn không cam lòng nhận.

Lăng Phượng đem đứa nhỏ ôm đến một bên, sau đó cúi đầu hôn lên trán Bùi Dật Viễn nói: “Bởi vì đây là hoàng hậu của trăm, tên của mẫu hậu nó, tất nhiên nên dùng.”

“Nói vậy bạ cái gì?” Bùi Dật Viễn nhăn mặt, “Ta không dư lực cùng ngươi nói giỡn.”

“Trăm không nói giỡn, vừa rồi ngay cả thánh chỉ trăm đã viết xong, ngày mai tuyên bố, chờ thân thể ngươi khỏe hẳn, lập tức tổ chức hôn lễ cùng đại điển sắc phong.”

“Nga, hảo nha!” Đây là chuyện Tiểu Lăng thích nghe nhất, nó nghe xong vui mừng vỗ tay khen hay.

Chỉ cần có thể ở cùng sư phụ, quan tâm danh hiệu tôn xưng gì cho mệt!

“Ta không cần.” Nhưng Bùi Dật Viễn rất quật cường, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt chủ ý rất ‘tồi’ này, “Hoàng Thượng, ta tự nhận không có năng lực cùng dã tâm thống lĩnh hậu cung, người nên tìm những người khác đi thôi!”

Lăng Phượng nghe vậy, cũng làm ra vẻ khó xử nói: “A? Như vậy a? Nhưng mà từ nay về sau hậu cung chỉ còn mình người với trẫm, người chẳng lẽ mặc kệ trẫm đã vất vả còn phải lo luôn chuyện hậu cung? Không được... Trẫm bề bộn nhiều việc.”

“... Người có ý gì?” Bùi Dật Viễn dừng một chút hỏi.

Lăng Phượng cười cười, ôm lấy mặt Bùi Dật Viễn, xúc cảm va chạm làm cho phàm tâm của hắn đại động, nhìn không được hôn lên môi Dật Viễn vài cái, sau đó mới chậm rãi nói: “Bảo bối của trẫm, trẫm nghe lời người, nguyện ý vì người buông hết hậu cung phi tần, cho nên hy vọng lúc sinh thời, người có thể bồi bên cạnh trẫm.”

Lời này nói ra, Lăng Phượng còn tưởng rằng có thể thấy được biểu tình kích động vạn phần của Bùi Dật Viễn, ai ngờ đối phương hết ngẩn người lại nhủ mi, nhìn chằm chằm một chỗ, đắm chiêu suy nghĩ gì đó.

“Là ai đã nói gì với người?”

“A!?” Lăng Phượng thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

Dật Viễn sao lại biết? Không phải hắn luôn hôn mê sao?

Tựa hồ biết Lăng Phượng suy nghĩ gì, Bùi Dật Viễn thở dài nói: “Hoàng Thượng, chuyện này rất rõ ràng, lúc ta và người nói chuyện, người còn do dự không chừng, hiện giờ cư nhiên sẵn khoái như thế, trong đó nhất định có nguyên nhân.”

Dật Viễn đúng là Dật Viễn, thật sự lợi hại a!

Lăng Phượng cười lắc đầu, thân thiết áp lên, “Chỉ là trẫm thích người, muốn ở cùng người cả đời.”

“Mắc ói!” Tiểu Lăng ở một bên gọi nước lã.

“Đi, tiểu bát điếm đi ngủ đi!” Lăng Phượng bắt đầu đuổi người.

Lần này Tiểu Lăng cũng hợp tác, nó thè lưỡi làm mặt quỷ rồi đi ra ngoài, vì cha đã lưu lại sự phụ, nó hôm nay tha hắn một lần!

Tiểu quỷ phiền toái vừa ly khai, thái độ Lăng Phượng lại ôn nhu như nước, mắt Bùi Dật Viễn nhìn không thấy, nhưng hai người dựa vào gần như vậy, hắn cũng có thể cảm thấy cổ nhu tình của Lăng Phượng, tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng tâm tình phá lệ tốt lên nhiều.

Vô luận chuyện này có phải là sự thật hay không, Lăng Phượng có thể có phần tâm ý này, hắn đã thập phần thỏa mãn, mặc kệ kết quả sau này như thế nào, hắn cũng sẽ không hối hận đã gặp Lăng Phượng, bởi vì Lăng Phượng là hoàng đế rất đáng yêu.

58. Chương 57

Hoàng Thượng diên rồi!

Sáng sớm hôm sau, Bùi Dật Viễn còn đang mơ màng ngủ thì buổi lâm triều trên điện lại vì hắn mà rối tung lên.

Lăng Phượng hạ một đạo thánh chỉ, định ra thái tử, chọn xong hoàng hậu, còn giải tán hậu cung, chỉ một trong các việc đó thôi đã đủ dọa người, hiện tại còn công bố toàn bộ, quần thần oán giận trào dâng cũng là tất nhiên.

Trong triều, không ít nữ nhi của các triều thần cùng chi nữ thân thích trong hoàng tộc đều là phi tần hậu cung, bọn họ đều đeo hy vọng nữ nhi hóa phượng hoàng, chờ mong một ngày kia mình trở thành quốc trưởng hoặc là quốc cữu, hiện giờ lại bị một thương nhân bé cón con leo lên đầu mà ngồi, ai có thể cam tâm!? (quốc trưởng: cha vợ vua, quốc cữu: anh vợ vua)

“Hoàng Thượng, việc thái tử tạm thời không bàn đến, nhưng chuyện lập hậu giải tán hậu cung thật sự là không thể được a!”

“Hoàng Thượng, người kia chỉ là một thương nhân, danh không chánh, ngôn không thuận, căn bản không có tư cách làm ‘ mẫu nghi thiên hạ ’, mong Hoàng Thượng nghĩ lại!”

“Hoàng Thượng, từ trước đến nay đế vương người nào mà không có tam cung Lục Viện, giải tán hậu cung... là vi phạm tổ chế, trăm triệu không được!”

Lăng Phượng rất có kiên nhẫn ngồi trên long ỷ, lưng dựa vào, tay nắm chặt, chân nhịp nhịp, nghe đám ái khanh của mình ngơ một lời ta nhất ngữ tranh chấp không ngớt, xem vẻ mặt một đám bọn hán giống như lửa cháy đến mông, Lăng Phượng lần đầu tiên phát giác vào triều sớm là chuyện thú vị.

“Các vị ái khanh... Nói xong chưa?” Dành ra nửa canh giờ cho bọn đại thần phát tiết, cho đến khi âm thanh của họ vì ...đuối mà nhỏ dần, Lăng Phượng mới chậm rãi mở miệng.

“Hoàng Thượng...” Các lão thần thấy Hoàng Thượng đã làm chuyện hồ đồ ngu xuẩn mà vẫn giữ thần thái thản nhiên tự đắc, liền linh cảm có chuyện không ổn.

Quả nhiên, Lăng Phượng từ long ỷ đứng lên, chậm rãi bước xuống hạ điện, các đại thần lập tức loan hạ thất lưng lui qua hai bên, nhường ra một con đường.

“Các vị ái khanh đều cảm thấy hoàng hậu không thể lập, hậu cung không thể triệt?” Lăng Phượng ngả ngón hỏi.

Chúng thần tử không ai dám nói, nhưng xem vẻ mặt nghiêm túc của bọn hán là có thể biết được đáp án.

“Nga...” Lăng Phượng nhíu mày, chậm rãi bước tới trước mặt Triệu thừa tướng, rồi mới hỏi, “Thừa tướng cũng thấy rằng việc này trăm không nên làm?”

Triệu thừa tướng cảm thấy trong câu nói của Hoàng Thượng có vấn đề, nhưng không thể đoán được ý hán, nhần mặt nhíu mày khó có thể trả lời.

Lăng Phượng thấy hán như vậy, cũng thuận khí không ít. Trước kia hán kính trọng nhất chính là Triệu thừa tướng, bởi vì hán làm việc quang minh lỗi lạc, đồng thời cũng vì hai đời đế vương Huyền triều lập không ít đại công, nhưng từ sau khi nghe xong cổ sự của Lục đại phu, ấn tượng của hán đối Triệu thừa tướng không lớn như lúc trước, người bị hán hại chết không chỉ là người yêu của hán, mà còn là thân sinh phụ thân của Dật Viễn, nếu không phải tôn trọng quyết định của Trầm Niệm Khanh thì đã sớm cho hán cái tội danh, để hán cáo lão hồi hương đi!

“Hay là để trăm đoán xem các khanh muốn gì có được không?” Lăng Phượng đưa lưng lại với đám đại thần, giống như đang đùa giỡn nói, “Nếu trăm lập Dật Viễn, nữ nhân của các người, muội muội của các người sẽ không có ngày cắt đầu dây, nếu trăm giải tán hậu cung, phía sau các người sẽ ít đi một tấm chắn, sau này khi đối phó với trăm sẽ không thể nói ‘ thỉnh hoàng thượng vì nể tình nương nương tha cho vi thần lần này đi ’, đúng hay không?”

Hán nói xong xoay người, nhìn đám đại thần cúi đầu không nói, có thể đang khấn trương đến mồ hôi lạnh nhỏ giọt, trên mặt còn một trận xanh một trận tím, bối rối luống cuống.

Đám quần thần này của hán thật đúng là khôi hài, bất quá Lăng Phượng cũng không thể trách ai, đây vốn là nguyên tắc ngầm của chốn quan trường từ xưa đến nay, nhà nào có nữ nhi ngồi lên ngai vàng hoàng hậu thì nhất định thân phụ và huynh đệ sẽ được vinh hiển lây, sinh môn chói lọi, vinh quang như vậy ai lại không muốn chứ?

Bất quá lần này khiến bọn họ thất vọng rồi.

“Dật Viễn tuy rằng không phải nữ tử, cũng không sinh ra trong gia đình quan lại, thế nhưng trầm lại cảm thấy hần so với thiên kim quan gia chỉ có hơn chứ không kém.”

“Hoàng Thượng, lời này kém...”

Một cự thần vừa muốn mở miệng, lại bị Lăng Phượng ngăn cản.

“Im miệng, trầm biết các ngươi muốn nói cái gì!” Những lời này, hần từ nhỏ đã nghe nhiều, nhiều đến nỗi cái lỗ tai muốn đóng thành kén.

“Thiên kim nhà quan lại danh giá đứng đắn, nho nhã lễ độ, tuân thủ nữ giới, cao nhã đoan trang, hiền lành động lòng người, huyết thống cao quý, thật là quốc mẫu xứng đáng để chọn có phải hay không?”

“Đúng là như thế...” Có người phụ họa.

“Nhưng trầm nói bọn họ sai lầm rồi!”

“...!”

Lăng Phượng ngắt lời làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

“Tào công công, đem thứ đó đến đây.” Lăng Phượng phân phó nói.

Rồi sau đó chỉ thấy Tào công công cung kính dâng lên một tờ giấy Tuyên Thành mỏng manh, mặt trên chỉ chít những chữ là chữ.

Lăng Phượng lấy trang giấy qua, không mở ra, chỉ nhìn thoáng qua rồi nắm ở trong tay, “Trong này, là những chuyện trầm phải người đến hậu cung tra xét.”

Lời này vẫn còn chưa nói hết, nhưng mới chỉ nghe đến đó đã có đại thần sắc mặt tái nhợt.

Lăng Phượng vừa lòng nhìn hiệu quả, tiếp tục nói: “Sự việc cụ thể trầm không tiện nhiều lời, nhưng các vị ái khanh nên biết, chỉ cần phi tử làm trái với luật lệ hậu cung đã có thể bị phế bỏ, mà trong tay trầm lại có cả một danh sách vi phạm.”

“...!”

“Tuy rằng đều là chuyện nhỏ, tỷ như tư thu hối lộ, lén mang bảo vật ra khỏi cung, còn có...” Liếc mắt đánh giá Triệu thừa tướng một cái, Lăng Phượng chậm rãi nói tiếp, “Ác ý hãm hại những người khác!”

“Hoàng, Hoàng Thượng! Các vị nương nương đều là người kẻ chặn cận gối của hoàng thượng, Hoàng Thượng... Không thể chỉ vì như thế liên...” Một vị đại thần sợ hãi bước ra khỏi hàng nói.

Lăng Phượng nắm chặt tờ giấy, trong mắt hần tràn đầy sự tức giận, “Ái khanh, so với các ngươi trầm càng muốn tin tưởng các nàng vô tội, nhưng sự thật luôn làm trầm thất vọng.”

“Các ngươi biết được cảm thụ của trầm sao? Các ngươi có thể hiểu được thân là vua của một nước phát hiện mình bị nữ nhân hậu cung đùa giỡn xoay quanh thì sẽ có bao nhiêu phần nộ sao!?” Vừa nói, hần thẹn quá thành giận một chưởng đánh tại án thượng.

Sau đó không còn ai dám nói lấy nửa câu.

Lăng Phượng hơi hơi khôi phục cảm xúc, thu liễm tức giận, ngồi trở lại trên ghế nói: “Mặc kệ các ngươi muốn cũng được, không muốn cũng được, ý chỉ của trầm đã định rồi, nếu còn có người không phục... thì không nên trách trầm vô tình, đến lúc đó các vị phi tử xảy ra chuyện gì, đừng tới tìm trầm, nếu tới cũng chỉ làm mất mặt các ngươi! Bãi triều!”

Lăng Phượng để lại một đám đại thần cứng đờ, một mình đi trước.

Nhìn Hoàng Thượng đi rồi, các vị đại thần lòng nóng như lửa đốt, thế là tụ tập cùng một chỗ nghị luận. Mọi người không hiểu Hoàng Thượng bị nam phi kia mê hoặc kiểu gì, cư nhiên khư khư cố chấp, trong lúc bàn bạc cũng không khống chế tâm tình tức giận của mình, Triệu thừa tướng nghe xong cũng cảm thấy khác thường, chẳng qua hần không nói ra mà thôi.

Sau đó, không biết là vị đại nhân nào đề nghị Triệu thừa tướng đại diện quần thần đi khuyên giải Hoàng Thượng một phen, một mặt là do nữ nhi của Thừa tướng được sủng ái nhất, mặt khác lão Thừa tướng cũng rất được hoàng thượng kính trọng, không ai có thể thích hợp hơn.

Triệu thừa tướng bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ, nhưng hẳn hiểu rõ hiện tại chưa đến lúc, hẳn cần chờ Hoàng Thượng bình tĩnh một chút mới đi...

59. Chương 58

Lâm triều xong xuôi, Lăng Phượng cực kỳ kích động chạy qua Lâm Chỉ cung. Hẳn phải thừa dịp trước khi tin tức truyền khắp hậu cung chạy tới bảo hộ Dật Viễn, tránh khỏi đám nữ nhân kia lại đi gây sự.

Bởi vì lo lắng chu toàn nên tốc độ cũng rất nhanh, lúc Lăng Phượng chạy tới Lâm Chỉ cung còn chưa có người đến quấy rối, điều này làm cho hẳn âm thầm thở ra.

Lặng lẽ vào cửa, đầu tiên là thấy Tiểu An Tử canh giữ ở tiền viện, hỏi hẳn mới biết Tiểu Lăng nghe lời sư phụ ở thư phòng đọc sách, Kiều Dương theo bồi, còn Lục đại phu thì chịu trách nhiệm sắc thuốc.

Nói cách khác trong phòng hiện tại chỉ có một mình Dật Viễn..... Cơ hội tốt..... Không, không đúng!

Lăng Phượng vỗ vỗ đầu mình, mới sáng sớm, hẳn suy nghĩ bậy bạ gì nha!

Lăng Phượng lắc đầu, ra sức vẫy cho ý tưởng ‘bậy bạ’ văng đi, sau đó mới đi vào phòng, hẳn muốn tận dụng hết thời gian mình có, bằng không sau này..... Có thể sẽ ‘bề bộn nhiều việc’

Rón ra rón rén mở cửa phòng vào phòng, lại nhẹ nhàng khép cửa lại, một loạt động tác, Lăng Phượng rất cẩn thận lưu tâm, chỉ sợ không chú ý đánh thức người đang ngủ. Thật vất vả mới đến gần giường, thấy người trên giường không có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này Lăng Phượng mới quyết tâm đến ngồi xuống bên cạnh.

Tuy rằng chuyện tình chỉ được định đoạt trong phút chốc, nói mấy câu đúng sai, nhưng chỉ có Lăng Phượng rõ ràng nhất, lúc hẳn nghe chuyện của Trầm Niệm Khanh cùng Triệu thừa tướng, hẳn suy nghĩ rất nhiều, lo lắng rất nhiều đến những thị phi sau này, thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn không chùn bước mà lựa chọn Búi Dật Viễn.

Lăng Phượng mỉm cười nhợt nhạt, nhìn vẻ mặt an ổn của Búi Dật Viễn khi ngủ, từ đáy lòng cảm thấy may mắn.

Kỳ thật Lục đại phu nói không sai, nếu không làm gì cả thì duyên phận hai người bọn họ sớm hay muộn cũng đi đến hồi kết thúc.

Chuyện trước kia đem Dật Viễn biếm lãnh cung còn làm hại hẳn mù hai mắt đã trở thành đau xót trong lòng Lăng Phượng, vĩnh viễn cũng không hóa giải được, nếu như bởi vì mình mà hẳn bị người ta hãm hại, hình tù hoặc là tử vong..... vô luận là có tâm hoặc không có tâm, Lăng Phượng cũng không thể tha thứ cho mình được.

Thay vì nhìn hai người chậm rãi đi tới từng bước một, còn không bằng đúng lúc thay đổi quan hệ hai người, cũng bởi vì Lăng Phượng cùng Lục đại phu giống nhau, không muốn bị kịch lại tái diễn trên người Búi Dật Viễn.

”Xinh đẹp không phải là lỗi, cũng không phải tất cả hồng nhan đều bạc mệnh”. Lăng Phượng thấp giọng lầm bầm.

Thấy người ngủ trên giường tẽ tẽ mảy, Lăng Phượng không khỏi phóng nhẹ về mặt, vươn tay khẽ chạm vào sợi tóc bên tai Búi Dật Viễn.

“Dật Viễn, trăm sẽ bảo vệ ngươi.....” Nói, hẳn chậm rãi cúi xuống.....

...

Lăng Phượng không ngăn cản đám thái giám truyền tin tức đi, cho nên mới vừa chấm dứt lâm triều đã có không ít tiểu thái giám vội vàng đem tin tức tìm hiểu được chạy về cung bẩm báo cho chủ tử của mình. Cứ như vậy chỉ qua một buổi sáng chuyện Hoàng Thượng đã lập xong thái tử, còn muốn sắc phong một nam đại nhân làm hoàng hậu, thậm chí không tiếc giải tán hậu cung làm người ta không sao hiểu được.

Chủ tử các cung đều cảm thấy bất an, cũng không biết làm như thế nào cho phải, trong tầm cung Thực phi cùng Hiền phi cũng nổi tung như cái nôi.

Hiền phi thông minh lựa chọn đóng cửa không ra, rồi sau đó phái tâm phúc ra ngoài cung cùng người trong nhà tìm hiểu bàn bạc sự tình, mà Thực phi lại tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, kế hoạch của nàng tiến hành mới được một nửa đã bị xáo trộn, nàng làm sao có thể cam tâm!?

”Nương nương, thân thể quan trọng hơn, hơn nữa không phải Thừa tướng đại nhân cũng sẽ nghĩ biện pháp sao?” Một bên tiểu cung nữ lên tiếng an ủi.

“Oa a!”

Ai ngờ Thực phi chẳng những không cảm kích, ngược lại xoay người thưởng nàng một cái tát.

“Câm miệng, nô tài chết bầm, người thì biết cái gì?” Thực phi không quản hình tượng giận dữ hét, “Trong hậu cung này không tiến thì lui, bản cung không nghịch lưu mà lên thì chính là nằm chờ chết!”

“Vâng, vâng, nương nương nói đúng, là nô tỳ sai rồi!” Tiểu cung nữ kia liều mạng dập đầu nhận sai.

Thực phi không hề để ý nàng, mà là cho thái giám bên người một ánh mắt, rồi nhìn vài người đem cung nữ này lôi ra ngoài, tiểu cung nữ có khóc có kêu cũng không thể bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

Thực phi không rảnh để ý đến kẻ tôi tớ, tâm tư nàng đã hoàn toàn đặt ở quyết định của Hoàng Thượng, chuyện sắc lập thái tử nàng không vội, dù sao chuyện hoàng đế thoái vị còn rất xa, người cuối cùng có thể ngồi trên vương tọa là ai còn chưa biết, lập hậu cũng không cấp bách, kẻ thù kia lấy thân phận bình dân mà muốn ngồi vững trên hậu vị là không có khả năng, sau khi diệt trừ hần là có thể thay thế, đau đầu nhất chính là việc giải tán hậu cung.....

Không ở hậu cung sẽ không có tư cách tranh hậu vị, hơn nữa nếu nàng cứ như thế bị đuổi về nhà không chỉ nói chính nàng không cam lòng mà ngay cả huynh muội con vợ lớn cũng sẽ càng thêm khinh thường nàng!

Trầm Tư Dung là tên của mẫu thân nàng, nữ nhân xinh đẹp này thành công bắt được tâm cả đời của phụ thân, nhưng chưa có danh phận chính thức đã chết đi, sinh hạ nữ nhân cũng không để lại được tiếng tốt, cho dù phụ thân sủng ái thế nào thì thân phận “nữ nhân do thiếp sinh ra”, còn có ‘nữ nhân do vụng trộm mà có’ đã đeo dính trên người Thực phi từ khi nàng sinh ra. Mỗi lần nghe thấy người bên ngoài cười nhạo nàng, đều có thể kích thích oán hận từ tận đáy lòng của nàng, điều này làm tính cách của nàng trở nên cực đoan cố chấp, so với mẫu thân chỉ có hơn chứ không kém. Nàng lựa chọn tiến cung, lựa chọn hầu hạ nam nhân vĩ đại nhất thiên hạ, nàng thề một ngày nào đó phải đứng ở bên người nam nhân kia, cùng hần sống vai, dưới một người trên vạn người, đến lúc đó không ai có thể châm biếm nàng!

Nhưng thật ra mà nói là Thực phi một lòng muốn có được hậu vị, hiện giờ chỉ có thể trơ mắt hai tay dâng cho người ta, lại là một người nam nhân!

Nàng tưởng tượng đến đây lại càng phẫn nộ, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, tức khắc khắc ra vết máu, huyết châu theo lòng bàn tay tràn ra chảy xuống, tích trên mặt đất, phiếm xuất huyết hoa.

Hạ nhân chung quanh có người la hét, bốn phía rối loạn đi tìm thái y cùng thuốc trị thương, Thực phi thờ ơ nhìn miệng vết thương không nhúc nhích.

“Nương nương.....”

“Bản cung muốn gặp Thừa tướng.....” Nàng bỗng nhiên nói, “Người tới, đi tìm Thừa tướng, bản cung muốn gặp Thừa tướng!”

Cung nhân thấy nàng cố ý muốn gặp Thừa tướng cũng không dám cãi lệnh, ngay lập tức có người chạy đi thông báo, Thừa tướng nhận được tin tức cũng vội vàng chạy đến thăm nữ nhân, chờ tới khi phụ thân đến

Thực phi liền cho mọi người lui hết, một mình cùng phụ thân bàn bạc.

Bất quá lần này thay vì nói là bàn bạc, thì hãy nói là ra lệnh.

“Cha, người đi nói với Hoàng Thượng đi, lập ta làm hoàng hậu.”

Lời nói tuy trực tiếp đơn giản nhưng thiếu chút nữa làm cho Triệu thừa tướng nghĩ nữ nhi của mình cũng điên theo rồi

“Tư Dung, người cũng điên sao?”

Tâm tư của nữ nhi tuy rằng mọi người đã sớm biết, nhưng dù sao cũng là kiêng kỵ, nếu đi nói trực tiếp với hoàng thượng, Hoàng Thượng không phải càng thêm có lý do sao!?

“Ta không điên, đây là phương pháp tốt nhất diệt trừ nam nhân kia, cha, người không phải có gì vướng bận chứ!” Thực phi muốn nghĩ một đối sách hoàn hảo, “Hiện giờ trong hậu cung, bằng thân phận bằng địa vị, chỉ có ta là thích hợp làm hoàng hậu nhất!”

“Nhưng này...”

“Cha, người hãy nghe ta nói xong trước đã.” Thực phi ngắt lời hấn, tiếp tục nói, “Quyết định của Hoàng thượng là việc liều lĩnh nhất thiên hạ, đáng chê trách nhất thiên hạ. Người có thể lợi dụng điểm ấy bàn bạc cùng bá quan văn võ, tin rằng bọn họ sẽ tình nguyện nâng đỡ một nữ nhân lên hậu vị, cũng sẽ không để cho Hoàng Thượng giải tán hậu cung, chỉ cần toàn bộ đại thần nhất quyết chọn một người, tin tưởng Hoàng Thượng cũng sẽ nghĩ lại.”

Tâm cơ thâm trầm như thế làm cho Triệu thừa tướng sửng sốt, nữ nhân trước mắt hình như trở nên thập phần xa lạ.

Thực phi vẫn không chú ý đến sự kinh ngạc của hấn, tiếp tục nói về kế hoạch của nàng: “Còn tên nam nhân kia, cha, người phái người đi tra thân thể người nhà của hấn, tốt nhất có thể tìm ra một vài tội trạng, khiến cho người nhà của Thần phi phải mang tội, như vậy Hoàng Thượng không thể không thỏa hiệp.”

“Tội trạng?” Triệu thừa tướng nói nhỏ.

Hấn vẫn chưa đem chuyện gia sự của Bùi Dật Viễn nói ra, nhưng hôm nay nữ nhân nói những lời này làm hấn tựa hồ nhớ tới cái gì đó...

“Đúng, bao nhiêu tội trạng cũng không sao, quan trọng nhất là phải ‘có tội’!”

“Có tội...?”

[Đúng vậy, là người, là súc sinh mất mùa như người hại chết thiếu gia, người không chết tử tế được! Hiện tại người còn có mặt mũi tới hỏi ‘Trầm Tư Dung’!]

Lời nói của Bùi phu nhân đột nhiên vang lên, khiến cho Triệu thừa tướng cả kinh!

“Thiếu gia...?” Hấn nhíu mày thấp giọng lẩm bẩm.

“Cha?” Nhìn hấn như vậy, Thực phi tưởng có hy vọng, “Có phải người đã nghĩ ra gì rồi hay không? Nói mau a!”

“...!”

Nữ nhân hỏi như thế làm hấn chợt suy nghĩ về nhiều năm trước, về thời điểm hấn gặp Tư Dung, sau đó hai người yêu nhau, mà “Thiếu gia” kia...

“Đúng vậy, là Trầm Niệm Khanh!” Triệu thừa tướng hoàn toàn tỉnh ngộ lại!

60. Chương 59

Đối với Trầm Niệm Khanh, Triệu thừa tướng cũng không có nhiều ký ức, sự hiểu biết của hắn cũng chỉ dừng lại ở khái niệm “Hắn là ca ca của Trầm Tư Dung”.

Kỳ thật năm đó việc Trầm Tư Dung bệnh tình nguy kịch, Triệu thừa tướng vẫn không nói với người ngoài, ngay cả nữ nhi hỏi hắn cũng nói là mẹ nàng là bởi vì thân thể không tốt, nhưng trên thực tế Trầm Tư Dung là bị nhiễm nhọt độc, cuối cùng tử trạng thê thảm mà chết.

Thảm trạng lúc nàng sắp chết, Triệu thừa tướng đến nay vẫn nhớ rất rõ, khi đó chính hắn cũng bị thống vạn phần, cho nên trước khi chết Trầm Tư Dung khóc lóc kể lể lỗi lầm của ca ca nàng, Triệu thừa tướng cũng không kịp tra xét nhiều, ngay sau khi thê tử chết hắn liền khởi xướng kế hoạch trả thù Trầm Niệm Khanh, bây giờ nghĩ lại, lúc đó hắn đã quá mức xúc động.

Trước khi trả thù, hắn cũng có tra qua gia cảnh Trầm Niệm Khanh, khi đó Trầm Niệm Khanh có vợ có con, cuộc sống thập phần nghèo khổ, hắn đã lợi dụng điểm ấy vừa cường bức vừa dụ lợi Trầm Niệm Khanh mở cửa hàng gạo, âm mưu tiến hành suốt năm năm, cuối cùng làm cho hắn cửa nát nhà tan, cuối cùng... Cuối cùng hắn cũng không biết Trầm Niệm Khanh ra sao, kết cục sau cùng là như thế nào, hắn cũng không muốn tiếp tục theo đuổi.

Hiện giờ ngẫm lại, thiếu gia trong lời nói của Bùi phu nhân có lẽ chính là “Trầm Niệm Khanh”, nàng nhục mạ hắn là bởi vì hắn đã hại chết Trầm Niệm Khanh, thế nhưng nàng có quan hệ gì với Trầm Niệm Khanh? Tại sao nữ tử của nàng có dung mạo giống hệt Trầm Tư Dung? Còn có, vì sao nàng gọi Trầm Niệm Khanh là ...thiếu gia?

Triệu thừa tướng về đến nhà trong suy nghĩ hỗn độn, tìm không ra một đáp án chuẩn xác, mà trong cung nữ nhi lại không ngừng tạo áp lực. Làm quan trong triều nhiều năm như thế, lần đầu tiên hắn cảm thấy không biết theo ai, đến tột cùng phải làm sao mới có thể đánh vỡ cục diện bế tắc này!?

Hắn ngồi xuống, thật sâu thở dài, sau đó cho gọi tới thị vệ tâm phúc nhiều năm, nhớ rõ năm đó cũng là gã hỗ trợ thu thập chứng cứ liên quan đến Trầm Niệm Khanh, lần này hắn hy vọng có thể thu hoạch được một chút manh mối từ người này.

“Đại nhân.” Cũng không lâu lắm, một người trung niên phóng khoáng hiện ngang thân đeo bội kiếm tiến vào phòng, ở trước mặt Triệu thừa tướng hành lễ nói, “Đại nhân cho tìm thuộc hạ là có chuyện gì chăng?”

“Đình Nghị, người còn nhớ rõ chuyện của Trầm Niệm Khanh hai mươi năm trước?”

Thị vệ nghĩ nghĩ trả lời: “Nếu đại nhân nói chính là ca ca của tiểu thư Tư Dung, thuộc hạ vẫn nhớ rõ.”

“Đúng, chính là hắn.” Triệu thừa tướng thở hắt ra, cuối cùng cũng có người nhớ rõ, “Chuyện liên quan đến hắn, người nhớ bao nhiêu thì nói bấy nhiêu cho ta nghe.” Nói xong, hắn nhắm mắt lại tĩnh tâm nghe.

Đình Nghị không rõ tại sao Thừa tướng lại nhớ lại chuyện của hai mươi năm trước, bất quá hắn không thể hỏi thẳng, chỉ có thể tuân mệnh trả lời: “Trầm Niệm Khanh gia cảnh bần hàn, cùng Tư Dung tiểu thư là nhất mẫu đồng bào...”

Chuyện đã lâu như vậy, Đình Nghị chỉ nhớ chút ít, có nhiều chỗ cũng đã quên: “Sau khi phụ thân chết rồi, hắn mới thú thê, thê tử của hắn họ Cổ, lúc ấy chỉ là một khát cái...”

Điểm này hắn lại nhớ thập phần rõ ràng, bởi vì hắn thật sự không thể hiểu được, vì sao có nam nhân cam nguyện thú một khát cái làm vợ.

“Từ từ.” Triệu thừa tướng tìm được điểm mấu chốt, hắn lập tức mở to mắt hỏi, “Người nói vợ hắn họ Cổ?”

“Đúng vậy, họ Cổ tên Thanh Hà.”

Nữ tử này Đình Nghị thập phần bội phục, Thừa tướng đem giao cho hắn xử lý mọi chuyện, cho nên hết thấy những chuyện phát sinh sau này hắn đều tận mắt nhìn thấy, thái độ thà chết chứ không chịu khuất phục của Cổ Thanh Hà, làm hắn khác sâu ấn tượng.

“Cổ Thanh Hà... Cái này đúng rồi!” Triệu thừa tướng không ngừng gật đầu.

Dựa theo những gì điều tra được, Bùi phu nhân cũng là họ Cổ, tên Tĩnh Liên, hai cái tên này vừa nghe biết ngay là tỷ muội, như vậy Bùi Dật Viễn là..

“Đinh Nghị, người có chưa từng thấy qua đứa con của Trầm Niệm Khanh chưa?” Triệu thừa tướng hỏi.

Đinh Nghị nghe vậy gật đầu, “Gặp qua.”

“Tướng mạo của hần như thế nào? Có phải rất giống Tư Dung không?”

Nghe thấy những lời này, Đinh Nghị dừng một lúc mới trả lời: “Đại nhân, khi đó hần còn là một oa nhi, nhưng thuộc hạ cảm thấy được, cảm thấy được...”

“Cảm thấy được cái gì? Nói mau!” Triệu thừa tướng thúc giục.

“Thuộc hạ cảm thấy được oa nhi kia rất giống Trầm Niệm Khanh, phải nói là so với Tư Dung tiểu thư xinh đẹp hơn nhiều!”

Đinh Nghị liếc chết nói ra suy nghĩ trong lòng, tuy rằng hần biết trong lòng Thừa tướng vẫn cảm thấy Trầm Tư Dung là nữ tử tốt đẹp nhất, thế nhưng hần lại thấy rằng oa nhi kia đẹp hơn Trầm Tư Dung. Bởi vì là oa nhi mới không có vẻ dối trá, vẻ ngoài *** khiết khởi đại làm người ta yêu thích, hơn nữa ở chỗ sâu trong ánh mắt kia lộ ra một thứ gì đó mà Trầm Tư Dung không có, thứ đó lại càng giống phụ thân của hần Trầm Niệm Khanh.

Triệu thừa tướng vừa nghe như vậy quả nhiên giận dữ, “Người nói chuyện vô liêm sỉ gì! Nếu hần so với Tư Dung đẹp hơn, tại sao phụ thân hần lại là kẻ xấu xí!”

Đinh lừa hần cho rằng hần chưa từng thấy qua Trầm Niệm Khanh sao? Kẻ kia khuôn mặt sẹo lồi lõm, ban ngày cần phải che mặt mới có thể xuất môn, sao lại nói so với Tư Dung càng đẹp hơn?

“Thừa tướng, hai mươi năm trước Tư Dung tiểu thư mất, ngài không hảo hảo nghe thuộc hạ báo cáo.” Đinh Nghị quả quyết nói, “Tư Dung tiểu thư cùng Trầm Niệm Khanh là nhất mẫu đồng bào song sinh huynh muội, khuôn mặt kia là bị bỏng do hoả hoạn.”

“Cái gì? Song sinh?” Triệu thừa tướng ngạc nhiên không thôi.

Hần không biết, hần chưa bao giờ biết, Trầm Tư Dung cũng chưa từng nói với hần, nàng chỉ nói mình có một ca ca, nhưng chưa nói là song sinh a!

Chờ một chút, nếu như là song sinh, như vậy càng thông suốt!

“Là như thế này a!” Triệu thừa tướng nhíu mi nói nhỏ, “Đinh Nghị, người đi xuống trước đi!”

“Vâng!”

Đinh Nghị vừa đi, Triệu thừa tướng nhăn mày càng sâu.

“Nguyên lai là đứa con của Trầm Niệm Khanh ... Hần đến là... Báo thù sao?”

Người ta nói thiện ác có báo, xem ra thật sự không sai, lúc trước hần hại một nhà Trầm Niệm Khanh chết thảm, hiện giờ đứa bé này muốn trả lại cho hần toàn bộ sao?

Triệu thừa tướng thống khổ nhắm lại hai mắt, không ngừng cân nhắc lợi và hại, thủy chung do dự.

...

Nói đến Lăng Phượng, may mà hôm nay hần đã sớm chạy tới Lân Chỉ cung trấn giữ, thật đúng như hần đã dự đoán, có không ít người đến tìm Bùi Dật Viễn gây phiền toái, bắt quá đã có hần ở đó thì đương nhiên không có người nào dám làm càn, một đám chân cao đầu ngẩng hiên ngang mà đến, rồi thì xám mặt chạy về, nhìn thấy mà hã lòng hã dạ.

“Xem ra hôm nay cha chăm chỉ như vậy, sư phụ buổi tối nhường cho cha đi!”

Tiểu thí hài kia mà quăng lại cho hần một câu như thế, dùng xong bữa tối thì chạy đi.

“Xem ra nó cũng biết thức thời.” Lăng Phượng bình luận.

Rồi sau đó mới thông thả chuyển hướng sang hoàng hậu tương lai của hắn, phát hiện cái tên bệnh nhân mắt không nhìn thấy kia cứ nhiên chui đầu vào trong rương sờ a sờ, không biết muốn làm gì.

Dưới tình thế cấp bách, Lăng Phượng lập tức tiến lên, bắt lấy tay hắn hỏi: “Dật Viễn, ngươi muốn làm gì? Trẫm giúp ngươi.”

“Ta đang tìm sổ sách.”

“Ha a? Chính là quyển sổ dày nặng gần chết trước kia? Ngươi muốn tìm để làm gì chứ?” Tuy là hỏi như thế nhưng Lăng Phượng vẫn hỗ trợ hắn tìm.

Chẳng được bao lâu, quyển sổ vô cùng nặng đã được Lăng Phượng đặt vào tay Bùi Dật Viễn.

Bùi Dật Viễn đứng đến quyển sổ đã vô dụng hồi lâu, trong lúc nhất thời tràn ra hoài niệm, bất quá cảm giác này không duy trì bao lâu, hắn đã kéo Lăng Phượng chạy đến cạnh bàn học.

“Ngươi muốn làm gì vậy?”

“Hoàng Thượng, giúp ta ghi nhớ vài sổ.” Nói xong, hắn dựa theo thói quen lật ra mặt sau.

Những tờ sổ sách này đều là những khoản nợ mà người khác thiếu hắn, mà cái ‘người khác’ kia không cần phải nói, chính là Lăng Phượng.

61. Chương 60

Trước kia Lăng Phượng chưa từng lật đến những trang này, đương nhiên không biết đến sự tồn tại của nó, hiện tại lật ra xem, bên trong ghi lại những khoản nợ nửa năm trước, trong đó còn đem sự tình ghi chép thật chi tiết, nhìn xong hắn vẫn há hốc mồm.

“[Hoàng Thượng phong ta vào cung làm phi, cướp đoạt quyền lợi tự do, nhớ một gạch.]... Dật Viễn sao cái này ngươi cũng viết?” Lăng Phượng cười khổ không xong, lúc trước hắn rõ ràng đã nói hắn không ghi hận.

Bùi Dật Viễn thần nhiên ứng phó: “Ta không có ‘ ghi hận ’, chỉ đơn thuần là ‘ bản ghi chép ’ mà thôi.”

“...” Lăng Phượng không nói gì tiếp tục ngó xuống.

Thật không ngờ những chi tiết mình xem nhẹ hắn đều nhớ và ghi rõ ràng, xem ra con đường trả hết số nợ này còn dài lê thê.

“Oa a, sao vậy? Thực phi sớm như vậy đã đến gây chuyện với ngươi?” Lăng Phượng có chút ngoài ý muốn.

Nhưng Bùi Dật Viễn lơ đãng nói: “Này không phải chuyện trọng điểm, hôm nay muốn ngươi giúp ta tiếp tục viết, ta không viết được.”

“Sao lại không quan trọng, nợ này ngươi tính lên đầu trăm ...” Lăng Phượng nói lầm bầm, “Ngươi muốn trăm viết cái gì?”

“[Hoàng Thượng phong ta làm hoàng hậu, nhớ năm gạch].”

“Uy, Dật Viễn, ngươi thực quá phận nga!” Lăng Phượng không phục, hô to oan uổng, “Phong hậu là chuyện tốt, ngươi phải bỏ năm gạch mới đúng.”

Bùi Dật Viễn không đếm xỉa đến phản bác của hắn, theo ý mình nói: “Hoàng Thượng, làm hoàng hậu cần lãng phí *** lực cùng thời gian đi trông nom mấy chuyện vặt vãnh, thái độ làm người cũng phải mẫu mực, vì thể diện của hoàng thượng, ta không thể không làm ra vẻ ưu nhã đoan trang, nợ này ta không tìm ngươi thì còn tìm ai tính?”

“Trẫm không cần ngươi quan tâm đến mấy cái đó, mẫu mực cái gì chứ ...” Lăng Phượng nhìn hắn một cái, “Trẫm cảm thấy ngươi không cần làm ra vẻ mẫu mực gì hết, cứ như vậy tốt hơn.”

“Không được ngụy biện, viết!” Sổ sách là của hần, không cho phép người khác tùy ý sửa đổi.

Lăng Phượng bắt đầu dĩ đành phải vâng theo, hai người không ai phát hiện, giờ này khắc này dần dần ám chỉ người có uy quyền cao nhất hoàng cung trong tương lai.

Lăng Phượng trong lòng vẫn âm thầm khó chịu, đang tính toán có nên lên bút đi vài nét hay không, bỗng nhiên nghe Bùi Dật Viễn ở một bên lên tiếng: “Hoàng Thượng, tuy rằng mắt ta nhìn không thấy, nhưng ta có thể sờ, nét mực lưu lại trên giấy vẫn rất rõ ràng.” Ý hần chính là người đứng hồng lưà gạt trót lọt.

Thầm than một tiếng năm xưa bất lợi, Lăng Phượng phải ngoan ngoãn chiếu viết.

Bất quá hần dễ dàng thỏa hiệp như thế là có cái giá của nó.

Lăng Phượng một bên viết một bên nói: “Dật Viễn, nếu viết như thế, chứng tỏ người nguyện ý làm hoàng hậu?”

“Ân.” Nếu Lăng Phượng vì hần đem hậu cung giải tán, thì hần cũng sẽ không ... cố chấp vì hiểu lầm trước kia nữa.

“Như vậy có phải người cũng nên thay đổi xưng hô với trẫm rồi hay không?” Lăng Phượng lòng tràn đầy chờ mong nói.

Bùi Dật Viễn nghe vậy mi nhảnh lại, “Xưng hô?”

“Đúng vậy, kêu trẫm Lăng Phượng đi, hoặc là kêu Phượng cũng được a!” (sao anh mặt dày quá nhỉ)

“...”

“Kêu đi... Không sao cả, trẫm đặc biệt chuẩn, nhanh lên a!”

Lăng Phượng mắt lấp lánh chờ mong từ trong miệng ‘vợ’ hô to ra tên của mình, nhưng vừa lúc đó, Tiểu An Tử cư nhiên vào cửa tạt cho hần một thùng nước lạnh.

“Hoàng Thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến.”

Lăng Phượng cùng Bùi Dật Viễn vừa nghe, nhất thời hưng trí biến mất tiêu.

“Lúc này nàng ta đến đây làm gì?” Lăng Phượng bất mãn lắm bầm.

Bùi Dật Viễn coi như chuyện không liên quan tới mình còn châm chọc: “Lăng Phượng, tự mình đi ra ngoài hảo hảo thu thập chuyện của mình đi.”

“.....!” Thay đổi xưng hô khiến Lăng Phượng mừng rỡ, hần vội vàng lấy lòng đáp, “Hảo, ta đã biết! Dật Viễn, người chờ, trẫm thu thập xong tiếp tục cùng người.....”

“Câm miệng, mau cút!”

Nửa câu nói phía sau mờ ám ai cũng có thể nghe ra không ổn, Bùi Dật Viễn ở điểm này thật sự bảo thủ, sao có thể nghe Lăng Phượng nói trực tiếp như vậy được.

Biết rõ cá tính đối phương, Lăng Phượng cũng không vạch trần hần, vui mừng chạy ra khỏi phòng, dọc theo đường đi lập kế hoạch phải đuổi Hiền phi đi nhanh một chút, thật nhanh trở về thế giới của hai người bọn họ.

Bất quá hần tính sai rồi, lần này Hiền phi thật là có chuẩn bị mà đến, không thể dễ dàng đuổi đi như vậy.

Nàng vừa thấy Lăng Phượng đến, lập tức tiến vào nội dung chính, hành lễ vãn an, sau đó nhìn thẳng Lăng Phượng, không mấy may lùi bước.

” Hoàng Thượng, nô tì nguyện ý vì sự trong sạch của hoàng hậu nương nương chỉ chứng Thục phi.”

“Nga? Ý của người là.....” Một câu này khiến Lăng Phượng nhú mày.

Trước kia tại sao hần không phát hiện? Phi tử của hần đều ‘Túc trí đa mưu’, gặp Bùi Dật Viễn ngu ngốc trong mắt chỉ có tiền, khó trách bị chính vào lãnh cung.

Trên mặt Hiền phi mang nụ cười trước sau như một, nhưng nụ cười này làm cho hần cảm thấy chướng mắt.

” Nô tì ủng hộ Hoàng Thượng lập Thần phi làm hoàng hậu, hấn có khí độ ấy..... Thế nhưng trước khi sắc lập, Thần phi phía trước vẫn còn mang tội ‘ bóp chết long thai’ tránh không khỏi lời ong tiếng ve, cho nên Hoàng Thượng ắt phải làm cho Thần phi trong sạch.”

Lời này chữ chữ đều có lý, Lăng Phượng quả thật cũng tính toán làm như thế, là nói dối cũng tốt, mò mẫm cũng thế, tóm lại nhất định phải chứng minh Bùi Dật Viễn là trong sạch.

” Người biết nội tình trong đó?” Lăng Phượng tùy ý hỏi.

Hiền phi gật đầu trả lời: “Nô tì biết, hơn nữa nguyện ý ra làm nhân chứng, bất quá.....”

Cái gì nha, quả nhiên là có điều kiện.

” Bất quá cái gì?”

” Bất quá hy vọng Hoàng Thượng có thể ở hậu cung cho thần thiếp một vị trí nhỏ nhoi, để nô tì làm hết bốn phận phi tần.” Hiền phi trả lời như thế.

Lăng Phượng nghe vậy, không khỏi buồn cười.

Nếu là đáp án trước kia xác định vững chắc hấn cũng cảm động không thôi, nói nghe thật tốt ” Làm hết bốn phận phi tử”, nhưng hiện tại, một chữ hấn cũng không tin! Chủ ý của nữ nhân này, Lăng Phượng suy tư một chút liền hiểu ra, chỉ cần “Núi xanh còn ở, không sợ không củi đốt”, ở lại hậu cung còn có tư cách thay thế hoàng hậu, còn có thể mang thai long loại, đặc tội một cái Thục phi, đổi lấy cơ hội này, thật sự là phi thường có lợi!

Nghĩ đến đây, Lăng Phượng bỗng nhiên sững sờ, rồi cúi đầu cười ra tiếng.

Khó trách Dật Viễn thích tính sổ như vậy, con người trên thế gian này không phải giờ giờ khắc khắc đều tính mưu tính kế hay sao?

“Hoàng Thượng?” Hiền phi không rõ vì sao Hoàng Thượng cười.

Lăng Phượng cười nhẹ nhìn nàng, trong lòng cũng không mê mang giống như trước kia, đứng lên không chút úp úp mở mở trả lời: “Hiền phi, phía trước có vết xe đổ của Đức phi, có đúng là người muốn ném thử một lần a?”

“.....!” Hiền phi nghe được lời này run rẩy không thôi.

” Bất quá người yên tâm, đại điển lập hậu tới gần, trẫm sẽ không làm ra chuyện như vậy, xui!” Lăng Phượng xoay người chậm rãi rời đi, “Nhưng người nên rõ ràng, muốn vạch trần người khác thì cái giá phải trả là cùng một loại người với hấn không phải sao?”

Lăng Phượng nheo mắt lại nguy hiểm nhìn Hiền phi, tầm mắt kia lạnh như băng trước nay chưa từng có, không khỏi làm cho Hiền phi trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh.

Kế hoạch của nàng thực hoàn mỹ, nếu là trước kia Lăng Phượng sẽ tuyệt đối tin tưởng lời của nàng, hơn nữa đáp ứng yêu cầu của nàng rồi sau đó vắt hết óc tìm cách giải thích với Bùi Dật Viễn, thế nhưng hiện tại bất đồng.

Lăng Phượng hiện tại có thể khiến nàng thất bại trong gang tấc, bởi vì hấn không hề là hoàng đế chỉ lo để vương chi nghiệp, cố sự của Trầm Niệm Khanh đã làm cho hấn hiểu được thế nào là phần chân tình đáng quý.

” Hiền phi, người không ngu ngốc, trẫm cho người cơ hội..... Chỉ cần người có thể nói chuyện đã xảy ra, chuyện cũ trẫm sẽ bỏ qua, đảm bảo người bình an ra khỏi cung, thế nào?”

“Hoàng, Hoàng Thượng.....” Hiền phi còn muốn nói gì đó nhưng Lăng Phượng không có kiên nhẫn nghe.

Chỉ thấy hấn phất ống tay áo nói: “Nhĩ hảo cân nhắc, bằng không đừng trách trẫm vô tình.” Nói xong, hấn không quay đầu lại ly khai.

Hiền phi bị lưu lại lần này thật có thể nói là “Tiền mất tật mang”, chẳng những để Hoàng Thượng bắt được nhược điểm, một chút ưu đãi cũng chưa chạm tới.

“Tính sai, thật sự là tính sai.....” Nàng quỳ rạp xuống tại chỗ.

Một bộ dáng *** thần sa sút còn gì là cao quý đáng nói trước kia, nàng cười hai tiếng, bỗng nhiên lại khóc lớn lên, khi thì khóc khi thì cười, biểu tình cổ quái, đại diện rộng lớn chỉ nghe tiếng khóc thê lương của nàng.

“Ha ha..... Hảo, nếu phải chết! Thực phi, chúng ta là hảo tử muội, nếu muội muội ta không còn, người cũng mơ tưởng có thể lưu lại!”

62. Chương 61

Lệnh huỷ bỏ hậu cung vừa ban ra, không chỉ nói riêng Hiền phi, các tần phi đều vất hết óc nghĩ mọi cách muốn lưu lại, thậm chí tới cuối cùng không quản gốc gác của nhau, quan hệ tử muội ngày thường chỉ trong một đêm cũng trở mặt thành thù.

Ngắn ngủn trong năm ngày, Bùi Dật Viễn nghe được những bí văn cung đình vượt quá sự hiểu biết của hắn, nào là đầu độc hại cung nữ, lén hối lộ, cái gì cần có đều có, đến lúc Lăng Phượng bị tức gần chết thì ngay cả hắn cũng thật sự nghe không nổi nữa.

Tuy nói lúc trước trước mặt triều thần Lăng Phượng xuất ra danh sách, nhưng trên thực tế căn bản là nói liệu. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy hắn làm sao có thể tra ra sự tình vụ trộm này? Tuy rằng hắn biết loại sự tình này có tồn tại trong hoàng cung, thế nhưng thật không ngờ một khi tuyên bố giải tán hậu cung, đám nữ nhân này thật sự không biết sống chết như thế, hoàn toàn không để lối thoát đem toàn bộ phơi bày.

Đêm nay, Lăng Phượng tựa như bị thương dựa vào lòng ngực Bùi Dật Viễn, mọi người đều biết hôm nay Lăng Phượng cần an ủi, ngay cả Tiểu Lăng cũng không đến quấy rầy hai người bọn họ.

Bùi Dật Viễn dưới sự chiếu cố của Lục đại phu thân mình ngày càng chuyển tốt, hiện giờ coi như có thể đi lại tự nhiên, hắn tựa vào giường, Lăng Phượng gối lên trên đùi hắn, hai tay chặt chẽ khoá trụ vòng eo hắn, mặt co mảy cầu, giống như hài đồng bình thường làm nũng với mẫu thân, Bùi Dật Viễn thân thủ đưa tay muốn vuốt ve sợi tóc Lăng Phượng tản ra, nhưng ngón tay còn chưa đụng tới, đã bị Lăng Phượng kéo qua đặt ở bên miệng hôn.

” Dật Viễn, không phải người đã sớm biết đám Thần phi này tác quái rồi chứ?”

” Không, ngoại trừ Thực phi cùng Hiền phi ra, ta căn bản không biết đến các tần phi khác.” Bùi Dật Viễn nói chính là lời nói thật.

Mà trên thực tế, cũng từng có mấy tần phi từng ngẫu nhiên khoe khoang hướng hắn thị uy, bắt quả hắn không lưu tâm, chẳng qua là Hiền phi cùng Thực phi khiêu khích rất trực tiếp, còn liên tiếp hoài thai, mới khiến hắn lưu tâm.

Lăng Phượng nghe xong có chút buồn bực, “Nhưng người vẫn che giấu chuyện Thực phi giả có thai.”

Vừa nghĩ Việc này Lăng Phượng liền hận!

Nếu không phải nữ nhân không biết xấu hổ kia nói mình bị Dật Viễn làm sảy thai, Dật Viễn sẽ không đến nỗi chịu nhiều khổ sở như vậy, làm hại hắn xem mất đi Dật Viễn mà không tự biết, còn kém một chút, hắn sẽ biến thành “Triệu Bá Ân” thứ hai.

Không chỉ như thế, sau khi hắn kiểm chứng những gì Hiền phi nói về Lý thái y, cái kẻ nhát gan sợ phiền phức kia liền lập tức nhận tội, thậm chí còn nói cho hắn kế hoạch hãm hại Bùi Dật Viễn của Thực phi, bắt quả việc này Lăng Phượng không để Bùi Dật Viễn biết.

Thật sự là ác độc, cùng nường của nàng giống nhau như đúc!

” Ta đã muốn giải thích.” Bùi Dật Viễn thở dài.

Hắn cũng không muốn gạt người, không phải là Lăng Phượng thích đứa nhỏ đến thế sao, hắn nghe thấy sẽ thương tâm hay sao? Ai lại biết Lăng Phượng chú ý không phải ‘đứa nhỏ’ mà là ‘người thừa kế’ chứ? Tưởng rằng hắn muốn vào lãnh cung sao? Thật là.....

“Ai.....” Biết đây không phải lỗi của Bùi Dật Viễn, Lăng Phượng thật sâu thở dài một tiếng.

Hiền phi bị cưỡng bách bắt đắc dĩ đem chuyện nói hết ra, rất thẳng thắn thú nhận.

Thục phi hoài thai là giả, rơi vào trong nước cũng là kế hoạch của hai nàng, khi đó bụng Thục phi đã quần vải bông tẩm máu, vải bông vào nước nàng liền dùng sức đè ép, như vậy liền thành máu loãng, sau đó nàng một tay giữ chặt Bùi Dật Viễn, đem máu lây dính vào chân Bùi Dật Viễn, độc nhất phụ nhân tâm, dùng để hình dung nàng là thích hợp nhất.

” Dật Viễn, ngươi có chê cười trẫm thực không có mắt hay không?” Lăng Phượng buồn bực hỏi.

Bùi Dật Viễn lắc đầu, “Sao lại như vậy, chuyện này thường xảy ra trong hậu cung, bất quá những vị đế vương trước kia chưa bao giờ nói ra thôi, mà hiện giờ ngươi muốn giải tán hậu cung, các nàng đương nhiên vì bảo hộ chính mình mà hạ sinh người khác.....”

“Nữ nhân a..... Thật sự là dối trá, vẫn là Dật Viễn ngươi tốt nhất!” Lăng Phượng nói, vô cùng thân thiết ôm sát hắn.

” Không nên nói như thế.” Bùi dật gõ gõ trán hắn một chút, “Các nàng cũng là thân bất do kỷ, hậu cung là nơi bức nữ nhân vào đường cùng..... Đúng rồi, nói lại, ngươi quyết định xử trí tần phi phạm tội như thế nào?”

Sau đại điển lập hậu ba ngày, Bùi Dật Viễn tin tưởng Lăng Phượng sẽ không phạt quá đáng, thế nhưng không khỏi lo lắng, cho nên dò hỏi.

” Còn có thể thế nào, người ta đều có lai lịch, nhiều nhất liền phạt chút bạc.....còn Thục phi..... Trẫm thật sự rất muốn phế nàng rồi mới sung quân biên cương.” Lúc nghe nàng giả có thai Lăng Phượng đã có ý tưởng này.

Bùi Dật Viễn vừa nghe có chút khó xử hỏi lại: “Vậy ngươi phải giải thích với Thừa tướng thế nào?”

Hắn đối với việc Thừa tướng cứng chiều nữ nhân sớm có nghe thấy, bằng không nàng cũng sẽ không làm càn như vậy, nếu như Lăng Phượng nặng tay một chút, vậy không tức chết Triệu thừa tướng không được, Lăng Phượng..... Bỏ được thần tử này sao?

“Lão Thừa tướng a..... Cũng đến lúc cáo lão hồi hương rồi.....” Lăng Phượng thấp giọng.

Bùi Dật Viễn có chút khó có thể tin, nhưng giọng điệu Lăng Phượng cũng không giống như nói đùa.

” Ta cảm thấy thật kỳ lạ, thời điểm ta hôn mê, ngươi rốt cuộc nghe được chuyện gì mà trở nên quyết đoán như vậy?” Nguyên bản Bùi Dật Viễn không tính toán truy cứu, thế nhưng cho đến ngày nay hắn không thể không nhìn thẳng vào chuyện đó.

Rốt cuộc là sức mạnh nào có thể làm cho Lăng Phượng chuyển biến đường này.

” Một cổ sự mà thôi.” Lăng Phượng qua loa đáp, “Một cổ sự bi thương.”

” Chuyện xưa chung quy là chuyện xưa, học được chút ít gì đó là có thể, nhưng không cần phải ... tưởng là thật.”

Bùi Dật Viễn tự nhận hiểu biết cá tính của Lăng Phượng, hoàng đế này là người trọng cảm tình, có lẽ hắn đã đem bi thương của cổ sự tưởng xem là thật mới dẫn đến có đủ loại dị trạng ngày hôm nay.

“Trẫm biết.” Lăng Phượng nói vòng vo rồi kéo Bùi Dật Viễn xuống khiến hai người đối mặt nhau.

“Dật Viễn, trẫm thích ngươi, thực thích.”

” Sao đang hảo hảo lại nói chuyện này?” Bùi Dật Viễn cười khê hỏi.

Lăng Phượng thấy hắn cười, chính mình cũng cười lên, “Không có gì, chính là muốn cho ngươi biết, ân..... Dật Viễn, ngươi sẽ theo trẫm suốt đời chứ?”

” Người cho ta bổng lộc hoàng hậu, ta sẽ theo người cả đời.”

“A..... Đúng là những lời Dật Viễn sẽ nói.” Phượng mỉm cười thay đổi tư thế, đem đối phương nhét vào trong lòng, “Yên tâm trăm sẽ cho người bổng lộc hoàng hậu, đem người dưỡng mập mập, sau đó chúng ta liền như thế qua cả đời.....”

Cho dù thiên kim cũng khó mua được ấm áp của giờ này khắc này, để cho ngày hạnh phúc như vậy có thể kéo dài, Lăng Phượng cuối cùng cũng hạ quyết định!

Hôm sau, hậu cung tần phi từng người bị trả lại về nhà, mà duy nhất Thục phi bị ép vào đại lao, Triệu thừa tướng nghe thấy tin tức lập tức chạy tới, muốn hướng Hoàng thượng để hỏi rõ ràng, nhưng hoàng đế không gặp, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lui mà cầu tiến, đi thiên lao thăm nữ nhi.

Bị vào thiên lao oán khí trong lòng Thục phi không cần nói cũng biết, nghe được những người khác nói là Hiền phi vạch trần nội tình của nàng, lại là một cổ hận ý mà sinh, trong nhà giam lạnh như băng nàng suy tư đã lâu, cuối cùng nàng đem hết thủy tính ở trên đầu Bùi Dật Viễn.

Nếu không phải hắn lúc đó tiến cung, sẽ không có nhiều chuyện như vậy, một người nam nhân mà thôi, bằng cái gì giành được sự sủng hạnh của Hoàng Thượng như vậy

” Tư Dung.” Lúc Triệu thừa tướng thấy được ái nữ mặc tù phục ngồi ở trong lao, trong lòng căng thẳng.

Vừa muốn đi lên an ủi hai câu, lại không nghĩ Thục phi mở miệng trước: “Cha, người vì sao không dựa theo lời nói của ta đi làm?”

63. Chương 62

Triệu thừa tướng thấy nữ nhi đã không còn phong thái của ngày xưa, trên mặt lây dính thứ không sạch sẽ, thể nhưng thói kiêu ngạo vẫn không thay đổi. Triệu thừa tướng âm thầm lắc đầu thay nàng, tính nết này sao không giống nường của nàng chút nào vậy?

” Tư Dung, chuyện này không phải chuyện cha có thể tính, việc này liên quan đến xã tắc đế vị.....”

“Xã tắc, đế vị, người chỉ biết những thứ này!” Chuyện cho tới bây giờ Thục phi đã không thể nhịn được nữa.

Nàng sinh ra trong gia tộc này, quả thật nhận hết sự sủng ái của phụ thân, thể nhưng phụ thân vì cái gì chỉ nhìn trước mắt nhưng nhìn không thấy mặt trái chứ!?

” Đủ rồi, đủ rồi! Ta chịu đủ rồi!” Thục phi cuồng loạn gào thét.

Phản ứng dị thường của nàng khiến cho Triệu thừa tướng bất an, nữ nhân nhu mì xinh xắn trước kia vì sao lại điên cuồng như thế? Chẳng lẽ việc bị Hoàng Thượng ban tội danh đã làm nàng suy sụp sao?

” Tư Dung, người bình tĩnh chút, không phải sợ, cha ở trong này, sẽ không để cho người xảy ra chuyện gì..... Người không có làm, cha tin tưởng Hoàng Thượng sẽ không khiến người oan uổng, nhất định là có chỗ nào đó hiểu lầm mới.....”

” Không, mọi thứ chưa từng sai!” Thục phi trừng hai mắt nhìn lão phụ thân, trong mắt không hề có tình cảm, “Là ta làm, tất cả mọi chuyện đều là ta làm!”

“Tư..... Dung?” Triệu thừa tướng không thể tin được những gì mình đã nghe, thanh âm bắt đầu run rẩy.

Nhưng Thục phi không hề quan tâm đến cảm thụ của phụ thân, mười ngón tay nắm chặt song gỗ hét ra phía ngoài: “Ta chính là không cam lòng, tại sao vậy! Dựa vào cái gì mà một tên thương nhân có thể đạt được quang vinh như vậy? Một người nam nhân bằng cái gì có thể trèo lên hậu vị mà ta mơ ước đã lâu? Cho nên thiết kế kế hoạch hãm hại hắn, đó đều là hắn tự tìm!”

Nhìn vẻ mặt lãnh liệt của nữ nhi, Triệu thừa tướng chỉ cảm thấy trái tim băng giá một hồi, hắn già rồi, hắn không có hùng tâm tráng chí như khi còn trẻ, hắn hiện tại chỉ hy vọng đứa nhỏ có thể hạnh phúc, thế

nhưng vì sao lại trở thành tình cảnh như ngày hôm nay? Hắn để tay lên ngực tự hỏi, thế nhưng trước sau vẫn không có được đáp án.

“Tư Dung..... Người rất cực đoan, nếu là nương người.....”

” Không cần nhắc đến nương ta, ta hận nàng!” Thục phi tức giận càng sâu nói.

Triệu thừa tướng nghe xong lời này, cảm thấy tức giận đến khó thở, “Người, đứa nhỏ này, sao có thể nói nương người như thế!”

” Đúng, cha yêu nương, cũng sủng ta! Thế nhưng người yêu nàng như vậy sao vẫn không muốn cho nàng danh phận? Làm hại ta lấy tư cách con riêng mà ra đời, người có biết trước kia người chung quanh nói ta như thế nào, nhìn ta như thế nào không?”

“Người căn bản không biết!” Thục phi hung tợn nheo mắt lại, “Những người đó ở trước mặt người một vẻ, ở trước mặt ta lại là vẻ khác, người có biết là mọi người ngoài mặt tiếp nhận ta, nhưng khi người không ở trong phủ thì bọn họ khi để ta như thế nào không?”

“Ta.....”

“Người không có!” Thục phi không để cho phụ thân có cơ hội trả lời, “Người chỉ biết yêu nương đã chết của ta, lúc nào cũng quan tâm muốn ta noi theo nàng mà học tập, làm cho cả đời ta sống dưới bóng ma của nàng! Cho nên ta chỉ có thể dựa vào chính mình, ta nhất định phải lên làm hoàng hậu, như vậy mới có thể làm cho tất cả mọi người thần phục ta!”

Từng chữ của nàng đều sắc bén, tựa như đao dao cắt vào lòng Triệu thừa tướng, máu chảy không ngừng, nghe nàng nói, Triệu thừa tướng không khỏi bắt đầu nghi vấn: nữ nhân thiên chân khả ái trước kia thật sự có tồn tại không?

“Ta hận nương, ta cũng hận người, ta hận các người!” Nói, Thục phi cũng không kìm lòng nổi nữa đã rơi lệ.

Nàng chậm rãi quỳ rạp xuống đất, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Tư Dung.....”

Dù sao nữ nhi này cũng là cốt nhục của mình, thấy bộ dáng chật vật của nàng Triệu thừa tướng cũng không đành lòng, ngồi xổm xuống hai tay vói vào trong lao ôm lấy nữ nhi nhẹ nhàng vỗ về, có lẽ hết thấy đều là lỗi của hắn, là hắn quá qua loa rồi.

“Cha, ta không muốn bị lưu đầy, ta không muốn chết..... Không muốn chết a!”

Chuyện tới bây giờ Thục phi không thể không đối mặt với kết cục thảm hại của mình, bản năng yếu đuối của nữ nhi hiện ra, cho dù nàng có ác độc đi nữa thì ở thời khắc đối mặt với sống chết vẫn cảm thấy sợ hãi.

” Ngoan, đừng sợ, có cha ở đây..... Cha đi nói với Hoàng Thượng.....” Triệu thừa tướng trong lòng cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mới vừa rồi lời nói của nữ nhi tuy rằng làm người ta đau lòng, nhưng bộ dáng hiện tại của đứa nhỏ thật sự cũng khiến hắn yêu thương, “Cha không làm cái gì Thừa tướng, người cũng không làm cái gì hoàng phi, chúng ta cùng nhau rời khỏi kinh thành, đi Lâm An, nơi đó sơn minh thủy tú, chúng ta cùng trải qua những ngày bình thản.”

Thục phi tựa vào trong lòng phụ thân, trong nháy mắt cũng có ý tưởng buông tha cho hết thảy, ngoan ngoãn gật đầu không hề suy nghĩ nhiều, bây giờ còn có thể muốn cái gì nữa đây? Mệnh còn không bảo đảm, ngại vàng hoàng hậu thì có nghĩa gì.....

...

Lăng Phượng phá lệ khiến cho đại diện lập hậu long trọng náo nhiệt, như là muốn cho cả thiên hạ đều biết hoàng hậu của hắn khiến kẻ khác có bao nhiêu tôn sùng. Đương nhiên sao khỏi trường hợp ngoại lệ, hắn còn cho người đi thỉnh phụ phụ Bùi gia. Vừa vặn phụ phụ Bùi gia đang ở kinh thành, cũng chiếu theo ý tứ bọn họ cho bọn họ trực tiếp đến xem đại lễ cử hành.

Bùi phu nhân tiến cung nhìn thấy đứa nhỏ thật sự mù hai mắt, không khỏi thất thanh khóc rống, Bùi Dật Viễn an ủi mẫu thân một phen, thật vất vả mới ngừng được nước mắt của nàng, sau đó Lăng Phượng lấy lý do chuẩn bị quần áo điển lễ bảo hần ly khai, còn mình lưu lại đối mặt phu phụ Bùi gia.

Bùi phu nhân vốn đối với vị hoàng đế này không có nhiều hảo cảm, hiện tại hiểu rõ đứa con của mình vì hần mà mất đi ánh sáng đôi mắt, thì lại càng không ưa thích, Bùi lão gia cũng một bộ lo lắng, dù sao bọn họ cũng không biết thái độ hoàng đế đối với Dật Viễn.

“Bùi lão gia, Bùi phu nhân, liên quan đến thân thể Dật Viễn, trẫm đã nghe Lục đại phu nói, cho nên thỉnh không cần lo lắng trẫm sẽ làm tổn thương Dật Viễn.” Bị Lăng Phượng nói trúng tim đen, “Trẫm không phải Triệu thừa tướng, trẫm hiểu rõ trẫm có bao nhiêu yêu thích Bùi Dật Viễn!”

Thanh âm của hần vang vang hữu lực, tự tự kiên định, kẻ khác tin phục.

Nhưng Bùi phu nhân hiển nhiên lo lắng cho đứa nhỏ mà mình tự tay nuôi lớn, nhìn đương kim Thánh Thượng nàng cũng không sợ hãi, “Hoàng Thượng, không có bằng chứng, ta thật sự rất khó tin tưởng người, từ xưa quân vương đa bạc tình, ta thật sự không dám hy vọng xa vời một người quân chủ như người có thể sủng ái Dật Viễn cả đời.....”

” Thương cảm tâm phụ mẫu trong thiên hạ, trẫm có thể hiểu được cảm thụ của phu nhân.” Lăng Phượng tỏ vẻ độ lượng, “Hy vọng phu nhân có thể hiểu được, Dật Viễn không phải Trầm Niệm Khanh, so với phụ thân hần, hần có thể làm được nhiều hơn.”

“Ta biết..... Đứa nhỏ này là ta một tay nuôi dưỡng, ta biết hần thực kiên cường cũng thực có khả năng, chính là.....” Bùi phu nhân vẫn chưa từng quên bộ dáng tử phu chết thảm ở trước mặt mình.

Một người thiện lương ôn nhu như vậy, trước khi chết thân hình tiều tụy, đôi tay chỉ còn da bọc xương, gắt gao bắt lấy tay nàng, muốn nàng chiều cổ đứa nhỏ, đây là thống khổ cả đời nàng khó có thể quên!

Lăng Phượng thấy thế cũng không thể không cảm khái nói: “Thật sự là thiên ý trên người, một đời trước Triệu thừa tướng phụ Trầm Niệm Khanh, mà hiện giờ.....”

“Chi.....” Bỗng nhiên một trận dị vang, cửa mở.

“.....!”

Ba người trong phòng kinh ngạc nhìn ra cửa trước, đúng là Tào công công dẫn Triệu thừa tướng đứng ngoài cửa, Tào công công vẻ mặt vô thố, Triệu thừa tướng biểu tình kinh ngạc vạn phần.

64. Chương 63

Vì có thể sớm ngày đem nữ nhân cứu ra khỏi nhà giam, Triệu thừa tướng mang kim bài tiên hoàng ngự ban đến, người có kim bài này có thể trực tiếp tiến cung diện thánh mà không ai dám ngăn cản, Tào công công thấy thế cũng không dám cản trở, đành phải đích thân mang hần đi gặp Hoàng Thượng, thế nhưng ai ngờ đến bọn họ còn chưa vào cửa đã nghe thấy trong điện truyền ra đoạn đối thoại của vợ chồng Bùi gia cùng Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, không có bằng chứng, ta thật sự rất khó tin tưởng người, từ xưa quân vương đa bạc tình, ta thật sự không dám hy vọng xa vời một người quân chủ như người có thể sủng ái Dật Viễn cả đời.....” Đây là giọng nói của Bùi phu nhân, Triệu thừa tướng nhớ rõ.

Sau đó là hoàng thượng trả lời: “Thương cảm tâm phụ mẫu trong thiên hạ, trẫm có thể hiểu được cảm thụ của phu nhân. Hy vọng phu nhân có thể hiểu được, Dật Viễn không phải Trầm Niệm Khanh, so với phụ thân hần, hần có thể làm được nhiều hơn.”

”...!”

Khiến cho Triệu thừa tướng giật mình chính là: Hoàng Thượng cư nhiên biết về Trầm Niệm Khanh!? Hay là vì lập Bùi Dật Viễn làm hoàng hậu mới cố ý đi thăm dò thân thế của hần? Không có khả năng... Bùi gia hần phải nghĩ mọi biện pháp để giấu diếm mới đúng, còn có, tại sao đem Bùi Dật Viễn so sánh cùng Trầm Niệm Khanh?

Ngay tại lúc Triệu thừa tướng đang nghi hoặc hết sức, bên trong lại truyền ra đoạn đối thoại.

”Ta biết... Đứa bé này là một tay ta nuôi lớn, ta biết nó thực kiên cường, cũng thực có khả năng, chính là...” Bùi phu nhân không tiếp tục nói, Hoàng Thượng tiếp lời nàng.

”Thật sự là thiên ý trên người, một đời trước Triệu thừa tướng phụ Trầm Niệm Khanh, mà hiện giờ.....”

”...!”

Cái gì gọi là hần ‘phụ’ Trầm Niệm Khanh? Hần thừa nhận là hần ‘hại’ Trầm Niệm Khanh, chẳng qua Trầm Niệm Khanh đồng thời xuất hiện với Trầm Tư Dung mà thôi, vì sao Hoàng Thượng dùng chữ phụ? Nghe đến đó, Triệu thừa tướng đã chờ không nổi nữa, trực tiếp đẩy cánh cửa ra, tiếng mở cửa kinh động người trong phòng, Triệu Thừa tướng chỉ thấy vẻ mặt ngạc nhiên của bọn họ, tựa hồ là không muốn làm cho người ta nghe thấy, nhất là hần!

”Tham kiến Hoàng Thượng, này.....” Xấu hổ nhất chính là Tào công công dẫn người tới, hần không biết lần này mình là làm đúng hay là làm sai.

Lăng Phượng thấy rõ người tới cũng không tránh khỏi thảm than thiên ý trên người, vung tay lên cho Tào công công đi xuống, Tào công công nhận lệnh đóng cửa chỉ chừa bốn người ở trong điện.

Phụ phụ Bùi gia đối với Triệu thừa tướng không nói gì, bọn họ đáp ứng Trầm Niệm Khanh sinh thời tuyệt không đem việc này nói cho Triệu thừa tướng biết, nhìn bọn họ giữ kín như bưng, Triệu thừa tướng đành phải lấy ánh mắt hỏi dò nhìn phía Lăng Phượng.

”Hoàng Thượng..... Vì sao là vi thần ‘phụ’ Trầm Niệm Khanh? Đây là ý tứ gì?”

”Đó là.....” Lăng Phượng cũng khó xử.

Nhìn phụ phụ Bùi gia, nhìn nhìn lại lão Thừa tướng, bọn họ đều là những người đã kinh qua tuổi tứ ngũ tuần, hiện tại mới đưa sự thật nói ra, lại đối mặt với quá khứ thảm thống, có phải quá tàn khốc rồi hay không?

”Thừa tướng, sự tình đã qua nhiều năm như thế, người lại đi truy cứu làm gì?” Lăng Phượng muốn mượn việc này chuyển hướng đề tài.

Không nghĩ tới Triệu thừa tướng cũng cố ý không muốn buông tha cho, hướng phụ phụ Bùi gia nói: “Ta năm đó quả thật bối vì việc cá nhân mà hại cả nhà Trầm Niệm Khanh, thế nhưng nếu nói phụ, ta chỉ phụ một mình Tư Dung!”

Năm đó không thể đem ái ân quang minh chính đại thú trở về là chuyện ăn năn cả đời này của hần, hần chỉ thừa nhận như thế!

Bùi phu nhân vừa nghe hần nói nhất thời lệ nóng doanh tròng, không ngừng lắc đầu, nói không ra một chữ để phản bác

Nàng đáp ứng Trầm Niệm Khanh giấu diếm việc này, nhìn Triệu Bá Ân khẳng khẳng một mực, nàng thật sự hận ông trời không có mắt. Bùi lão gia ôm phu nhân, thần tình bất đắc dĩ.

Nhìn bọn họ như vậy, Lăng Phượng cắn chặt môi dưới, hần là người trung gian, thấy Thừa tướng như thế thực hận không thể đem chân tướng nói ra, thế nhưng vì lo những chuyện có thể phát sinh sau này, hần muốn nói lại thôi.

Thấy bọn họ không ai đáp lời, ưu sầu đầy mặt, Triệu thừa tướng trong lòng quỳnh lên, theo bản năng cảm thấy mình đã bỏ lỡ gì đó, nhưng mà không có đầu mối, như vậy làm cho hần đành phải nói.

”Hoàng Thượng, cho dù ngài muốn lập Bùi Dật Viễn làm hậu cũng không thể vu tội cự thần như vậy a!”

”Trầm vu tội người!?” Lăng Phượng buồn cười hỏi lại, trong lòng cũng tức giận.

Hắn là vì suy nghĩ cho Triệu thừa tướng mới làm vậy, lại bị nói ngược, chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được tâm người tốt!

“Nếu không phải vu tội, vì sao không thể cho thần một đáp án?”

Cho dù là phép khích tướng hôm nay hắn cũng nhất định phải hỏi ra đến tột cùng hắn phụ Trần Niệm Khanh như thế nào!

“A..... Hảo! Lão Thừa tướng, để người không hận, hôm nay trẫm liền nói cho người!”

Lăng Phượng phần nộ vung ống tay áo lên, hắn đã tới cực hạn rồi, lại bị một kích như thế đương nhiên giấu diếm chẳng được.

Lão gia khóa không biết sống chết này, hôm nay khiến cho hắn hối hận chết luôn!

Đi đến trước mặt Triệu thừa tướng, Lăng Phượng nhìn chăm chú vào mắt hắn, gần từng tiếng: “Năm đó người đầu tiên mà người gặp người yêu không phải ái tề Trần Tư Dung của người mà là Trần Niệm Khanh thay thế Trần Tư Dung xuất giá, vậy đủ minh bạch chưa!”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây cảm thanh, phu phụ Bùi gia ngẩng đầu nhìn Triệu thừa tướng, mà Triệu thừa tướng vẫn trừng mắt nhìn Lăng Phượng, trong lúc nhất thời tựa hồ cũng quên thân phận thần tử của mình, nghe vậy sững sờ thật lâu không nói.

“Cái..... gì?”

Sau một lúc lâu Triệu thừa tướng cuối cùng lên tiếng, thanh âm tựa như bị nghẹt trong cổ họng, đông cứng chậm chạp.

Lăng Phượng thở sâu nhắc lại: “Trẫm nói người người yêu là Trần Niệm Khanh, căn bản không phải Trần Tư Dung!”

Lời này qua đi Triệu thừa tướng lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn mặt đất, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Sẽ không..... Không có khả năng, Tư Dung..... Sao có thể là Trần Niệm Khanh..... Không phải, người gạt ta..... Các người đều gạt ta!” Nói đến những lời sau, không chỉ nói đến cái gì lễ tiết nữa, hắn căn bản là rống to với những người khác.

” Quân vô hí ngôn, trẫm không có lừa người!” Lăng Phượng chính trực nói.

Ngược lại Triệu thừa tướng lại chỉ trích phu phụ Bùi gia: “Các người! Là các người! Các người vì để đứa nhỏ kia có thể ngồi trên ngai vàng hoàng hậu mới nói dối lừa gạt Thánh Thượng có phải hay không? Có phải hay không a!?”

Ngôn từ của hắn rồi trở nên điên cuồng, trong mắt tràn ngập tơ máu.

Đối mặt với điên ngôn điên ngữ của hắn Bùi phu nhân một mực lắc đầu không nói, Bùi lão gia còn có vài phần ổn trọng, hắn lặng yên hồi lâu mới mở miệng nói: “Chuyện như vậy, chúng ta không cần phải lừa gạt người.....”

“Nói dối, các người đều là nói dối!”

Triệu thừa tướng vẫn không tin như trước, chuyện như vậy, nếu là thật sự, vậy muốn hắn đổi mặt thế nào?

” Các người không có chứng cứ, không có bằng chứng, huống chi Trần Niệm Khanh đã chết nhiều năm như vậy..... Các người muốn ta tin tưởng như thế nào!?”

“Chứng cứ?” Bùi phu nhân bỗng nhiên nói, “Chứng cứ không phải ở trong lòng người sao?”

” Đây là ý tứ gì?” Triệu thừa tướng trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ bất an.

Bùi phu nhân không trực tiếp trả lời mà là hỏi Lăng Phượng: “Hoàng Thượng, Dật Viễn họ Bùi, tự của hắn ngài còn nhớ rõ?”

Lăng Phượng không rõ ý nghĩa sâu xa trong lời nói của nàng, thành thật trả lời: “Trẫm đương nhiên nhớ rõ, Dật Viễn tự là Tích Chiêu a!”

“.....!”

Triệu thừa tướng nghe vậy, lập tức lui lại mấy bước nhìn Lăng Phượng, biểu tình trên mặt vận vẹo làm cho người ta sợ hãi, lúc hắn nghe đáp án nháy mắt thậm chí quên hô hấp.....

[Tư Dung, đợi xử trí Tri phủ kia xong người gả cho ta đi!]

Năm đó chính là như vậy, lần đầu tiên cùng Trầm Tư Dung nói việc thành thân, khi đó Trầm Tư Dung chỉ mỉm cười, không có gật đầu cũng không có gì hứa hẹn, còn hắn lại nghĩ đó là ngầm thừa nhận.

[Chờ một khi chuyện chấm dứt ta liền mang người quay về kinh..... Rồi cử hành đại lễ, ha ha..... Rồi sau đó sinh một đám oa nhi xinh đẹp như người vậy.]

Khi nghe hắn nói điều này Trầm Tư Dung bẻ một nhánh cây bên cạnh hắn viết trên mặt đất: “Người thích nam hài hay là nữ hài?”

[Ân..... Nam nữ đều hảo, nhưng nếu là nam hài ta có thể khiến nó trở thành người thừa kế của ta.]

Câu trả lời của hắn không ngờ làm cho Trầm Tư Dung mỉm cười.

[Đúng rồi, Tư Dung, nếu là nam hài, người nói ta đặt tên hay tự gì cho nó thì hảo?]

Trầm Tư Dung nghĩ nghĩ để lại hai chữ trên mặt đất Tịch Chiêu.

Triệu Bá Ân nhìn cảm thấy không tồi lại hỏi: [Nó có ý nghĩa gì?]

[Yêu người là Tịch, hiểu người là Chiêu.] Đây là đáp án của Trầm Tư Dung.

Sau đó hai người nhìn nhau, Triệu thừa tướng cũng theo đó định ra, nếu như sau này hai người có con trai nhất định lấy hai chữ ‘Tịch Chiêu’ làm tên.

65. Chương 64

“Như thế nào lại như vậy...” Triệu thừa tướng thật sâu hút một ngụm lạnh khí, kinh ngạc vận phần, “Tư Dung..... Là Niệm Khanh? Vì sao hắn lại muốn lừa ta? Vì cái gì a!?”

Bộ dáng hắn tự chất vẫn giống như một kẻ điên, làm sao còn giống một Triệu Bá Ân rong ruổi thiên hạ, tung hoành quan trường của trước kia, hiện giờ hắn chỉ là một nam tử tầm thường đã bước một chân đến tuổi già mà thôi.

” Thiều gia thủy chung không có lừa người, là người tình nguyện cho rằng: ‘hắn là Trầm Tư Dung, hắn là nữ nhân, Trầm Tư Dung lúc sau này cũng là hắn.’” Bùi phu nhân biện giải thay cho Trầm Niệm Khanh.

Từ đầu đến cuối Trầm Niệm Khanh không cùng Triệu Bá Ân nói một câu nào, cũng không một câu phản bác hắn.

Triệu thừa tướng vốn đã thất hồn lạc phách nghe vậy lại nhin không được cả người phát run, bởi vì căn bản hắn vô lực phản bác.

Trong ấn tượng của hắn, Trầm Tư Dung đúng là trước sau có chút thay đổi, hắn cũng đã từng thấy nghi ngờ, nhất là đối với chuyện Trầm Tư Dung luôn luôn trầm mặc lại mở miệng nói chuyện, thế nhưng vẫn là khuôn mặt này, hơn nữa những lời giải thích của Trầm Tư Dung cùng phụ thân của nàng cũng coi như hợp lý, đối với người mình yêu thương Triệu Bá Ân cũng không quá khắt khe chấp nhặt, cho đến hôm nay.....

Những người này lại nói với hắn, hết thấy đều là nói dối, hết thấy đều là hư ảo, Trầm Tư Dung mà hắn yêu thích lại là người mà hắn hại chết – Trầm Niệm Khanh!

Triệu thừa tướng nhớ lại thuở ban đầu khi quen biết hắn, rồi sau đó là những ngày hai người chạy trốn cùng nhau, cùng Trầm Tư Dung ‘không mở miệng nói chuyện’ ở chung một chỗ, là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của hắn, ‘Trầm Tư Dung’ tuy rằng không nói một lời, thế nhưng nụ cười hồn nhiên xinh đẹp

lại ghi thật sâu vào lòng Triệu thừa tướng, lúc sau nghe được tiếng nói của Trầm Tư Dung, tuy rằng cũng dễ nghe, nhưng Triệu thừa tướng vẫn cảm thấy như thiếu cái gì đó, hẳn không phải không từng hoài nghi, mà là.....

Ngay tại lúc hắn đang thất thần, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một trận huyên náo.

Lực chú ý của người trong phòng bị ồn ào bên ngoài hấp dẫn đi, Lăng Phượng không khỏi nhíu mày tức giận, lát sau liền thấy Kiều Dương tươi cười mở cửa phòng, hoàn toàn không chú ý thấy bầu không khí quỷ dị trong này.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Kiều Dương còn không quên hành lễ.

“Chuyện gì huyên náo như thế? Thật không phép tắc!” Lăng Phượng trách cứ.

Kiều dương cảm thấy kỳ quái, âm thầm quan sát, lúc này mới phát hiện Triệu thừa tướng đang ở nơi này, bất quá bộ dạng vị cựu thần lúc này so với trước kia khác nhau một trời một vực, hẳn hiện tại nên bước không xong, càng giống người tuổi già sức yếu, thiếu sức sống, giống như chỉ trong chốc lát già đi mười tuổi.

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, nô tỳ mới vừa rồi thất thố, nhưng thật sự là.....”

“Không phải lỗi của Kiều Dương, sự phụ quả thật rất đẹp!” Tiểu Lăng theo ở phía sau cũng không hay biết, tranh nói.

Nói xong, nó mở đại môn ra, sau đó kích động chạy ra ngoài, một bên chạy còn một bên nói: “Sự phụ, sự phụ, con đến đỡ người!”

Mọi người trong phòng không tránh khỏi dõi tầm mắt theo đứa nhỏ, ngay cả Triệu thừa tướng cũng không ngoại lệ, thế nhưng khi hắn thấy người tới thì hoàn toàn bị chấn động, nếu nói hắn lúc trước còn ôm một tia hy vọng mỏng manh rằng đó chỉ là một âm mưu, thì sự xuất hiện của Bùi Dật Viễn đã đem hy vọng này đập tan hoàn toàn.

Không riêng gì hắn, phu phụ Bùi gia ở trong phòng, còn cả Lăng Phượng đều bị chấn động. Nhất là Lăng Phượng, thấy xong là nhìn không chuyển mắt.

Hắn biết Dật Viễn rất đẹp, là người đẹp nhất hắn từng gặp qua, thế nhưng.....

Bùi Dật Viễn bởi vì không nhìn thấy mà bước đi chậm rãi, đã thay một bộ y phục dành cho đại diện lập hậu. Vì tượng trưng vận mệnh quốc gia hưng thịnh, một thân trang phục là đỏ tiên diễm, chói mắt như lửa, nhưng bởi vì Bùi Dật Viễn là thân nam tử nên Lăng Phượng cố ý sai người đem y phục hoàng hậu từ váy dài sửa thành trường bào trung tính. Hiện giờ nhìn hắn đã thay y phục, thật sự là không giống bình thường.

Bùi Dật Viễn trước kia chỉ mặc tố trang đã là thiên tư quốc sắc, hiện giờ thay hỉ phục lại đẹp đến mức không còn gì để so sánh, hơn nữa bởi vì mắt nhìn không thấy, khi đổi trang phục hắn cũng không có ý kiến gì, chỉ có thể mặc cho bọn hạ nhân thêm vào trên người hắn đủ loại phụ sức đủ kiểu dáng, các cung nữ đem hắn phục sức tỉ mỉ như vẽ rồng điểm mắt, đem hết những gì tốt đẹp trên người hắn tẩn hiện ra ngoài, hiện tại bất luận là kẻ nào đứng ở trước mặt Bùi Dật Viễn đều sẽ chìm lòng không đậu mà bị hắn đoạt đi hoàn toàn thần trí.

Thấy mọi người bởi vì thấy chủ tử mà hoàn toàn ngốc sững, trong lòng Kiều Dương vui vẻ hết chỗ nói, Tiểu Lăng cũng cười khanh khách không ngừng, chỉ có Bùi Dật Viễn là không rõ, hắn chỉ cảm thấy sau khi thay trang phục xong đi đến chỗ nào cũng thấy toàn một mảnh yên lặng, hắn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Lăng Phượng, Lăng Phượng? Người có ở nơi này hay không a?” Hắn nhin không được lên tiếng hỏi.

Lăng phượng bị hô vài tiếng mới có phản ứng: “A? Úc..... Ồ, ta ở trong này.....” Vừa nói chuyện, hắn cũng vừa đi ra trước cửa nghênh đón Bùi Dật Viễn.

Lúc tay Bùi Dật Viễn đụng phải Lăng Phượng, hắn mới nhẹ nhàng thở ra hỏi: “Làm sao vậy? Có phải bộ quần áo này rất kỳ quái hay không?”

Dù sao cũng là lễ phục hoàng hậu, mặc ở trên người một đại nam nhân như hần không kỳ quái mới là lạ, hần cũng đã chuẩn bị tâm lý tốt lắm.

“Không, không, tốt lắm, thực hoàn mỹ!” Lăng Phượng vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Thế nhưng.....”

Nhìn thấy Hoàng Thượng tiến đến nâng Bùi Dật Viễn, Triệu thừa tướng tựa hồ quay về với trước kia, thời điểm hần mới gặp tân nương xinh đẹp kia, hỉ khẩn bị gió thổi tung, dung nhan tuyệt sắc hiện ra ở trước mặt hần đúng là như vậy!

“Tư..... Dung?” Triệu thừa tướng chậm rãi lên tiếng, thế nhưng trong lòng đối với đáp án này đã muốn sinh ra dao động, “Không, không đúng..... Không phải Tư Dung..... Niệm Khanh? Trầm Niệm Khanh.....?”

Hần lăm bầm lâu bầu, nói năng lộn xộn, có thể ngay cả chính hần cũng không biết đang nói cái gì.

Bùi Dật Viễn cũng không nghe rõ, chỉ theo trực giác ngẩng đầu, một khắc kia cặp mắt không có tiêu cự chống lại đôi mắt Triệu thừa tướng, tâm Triệu thừa tướng cũng giống như sắp nhảy ra, không kềm chế được.

Đến tột cùng người hần yêu là Trầm Tư Dung hay là Trầm Niệm Khanh? Hay là yêu cả hai? Hần đã muốn phân không rõ, thế nhưng Bùi Dật Viễn xuất hiện trước mắt lại tựa như kỳ tích, đem thời gian hơn hai mươi năm trước tái hiện lại trước mắt hần.

Khuôn mặt của người kia, nụ cười của người kia, giọng nói của người kia, máu của người kia nhỏ xuống, hết thấy của người kia.....

“A a a a a!!!”

Triệu thừa tướng rốt cục ức chế không được thống khổ thật lớn, ôm đầu ngửa mặt lên trời gào to.

“.....!” Cơ hồ tất cả mọi người đều bị tiếng la của hần dọa, cả người ngẩn ra.

Dưới tình huống không ai phản ứng, hần giống như nổi điên xông ra ngoài điện, Lăng Phượng nguyên tưởng rằng mục tiêu của hần là Dật Viễn, liền bảo hộ trước người hần.

Thế nhưng không nghĩ tới, Triệu thừa tướng chưa từng có ý như vậy, hần ở trước mặt hai người bọn họ dừng lại, ngẩng đầu nhưng không nhìn Lăng Phượng, hoặc là nên nói trong mắt hần căn bản không có Lăng Phượng, hần một mặt nhìn chăm chăm Bùi Dật Viễn, sau một lúc lâu lại nở nụ cười.

“A..... Chờ, người chờ, chờ ta..... Ta lập tức trở về, lập tức sẽ!” Nói xong hần lại chạy ra ngoài.

Không biết hần có ý gì, Lăng Phượng sửng sốt, nhìn về phía Bùi Dật Viễn, hần cũng là vẻ mặt mờ mịt, lại càng không nói đến phụ phụ Bùi gia.

Mọi người đều nhìn theo bóng dáng nghiêng ngả lảo đảo đi xa của Triệu thừa tướng đến khi bóng dáng hần hoàn toàn biến mất.

Lăng Phượng không khỏi nắm chặt tay Bùi Dật Viễn, tuy rằng không biết ý cười vừa rồi là như thế nào, thế nhưng không biết vì cái gì hần lại thấy được nụ cười kia thực sự khủng bố.

66. Chương 65

Hành động của Triệu thừa tướng sau đó làm cho kẻ khác không thể tưởng tượng. Hần một đường chạy trở về phủ Thừa tướng, không để ý thân thể mệt nhọc, không đóng cửa, vừa hồi gia liền vọt vào trong phòng mình.

Con trưởng Triệu Duệ Tân của hần thấy phụ thân vội vàng, trên mặt còn mang nụ cười quỷ dị, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, theo phụ thân vào phòng mới phát hiện hần đang lục tung tựa hồ đang tìm cái gì đó.

“Cha, ngài đang tìm cái gì? Ta đến giúp.....”

Hắn vừa muốn tiến lên hỗ trợ, đã thấy Triệu thừa tướng mặt lộ vẻ vui mừng từ trong rương lấy ra một cái khăn màu đỏ bằng tơ tằm, không, phải nói là hỉ khăn.

“Cha? Ngài cầm cái này làm cái gì?”

Trong nhà mọi người đều biết hỉ khăn này là tín vật đính ước của Triệu Bá Ân cùng Trần Tư Dung, Triệu Bá Ân từng tuyên bố muốn Trần Tư Dung đội hỉ khăn này nở mày nở mặt vào Triệu gia, nhưng cuối cùng nguyện vọng này vẫn không thực hiện được. Tư Dung qua đời, Triệu Bá Ân lại coi hỉ khăn như châu báu không cho phép người khác đụng vào, còn đem nó cẩn thận cất giấu kỹ ở đáy rương, thỉnh thoảng thấy vật nhớ người, để giải nỗi khổ tương tư, thế nhưng hiện giờ hắn lại lấy ra, còn thô lỗ vò trong tay, thật sự không bình thường.

Triệu thừa tướng tựa hồ không thấy trưởng tử, chỉ một mực lặp lại một câu nói: “Mau, tới không kịp..... Mau, tới không kịp.....”

“Không kịp? Cái gì không còn kịp rồi? Cha.....” Triệu Duệ Tân nói xong liền tiến lên giữ chặt tay Triệu thừa tướng, cũng muốn hỏi rõ ràng.

Ai có thể ngờ tay hắn mới vừa đụng tới Triệu thừa tướng, còn không kịp phản ứng, chỉ thấy Triệu thừa tướng ánh mắt lạnh lẽo, xoay người một cái mang theo một đạo ngân quang.

“Đau!” Triệu Duệ Tân kêu đau một tiếng thối lui vài bước.

Khi thu tay về trên cánh tay hắn rõ ràng để lại một đạo vết máu.

” Lão gia!” Cũng có hạ nhân thấy việc này, trong lúc nhất thời kêu sợ hãi không thôi.

Triệu Duệ Tân cũng kinh ngạc vạn phần, hắn hiển nhiên không nghĩ thân sinh phụ thân lại hướng dao về phía mình.

Chủ thủ trong tay Triệu thừa tướng là mới vừa rồi hắn tìm kiếm hỉ khăn đã nhặt được, này cũng là di vật của Trần Tư Dung, bất quá không giống như hỉ khăn, chủ thủ này là của muội muội Trần Tư Dung chân chính, còn hỉ khăn mới là vật phẩm của Trần Niệm Khanh khi thay thế muội muội xuất giá.

“Cha, ngài rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Triệu Duệ Tân phát hiện không thích hợp, vội vàng che miệng vết thương la hét, “Có phải muội muội đã xảy ra chuyện hay không? Cha, ngài cũng không nên nhất thời xúc động a!”

“Câm miệng! Hết thấy câm miệng! Ta muốn thành thân với Tư Dung, ta muốn thành thân với Tư Dung. Đây là lời hẹn ước của chúng ta..... Đúng, ta đi thú, các người ai cũng không thể ngăn cản ta!”

Triệu thừa tướng dường như phát điên, trong miệng không ngừng lầm bầm lầu bầu.

“.....!” Nghe thấy lời nói của phụ thân như vậy, Triệu Duệ Tân cảm thấy không ổn.

Hiện giờ phụ thân đã không còn vẻ thành thực ổn trọng như trước, trong ánh mắt hắn tràn ngập cực đoan điên cuồng, ngôn ngữ cũng mơ hồ không rõ, sao lại biến thành như vậy?

“Cha, người tỉnh tỉnh a!” Triệu Duệ Tân liều lĩnh hô to.

Thế nhưng Triệu thừa tướng như trước khinh thường như gió bên tai.

“Di nương của Tư Dung đã chết rất nhiều năm, muội muội cũng lớn như vậy, ngài vì cái gì còn phải cố chấp chuyện trước kia a?”

“Tư Dung..... Đã chết?” Nghe thấy lời mới vừa rồi, Triệu thừa tướng cuối cùng có phản ứng, tay cầm hỉ khăn cùng chủ thủ của hắn run lên, giọng nói có chút chổng chéo, lặp lại lời nói mới vừa rồi của đứa con “Muội muội?”

Triệu Duệ Tân vừa thấy hữu hiệu, lập tức lại có hy vọng, vội vàng nói tiếp: “Đúng vậy, muội muội còn ở trong lao, ngài không phải nói muốn đi cứu nàng sao?”

Triệu thừa tướng lặng yên một trận, tựa hồ là tự hỏi, sau một lúc lâu hắn mới tiếp tục nói: “Đúng, còn có nàng..... Còn có nàng cho nên Tư Dung mất hứng.....”

“Cha.....?” Nghe không hiểu, Triệu Duệ Tân sửng sốt.

Cũng không cần hắn nghĩ nhiều, Triệu thừa tướng lại bước nhanh ra ngoài, hành động của hắn liêu lĩnh, nhóm hậu bối không ai dám cản trở, bởi vì trong mắt hắn mang ý cười thật sự làm kẻ khác không rét mà run.

.....

Chuyện tình gặp phải vừa rồi Bùi Dật Viễn hoàn toàn không hiểu ra sao, đang muốn hỏi song thân cùng Lăng Phượng, nhưng song thân lại lấy lý do mệt nhọc ly khai nơi này, Tiểu Lăng cũng bị nhóm cung nhân mang đi, lưu lại một mình Lăng Phượng cũng lấp liếm che dấu, dễ nhận thấy là đang không muốn cho hắn biết thứ gì đó.

” Các người nói Triệu thừa tướng vừa rồi vì sao bảo ta chờ?”

Bùi Dật Viễn căn bản không biết hắn, hôm nay là lần đầu tiên cùng hắn gặp mặt, ngay cả thân phận của hắn đều là do Lăng Phượng cho biết, thế nhưng nghe giọng nói của đối phương, bọn họ hình như đã rất quen thuộc.

” Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hắn nhận sai người.”

” Vậy hắn đem ta làm với ai?”

“Này.....”

“Lăng Phượng!”

“Ha ha, Dật Viễn, không cần sinh khí, trầm cũng.....”

Lăng Phượng rõ ràng định giả ngu trả lời “Không biết”, nhưng mới nói đến một nửa đã xảy ra chuyện.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, việc lớn không tốt!” Một thị vệ bỗng nhiên vọt vào.

Lăng Phượng thấy hắn gấp gáp liền vội vã hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bùi Dật Viễn cũng rất nể mặt, lúc có kẻ khác ở đây hắn cũng giữ thể diện cho Lăng Phượng

“Thừa tướng, Triệu thừa tướng..... Hắn điên rồi, thế nhưng muốn cướp ngục!”

“Cướp ngục!?”

Hai người nghe vậy đều cả kinh, mới vừa rồi còn kiên quyết muốn Bùi Dật Viễn chờ hắn, đang yên đang lành đi cướp cái gì ngục a?

Lăng Phượng suy tư, nếu như muốn cứu Thục phi ra, bằng trí tuệ của Thừa tướng, sao lại dùng phương thức thối nát này?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Việc khẩn cấp trước mắt Lăng Phượng nhất định phải tự mình đi xem hắn muốn làm cái quỷ gì, Bùi Dật Viễn cũng muốn đi theo, cảm giác của hắn nói cho hắn, hết thấy bí mật đều ở trên người Thừa tướng, hắn muốn biết đến tột cùng bọn họ đang che giấu cái gì!

Nhưng bởi vì Bùi Dật Viễn nhìn không thấy, tốc độ căn bản không mau được, thế là Bùi Dật Viễn để Lăng Phượng đi trước, bản thân thì để thị vệ dẫn dắt đi tới.

Khi Lăng phượng chạy tới đại lao, nhìn thấy một màn làm cho kẻ khác cứng lưỡi.

Nhóm lính canh ngục đều bao vây canh giữ ở cửa, còn bên trong lao, cửa lao của Thục phi dĩ nhiên lại mở ra, Triệu thừa tướng đang cùng nữ nhân ở cửa nhà lao tranh chấp không ngừng.

Động tác bọn họ thập phần kỳ quái, xem ra, Triệu thừa tướng là muốn đem nữ nhân lôi ra khỏi nhà tù, thế nhưng Thục phi là một bộ dáng không muốn, một tay liều mạng túm song gỗ phòng giam không chịu buông tay.

“Đi ra, nhanh lên a! Không được trì hoãn ta cùng và Tư Dung thành thân a!” Triệu thừa tướng quát.

Thục phi nước mắt đầy mặt, không ngừng lắc đầu nói: “Cha, không cần, không cần như vậy..... Nương đã mất, đã sớm mất..... Người tỉnh tỉnh a! Cha!”

Nhìn ra được nàng thập phần sợ hãi, nàng đang sợ hãi Thừa tướng!

Thục phi lấy trực giác nữ nhân cảm thấy sự biến đổi của phụ thân, trong ánh mắt hẩn không hề có từ ái ôn hoà của trước kia, mà trở thành hắc ám cùng điên cuồng vô tận, hẩn đã không phải phụ thân ôn nhu mà là một nam nhân nàng không nhận ra.

“Các người đang làm cái gì?” Lăng Phượng nói.

Thục phi vừa thấy hẩn, tựa như thấy cứu *** la hét: “Hoàng Thượng, cứu ta, cứu ta a! Cha ta điên rồi!”

“.....!”

67. Chương 66

Nghe thấy một từ điên rồi, tất cả mọi người ở đây cả kinh, Thừa tướng tức trí đa mưu quyền hành to lớn thế nhưng liền như thế điên rồi, trừ bỏ Lăng Phượng ra không ai biết nguyên nhân, bọn họ đều kinh ngạc không thôi.

Kết quả này đối với Lăng Phượng mà nói cũng không phải ngoài ý muốn, lấy thâm tình của Thừa tướng đối với Trầm Tư Dung, một khi đã biết rõ hung thủ chân chính hại chết người yêu chính là mình, Triệu Bá Ân tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha chính mình, chẳng qua là Lăng Phượng chưa từng nghĩ đến mau như vậy.....

“Thừa tướng.....” Trong mắt Lăng Phượng mang theo thương xót, chậm rãi tới gần, thế nhưng đối phương đã sớm nhận không ra hẩn.

Lực chú ý của Triệu thừa tướng vẫn đặt ở trên người Thục phi, nắm chặt nữ nhân không tha, trên mặt còn mang nụ cười làm kẻ khác sợ run.

” Đi, chúng ta đi tìm Tư Dung, tìm Tư Dung, sau đó giải thích với Tư Dung..... Còn có ta muốn thành thân với hẩn, thật sự muốn thành thân với hẩn.” Nói, lực đạo của hẩn còn lớn hơn nữa.

Thục phi hoàn toàn nghe không hiểu phụ thân nói gì, khóc la phản bác: “Cha, cha, người buông a..... Nương đã chết a! Trầm Tư Dung đã chết a..... A!”

Nàng còn chưa nói xong, Triệu thừa tướng lại bỗng nhiên dùng sức đem nàng đẩy ngã một bên, trong mắt lộ ra tức giận hét lên với nàng: “Người nói vậy! Tư Dung không có chết, hẩn cùng với ta thành thân, còn có, đứa nhỏ tương lai của chúng ta sẽ gọi là Tích Chiêu..... Chúng ta phải cùng nhau cả đời!”

Thục phi hoàn toàn không rõ phụ thân suy nghĩ gì, té trên mặt đất chỉ có thể một bên khóc một bên lắc đầu không ngừng.

” Thừa tướng, không nên lừa mình dối người nữa, Trầm Tư Dung sớm đã chết, vô luận là Trầm Tư Dung hay là Trầm Niệm Khanh, bọn họ cũng không còn nữa!” Lăng Phượng lên tiếng.

“..... Chết?” Triệu thừa tướng đối với lời này cuối cùng có chút phản ứng.

Hẩn lẳng lẳng đứng ở tại chỗ, trên mặt lộ ra mê vông cùng thất ý làm người ta thấy cũng không đành lòng.

Lăng Phượng khễ cắn môi, kiên trì nói thêm, “Đúng, chết! Người đã biết nói như thế, không phải sao?”

“Ta..... Biết?”

Triệu thừa tướng nắm chặt chủy thủ trong tay, đột nhiên một ít hình ảnh quen thuộc trải qua trong đầu.....

Trầm Tư Dung xinh đẹp, trước khi chết trên mặt đầy mụn độc, giống như ông trời nghiêm khắc trừng phạt nàng, nàng khóc tê tâm liệt phế, trong miệng thì thầm chính là thân sinh ca ca của nàng. Rồi sau đó hình ảnh vừa chuyển, một ngày trời tuyết, Triệu thừa tướng đứng ở trước mộ Trầm Tư Dung cùng nàng nói chuyện, nói cho nàng hẳn chiếm được tin tức Trầm Niệm Khanh đã chết, cho nên hẳn đến nói cho Tư Dung, để nàng ở dưới cửu tuyền có thể yên giấc.

Trầm Niệm Khanh mới là Trầm Tư Dung mà hẳn yêu!?

“.....!”

Đột nhiên ý niệm này xâm nhập trong đầu Triệu thừa tướng, trí nhớ trước kia niêm phong cất vào kho lập tức nổ tung, xoay quanh xoay quanh trong đầu.

“Ta..... Giết chết Trầm..... Niệm Khanh.....”

Đây là lần đầu tiên, Triệu thừa tướng thẳng thắn thành khẩn với chính mình.

Hắn run rẩy vươn tay, hai tay đưa ta trước mắt, bàn tay lộ ra những nếp nhăn già nua trong mắt Triệu thừa tướng lay dính thứ đồ tươi tắn không đi.

“Ha ha ha ha.....” Hắn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Lăng Phượng nhìn chăm chú hắn, thị vệ bên người hắn đang muốn tiến lên bắt Triệu Bá Ân, thế nhưng Lăng Phượng ngăn trở bọn họ.

Lão Thừa tướng đang cười, nhưng Lăng Phượng cũng chú ý tới trong mắt hắn nước mắt đang chảy xuống.

“Là ta giết chết hắn, là ta nha! Chính tay ta giết chết người yêu của mình.... Thật sự là không bằng cầm thú a! Ha ha.....”

“Cha.....?”

Thục phi cuộn mình ở một bên, hoàn toàn chẳng hiểu gì, tiếng gọi của nàng khiến cho Triệu thừa tướng chú ý.

Chỉ thấy hắn chậm rãi xoay người, nhìn nữ nhân này, hắn nở nụ cười, hiền lành nở nụ cười.

“Ta sai lầm rồi, mười phần sai.....” Nói, hắn chậm rãi tới gần nữ nhân, lại một lần nữa vì nữ nhân dang rộng vòng tay ôm lấy.

“Cha?” Bởi vì động tác ôn nhu của phụ thân Thục phi không giãy dụa nữa mà là ngoan ngoan để hắn ôm lấy.

“Tư Dung..... Ta thật sai lầm rồi.”

Triệu thừa tướng một tay khê vuốt sợi tóc nữ nhân, để nàng tựa vào đầu vai mình, còn hắn thì nhẹ nâng đầu nhìn địa phương không người phía trước nhẹ giọng nói: “Nữ nhân a..... Chúng ta sai lầm a, đều sai lầm..... A kết thúc..... Nên kết thúc.” Nước mắt rơi khỏi hốc mắt đọng trên tóc Thục phi.

Dài dòng hơn hai mươi năm, hắn trầm mê trong hoài niệm về Trầm Tư Dung, nhưng nguyên lai hết thấy đều là giả.....

Chuyện cho tới ngày hôm nay, hắn thật sự rất muốn hỏi một chút: Niệm Khanh a Niệm Khanh, người vì sao phải gạt ta?

“Cha.....”

Thục phi mới vừa nghĩ đến phụ thân đã nghĩ thông suốt, cũng không nghĩ đến ngay sau đó, bụng liền truyền đến một trận đau đớn, trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu không ngừng dâng lên, cuối cùng tới yết hầu, một cỗ mùi vị rỉ sắt tràn ngập trong miệng, nàng còn muốn nói gì đó, thế nhưng phát hiện cỗ nhiệt lưu kia đã tràn ra khỏi miệng, dính trên tù phực màu trắng, đó là màu đỏ chói mắt.

Nàng khó có thể tin chậm rãi rời đi cái ôm của Triệu thừa tướng, cúi đầu nhìn lại, chủy thủ kia đã đâm sâu vào bụng nàng, huyết lưu không ngừng, tù phục cũng nhuộm thành một khối màu đỏ.

“Cha..... Vì cái gì?” Nàng nhìn miệng vết thương, thấp giọng hỏi “Người không phải..... Thương yêu ta nhất.....”

Triệu thừa tướng đâm vào chỗ trọng yếu, thương thế quá nặng làm Thục phi nói không được đầy đủ một câu.

“Đúng vậy..... Cha thương yêu nhất là người.....”

Triệu thừa tướng nói xong lập tức rút ra chủy thủ, động tác này càng làm cho thương thế của thục phi càng thêm nghiêm trọng.

Thần chí của nàng đã gần đến trạng thái mơ mơ màng màng ngã vào trong lòng phụ thân, nàng vẫn còn không rõ.

“Kia..... Vì sao..... Ách!” Thục phi lời này còn chưa nói ra, lại là một ngụm máu tươi phun ra.

Ôm lấy nữ nhi, Triệu thừa tướng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, tựa như mới trước đây dỗ cho nàng ngủ, ôn nhu từ ái.

“Ngủ đi, đứa nhỏ..... Chúng ta đều sai lầm..... Chúng ta không nên tồn tại.....” Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, biểu tình hiền lành mang mỉm cười, còn có..... nước mắt.

Thục phi run rẩy hai cái, dưới tầm mắt tràn ngập nhu tình của phụ thân, chậm rãi nhắm mắt lại, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cảm thấy nữ nhân đã không có hơi thở, Triệu thừa tướng cũng không còn vỗ nhẹ, một tay xoa dung nhan nữ nhân, hai mắt dần dần mất đi sắc thái, “Tư Dung..... Không phải sợ, cha hoàn lại hết thấy tội nghiệt, cũng tới cùng người.....”

Ngữ khí của hắn vững vàng, người chung quanh thấy không khỏi tóc gáy dựng thẳng, cũng có người thậm chí đã bất chấp hô lên: “Trời ạ, Thừa tướng thật sự điên rồi, đem ái nữ của mình giết chết!”

Lăng Phượng hiển nhiên thật không ngờ sẽ như vậy, đang muốn tự hỏi nên xử trí việc này ra sao, Triệu thừa tướng thông thả buông xuống thi thể nữ nhân dần dần lạnh giá, đứng dậy đi về phía Lăng Phượng.

“Niệm Khanh.....” Triệu thừa tướng lộ ra thần sắc vui sướng.

“.....!” Lăng Phượng nghe vậy vội vàng quay đầu lại, quả nhiên thấy Bùi Dật Viễn theo thị vệ đã đi tới.

Bùi Dật Viễn nghe thấy Triệu thừa tướng gọi, không khỏi lại nhẩn lại mi.

Niệm Khanh? Sao lại là Niệm Khanh? Hắn đến tốt cùng phải.....?

“Niệm Khanh!” Triệu thừa tướng bước nhanh hơn, đang muốn tiến lên.

“Mau bảo hộ nương nương!” Lăng Phượng lo lắng hắn sẽ gây bất lợi cho Dật Viễn nên phân phó.

Bọn thị vệ tiếp lệnh, vội vàng giơ trường thương trong tay lên vây quanh Triệu thừa tướng, nhưng ai biết Triệu thừa tướng không có dừng bước, mà là trực tiếp lao vào mũi thương sắc bén, trong lúc nhất thời huyết hoa văng khắp nơi, ba thanh trường thương từ các phương hướng xuyên thấu qua thân thể Triệu Bá Ân.

68. Chương 67

Thanh âm đầu thương xỏ xuyên qua xác thịt có thể nghe rõ ràng, Bùi Dật Viễn bị dọa một cái, không khỏi vươn tay về phía trước.

“Lăng Phượng.....Có chuyện gì vậy?”

Lăng Phượng đứng ở bên cạnh hần vội vàng tiến lên đỡ lấy tay hần, nhấn chặt vùng xung quanh lòng mào không nói một tiếng.

Nhìn bộ dáng chật vật của lão Thừa tướng trước mắt, Lăng Phượng không đành lòng nói cho Bùi Dật Viễn thăm trạng của hần.

Ba trường thương đâm vào thân thể hần, trói buộc hành động của hần, thế nhưng dường như hần còn chưa chết tâm, vẫn cứ vươn tay cố gắng đi chậm chậm về hướng Bùi Dật Viễn, môi khẽ mở, nhưng không có thanh âm gì.

Lăng Phượng căn cứ mỗi quay đầu đi, đối thị vệ lắc đầu, nháy mắt bọn thị vệ hiểu được ý tứ Hoàng Thượng, lập tức thu thập trường thương quay về tại chỗ.

Trường thương trong cơ thể bỗng nhiên bị rút ra, miệng vết thương trên thân thể Triệu thừa tướng lập tức phun huyết, thế nhưng hần chưa từng chần chừ, thân thể mang đau đớn cùng máu tươi tiếp tục từng bước một chậm chạp hướng về phía Bùi Dật Viễn.

Ánh mắt hần dần dần không còn nhìn rõ, chỉ dựa vào bản năng nhìn về phía trước, hết thấy trước mắt đã muốn trở nên mơ hồ, nhưng một thân y phục đỏ tươi diễm lệ kia giống như thần tích hấp dẫn tầm mắt hần. (Lúc này Dật Viễn sắp cử hành đại lễ phong hậu nên mặc lễ phục)

“Khanh..... Niệm..... Khanh.....” Triệu thừa tướng niệm tên này, đưa tay muốn tới gần Bùi Dật Viễn.

Có lẽ là bị sự cố chấp của hần làm kinh sợ, Lăng Phượng không khỏi thả lỏng phòng bị, bọn thị vệ chung quanh cũng cảm thấy đáng sợ, chậm rãi thối lui, nhường ra một đường cho Triệu thừa tướng.

“Niệm.....”

Cách trước người Bùi Dật Viễn còn vài bước, Triệu thừa tướng không còn đủ khí lực chống đỡ nữa, thân mình bất ổn nghiêng người muốn khuỵu xuống, Bùi Dật Viễn cũng nghe thấy thanh âm, cũng vươn tay qua.

Gặp Triệu thừa tướng khuỵu đổ, Bùi Dật Viễn vừa kịp chạm vào hần, đồng thời cũng bởi vì thừa nhận không được sức nặng thành linh xảy ra mà hai người bọn họ cùng ngã xuống.

“Dật Viễn, cẩn thận.”

Dưới sự trợ giúp của Lăng Phượng, Bùi Dật Viễn quỳ rạp xuống đất, còn Triệu thừa tướng toàn thân tê liệt ngã xuống trên mặt đất, đầu đúng lúc tựa vào đầu gối Bùi Dật Viễn.

“Ta không sao, nhưng thật ra Thừa tướng hần.....” Bùi Dật Viễn vừa muốn để Lăng Phượng nhìn xem Thừa tướng thế nào bỗng nhiên một đôi tay lạnh như băng mang theo xúc cảm dính dính chạm vào hai má hần.

“Tìm được....., Niệm Khanh..... Ta cuối cùng..... cũng chạm được vào người.....” Khóe miệng Triệu thừa tướng rỉ máu mang theo ý cười hạnh phúc mà Lăng Phượng chưa bao giờ thấy qua.

Bùi Dật Viễn nghe tiếng cúi đầu, tuy rằng ánh mắt vẫn không có tiêu cự như trước, thế nhưng Triệu thừa tướng đã thấy không rõ.

Tay hần chỉ ở trên gương mặt Bùi Dật Viễn vuốt nhẹ, lòng bàn tay thô ráp có chứa dấu vết tang thương, có khi sẽ làm hai má rất đau, thế nhưng Bùi Dật Viễn không có lên tiếng, bởi vì hần có thể cảm giác được động tác của Triệu Thừa tướng thực ôn nhu, thực ôn nhu.

“A..... Ta phải..... Thú.....” Nói đến đây, trong miệng hần lại là trào ra một ngụm máu tươi.

Máu tẩm ướt xiêm y của Bùi Dật Viễn, cảm thấy khác thường, Bùi Dật Viễn không khỏi vươn tay sờ sờ hai má già nua của Triệu thừa tướng, lúc sờ đến khóe miệng ẩm ướt, hần tựa hồ cũng hiểu được, thời gian của Triệu thừa tướng không còn nhiều nữa.

Cảm nhận được tiếp xúc ấm áp, Triệu thừa tướng từ đáy lòng cảm thấy ấm áp, hần nâng đầu cố mở to mắt nhìn chăm chú mặt Bùi Dật Viễn, chờ đợi khoảng khắc tử vong buông xuống.

“Niệm Khanh..... Yêu..... Ta yêu người..... Thật sự..... Thực yêu.....” Triệu thừa tướng vừa nói vừa cười nhưng nước mắt trong mắt không ngừng chảy xuống,, “Nhưng người..... Vì sao phải lừa..... Ta?”

“.....!” Bùi Dật Viễn không rõ ràng lắm chuyện bọn họ, nhưng có thể cảm nhận được trong lời nói của hắn vô vàng ăn năn hối tiếc.

Ta tin người..... Vẫn đều tin người..... Cho dù..... Là muối muối người..... Ta cũng tin tưởng vững chắc nàng chính là người..... Tin phục không có hoài nghi..... Bởi vì ta không tin người sẽ lừa..... Ta..... Thế nhưng..... Vì cái gì nha.....”

“Khụ khụ!” Triệu thừa tướng ngược một trận quay cuồng, lại khụ ra mấy khẩu máu tươi.

“Nhưng..... Cho dù là nam nhân..... Cho dù người gạt ta..... Cũng không quan hệ..... Ta yêu..... Yêu người..... Nhiều năm như thế..... Vẫn..... Yêu.....”

Khóe miệng Triệu Thừa tướng cong lên, nhẹ nhàng mỉm cười, “Người thì sao... Người có... Yêu... Ta... hay không... Hoặc là... Người hận ta... làm hại cả nhà người vong mạng? Thỉnh nói cho ta biết... Nói hận... cũng không sao... Xin người... Nói cho ta biết... Đây là..... Đáp án ta theo đuổi...Cả đời.....”

Lời nói chấm dứt, ánh mắt Triệu thừa tướng cũng dần dần mất đi tiêu cự.

Đang lúc hắn muốn nhắm mắt lại thì Bùi Dật Viễn dịu dàng ôm thân thể hắn rồi sau đó mở miệng nói: “Niệm Khanh hẳn là yêu người.....Nhưng cũng là thân nam tử hắn cũng sợ hãi bị người miệt thị, vì thế hắn mới lừa người..... Cho nên không nên hoài nghi, Niệm Khanh cũng vẫn thực yêu người.”

Nghe thấy đáp án này, Triệu thừa tướng buông được nỗ lực cười: “Đúng vậy..... Hắn yêu ta.....”

“Niệm Khanh..... Ta muốn có người..... Lần này..... Người nhất định phải ở.....bên cạnh ta..... Chúng ta ngày xuân đi..... Dạo chơi ngoại thành..... Ngày mùa hè..... Ngắm hoa, ngày mùa thu..... Phấm trà..... Đông cũng..... Một mực cùng nhau..... Cùng nhau.....”

Thanh âm Triệu thừa tướng dần dần yếu đi, Bùi Dật Viễn cảm giác đôi tay trên mặt mình chạm rã trượt xuống, người nọ cuối cùng đã không còn hơi thở.

“Thừa tướng..... Chúc người hạnh phúc.”

Bùi Dật Viễn cùng Triệu thừa tướng không có thâm giao, đến nay cũng không rõ, hẳn vì sao đem mình cùng Niệm Khanh của hắn lẫn lộn cùng một chỗ, nhưng di ngôn này của Thừa tướng làm hắn tin tưởng, thừa tướng là nam tử cuồng đại tuyệt đối, đối với một người nam nhân như vậy, chúc phúc so với đưa tiễn thích hợp hơn.

“Dật Viễn.....” Lăng Phượng từ phía sau ôm lấy vợ mình.

Sau đó có người đến nâng đi thi thể phụ tử Triệu thừa tướng, Triệu thừa tướng khi rời đi trên mặt mang ý cười hạnh phúc cùng thỏa mãn, có thể thấy được hẳn chết rất an tường, bởi vì cuối cùng hắn đã có được đáp án hắn muốn, nhân sinh hết thấy với hắn mà nói đã không còn thứ gì đáng để luyến tiếc nữa.....

Nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lăng Phượng từ phía sau truyền đến, cùng Triệu thừa tướng hoàn toàn bất đồng, Bùi Dật Viễn thở dài, thả lỏng toàn thân tựa vào người hắn, thân thủ chạm đến cánh tay Lăng Phượng đang cuốn lấy mình.

“Lăng Phượng, có chuyện ta nghĩ người có quyền được biết.”

“Là chuyện gì?” Lăng Phượng tham lam hít lấy hương vị của Bùi Dật Viễn, trong lòng cũng âm thầm thì, tuyệt đối không để cho mình cùng Dật Viễn dẫm phải bước đường của Triệu thừa tướng.

Bùi Dật Viễn dừng một chút, sau đó nói mỗi chữ mỗi câu rõ ràng: “Ta thực thích người, muốn một mực bên cạnh người, cùng người sống sót cả đời.”

Lăng Phượng nghe vậy sửng sốt, nhưng liền hiểu được: Dật Viễn cũng giống như hắn, cảm nhận được vận mệnh bất đắc dĩ cùng vô tình của Thừa tướng. Có lẽ cũng sợ hãi bản thân mình nội liễm không giỏi biểu đạt, sẽ đem Lăng Phượng bức đến tuyệt lộ như Triệu thừa tướng.

“Ân..... Trầm biết.” Lăng Phượng lòng tràn đầy vui mừng càng thêm yêu thương hắn, trên mặt lộ ra nhu tình đủ để hòa tan băng tuyết, “Trầm cũng thực thích người, cũng xin người không nên nghi ngờ thực tâm của trầm.”

“..... Người thích ta, nguyện ý vì ta làm bất cứ chuyện gì?” Bùi Dật Viễn bỗng nhiên chuyển đề tài câu chuyện hỏi.

Nhưng Lăng Phượng vẫn hoàn toàn trầm đắm trong vui sướng, không có chú ý tới, đương nhiên mà trả lời: “Đây là đương nhiên.”

“Chuyện gì cũng có thể?” Bùi Dật Viễn nhiều lần xác nhận.

“Quân vô hí ngôn.”

“Tốt lắm, vậy người nói cho ta biết, Trần Niệm Khanh là ai?”

“.....”

“Người nói, nguyện ý nói cho ta biết!”

“.....”

69. Chương 68

Vì chú ý đến thể diện Thừa tướng, Lăng Phượng truyền lệnh toàn bộ thị vệ ngay ngày hôm ấy nhìn thấy mọi thứ phải cầm miệng, có một người lộ ra sẽ lấy đầu toàn thể bọn họ, có uy hiếp này, không người nào dám nói ra chân tướng. Nhưng Triệu thừa tướng cùng Thục phi đột nhiên chết, Hoàng Thượng lại giấu diếm bọn họ nguyên nhân cái chết, như thế cũng đưa tới phỏng đoán của không ít người trong triều.

Trong đó có khả năng nhất, chân thực nhất chính là: Hoàng Thượng vì lập nam nhân làm hậu, không tiếc trăm thảo trừ căn, diệt trừ chướng ngại dư thừa. Suy đoán này vừa truyền ra thanh âm phản đối Hoàng Thượng lập hậu ít đi rất nhiều. Lăng Phượng thấy vậy hài lòng, cũng không vạch trần, mặc cho lời đồn đãi truyền đi bốn phương tám hướng, cứ như vậy tin đồn hoàng hậu nương nương tân nhậm được Hoàng Thượng vô cùng sủng ái lan truyền nhanh chóng, cũng vì vậy mà địa vị hoàng hậu của Bùi Dật Viễn được dựng lên ở hậu cung khó có thể dao động.

Có lẽ là bởi vì đã trải qua chuyện Thừa tướng, Bùi Dật Viễn trong buổi đại lễ cực kỳ hợp tác, không có oán giận hay phàn nàn gì, mọi thứ chiếu theo tổ chế thực hiện, cuối cùng trước mắt bao người thuận lợi đi lên ngai vàng hoàng hậu. Phía trên thượng vị Lăng Phượng vô cùng vừa lòng, cả điển lễ hân hoan cười đến toe toét, huống chi Bùi Dật Viễn tuân mỹ phi phạm, là ao ước của bao người, để thú được một mỹ nhân như thế, thân là nam nhân người nào lại mất hứng chứ.

Nhưng vui quá hóa buồn là chuyện thường hay xảy ra, khoái hoạt không lâu sau, Lăng Phượng liền nhận thức được hoàng hậu của mình thế nào là “chết cũng không chịu bỏ qua”.

“Lăng Phượng, Trần Niệm Khanh rốt cuộc là ai?”

“.....”

” Theo như lời của phụ mẫu ta hẳn là người xa lạ thật sao?”

“Dật Viễn, lời này sao người không đi hỏi nhạc phụ nhạc mẫu đi?”

Lăng Phượng đầu đầu không thôi, nguyện ý đem ‘gánh nặng’ này ném cho nhạc phụ nhạc mẫu giải quyết, nhưng ai biết Bùi Dật Viễn nghe xong giải thích cũng không tin, thế nhưng hắn lại không tiện trực tiếp bắt cha mẹ chứng thực, đợi cha mẹ an tâm rời khỏi kinh thành, kẻ không may còn lại chính là Lăng Phượng.

“Vì sao người không chịu tin Trần Niệm Khanh là người xa lạ chứ?” Lăng Phượng kỳ quái hỏi.

“.....!” Bị hỏi như vậy, Bùi Dật Viễn cũng sửng sốt.

Đúng vậy, hẳn vì sao cố chấp vấn đề này như vậy, ngay cả lời nói của cha mẹ cũng không tin chứ? Trước kia chưa từng có, có thể, Trầm Niệm Khanh này đã bị hấn định vị trong tiềm thức rồi, nhưng hẳn làm sao biết được chứ?

Lăng Phượng thấy hẳn không nói, âm thầm cảm thán thiên tính của phụ tử bọn họ, có phải tất cả phụ tử đều là như vậy hay không, cho dù đã không nhớ rõ thì dòng máu chảy trong cơ thể bọn họ vẫn chặt chẽ tương liên.....

“Phụ hoàng, mẫu hậu, các người ở trong này a!” Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng huyền não của tiểu thái tử.

Lăng Phượng vừa nghe liền đen mặt, không khỏi chậm rãi xoay người sang chỗ khác, liền thấy tiểu bắt điểm *** lực quá thừa sôi nổi xông vào dựa vào bên người Bùi Dật Viễn, sau đó bắt đầu nịnh hót.

Nơi này là tấm cung bọn họ, hiện giờ sắc trời đã tối muộn, tiếp qua chút nữa hẳn tính toán cùng mỹ nhân ân ái, nhưng tên tiểu quỷ này cứ nhiên lại đây quấy rối!?

Hắn thu hồi lời nói mới rồi, cái gọi là ‘phụ tử thiên tính’ tuyệt đối không thích hợp với hẳn cùng tiểu bắt điểm này!

Tiểu Lăng mặc kệ phụ hoàng của nó oán khí bực tức đầy mình, từ lúc biết sư phụ làm hoàng hậu, quang minh chính đại thành ‘mẫu hậu’ của nó, nó hầu như mỗi ngày đều hưng phấn không thôi, cả ngày ‘Mẫu hậu’ rồi ‘Mẫu hậu’ không ngừng, kêu so với cha ruột còn thân hơn. Mà Bùi Dật Viễn trải qua những ngày tháng ở chung trước kia cũng coi đứa nhỏ đáng yêu này như con mình mà đối đãi, nghe thấy ngôn ngữ trẻ con của nó cũng rất cao hứng, hai người kẻ xướng người hoạ, ăn ý vô cùng, hoàn toàn không đem kẻ đứng đầu một quốc gia để vào mắt.

“Khụ khụ!” Nhiều ngày ở chung, Lăng Phượng hiểu được địa vị của mình ‘thấp’ như thế nào, ngay sau đó dứt khoát ho nhẹ cắt ngang bài nói chuyện của bọn họ.

Tiểu Lăng nhìn Lăng Phượng, nhìn nhìn lại Bùi Dật Viễn, rồi ngẩng đầu cười nói: “Mẫu hậu, thái tử điện hạo tĩnh, người ta sợ hãi, người ta muốn cùng với người.... ui da!”

Nó còn chưa nói xong Lăng Phượng liền thừa dịp quỷ kế của nó chưa nói ra túm lấy nó ném ra ngoài.

” Tiểu bắt điểm, trẫm sẽ tìm người ngủ cùng người, ít có chủ ý với mẫu hậu của người đi!” Nói xong không giữ quy tắc đóng cửa phòng, không cho nó trở lại quấy rầy.

“Hứ! Phụ hoàng keo kiệt, cả ngày quấn chặt mẫu hậu không buông không biết là ai à!”

“Tiểu quỷ, chớ có lên tiếng!”

“Hừ!” Quỷ kế không thể thực hiện được, Tiểu Lăng thông minh lựa chọn lần sau lại đến.

Dù sao còn nhiều thời gian, nó chính là lùi một bước để tiến mấy bước!

“Thật sự là tiểu quỷ đáng ghét!” Lăng Phượng hận đến ngứa răng, khép lại cửa phòng mới quay về bên cạnh Bùi Dật Viễn.

Nghe thấy hẳn lẩm bầm lẩm bầm Bùi Dật Viễn không khỏi cười khê: “Lăng Phượng, nó là con của người.”

“Nhưng không có thân như người.” Cho nên Lăng Phượng cũng lo lắng tương lai đứa con trưởng thành sẽ đối hẳn bất lợi.

Nói xong hẳn buông xuống sa trường bên giường, chậm rãi tới gần Bùi Dật Viễn, nhìn mỹ nhân bên giường, đôi mắt Lăng Phượng mang theo tia sắc dục.

Nhẹ nhàng thổi khí bên tai Bùi Dật Viễn, đôi tay kẻ trộm cũng không an phận hướng bên trong vạt áo hẳn sờ soạng đi vào.

“Dật Viễn, đêm nay cùng trẫm ‘gây sức ép’ một chút đi?”

Vừa nghe lời này, mặt Bùi Dật Viễn tạch một cái đỏ lên, một màn này dừng ở trong mắt Lăng Phượng, làm cho hẳn thấy quá đáng yêu.

Bùi Dật Viễn trong miệng một vẻ, nhưng ngoài miệng lại là một vẻ, trước kia mặt không đỏ khi không suyễn xưng tự nguyện làm ầm giường cho Hoàng Thượng, thế nhưng Lăng Phượng cùng hắn làm nhiều lần sau này mới biết kỳ thật hắn là người thập phần thận thùng cũng thập phần bảo thủ.

Thậm chí hắn không muốn trực tiếp nói cái gì ‘Lâm hạnh’. Thế là mỗi lần Lăng Phượng muốn làm đều dùng từ ‘Gây sức ép’, nhưng cho dù như vậy, trước mỗi lần sẵn sàng ‘làm việc’ Bùi Dật Viễn đều mặt đỏ một trận.

Lăng Phượng yêu cực kỳ bộ dáng ngượng ngùng của hắn, tự nhiên thuần túy không làm ra vẻ, còn có tính cách ôn nhu thiện lương như vậy, thật sự là mỹ nhân chân chính khó được.

Cho đến lúc này, Lăng Phượng nhìn không được đưa hắn gục ở trên giường, hôn mỗi một tác da thịt hắn.

” Dật Viễn, ngươi làm sao mà người gặp người thích như vậy chứ. Không được, trầm nhện không được, trầm phải khai trai! ” Nói hắn liền thân thủ cởi quần áo của Bùi Dật Viễn.

“Lăng, Lăng Phượng, chờ một chút, từ từ..... Ta có một chuyện giữ thật lâu, có thể cho ta nói trước rồi hãy làm hay không?” Khi hắn nói lời này, trên mặt còn mang ửng đỏ, ngũ khí có vẻ thập phần cẩn thận.

Lăng Phượng hiềm thấy bộ dáng yếu thế thế này của hắn, thiếu chút nữa máu (mũi) phun ba thước, thế là hắn mạnh mẽ áp chế dục vọng, rất có kiên nhẫn nói: “Hảo, ngươi nói, trầm nghe.”

“Chính là..... Chính là.....” Bùi Dật Viễn tranh đấu một phen, hai má càng đỏ, do dự hết lần này đến lần khác cuối cùng hắn vẫn là nói ra, “Lăng Phượng, trước kia hoàng đế lập hậu đều có tam cung lục viện, hoàng hậu bởi vì phải làm nhiều chuyện hơn nữa phải bày ra dáng vẻ của một quốc mẫu, cho nên bình thường cũng không cần hoàng đế sủng ái.....việc này ngươi biết đến không?”

“Trầm biết a.” Lăng Phượng cảm thấy kỳ quái, hắn nói chuyện này làm gì chứ?” Bất quá trầm cũng chỉ có một mình Dật Viễn, cho nên Dật Viễn không cần lo lắng mình sẽ thất sủng nữa!”

“Vấn đề ngay tại nơi này.”

“A?”

” Lăng Phượng, ta thân là hoàng hậu phải xử lý rất nhiều chuyện, mỗi đêm còn phải cùng người..... Gây sức ép..... Cho nên ngươi xem, có phải hay không nên bồi thường cho ta một chút?”

“.....”

” Ta muốn không nhiều lắm, ngươi thêm ngân lượng vào bổng lộc của ta được không?” (Ặ! anh đòi tăng ‘tiền boa’)

“.....”

” Hoặc là, một lần chúng ta gây sức ép liền nhớ một gạch, ngươi xem vậy được không?”

“Dật Viễn..... Ngươi làm hoàng hậu trầm, thương giới thật đúng là chôn vùi một kỳ tài a!”

” Đa tạ khích lệ, như vậy không phải ngươi nên lấy ngân lượng ra đi?”

“.....”

Rất nhiều cái cuối năm sau đó

Lại là một đám hạ nhân mới tiến cung, lần này là năm cung nữ, một thái giám, so với năm trước hơn hai người. Các cung nữ đi theo Kiều Dương vào hậu điện, còn tiểu thái giám duy nhất đi theo Tiểu An Tử lên thiên điện.

Thái giám này tên gọi Tiểu Hoa Quế, thông qua tầng tầng chọn lựa mới đạt được tư cách vào hậu cung, đúng là vui sướng không thôi, đi theo phía sau Tiểu An Tử âm thầm cười trộm, Tiểu An Tử thoáng nhìn hắn, cũng không vạch trần, chính là dựa theo quy củ cho hắn biết hết thấy sự vụ hậu cung.

“Trong cung này phải nhớ kỹ mỗi tiếng nói cử động của chủ tử, không được quên phép tắc, tận tụy bổn phận, bằng không sẽ đưa tới họa sát thân.”

“Vâng vâng, An công công giáo huấn phải.” Tiểu Hoa Quế cười nịnh hót.

Tiểu An Tử thân là tổng quản bên người hoàng hậu, mấy năm nay từng bước lên chức, hiện giờ, trong cung trừ bỏ Hoàng Thượng hoàng hậu ra, mọi người đều tôn xưng hắn một tiếng An công công.

Thân là tiền bối, việc hắn cần phải làm là dạy dỗ người mới vào cung để tránh bọn họ giẫm lên khu vực cấm của chủ tử.

” Phải nhớ, ở trước mặt hoàng thượng nương nương không được nói bậy, không cho phép nói huyền thuyên, bằng không thiên hoàng lão tử cũng không thể nào cứu được ngươi.”

Tiểu Hoa Quế nghe vậy, liền hỏi: “An công công, nghe nói Hoàng Thượng đặc biệt sủng hoàng hậu nương nương, việc này có thật không?”

Tiểu An Tử không trả lời, mà là hướng phía tây chỉ tay, “Thấy bên kia không? Trước kia là tây viện bị Hoàng Thượng nhồi nhét ‘cát chứa phẩm’, nhưng hiện tại không có một bóng người, biết vì sao không?”

Hắn tự hỏi tự đáp: “Bởi vì nương nương nói, có những người này, hậu cung phải chi quá nhiều, mà bởi vì câu này, Hoàng Thượng liền sai đi người tiền bọn họ đi..... Người nói Hoàng Thượng đối nương nương là yêu hay không yêu?”

“Yêu..... Đương nhiên là yêu!” Tiểu Hoa Quế vội vàng tiếp lời, trong lòng cũng tính toán muốn đi lấy lòng vị hoàng hậu nương nương này.

Giống như xem thấu tâm tư của hắn, Tiểu An Tử tiếp tục nói: “Phải nhớ, nương nương là một người cần kiệm, không thích phô trương xa hoa, chỉ thích giản dị âm áp, hơn nữa nhớ rõ.... Hậu cung chi tiêu đều phải hướng nương nương báo cáo, bằng không Hoàng Thượng chém người.”

Điểm ấy mà cũng chém người? Hoàng Thượng thật sự là bạo quân!

Bất quá lời này Tiểu Hoa Quế cũng không dám nói.

“An công công, An công công!” Bỗng nhiên một trận tiếng cười sang sảng truyền đến.

Hai người vừa quay đầu lại, Tiểu Hoa Quế chỉ thấy một tia màu vàng sáng rực, còn không kịp thấy rõ người tới, đã bị Tiểu An Tử đè đầu xuống.

“Nô tài thỉnh an thái tử điện hạ.”

Thái tử Lăng Chiêu đáng yêu như búp bê lúc trước đã trưởng thành thành thiếu niên tuần lãng, bởi vì có chỗ dựa mẫu hậu bảo vệ, dưới sự dạy dỗ của đế vương thuật hắc ám, hắn vẫn không mất đi *** khiết cùng sáng sủa của tuổi thiếu niên, tuy rằng bộ dáng thực giống Lăng Phượng, nhưng so với hắn hơn vài phần lạc quan vui vẻ.

“Mau miễn lễ, an công công, ngươi có biết mẫu hậu đang ở đâu không?” Lăng Chiêu hỏi.

Tiểu An Tử nhìn nhìn canh giờ: “Lúc này nương nương hẳn là đang dùng bữa.....”

Trước đó vài ngày Lục đại phu hình như tìm được phương thuốc hay, nghe nói có thể điều trị đôi mắt cho nương nương, Hoàng Thượng không khỏi phân trần lập tức cho hắn uống được, trông mong đôi mắt nương nương có thể gặp lại ánh sáng.

“Hảo, ta biết, ta đi đây!” Lăng Chiêu nói xong liền như bay đi, một bên chạy còn một bên lăm bắm, “Lần này nhất định phải sớm hơn phụ hoàng!”

Nhìn thái tử chạy xa, Tiểu Hoa Quế không thể không nói, “Thái tử điện hạ..... Thực sự có sức sống.”

“Ha ha..... Đây là đương nhiên.”

Tiểu An Tử cũng nhìn bóng dáng thái tử điện hạ rời đi, không khỏi lắc đầu than nhẹ: vị thái tử này a, chính là tràn đầy *** lực, tương lai làm hoàng đế, một chết khẳng định là quân thần.

“Thái tử điện hạ cùng Hoàng Thượng phân cao thấp sao? Vì hoàng hậu nương nương?” Tiểu Hoa Quế kỳ quái.

Tiểu An Tử cười khê: “Tiểu thái tử thích nường nường trong cung mọi người đều biết, trước kia để cho nường nường vui lòng cố ý thay đổi lời mừng chúc thọ nữa!”

“Là lời chúc gì?”

“Ngày sinh nhật Hoàng hậu nường nường, tất cả mọi người sẽ nói ‘chúc nường nường, thiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất’..... Mà tiểu thái tử nói ‘chúc mẫu hậu, tiền đồ vô lượng’, lời này hoàng hậu đại duyệt a!”

Tiểu Hoa Quế nghe vậy, cũng mơ hồ suy nghĩ tìm tòi gì đó, “Hoàng hậu nường nường thực yêu tiền?”

“Ân, nường nường giỏi nhất khoảng này.” Tiểu An Tử trả lời.

“Như vậy..... Tiền cùng Hoàng Thượng, nường nường thích cái nào hơn?”

“Việc này.....” Tiểu An Tử cười mà không đáp.

Đúng vậy, chồng với tiền, đến tột cùng là bên nào nặng bên nào nhẹ?

“Là tiền đi!?”

“Đương nhiên là tiền!”

“Phi, là trẫm!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-do-vo-luong>